CĂLĂTORII ÎN TIMP

Liviu Radu
George Lazăr
Cristian-Mihail Teodorescu
Aurel Cărășel
Ioana Vișan

Ștefana Czell
Sergiu Someșa
Daniel Haidu
Mircea Liviu Gog
Silviu Genesc

Antologie de povestiri SF coordonată d
Antuza Genescu

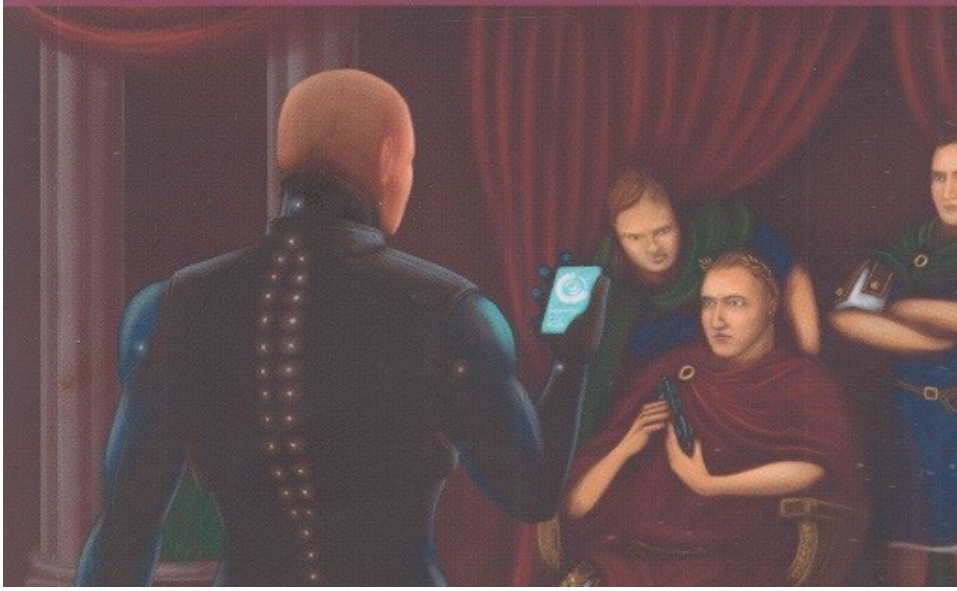

Antuza Genescu
Călătorii în Timp

Liviu Radu
George Lazăr
Cristian-Mihail Teodorescu
Aurel Cărăşel
Ioana Vişan
Ştefana Czeller
Sergiu Someşan
Daniel Haiduc
Mircea Liviu Goga
Silviu Genescu

„Vreau s-o iau înaintea Timpului, cu coasa mea proprie în mână”.
H.G. Wells

Cuvântul antologatorului

Timpul bate dragostea. Ca sursă de inspiraţie, e bine să adaug, ca să nu stârnesc spiritele mai sensibile.

S-au primit şaptesprezece texte pentru antologia din acest an a Societăţii Române de Science-Fiction şi Fantasy, antologie care gravitează în jurul Timpului. Mai multe decât anul trecut, când tema a fost dragostea (erosul, au insistat unii). A crescut, automat, numărul povestirilor selectate, dar şi valoarea lor. Sunt mai „grele” de virtuţi.

Care sunt aceste virtuţi? Le voi înşira numai pe cele mai importante: darul de a povesti, fie la persoana întâi, fie la a treia, astfel încât să-l laşi pe cititor cu gura căscată, incapabil să respire dacă nu află cum se termină povestirea; fineţea intelectuală, care-ţi stârneşte foamea de cultură, dorinţa de a pune mâna pe cărţi; umorul discret, presărat printre rânduri, dar numai atât cât să detensioneze – un procedeu stilistic, în ultimă instanţă; personaje pe care ai impresia că le ştii din copilărie, că trăiesc în preajma ta de când lumea, deşi tu de-abia ai luat cunoştinţă de existenţa lor; nu în ultimul rând, senzaţia stranie, dar tocmai de asta plăcută, că tu eşti personajul

principal.

Aşadar, vă spun cu mâna pe inimă că în antologia aceasta sunt câteva povestiri pe care le-am citit cu multă încântare, dar şi roasă de invidie… Ce n-aş fi dat să le scriu eu!

Trebuie să pomenesc şi de problema sensibilă a celor pe care nu i-am putut include în antologie. Nu le-am rămas datoare şi mă simt cu sufletul împăcat faţă de ei, pentru că le-am explicat unde anume suferă textele lor, ca să le vindece ori să le eutanasieze şi să poată crea altele. Pentru ei repet – a câta oară? – că se simte acut lipsa învăţăturilor de cenaclu. Autorii mai tineri scriu, însă nu cer păreri, cel puţin nu păreri avizate. Or, acest lucru e obligatoriu. Cum altfel vor afla cât de deranjante sunt repetiţiile şi cacofoniile, cum altfel vor sesiza naivităţile inerente începutului şi cum altfel le vor elimina, dacă nu rugându-i pe alţii să le citească povestirile şi să le scoată în evidenţă părţile bune şi cele rele, deopotrivă? Obligatoriu e şi să-ţi reciteşti textul – măcar o dată! – după ce l-ai scris, ca să nu-l trimiţi antologatorului cu greşeli de ortografie care nu sunt doar nişte scăpări… Publicarea unor texte în fază nefinisată, inadmisibilă în sine, e şi un deserviciu adus direct autorului lor.

Nu vreau să ţin ascunsă nici mica dezamăgire legată de „înfăţişarea” povestirilor pe care le-am primit. Da, autorilor li s-a cerut ca textele să nu conţină elemente de tehnoredactare, dar, zău, linia de dialog nu e minusul de la matematică, iar după ea se lasă un spaţiu…

Dar mai bine să închei cu optimism şi laude. Textele pe care le veţi citi sunt create de oameni născuţi cu darul scrisului, deja cunoscuţi, sau de tineri care se vor profesionaliza în timp, prin lectură intensă, prin exerciţiu, pentru că „mâna” şi originalitatea lor se simt de pe acum.

Am apreciat punctualitatea autorilor, un lucru din ce în ce mai rar pe la noi, din păcate. Aproape toţi şi-au trimis

textele până la data stabilită. Le mulţumesc că au răspuns cu promptitudine şi rugăminţii ulterioare de a-şi înghesui reuşitele scriitoriceşti într-o prezentare scurtă.

Mai multe nu sunt de spus. S-a făcut vremea de citit.

Între Cer şi Pământ...

Liviu Radu

Liviu Radu s-a născut la 20 noiembrie 1948, în Bucureşti. Este absolvent al Facultăţii de Calculatoare din cadrul Institutului Politehnic Bucureşti. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România şi al Societăţii Române de Science-Fiction şi Fantasy. A debutat editorial în 1999, cu volumul *Trip-tic,* la Editura Dacia. În anul 2000 a primit Premiul de încurajare al Asociaţiei Europene de Science Fiction. A publicat în revistele *Jurnalul SF, Anticipaţia, Nautilus, Almanahul Anticipaţia,* dar şi în volume colective: *Atelierkult: povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Alte Ţărmuri* (2009), *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Pangaia* (2010) şi *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Volume publicate: *Spre Ierusalim* (2000), *Constanţa 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Waldemar* (2007), *Blocul câş* (2008), *După-amiază cu bere şi zâne* (2009), *Lumea lui Waldemar* (2010), *Modificatorii* (2010), *Singur pe Ormuza* (2011), *Armata moliilor* (Editura Nemira, 2012).

Citise gazeta cu o satisfacţie aparte. Lucrurile mergeau aşa cum le prevăzuse. Îl bucura că apreciase atât de corect evoluţia politică a ţării, încât intuise cu mult timp în urmă valoarea anumitor persoane. Ar fi vrut să-şi manifeste această bucurie de faţă cu tatăl său. Bătrânul fusese dintotdeauna un conservator înrăit şi un susţinător fanatic al lui Disraeli (Harold n-ar fi folosit în nicio

împrejurare titlul de lord Beaconsfield). Dar, din nefericire, bătrânul se încăpăţânase să-i strice această plăcere şi murise cu câteva săptămâni înainte de numirea lui Gladstone ca prim-ministru.

Ce chestie ciudată! Se simţise uşurat atunci când scăpase de bătrân şi de ideile lui învechite… apoi se pomenise că dispariţia acestuia îl priva de posibilitatea de a-i demonstra că avusese dreptate. Încăpăţânarea domnului Heathermolder fusese proverbială, dar modul în care acţionase în politică… împotriva intereselor propriei familii… pretinzând că respectă îndelunga tradiţie a strămoşilor… Care strămoşi? se întrebase Harold, la început în sinea sa, apoi cu glas puternic, în timpul nenumăratelor certuri avute cu tatăl său. Ce tradiţie conservatoare? Astea erau lucruri pe care le puteau susţine membrii aristocraţiei cu genealogii autentice care arătau că erau descendenţi ai lui William Cuceritorul, nu un negustor îmbogăţit nu se ştie cum prin Africa (probabil în urma comerţului cu sclavi). Cum putea să susţină că avea strămoşi conservatori, când el nu-şi cunoştea nici măcar tatăl (e adevărat că în actele de la orfelinat era trecut numele mamei, adică măcar pe asta o ştia…), deci nu ştia cine îi fuseseră bunicii şi nu avea habar din ce neam se trăgea?

În general, copiii mai bine educaţi decât părinţii se ruşinează de cei care i-au zămislit. De obicei, copiii se consideră superiori părinţilor şi se feresc să fie văzuţi în public împreună cu ei. Conflict între generaţii, evoluţie socială, lipsă de recunoştinţă… Dumnezeu ştie care era adevăratul motiv, însă Harold era convins că doar copiilor care aveau părinţi tâmpiţi şi capsomani le era ruşine cu ei, pentru că întâlnise şi cazuri, destul de rare, în care fiii îşi adorau părinţii (care, între noi fie vorba, chiar meritau să fie adoraţi).

Oricum, el nu-l apreciase prea mult pe tatăl lui.

Sincer vorbind, fuseseră şi momente în care se mândrise cu el. Nu poţi ignora o persoană care a pornit de jos – fără familie, fără avere, un orfan amărât crescut la mahala –, care a ajuns să agonisească o avere considerabilă şi care a reuşit să-şi găsească un loc onorabil în societate şi să aibă relaţii apropiate cu persoane importante din cercurile politice.

Poate că fusese la mijloc şi un pic de recunoştinţă, poate că ţinuse seama că, fără averea bătrânului Heathermolder, n-ar fi putut să studieze la Oxford.

Iar dacă n-ar fi studiat la Oxford, nu i-ar fi cunoscut pe cei care-i erau prieteni şi nu le-ar fi împărtăşit ideile…

…adică n-ar fi putut să fie atât de pornit împotriva ideilor conservatoare ale tatălui său.

Viaţa era plină de paradoxuri, îşi spuse Harold.

Poate că greşise certându-se cu bătrânul. Poate că acesta suferise descoperind că fiul său nu-i împărtăşea opiniile…

Aiurea! îşi spuse enervat Harold. Dacă ar fi suferit, ar fi încercat să-l înţeleagă, nu s-ar fi străduit să-i impună un mod de gândire stupid şi retrograd.

Jonathan Heathermolder fusese un individ mărginit şi grosolan, fără educaţie şi fără calităţi, care reuşise să facă avere prin tenacitate şi – probabil – prin crime. N-ar fi dat niciodată dovadă de o slăbiciune ruşinoasă, precum aceea de-a fi încercat să-şi înţeleagă fiul. Iar fiul nu era decât încă unul dintre bunurile agonisite de el şi care fusese menit să-i aducă laude (în calitate de fiu ascultător al lui, nu pentru merite proprii).

Bine că scăpase de el!

Bine că nu mai are de ce să se ruşineze că e fiul unui asemenea tată!

Şi, cu toate acestea, existau momente în care regreta că bătrânul murise. Momente în care se vedea limpede, chiar şi de cei obtuzi şi încrâncenaţi, că ideile lui Jonathan

Heathermolder fuseseră greşite, chiar în esenţa lor, în timp ce el, Harold, avusese dreptate. Momente în care ar fi putut să-i spună în faţă că fusese un prost, făcuse rău familiei sale încăpăţânându-se să sprijine idei absurde, contrare propriilor sale interese.

„Familia noastră a crezut întotdeauna în…”

Nici nu mai conta în ce susţinuse că crezuse familia lui. Familia care nu existase. Justificarea propriei prostii prin asemenea aberaţii şi faptul că fusese în stare să considere interesele familiei reale, ale fiului său, mai prejos decât nişte idealuri stupide şi conjuncturale dovedeau – din punctul de vedere al lui Harold – că bătrânul îşi pierduse minţile cu multă vreme în urmă.

Dar, ca toţi nebunii, reuşise să aibă un comportament aparent raţional, mai ales în relaţiile cu străinii.

Iar acum, când avea dovezile care-i erau suficiente ca să-i demonstreze bătrânului că avusese dreptate, boşorogul binevoise să-şi dea duhul, ca şi cum i-ar fi râs în nas!

I-ar fi plăcut să-i citească articolul de fond din gazetă…

…şi se pomeni privind către fotoliul în care-şi făcea veacul domnul Jonathan atunci când venea la club.

Numai că domnul Jonathan nu era în fotoliul acela şi nu avea să mai fie niciodată.

— Îi simţi lipsa, nu-i aşa, Heathy?

Se întoarse, surprins. Liniştea din bibliotecă îl făcuse să uite că nu era singur. Recunoscu zâmbetul blajin al lui Woody – Jeremiah Woodsdove, coleg de Oxford şi de club, prieten vechi şi de încredere –, aşa că-i răspunse şi el cu un zâmbet, poate nu la fel de sincer ca al amicului său.

— Nu cred că-i simt lipsa, mormăi el. Dimpotrivă, mă bucur că nu mai sunt obligat să-l suport.

Woody continuă să-i zâmbească:

— Ştii, abia după dispariţia cuiva din viaţa noastră ne

dăm seama cât de mult ne lipseşte… şi cât de mult a contat pentru noi, chiar dacă atunci când trăia nu ne-am dat seama sau n-am vrut să recunoaştem acest lucru…

Harold îşi şterse zâmbetul de pe figură, dar nu se grăbi să-l înlocuiască imediat cu o expresie ameninţătoare. Woody era un tip cumsecade, care dorea binele tuturor. Nu, nu puteai să-l consideri prost… nici măcar lipsit de tact… pur şi simplu trăia într-o altă lume, cu alte reguli. Din anumite puncte de vedere, era chiar foarte inteligent şi se pricepea la o mulţime de lucruri… şi, mai ales, era loial şi te puteai bizui pe el la ananghie.

Adică puteai să-i suporţi iniţiativele ciudate, pentru că era bine intenţionat şi reuşea, într-un mod bizar, să-ţi fie de folos chiar (sau mai ales atunci) când iniţiativele lui te făceau să vrei să-l strângi de gât.

Aşa că se mulţumi să se uite la el cu o mutră nu tocmai posacă, dar nici foarte încântată, şi se mulţumi să-i răspundă:

— Nu cred că-i simt lipsa şi sunt convins că n-o să i-o simt nici de acum încolo. Ştii, simţi el nevoia unei mărturisiri – lui Woody puteai să-i mărturiseşti orice, ştia să păstreze cu grijă un secret –, îmi pare rău că nu pot să-i arăt că am avut dreptate şi că, de m-ar fi ascultat, familia noastră ar fi câştigat şi bani, şi prestigiu. Simt un soi de nevoie lăuntrică să-i spun că s-a înşelat în privinţa mea. Însă asta nu înseamnă că-i simt lipsa. Dimpotrivă.

Jeremiah Woodsdove zâmbea în continuare, cu un zâmbet larg şi plin de bunăvoinţă. Însă atunci când vorbi, o făcu pe un ton foarte serios:

— Ştii, Heathy, modul în care vedem relaţiile din interiorul unei familii ne face să nu fim spontani, să nu fim naturali. Dacă relaţiile dintre mamă şi copii sunt oarecum normale, cele dintre copii şi tată sunt formale, sunt rigide… sunt lipsite de dragoste.

— Bine, recunosc că discutăm teoretic, pentru că nu

suntem însuraţi, adică nu avem copii, zise Harold, dar nu crezi că-i mai important ca un fiu să-şi respecte şi să-şi asculte tatăl, decât să-l iubească? Dragostea e o piedică importantă în procesul educaţional, ştii şi tu…

— Respectul nu exclude iubirea, continuă să zâmbească Woodsdove.

— Woody, nu mă lua cu farafastâcuri, se supără Harold. Debitezi o grămadă de inepţii, deci e limpede că vrei ceva de la mine. Presupun că te aştepţi să fac ceva. Spune-mi de-a dreptul ce doreşti. Făgăduiesc să nu mă supăr. Şi, chiar dacă o să mă supăr, făgăduiesc să nu te iau la bătaie.

— Nu cred că ai putea să mă baţi, rânji amuzat Jeremiah Woodsdove – care era cu un cap mai înalt decât Harold şi mult mai solid. Totuşi, mă văd silit să recunosc că vreau ceva de la tine. Însă, dacă s-ar putea… te-aş ruga să ai răbdare, ca să-ţi explic despre ce-i vorba. Ştii că o curtez pe domnişoara Hammersford.

— Sigur că ştiu, mormăi Harold. Toată lumea ştie.

— Am o înţelegere cu domnul Hammersford.

— Aşa cum se procedează între gentlemani.

— Nu ne vedem decât dacă sunt şi alte persoane de faţă, nu ne permitem familiarităţi şi nu facem nimic care ar putea să aducă atingere onoarei domnişoarei…

— Mi se pare normal, mormăi Harold, întrebându-se unde voia să ajungă prietenul său.

— Însă… suntem tineri şi avem imaginaţie… ne-am dorit să fim un pic mai apropiaţi…

— Woody! Ce vrei să-mi spui?

— Linişteşte-te, nu-i nimic imoral la mijloc. Am găsit o metodă de a ne ţine de mână, de faţă cu alţii, fără ca gestul să fie considerat o familiaritate nepotrivită faţă de o domnişoară dintr-o familie bună.

— Interesant! spuse Harold, dându-şi seama că merita să cunoască o asemenea metodă, pentru că era

posibil să aibă şi el nevoie de ea… Şi care-i metoda aia? Sau e ceva secret?

— Nu-i nimic secret, râse Woody. Dimpotrivă, e o metodă cunoscută de foarte multă lume. Şi mă întreb dacă succesul spiritismului nu e datorat faptului că multe perechi de tineri au descoperit ceea ce am descoperit şi noi – adică faptul că poţi s-o ţii de mână pe aleasa sufletului tău fără să aibă nimeni nimic împotrivă.

Harold se bosumflă.

— Despre asta voiai să-mi vorbeşti? Despre spiritism? Ştii că nu cred în prostiile astea.

— Heathy, am asistat împreună cu domnişoara Hammersford la multe şedinţe. Şi ştii ce am remarcat? Că majoritatea celor care încercau să ia legătura cu sufletele decedaţilor voiau să le spună acestora că i-au iubit, că le e dor de ei, că le simt lipsa… şi alte chestii de felul ăsta. Şi erau foarte încântaţi când li se spunea că rudele lor sunt fericite acolo unde se află.

— Eu sunt fericit că tatăl meu nu mai e pe lumea asta, ca să mă chinuie şi să mă exaspereze. Nu mă interesează cum o duce pe lumea cealaltă şi nu mă deranjează cu nimic dacă arde în focul iadului – pentru că nu-mi imaginez că a avut cea mai mică şansă să fie primit în paradis. Şi, ca să încheiem discuţia asta inutilă, ştii doar că nu cred în nemurirea sufletului. Respect tradiţiile Angliei doar din patriotism, însă consider că biserica e o chestie depăşită, inclusiv cea anglicană. Trăim în secolul al nouăsprezecelea, secolul ştiinţei, şi nu mai putem să acceptăm prostii şi superstiţii. Având în vedere toate aceste opinii ale mele – pe care le cunoşti de multă vreme şi pe care credeam că le împărtăşeşti şi tu –, nu-mi dau seama cum ai putut să crezi că m-ar interesa escrocheriile unor persoane ordinare. Sigur, te înţeleg că asişti la asemenea şedinţe ca să poţi s-o ţii de mână pe domnişoara Hammersford, însă nu văd de ce trebuie să mă plictiseşti

pe mine cu aiurelile alea despre suflete nepieritoare şi discuţii cu dragii dispăruţi…

Woody îl privi mirat şi-i spuse:

— Ţi-am spus eu că aş crede în spiritism? Am încercat să te conving să accepţi teoriile spiritiştilor? Ţi-am explicat doar că mulţi dintre cei care asistă la respectivele şedinţe o fac pentru că regretă că n-au fost mai apropiaţi şi mai sinceri cu părinţii sau cu alte rude, că, din motive stupide, nu au îndrăznit să le spună celor apropiaţi că-i iubesc, câtă vreme au trăit. Iar acum, când şi-au dat seama că au amânat prea mult momentul, au descoperit că ar mai exista o şansă, aceea de a se destăinui sufletului celui decedat. Cred că spiritismul nu-i o nouă religie, ci o manifestare a regretelor generaţiei noastre. Generaţia noastră a fost educată să nu-şi arate sentimentele şi a descoperit că viaţa e fadă, e insipidă fără dragoste, fără sinceritate. Avem nevoie de iubire, simţim nevoia să arătăm celor dragi că-i iubim, simţim nevoia să ni se spună că suntem iubiţi.

Harold se înfurie:

— Ştii prea bine că nu l-am iubit pe tatăl meu. Ai asistat uneori la certurile noastre, aşa că nu-i nevoie să-ţi explic că l-am urât din tot sufletul!

— Dragostea şi ura sunt două feţe ale aceluiaşi sentiment…

— Woody, dacă nu încetezi, încep să urlu! Ce vrei de la mine?

— Să asişti la o şedinţă de spiritism.

— De ce? Ţi-am spus că nu cred în prostiile alea.

— Nici nu vreau să crezi. Îmi doresc doar să te descoperi pe tine însuţi. Şi poţi să vii însoţit de cine ai chef.

— M-ai supărat îngrozitor, aşa că o să vin împreună cu Adalbert.

— Foarte bine, adu-l cu tine pe Montry. Poate că o să

se descopere şi el…

— Dacă o să fie treaz, rânji Harold, care nu-şi amintea să-l fi văzut treaz pe Adalbert Montrechant de pe vremea când fuseseră colegi de şcoală primară. Când are loc minunata şi interesanta şedinţă?

— Mâine-seară. O să trec pe la tine cu trăsura, să vă iau, pe la ora şase.

— Şi domnişoara Hammersford?

— Vine cu domnul şi cu doamna Bailley. Doamna Bailley e sora domnului Hammersford. O să-i întâlnim în casa în care are loc şedinţa – undeva, în Sogbringham Square.

— Bine, mormăi Harold. O să te aşteptăm mâine, la şase.

Apoi se ridică, decis să plece imediat, ca să scape de gura lui Woody.

Ce face dragostea din om, îşi spuse el în timp ce mergea pe stradă, convins că prietenul său nu fusese atât de insistent pe vremea când n-o cunoscuse pe domnişoara Hammersford.

Pe de altă parte, nu fusese niciodată la o şedinţă de spiritism. Merita să se ducă, măcar ca să-şi satisfacă o curiozitate. Totuşi… era vorba de ceva mai mult decât o simplă curiozitate. Oameni de ştiinţă, scriitori celebri şi artişti cunoscuţi se declaraseră adepţi ai noii nebunii (că religie nu puteai să-i spui). Adică exista ceva care putea să te atragă, să te captiveze, să te convingă.

Poate că trăsnitul de Woody avea dreptate. Poate că, de fapt, toată aiureala aia îţi deschidea nişte porţi către tine însuţi, îţi permitea să te vezi aşa cum erai în realitate. Probabil că în atmosfera aceea bizară, în semiîntuneric, îţi părăseai deghizarea impusă de convenţiile sociale şi te arătai lumii aşa cum ai fi vrut să fii: plin de dragoste, de milostenie, dornic să înţelegi şi să fii înţeles…

Bine, avea să se ducă.

Cu o singură condiţie: dacă venea şi Adalbert.

Adalbert era opusul lui Woody. Dacă Woody era idealist şi altruist, Adalbert era cinic şi egoist. Acolo unde Woody vedea ceva interesant şi demn de cercetat, Adalbert vedea o escrocherie menită să te lase fără bani, care trebuia analizată, bineînţeles, dar din alt motiv decât cel avut în vedere de Woody.

Adalbert avea să fie nu doar sceptic, ci şi bănuitor. Dacă Woody vedea în spiritism o ocazie s-o strângă de mână pe aleasa sufletului său, Adalbert avea să vadă o încercare de-a fi jefuiţi sau îndoctrinaţi pentru a fi jefuiţi şi a da o mână de ajutor pentru a-i jefui şi pe alţii.

Aşa că avea să fie prudent.

O să fie prudent şi pentru alţii.

Abia atunci când gândul – ridicol în sine – i se înfipse ca un cui în minte, Harold îşi dădu seama că, într-un fel, îi fusese frică să se ducă la şedinţa de spiritism. De aceea îşi propusese să meargă doar însoţit de Adalbert. Dar de ce îi era frică? De întuneric? Păi, în salonul acela nu putea să fie mai întuneric decât era pe multe străzi ale Londrei, străzi pe care le străbătea fără pic de teamă în fiecare seară… De supranatural? Având în vedere şi luând în consideraţie că oricum nu credea în asemenea tâmpenii… Atunci de ce îi era frică? Pentru că acum, când recunoscuse (măcar în parte) că-i e teamă, îşi dădu seama că putea să recunoască (bineînţeles, doar faţă de sine însuşi) că ideea de a participa la o şedinţă de spiritism îi produsese mai degrabă un soi de repulsie decât de frică.

Poate că, în sinea sa, se lăsase convins de aiurelile lui Woody – că puteai să comunici cu sufletele celor morţi, că puteai, măcar acum, să le mărturiseşti că i-ai iubit şi că regreţi că te-au părăsit…

Harold trase furios un şut într-un stâlp cu un felinar stradal în vârf.

Nu-l iubise pe tatăl lui, nu-i regreta moartea, nu avea

de ce să discute cu sufletul acestuia – dacă exista vreun suflet.

Atunci, de ce ideile lui Woody încolţiseră atât de puternic în mintea sa?

Insistase atât de mult şi de convingător colegul său de colegiu?

Nu chiar…

Era ceva suspect în toată chestia aia…

Puse capăt cavalcadei nebuneşti a gândurilor, pentru că ajunsese în faţa locuinţei lui Adalbert.

Într-un fel, îşi dorea să nu-l găsească acasă pe prietenul său, pentru că astfel putea să-i explice lui Woody motivul pentru care nu avea să vină la şedinţa de spiritism.

Însă, spre nemulţumirea sa, majordomul îl întâmpină cu bucurie şi-i mărturisi că domnul Montrechant era acasă şi că se întrebase de câteva ori de ce nu-l vizitează niciun prieten. Aşa că sosirea sa era nu numai bine-venită, ci chiar salvatoare. Ca urmare, se grăbi să-i ia pelerina, jobenul şi bastonul, apoi îl conduse în salon.

Adalbert stătea în faţa căminului, tolănit într-un fotoliu, şi se încălzea la flăcările puternice.

Când majordomul îşi drese glasul, întoarse capul şi-l văzu pe Harold.

— Ah, Heathermolder, ce bine-mi pare că te văd! N-aveam niciun chef să ies pe frigul ăsta şi aveam şi mai puţin chef să mă îmbăt de unul singur. Oliver, trage-i lui Heathermolder un fotoliu lângă mine şi toarnă-ne ceva de băut. Ce bei, Heathy?

— Deocamdată nimic. Aş vrea să-ţi cer un serviciu.

— Bani? Să ştii că nu am mare lucru în casă. Abia peste o săptămână o să-mi primesc renta…

— Nu, nu-i vorba de bani, dădu din mână dispreţuitor Harold. Am destui bani. Să nu râzi. Woody m-a rugat să vin cu el la o şedinţă de spiritism.

— Ah, da, spuse Adalbert, se întâlneşte cu

domnişoara Hammersford. Da. O să te plictiseşti, sunt sigur, dar e vorba de un serviciu făcut unui prieten, aşa că… Apropo de serviciu. Cu ce te pot ajuta?

— Vreau să mă însoţeşti la şedinţa aia afurisită.

Adalbert se uită la el mai degrabă îngrijorat decât mirat, iar Harold se grăbi să-i explice:

— Am impresia că Woody a picat în mâinile unor escroci.

— Sigur că a picat în mâinile unor escroci, zâmbi Adalbert. Numai că lui nu-i pasă. Pentru el nu contează câteva guinee, dacă în schimbul lor poate s-o ţină de mână pe domnişoara Hammersford.

— Ştiai de chestia asta? se minună Harold.

— Toată Londra ştie. Inclusiv domnul Hammersford. Woody e un idealist, iar dacă el vrea o poveste de dragoste, de ce să n-o aibă? O să se însoare cu domnişoara respectivă, o să-i facă o grămadă de copii şi-or să fie fericiţi până la adânci bătrâneţi. Nu văd niciun motiv de îngrijorare.

— Cum să-ţi spun… Woody s-a comportat ceva mai ciudat ca de obicei, se destăinui Harold. Mi-a tot vorbit de necesitatea de a conversa cu sufletele celor dispăruţi, de nevoia de a le spune cât de mult i-am iubit…

— Oliver, toarnă-mi un pic de scotch şi după aia ascunde carafa! Tu nu bei nimic? se întoarse el către Harold.

— Bine, vreau şi eu un strop.

Sorbiră din paharele umplute cu generozitate, apoi Adalbert oftă:

— O să-i treacă. După ce o să se însoare, n-o să mai aibă timp de prostii. Mă întreb însă de ce a insistat să te duci cu el. Ştii, eu nu cred în tâmpeniile asta. Sunt convins că nu există viaţă după moarte. Nu există suflete. Iar dacă există, sunt puse bine la păstrare, în locuri din care nu pot să iasă. Adică e clar că spiritiştii nu pot să cheme spirite şi

să le pună să discute cu oricine.

— Deci toată treaba e o escrocherie.

— Cam aşa ceva. Însă uneori mă întreb despre ce-ar putea fi vorba, dacă n-ar fi o escrocherie… Ştii ce-i interesant? Că niciuna dintre civilizaţiile anterioare nouă nu credea că sufletele umblă haihui… grecii şi romanii considerau că sunt ţinute în Hades… indienii considerau că se reîncarnează…

— Nu-i chiar aşa, îl contrazise Harold. În Biblie se spune că Saul s-a dus la o vrăjitoare din Endor ca să discute cu spiritul lui Samuel.

— Da, dar chemarea spiritelor era considerată de evrei un mare păcat şi se credea că vrăjitoarea a chemat un demon, nu spiritul profetului.

— Păi, dacă nu-i o escrocherie şi nu-s nici spirite… ce-ar putea fi? se miră Harold, întrebându-se, la rândul său, dacă prietenul său nu exagerase cu băutura.

— Nu am habar, mărturisi Adalbert. De aceea, o să vin cu tine, ca să studiez problema.

Dădu peste cap restul de băutură, apoi îi spuse majordomului să-i pregătească patul.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar ar fi bine să te duci acasă şi să te culci şi tu, îi zise el lui Harold. Aş vrea ca mâine să fim amândoi odihniţi şi gata de luptă.

— Gata de luptă? spuse îngrijorat Harold.

— Vorba vine. Însă adevărul e că nu ştim ce ne aşteaptă…

— Bine. Woody o să treacă pe la mine, la ora şase, să ne ia.

— Perfect. O să fiu acolo.

Îşi strânseră mâinile, iar Harold plecă. Într-un fel, era mai îngrijorat decât fusese la sosire. Dacă o să aibă impresia că Adalbert o luase razna, n-o să se ducă la nicio şedinţă de spiritism.

Mai că-i venea să se îmbete criţă, ca a doua zi să fie

atât de mahmur, încât să-i ceară scuze lui Woody că nu se poate ţine pe picioare, deci să se ducă la şedinţă fără el.

Oftă din rărunchi. Dacă nu se ducea, nu avea să scape niciodată de gura lui Woody. În plus, Adalbert nu avea să-l ierte că renunţase la băutură degeaba. Fără a mai pomeni o situaţie posibilă: ca Adalbert să fi găsit ceva care să-l facă să vrea să meargă cu tot dinadinsul la şedinţa de spiritism, caz în care avea să-l ia cu el, indiferent dacă voia sau nu să se ducă, indiferent dacă putea să meargă sau era nevoie să fie cărat.

Ca urmare, se duse acasă şi dormi până târziu, ca să aibă cât mai puţin timp la dispoziţie pentru gândit şi răzgândit.

Când, în cele din urmă, se hotărî să se dea jos din pat, trecuse de amiază. Până se spălă, până se rase şi se îmbrăcă, mai trecu o oră, după care mâncă zdravăn şi bău moderat – câteva căni cu bere în timpul mesei şi un pahar cu porto la sfârşit. Apoi se pomeni că trecuse de cinci, iar majordomul îl anunţă că venise domnul Montrechant.

— Pofteşte-l aici, îi spuse el. Poate vrea să mănânce împreună cu mine.

Adalbert refuză să mănânce şi refuză şi să bea. Acceptă o ceaşcă de ceai, mai mult ca să aibă un motiv să se aşeze.

Începu prin a-i arăta lui Harold ce pregătiri făcuse.

Avea la şold, într-un toc bine ascuns de pulpana redingotei, un pistol american cu mai multe focuri, din cele nou apărute, numite revolvere.

— Nu se ştie niciodată cu cine ai de-a face, se justifică el. În buzunarul de la pantaloni am un cuţit italienesc, din acelea cu lamă rabatabilă.

În buzunarul interior al hainei vârâse un pachet cu câteva lumânări şi o cutie cu chibrituri.

— Ca să putem să facem lumină când o să vrem noi, dacă o să ni se pară că lucrurile au scăpat de sub control,

îi explică el.

— Să iau şi eu un pistol şi un pumnal? întrebă Harold, pe care-l cuprinsese o aţâţare bizară.

— Nu cred că-i nevoie, doar nu ne ducem la război, îl linişti Adalbert. Eu zic că-i suficient un baston zdravăn.

Mai apucară să soarbă un pic din ceai şi să ronţăie un biscuit, apoi majordomul îi anunţă că domnul Woodsdove tocmai sosise, că-i aştepta în trăsură şi-i ruga să coboare, pentru că erau în întârziere şi nu mai avea timp să urce.

Se minunară cât de iute trecuse timpul, îşi puseră pelerinele pe umeri, jobenele pe cap, iar Harold alese un baston greu, cu mânerul din bronz şi cu vârf ascuţit, din oţel, şi se grăbiră să iasă în stradă.

Era o zi senină şi luminoasă. Soarele se îndrepta spre apus, dar avea să mai zăbovească un timp pe cer. Cei doi urcară în trăsură, îl salutară pe Woody şi pălăvrăgiră un timp despre subiecte lipsite de interes, evitând cu grijă să amintească de locul spre care se îndreptau sau despre ce aveau să facă după ce ajungeau acolo.

La început, cât timp străbătură străzile largi din centrul Londrei, vehiculul merse destul de iute. Apoi ajunseră într-un cartier cu uliţe înguste, pline de oameni mohorâţi, prost îmbrăcaţi şi duşmănoşi, care nu numai că nu se grăbeau să facă loc trăsurii, dar îndrăzneau să se certe cu vizitiul şi să arunce insulte neclare pasagerilor. Înaintau cu greu, mai încet decât dacă ar fi mers pe jos. Din exteriorul trăsurii venea un miros greu, de putregai, cărbune ars şi fecale. Harold simţea că-i gata să vomite.

Apoi vizitiul dădu bice cailor şi roţile începură să se învârtă mai iute. Putoarea sufocantă dispăru şi fu înlocuită de miros de verdeaţă proaspătă, de flori şi de pământ umed. Trăsura hurducăia pe un macadam prost întreţinut. Apoi se opri brusc.

Vizitiul sări de pe capră şi se grăbi să deschidă uşile.

Pasagerii coborâră, iar Harold se uită în jur, curios.

Nu mai fusese în zona aceea. Era undeva la marginea oraşului, într-o piaţă largă, aproape pustie, mărginită de case nici prea-prea, nici foarte-foarte. Un cartier locuit de indivizi din clasa medie. Grădini întinse, pomi – poate că în zonă locuiau grădinari şi florari.

Drumul durase mai mult decât se aşteptase Harold, iar soarele se pregătea să dispară dincolo de orizont. Întunericul pândea de după colţ, gata să ia cartierul în stăpânire.

Trăsura se oprise în spatele altor două vehicule, iar vizitiul îi salută cu un gest pe confraţii săi, care-şi aşteptau stăpânii în stradă.

Woody îi invită să-l urmeze şi-i conduse spre intrarea în clădirea în faţa căreia se opriseră.

În prag îi aştepta o pereche: un bărbat de vreo cincizeci de ani, chel şi cu favoriţi stufoşi, şi o femeie slabă, cam de aceeaşi vârstă. Bărbatul rânjea prosteşte, iar Harold îşi spuse că individul avea o mutră de câine vagabond, gata să se gudure în faţa oricui era dispus să-i dea ceva de mâncare, dar totodată pregătit să te muşte de îndată ce-i întorci spatele. Iar femeia, osoasă, cu păr cenuşiu, îmbrăcată într-o rochie cenuşie, semăna cu un şoarece viclean, obişnuit să se strecoare prin cotloane şi să înhaţe tot ce nu era bătut în cuie sau legat cu lanţuri. Cei doi nu-i inspirau niciun strop de încredere.

— Vi-i prezint pe doamna şi pe domnul Ironbee, gazdele noastre, spuse vesel Woody, iar cei doi plecară capul cu oarecare slugărnicie, apoi se dădură la o parte ca musafirii să poată intra.

Din holişorul de lângă uşă pătrunseră într-un salon destul de mare, luminat de două lămpi cu gaz prinse pe pereţii din dreapta şi stânga uşii. În centrul încăperii se afla o masă cu tăblie rotundă, din scânduri geluite şi date cu un soi de baiţ.

— Nu s-au folosit cuie, balamale, colţare sau alte elemente din metal atunci când a fost făcută masa. Scândurile au fost prinse în cuie din lemn, le explică doamna Ironbee, cu un ton infatuat, iar Harold se enervă, simţindu-se tratat cu superioritate de o individă pe fruntea căreia scria „proastă”. Metalul, în general, şi fierul, în special, izgonesc spiritele, le fac să nu se simtă în largul lor. De aceea, vă rugăm să vă lăsaţi obiectele din metal împreună cu pelerinele şi pălăriile în cuierul din colţul încăperii.

Adalbert rânji dispreţuitor şi-şi aranjă pelerina pe spătarul unui scaun, după care îşi puse jobenul cu gura în sus pe podea, alături de scaunul respectiv, apoi în cele din urmă se aşeză şi el pe scaunul pe care şi-l alesese. Harold se instală pe scaunul din dreapta lui şi-şi aşeză îmbrăcămintea în acelaşi fel ca şi prietenul său. În plus, îşi agăţă bastonul de spetează.

Gazdele se uitară mustrător la ei, dar nu ziseră nimic. Woody îşi atârnă pelerina şi jobenul în cuier, apoi se grăbi să-i salute pe cei doi Bailley şi pe domnişoara Hammersford.

— Daţi-mi voie, dragi oaspeţi care nu ne-aţi mai fost alături până acum, să v-o prezint pe Gwyneth, mediumul uimitor pe care l-am descoperit întâmplător într-un cătun uitat de lume din Ţara Galilor, spuse domnul Ironbee cu glas cald, plăcut şi oarecum neaşteptat, având în vedere înfăţişarea sa.

Abia atunci Harold îi învrednici cu o privire pe cei aflaţi în încăpere la sosirea lor. Le salută cu amabilitate pe viitoarele rude ale lui Woody, se uită bănuitor la cele trei persoane – doi bărbaţi solizi şi o muiere zdravănă – care rânjeau cu un soi de slugărnicie agresivă (erau sau fuseseră, după câte îşi dădea el seama, servitori în casa unor negustori de mahala, încântaţi să joace rolul unor reprezentanţi ai clasei medii) şi se holbă un timp la

Gwyneth.

Galeza era o puştoaică de vreo şaisprezece ani, care părea dusă cu pluta la modul cel mai adevărat, adică se vedea limpede că nu se preface şi că era singura persoană din încăpere care lua în serios povestea cu spiritele şi legăturile cu alte sfere. Avea o paloare nesănătoasă, ochi bulbucaţi şi o slăbiciune ce sugera fie o boală gravă, fie o sărăcie cumplită. Într-un mod ciudat, înfăţişarea ei, care ar fi putut să-i stârnească repulsie lui Harold – ca şi celorlalţi din gaşca ei –, îi provocă milă şi, lucru şi mai ciudat, o făcu să aibă încredere în ea. Indiferent ce avea să se întâmple în seara aceea, fata nu avea să încerce să le facă rău. Puştoaica avea un păr arămiu, lucios şi bogat, care contrasta cu pielea ei ca varul. Harold se întrebă o clipă dacă era cu adevărat din Ţara Galilor. Şi, dacă nu era, atunci de unde putea fi? Era evreică? Venea de pe undeva din ţinuturi îndepărtate, din Scandinavia sau din Rusia? apoi îşi spuse că nu avea nicio importanţă.

— Dacă ţinem seama că au venit toţi oaspeţii, iar ora e înaintată, propun să începem, zise domnul Ironbee, iar soţia sa îl aprobă, dând din cap. Aş vrea să stabilim locurile în jurul mesei, astfel încât influenţele astrale să fie cât mai puternice.

Ca şi cum s-ar fi vorbit dinainte, cei cinci indivizi „ai casei”, adică soţii Ironbee şi cei trei prieteni ai lor (ale căror nume Harold nu le reţinuse, considerându-le fără importanţă), se puseră în mişcare, intercalându-se între oaspeţi. Doar Gwyneth rămase pe loc.

— Eu nu mă mişc de pe scaunul ăsta, spuse Adalbert, rânjind cu obrăznicie. Şi nici prietenul meu.

Domnul Ironbee păru la început surprins, apoi preocupat. Se decise însă iute, pentru că, după câteva secunde de gândire, zâmbi împăciuitor şi zise:

— Va fi aşa cum doresc domnii. Atunci, fiecare să-şi aleagă locul care îi convine şi să sperăm că efectul va fi

crearea unei armonii care să atragă spiritele.

Woody se grăbi să-şi aleagă locul din dreapta lui Harold, rezervându-i scaunul din dreapta sa domnişoarei Hammersford.

Urmau apoi doamna şi domnul Bailley, domnul Ironbee, Gwyneth, doamna Ironbee şi ceilalţi indivizi.

După ce se aşezară cu toţii, iar domnul Ironbee le explică tot ce aveau de făcut – în principal, să se ţină de mâini şi să tacă din gură Adalbert îi şopti lui Harold:

— Să-ţi ţii mâna stângă pe masă şi să mă laşi pe mine să te ţin de ea. Adică vreau să am mâna liberă, dacă va fi nevoie să folosesc pistolul.

Harold dădu din cap că a înţeles, apoi îi şopti lui Woody să facă la fel. Woody se uită mirat la el, apoi zâmbi condescendent şi se supuse. Era prea preocupat de persoana din dreapta sa ca să aibă timp să se întrebe ce-l apucase pe Harold.

Domnul Ironbee trase draperiile, oprind lumina crepusculară să pătrundă în casă.

Apoi doamna Ironbee aprinse o candelă din fundul încăperii, după care stinse lămpile cu gaz. În salon se întinse un semiîntuneric liniştitor, aproape compact, în care pâlpâia cu timiditate luminiţa feştilei.

Urmă o scurtă perioadă în care toţi cei din jurul mesei aşteptau, se aşezau cât mai comod, se foiau nerăbdători… iar domnul Ironbee, ca un regizor priceput, îi lăsă să fiarbă în suc propriu exact atât cât trebuia, apoi zise, înainte ca oaspeţii să înceapă să-şi piardă răbdarea:

— Vă rog să vă prindeţi de mâini în clipa aceasta… mulţumesc. Acum vă rog să vă concentraţi, să vă rugaţi în gând ca spiritele să ne fie favorabile şi dornice să ne împărtăşească din cunoştinţele lor.

Harold avea simţurile încordate. Ceva îi spunea că-i ameninţă un pericol groaznic. Probabil că şi Adalbert simţea acelaşi lucru, pentru că-şi descheiase nasturii de la

redingotă de îndată ce fusese stinsă lumina, ca să poată ajunge cât mai uşor la revolverul de la şold. Harold avea impresia că auzea paşi uşori furişându-se prin beznă şi-şi imagina un grup de tâlhari care se apropiau tiptil din spatele lor, cu laţurile pregătite, gata să li le pună de gât şi să-i sugrume, în timp ce ei se ţineau de mâini, fără să fie în stare să se împotrivească. Totuşi, îşi spuse el, ideea lui Adalbert redusese substanţial şansele de reuşită ale bandiţilor. Cu totul altfel ar fi stat lucrurile dacă repartizarea locurilor ar fi fost cea dorită de Ironbee şi fiecare oaspete ar fi avut mâinile ţinute de ciracii lui… Probabil că ar fi fost sugrumaţi cât ai clipi din ochi, în timp ce complicii asasinilor îi omorau pe vizitii… Apoi totul ar fi dispărut fără urmă: trăsuri, cai, cadavre…

Însă, în ciuda faptului că-şi ciulise urechile, nu auzi nimic neliniştitor. Îşi făgădui să fie atent în continuare. Poate că atacul urma să aibă loc în momentul în care şedinţa avea să devină mai interesantă, iar musafirii aveau să fie captivaţi de trucurile mediumului…

— Sunt convins că draga noastră Gwyneth va stabili, din clipă în clipă, legătura cu lumea spiritelor. Doreşte cineva să discutăm cu un anumit dispărut? Cineva dintre cei care nu ne-au mai onorat cu prezenţa lor?

Întrucât nici Harold, nici Adalbert nu se osteniră să răspundă, domnul Ironbee insistă:

— Nici dintre prietenii noştri obişnuiţi?

— Eu aş vrea să o aud iarăşi pe sora mea, îi ceru femeia cea solidă, aflată între cei doi zdrahoni.

— Bine, doamnă Jones, îi răspunse cu amabilitate Ironbee. Dragă Gwyneth, ai auzit ce doreşte scumpa noastră prietenă, doamna Jones. Crezi că-i putem îndeplini dorinţa?

Candela fusese astfel aşezată încât stropul de lumină răspândit de ea să cadă îndeosebi asupra mediumului. Dar Harold apucă să vadă şi figura femeii zdravene. Doamna

Jones avea o expresie ciudată, plină de speranţă şi de aşteptarea unei bucurii incredibile. Poate că, totuşi, măcar unii dintre oamenii ăştia credeau în spirite şi nu se strânseseră ca să-i omoare, îşi zise Harold, apoi îşi dădu seama că exact asta aşteptau bandiţii: să lase garda jos, pentru o clipă…

După aceea se întâmplară simultan două lucruri.

Gwyneth îşi dădu ochii peste cap, iar ochii ei holbaţi se transformară în globuri albe. În acelaşi timp, fata înţepeni şi păru că încetează să respire. Păru că se transformă într-o statuie.

Chiar în clipa în care adolescenta încremeni, în salon se făcu brusc foarte frig. Nu se simţi niciun pic de curent – adică nu deschisese nimeni vreo uşă, permiţând aerului mai rece de afară să pătrundă în încăpere. Nu, aerul rămase nemişcat, neclintit ca fata transformată brusc în statuie, însă temperatura sa scăzuse subit, scăzuse atât de mult, încât Harold se înfioră şi simţi că dinţii îi sunt pe cale să înceapă să-i clănţăne.

Domnul Ironbee arăta şocat. Din două una, îşi spuse Harold: sau era un actor de mare clasă şi-şi pierdea timpul cu prostii, în loc să se angajeze într-o companie teatrală de renume, sau chiar se întâmpla ceva neaşteptat.

Apoi se uită şi la doamna Ironbee şi se convinse că lucrurile o luaseră razna. Pentru că femeia se uita la fata din Ţara Galilor ca şi cum aceasta se transformase într-un balaur.

Din Gwyneth – da, din interiorul ei – se auziră nişte pocnete, nişte pârâituri, ca şi cum în măruntaiele ei se lovea sau se rupea ceva, apoi o voce de bărbat spuse liniştit:

— Gata, domnule Tringh, am stabilit legătura.

Tot din interiorul fetei – care nu mişcase buzele, deci era vorba de un ventriloc, dar Harold nu-şi dădu seama care dintre cei trei, Gwyneth sau unul dintre soţii Ironbee,

rostise cuvintele – se auzi:

— Ce interesant! îi văd foarte bine… Şi acum ce trebuie să fac?

Fusese un glas de bărbat, mai piţigăiat decât primul şi care părea emoţionat, poate chiar speriat.

— Ce am stabilit. Aveţi totul scris pe placheta din faţa dumneavoastră, spuse prima voce.

— Da. Bine. Deci… Dragi prieteni, sunt un spirit din vechea Indie. Am trăit cu patru mii de ani în urmă şi vreau să vă transmit dragostea mea, zise cu glas lipsit de intonaţie cel de-al doilea glas. E bine?

— Nu-i bine, domnule Tringh, îi spuse mustrător prima voce. Puneţi un pic de suflet în ceea ce spuneţi. Staţi un pic! Ce v-am spus eu în legătură cu butonul roşu?

— Să-l apăs numai când vorbesc.

— Să-l apăsaţi numai când vreţi să fiţi auzit de cei de dincolo. Luaţi degetul de pe el. Ia naibii degetul de pe buton!

— De ce?

— De aia, prostule! Ca să nu audă subiecţii ce discutăm! Tu chiar n-ai ascultat ce ţi-am spus?

Apoi se auzi ceva ce semăna cu un soi de încăierare. După aceea, se aşternu o tăcere care părea, cumva, ameninţătoare.

După un timp, doamna Jones mormăi, dezamăgită:

— Ăla n-a fost glasul lui Mary…

— N-a fost, doamnă Jones, încercă s-o consoleze Ironbee. Ştiţi, spiritele sunt foarte imprevizibile şi multe dintre ele sunt dornice să discute cu cei din lumea noastră. Aşa că, atunci când se deschide o cale de comunicare, ele se grăbesc să intervină, chiar dacă acea cale nu fusese deschisă pentru ele. Vă rog să aveţi un pic de răbdare, pentru că Gwyneth se străduieşte s-o găsească pe sora dumneavoastră…

Harold se uită la puştoaica roşcovană. Rămăsese aşa

cum fusese mai înainte, ţeapănă şi cu ochii daţi peste cap.

— Acum pot să vorbesc? se auzi iarăşi cea de-a doua voce, la fel de emoţionată ca prima oară, dar mai puţin speriată decât fusese iniţial – mai mult, de data asta părea încăpăţânată.

— Ce ţi-am spus în legătură cu butonul? întrebă exasperată prima voce.

— A, da, ai dreptate.

Urmară din nou câteva minute de tăcere. În salon se auzea doar respiraţia celor strânşi în jurul mesei – furioasă, a doamnei Jones, calmă şi aşteptând să vadă ce avea să se întâmple, a majorităţii oaspeţilor, cumva îngrijorată, a lui Ironbee, aparent calmă a doamnei Ironbee, care strângea din fălci şi încerca să înţeleagă ce se întâmpla.

Doar Gwyneth rămăsese ţeapănă şi nu respira niciun pic.

Harold începu să se amuze: se părea că spectacolul escrocilor fusese stricat de cineva sau de ceva, iar gazdele lor nu înţelegeau nimic şi nu ştiau la ce să se aştepte în continuare. Se uită spre Adalbert, dar prietenul său ridică din umeri, cu o expresie care spunea: un pic de răbdare, poate ne lămurim ce se întâmplă.

— Dragii mei, îşi reîncepu discursul vocea cea piţigăiată, vă rog să mă scuzaţi. Sunt foarte emoţionat. Este prima oară când iau legătura cu oamenii din vremea voastră. După cum v-am spus, eu sunt Tringh, spiritul unui bărbat care a trăit în India, în urmă cu patru mii de ani.

— Dacă eşti indian, spuse calm Adalbert, atunci de ce vorbeşti englezeşte?

După o scurtă ezitare, vocea piţigăiată spuse:

— Noi, spiritele, putem să vorbim orice limbă şi să înţelegem ce ni se spune, indiferent în ce limbă ni se vorbeşte. Avem un soi de… spirit călăuzitor care ne traduce…

— Atunci, n-am putea discuta în hindi? îi propuse cu amabilitate Adalbert. Ai putea vorbi direct, fără să mai ai nevoie de spiritul călăuzitor…

Propunerea păru să-l încânte pe posesorul vocii piţigăiate, pentru că urmară câteva rafale de propoziţii, rostite în grabă şi cu multă patimă. Adalbert răspunse în aceeaşi limbă, cu oarecare interes, părând însă neîncrezător, chiar bănuitor. Harold îşi aduse aminte că prietenul său lucrase câţiva ani în India, imediat după terminarea studiilor. Probabil că atunci învăţase limba aceea păgânească. Se părea că n-o uitase, deşi trecuseră ani buni de când renunţase la postul de dincolo de mări, după ce murise un unchi de-al său care-i lăsase o avere considerabilă.

Se părea că spiritul indianului era încântat să discute în limba sa, pentru că turuia fără încetare, iar Adalbert îi dădea o replică pe măsură. Ceilalţi se uitau miraţi la adolescenta roşcată, din gura căreia ieşeau cuvintele de neînţeles, şi la domnul cel arătos, care-i răspundea prin vorbe la fel de neinteligibile.

Apoi, brusc, din gura fetei ieşiră alte cuvinte, rostite de o altă voce, cuvinte care fură îndreptate către doamna Jones. Harold nu le auzi foarte clar, i se păru că sunt rostite de o femeie – o femeie plină de compasiune şi înţelegere, care spunea ceva emoţionant, iar doamna Jones începu să lăcrimeze şi să spună şi ea tot felul de vorbe, părând că încearcă să se disculpe sau să explice ceva…

În salon aveau loc două dialoguri – unul între indian şi Adalbert, altul între doamna Jones şi femeia necunoscută – dialoguri pe care cei din jurul mesei nu le înţelegeau, pentru că schimbul de cuvinte părea să aibă loc în planuri diferite ale realităţii.

Apoi lucrurile se complicară şi mai mult, pentru că galeza roşcovană se transformă într-un instrument bizar al spiritelor, permiţând mai multora dintre acestea s-o

folosească simultan. Din trupul ei ieşeau în acelaşi timp vreo zece glasuri. Fiecare dintre ele se adresa unei anumite persoane din jurul mesei şi numai aceasta o auzea în totalitate.

Harold se pomeni că-i vorbeşte o femeie în vârstă, care părea, după accent şi după limbajul folosit, că aparţine clasei superioare, că e o persoană instruită şi deţine cunoştinţe ample. Femeia aceea, care se prezentase drept Timurana sau ceva asemănător, ştia o grămadă de lucruri despre el. Începând cu numele său.

Cunoştea ce studii făcuse, unde, în ce perioadă… Îi ştia gusturile în privinţa artelor, opiniile politice şi situaţia financiară.

Bizareria consta în faptul că lui Harold îi plăcea să discute cu femeia respectivă, îl copleşise un soi de euforie stranie şi nu putea să justifice de ce simţea plăcerea aceea. Căzuse într-un fel de transă, era într-o lume care avea doar câteva puncte de contact cu lumea sa. Adică ştia că se găsea în salonul soţilor Ironbee, îi vedea pe ceilalţi participanţi la şedinţa de spiritism pălăvrăgind cu spiritele, le vedea figurile – în ciuda semiîntunericului –, dar nu înţelegea ce spun, auzea doar cuvinte izolate. Şi, de fapt, nici nu-l interesa ce spuneau, nu-l interesa ce făceau, simţea că se află departe, departe de ei, dincolo de capătul lumii.

Dar lumea în care se afla era mai degrabă o stare de spirit, n-o putea defini prin intermediul simţurilor sau al senzaţiilor. Discuţia cu Timurana îi generase un fel de extaz. Nu-şi închipuise că vorbele pot produce aşa ceva, nu era convins în totalitate că plăcerea aceea extraordinară fusese provocată de conţinutul cuvintelor, poate că transa în care se prăvălise fusese cauzată de ton, de intonaţie, de muzicalitatea acelor cuvinte. Căpătase însă convingerea că ar fi putut să-şi petreacă întreaga viaţă ascultând vocea aceea.

Destăinuise, fără să-şi dea seama şi fără să simtă vreo reţinere, tot ce se ascundea în tainiţele sufletului său. Simţea că poate să aibă încredere în făptura aceea din alt timp. Ea spunea că-i din trecut, dar, după cât de multe ştia, venea, probabil, dintr-un soi de timp în afara timpului, în care trecutul şi viitorul însemnau acelaşi lucru.

Timurana îi lămuri îndoieli, îi explică enigme şi-i arătă cursul probabil al unor evenimente (nu prin preziceri, ci prin desluşirea cauzelor interne). Apoi, cu un regret indescriptibil, îi spuse:

— Timpul care ne-a fost acordat se apropie de sfârşit. Nu mi-am imaginat că între noi se pot stabili asemenea legături – la urma urmei, mi-ai fost doar obiect de studiu. De aceea, vreau să-ţi dăruiesc ceva. Ceva ce nu va schimba soarta lumii, nu va schimba nici măcar soarta ta. Însă te va ajuta să suporţi lucrurile mai uşor... Şi, poate, te va face să-ţi aminteşti din când în când de mine. Fii atent, pentru că nu vreau să ştie şi alţii despre darul meu. Şi nu ştiu cum să-ţi descriu în cuvinte ceea ce vreau să afli, aşa că voi fi silită să-ţi trimit o imagine. Una pe care nu vreau s-o vezi decât tu, într-un loc în care o să-ţi dai seama de înţelesul ei.

Frigul din jurul lui Harold se înteţi. Aerul care-i ieşea pe nări deveni un soi de abur alb ce se strânse într-un fel de sferă. Sfera crescu şi crescu, până când ajunse mai mare decât o portocală, mai mare decât o gutuie... şi se opri când atinse dimensiunile unui pepene mic. Sfera se desprinse de nările sale şi pluti încet – nebăgată în seamă de ceilalţi, preocupaţi doar de discuţiile lor – până ajunse deasupra jobenului său (pe care-l aşezase pe podea, cu gura în sus, atunci când intrase în salon). Dacă-şi aducea aminte, drăcia aia albă se numea ectoplasmă şi toţi oamenii raţionali erau convinşi că apariţia ei în timpul şedinţelor de spiritism era produsul unei escrocherii. Balonul alb coborî şi se ascunse în joben. Culoarea sa se

confunda cu cea a căptuşelii de mătase.

— Mă bucur nespus că te-am cunoscut, spuse vocea aceea fermecătoare. Să nu-ţi pierzi vremea căutându-mă. N-are niciun rost, pentru că n-o să ne mai întâlnim. Iar tu vei avea multe, tare multe de făcut…

Harold simţi că legătura creată cu lumea femeii care spusese că se numeşte Timurana se subţiază şi se risipeşte ca un nor împrăştiat de vânt. Se trezi redevenind el însuşi, în salonul soţilor Ironbee, dar, spre surprinderea sa, trezirea nu fusese însoţită de regret, de senzaţia că pierduse ceva inegalabil şi irecuperabil, ci de bucuria unei realizări, a aflării unui secret care nu era la îndemâna oricui.

Trase aer puternic în piept şi privi în jur.

Ceilalţi se trezeau şi ei.

Gwyneth îşi pierdu rigiditatea, ochii îi reveniră la locul lor… Fata oftă puternic, începu să respire iute, grăbit, apoi se potoli şi privi spre doamna Ironbee.

Femeia se grăbi s-o îmbrăţişeze, s-o strângă la piept, apoi spuse câteva vorbe soţului ei, care se ridică şi aprinse cele două lămpi cu gaz. Lăsă draperiile trase – probabil că afară se întunecase zdravăn.

Cei din jurul mesei îşi desprinseră mâinile, începură să se mişte, ca şi cum ar fi vrut să verifice că mai aveau membre, că deţineau încă un trup şi că nu se transformaseră deja în spirite…

Începură să discute între ei – lucruri banale, niciunul nu simţea nevoia să-şi împartă cu ceilalţi experienţa deosebită pe care o trăise. Însă rosteau cuvintele puternic, într-un mod exagerat, ca şi cum revenirea în realitate nu-i înzestrase şi cu aprecierea corectă a distanţelor, a densităţii aerului şi a vitezei de propagare a sunetului din această lume.

Primul care-şi reveni pe deplin fu Adalbert. Îşi puse pelerina pe umeri, îşi luă jobenul, îi făcu semn lui Harold

să-l imite şi se duse spre soţii Ironbee. Îi dădu bărbatului câteva monede, primind, în schimb, mulţumiri uimite şi respectuoase, apoi îi vârî în palmă femeii o guinee şi-i şopti:

— Aveţi grijă de fată. E foarte obosită. Are nevoie de odihnă, de hrană bună şi, din când în când, de un pahar de vin bun. Are un har aparte. Menajaţi-o, altfel o s-o pierdeţi.

Doamna Ironbee îi şopti şi ea câteva vorbe – Harold nu-i înţelese spusele –, iar Adalbert dădu din cap.

După ce-şi luară rămas-bun de la ceilalţi, urcară în trăsura lui Woody. Rămaseră tăcuţi tot timpul drumului care dură la fel de mult ca la venire, dar, când ajunseră în faţa casei lui Harold şi Woody se oferi să-l ducă pe Adalbert până la locuinţa sa, acesta îi mulţumi şi-l refuză.

— Am nişte probleme de rezolvat cu Heathy, fu singura explicaţie pe care i-o dădu, în timp ce-i strângea mâna.

După ce intrară în casă, Harold se grăbi să se ducă în salon, fără să se sinchisească de servitoarea care încerca să-i ia pelerina, bastonul şi jobenul. Îşi cocoţă jobenul pe un dulap, iar celelalte lucruri le aruncă pe un fotoliu şi-l aşteptă pe Adalbert. Acesta apăru după câteva secunde.

— Ce-ţi torn? întrebă Harold.

— Nimic, îi răspunse cu un glas ciudat Adalbert. Ştii, se pare că n-o să mai beau alcool decât rareori sau, poate, n-o să mai beau niciodată.

— Te simţi bine? îl întrebă îngrijorat Harold. Te doare ceva? Stai jos pe fotoliul ăla din faţa căminului. Să trimit pe cineva după doctorul Merrygrave? Vrei o ceaşcă de ceai? O gustare? Sau, mai bine, să comand ceva consistent, că n-am apucat să cinăm?

— O ceaşcă de ceai ar fi foarte potrivită, îl linişti Adalbert. Vreau să discutăm un pic şi să-mi potolesc gândurile. Nu ştiu ce ţi s-a întâmplat ţie, dar eu am trăit o experienţă… nu chiar indescriptibilă, dar foarte greu de

descris într-un mod credibil. M-am întrebat, în timp ce ne întorceam spre casă, dacă n-a fost vorba de hipnoză în masă. Ştii, am văzut multe ciudăţenii în India… deci singura explicaţie raţională ar fi că fata aia cu părul roşu ne-a hipnotizat pe toţi şi ne-a făcut să vedem şi să auzim lucruri inexistente. Dar, dacă n-am fost hipnotizaţi, atunci înseamnă că ni s-a întâmplat ceva… care n-are legătură cu ceea ce ştim noi.

— Vrei să-mi spui că te-ai convins de existenţa spiritelor? întrebă Harold, neştiind dacă trebuia să-i împărtăşească prietenului său propriile trăiri şi opinii despre experienţa prin care trecuseră. Ştii, dacă-mi dai voie, aş putea să-ţi povestesc ce am simţit eu…

Dar Adalbert nu părea dornic să-i afle părerile – sau, mai degrabă, arăta ca şi cum nu i-ar fi auzit propunerea –, aşa că decise să păstreze doar pentru el ce i se întâmplase.

Prietenul său se bosumflase, ca şi cum l-ar fi deranjat că cineva ar fi putut crede că se convinsese de existenţa spiritelor, dar se potoli, pentru că apăru servitoarea cu tava. Sorbi din ceai, ronţăi o prăjitură şi, în mod neaşteptat, se linişti, deveni visător şi zâmbitor. Se uită cu drag la Harold şi-i spuse:

— Probabil că ceea ce mi s-a întâmplat a însemnat scoaterea la iveală a unor dorinţe sincere pe care le ascundeam în sufletul meu. Şedinţa de spiritism le-a dat, cumva, o formă şi un înţeles. Probabil că acelaşi lucru s-a întâmplat cu toţi cei prezenţi. Însă nu vreau să-ţi vorbesc despre lucruri intime. Le voi păstra pentru mine. Te asigur că nu-i nimic ruşinos – speranţe adolescentine, chestii romantice şi alte prostioare de acelaşi gen. În fiecare bărbat se ascunde un copil, a zis cineva mai înţelept decât mine. Iar eu adaug că, fără copilul acela, am uita să visăm. Dar să revenim la chestiile serioase. Indianul ăla vorbea un dialect pe care nu l-am mai auzit până atunci. Unele cuvinte sunau ciudat, folosea multe prescurtări şi mulţi

termeni pe care nu-i cunosc. Însă am priceput înţelesul general al spuselor sale. Să ne înţelegem de la bun început: povestea este bizară şi nu pot să-ţi dezvălui dovezile care mi-au fost aduse în sprijinul veridicităţii sale. A început prin a-mi zice că se bucură că poate discuta cu mine în hindusă, pentru că îmi poate spune ceea ce doreşte, fără să fie înţeles de ceilalţi… Adică îmi sugera, într-un fel, că vorbele lui nu aveau acordul colegilor săi, că reprezentau o destăinuire secretă. N-aş reuşi să reproduc cu exactitate ce mi-a spus. Mă văd silit să-ţi fac un rezumat a ceea ce am înţeles eu din vorbele sale. Deci, ca să-ţi răspund la întrebare, nu m-am convins de existenţa spiritelor, nu cred nici acum în existenţa lor, dar sunt convins că am asistat la ceva ciudat, oricât de incredibil şi de… neconvingător a fost acel ceva.

Harold devenise nerăbdător. Abia aştepta să audă explicaţia lui Adalbert, iar acesta se cufundase în scuze şi explicaţii fără rost. Aşa că îl zori pe prietenul său:

— Spune-mi ce ţi-a povestit indianul şi lasă-mă pe mine să judec dacă e vorba de ceva incredibil.

— Bine. Ideea ar fi că undeva, în viitor, peste vreo trei, patru mii de ani, cineva o să inventeze un dispozitiv de călătorit în timp. Acest dispozitiv nu va putea permite mutarea fizică a unui om dintr-un timp într-altul – indianul ăla a spus că noi, în vremea noastră, nu am descoperit *conceptele* care mi-ar permite să înţeleg motivele. Important e că o călătorie în timp se va reduce la obţinerea de imagini din trecut. Apoi, peste încă o mie de ani, cineva o să afle, întâmplător, că se va putea face schimb de sunete cu trecutul, adică se vor putea trimite mesaje către oamenii din trecut şi vor putea fi recepţionate convorbiri dintre aceşti oameni, dacă printre ei va fi prezent măcar unul care deţine anumite calităţi paranormale.

— Adică un medium, exclamă uimit Harold.

— Da. Indianul numea o asemenea persoană *amplificator bidirecţional de unde Bromisch.* Sau ceva asemănător. Chestia e că, în timpul în care trăia el, aparatul era încă în fază experimentală, nu funcţiona foarte bine, iar mediumul folosit pentru legătura dintre cele două timpuri trebuia să intre în transă. O altă problemă e că indivizii şi-au dat seama că, în acelaşi timp cu mesajele, se transmiteau şi alte lucruri, printre care emoţii, adică treaba s-a dovedit a fi mult mai complicată decât se crezuse iniţial. Oricum, ca să-şi testeze aparatul, indivizii ăia din viitor au profitat – sau vor profita, nu ştiu cum e corect – de şedinţele de spiritism din epoca noastră. Indianul credea – fără a fi foarte sigur, avea doar nişte bănuieli – că spiritismul a fost sprijinit cumva de inventatorii maşinii timpului ca să-şi rezolve treburile. Oricum, el spunea că echipele care lucrează cu dispozitivul de călătorit în timp n-au voie să destăinuie că vin din viitor, sunt obligate să susţină că sunt spirite din trecut. După cum vezi, totul se bazează pe nişte vorbe, adică e o teorie puţin convingătoare. Interesantă, dar puţin convingătoare.

— Spuneai că preopinentul tău ţi-a oferit nişte dovezi…

— Heathy, îmi eşti cel mai bun prieten, dar nu-ţi pot spune chiar totul. Poţi să fii sigur că o să fii primul, probabil şi singurul care o să le afle, dacă va fi ceva de aflat. Sigur, toată povestea ar putea fi o escrocherie, dar mi-au fost spuse anumite lucruri pe care nu putea să le ştie un escroc. Educaţia mea raţionalistă nu-mi permite să cred că a fost vorba de o intervenţie supranaturală, a unui spirit maliţios care şi-a bătut joc de noi. Aşa că, în ciuda tuturor îndoielilor – de înţeles, fie vorba între noi –, înclin să cred că e vorba de o vizită din viitor… Acum, că mi-am descărcat sufletul, o să mă duc acasă. O să merg pe jos, să mă gândesc în linişte la anumite schimbări pe care le voi face în viaţa mea.

Harold îl conduse până la uşă, trimise servitorii la culcare şi se grăbi să se întoarcă în salon.

Îşi recuperă jobenul şi-l întoarse cu gura în jos.

Balonul cel alb rămase în interiorul pălăriei.

O scutură puternic, iar globul de culoarea cretei coborî lent. Se opri la două picioare deasupra podelei, apoi se îndreptă spre uşa camerei de lucru.

Harold deschise uşa, iar balonul pluti încetişor înăuntrul încăperii.

După care se opri în faţa biroului mare, complicat şi elegant, care fusese al domnului Heathermolder. Se ridică un pic, ca să fie văzut mai bine de Harold, după care îşi schimbă forma.

Nu mai era o sferă, ci imita perfect înfăţişarea biroului din apropierea sa.

Însă imitaţia aceea avea ceva în plus: o săgeată care indica un anumit loc al biroului, sub tăblie. Harold se uită la biroul adevărat, căută locul respectiv şi, apăsând pe el, descoperi că iese la iveală un sertar secret.

În aceeaşi clipă, obiectul alb în formă de birou, care plutea cam la câţiva centimetri deasupra covorului, se descompuse fără zgomot şi dispăru ca şi cum n-ar fi existat.

Harold scotoci în sertar. Găsi un teanc de foi acoperite cu scrisul regulat şi îngrijit al tatălui său.

Le luă şi se duse în salon. Se aşeză pe fotoliul din faţa căminului şi le citi cu atenţie.

Apoi le mai citi o dată.

După aceea le aruncă, una câte una, în focul din cămin.

Nu conţineau nimic care să-i schimbe viaţa din temelii.

Nu conţineau nimic care să-l facă să-şi schimbe fundamental părerea despre tatăl său.

Fusese un pic surprins aflând că tatăl său fusese

implicat în lucruri atât de importante, alături de persoane foarte sus-puse.

Anumite lucruri trebuiau să rămână neştiute. Era mai bine să rămână neştiute.

Însă lucrurile pe care le citise de pe filele acelea îl ajutaseră să-şi înţeleagă mai bine părintele, să-i priceapă loialitatea oarecum ciudată şi păguboasă. Poate că tatăl său nu fusese în totalitate un om cu care să se laude, dar nu fusese în niciun caz un părinte de care să-i fie ruşine. Însă Harold nu era tatăl său, nu avea obligaţiile acestuia, nu avea de ce să-i împărtăşească opiniile.

Aşa că avea să-şi continue viaţa după cum crezuse – şi după cum credea şi în momentul de faţă – că trebuie să şi-o continue.

Închise ochii pentru o clipă şi, gândindu-se la toate ciudăţeniile acelei zile, nu se putu împiedica să-şi amintească o frază din *Hamlet,* când prinţul danez îi spune prietenului său: „Horatio, între cer şi pământ sunt mai multe minuni decât îşi imaginează filosofii…”

Sau ceva asemănător.

Nu contau prea mult vorbele, ci sensul lor: lumea e plină de minuni pe care nu putem sau nu vrem să le înţelegem.

Important e să le recunoaştem existenţa, îşi spuse Harold. Dacă recunoaştem că există, o să le descoperim, cândva, şi înţelesul…

Cronogeneză

George Lazăr

George Lazăr s-a născut la 3 februarie 1963, în Vatra Dornei. A absolvit Facultatea de Electrotehnică a Institutului Politehnic „Gheorghe Asachi” din Iaşi. Este directorul cotidianului *Monitorul de Botoşani.* A publicat povestiri în *Opinia Studenţească, Cronica, Magazin, Sci-ţi Magazin.* În perioada 2007 – 2008, a editat revista lunară *Sci-ţi Magazin,* iar în 2009, *Almanahul Sci-ţi Magazin.* Este

prezent în antologiile *Alte ţărmuri* (2009), *Pangaia* (Eagle Publishing House, 2010), *Steampunk: a doua revoluţie* (Millennium Press, 2011), *Venus. Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Dincolo de noapte. 12 feţe ale goticului* (Millennium Press, 2012), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Volume: *America One* (Tritonic, 2007), *îngerul păzitor* (Millennium Press, 2009), *Guardian Angel* (2010).

Amestecul ciudat format din trupul unui om şi rămăşiţele navei cosmice botezate Acul se însufleţi. Încă ameţit, omul desfăcu centurile care-l fixau în fotoliul de zbor şi ieşi greoi din costumul de suprasarcină, eliberându-se din păienjenişul de metale torsionate, cabluri şi furtunuri care-i asiguraseră simbioza cu maşina de zbor, acum distrusă. Planeta era cufundată în noapte, dar, în lumina palidă a unei Luni, arborii aveau forme stranii. Din depărtare, se auzeau urlete nepământene. Îşi scoase casca plesnită în care intrase aerul planetei şi se miră de norocul său, pentru că plămânii nu-i fuseseră distruşi de cine ştie ce gaze toxice, iar presiunea aerului nu-i scosese ochii din orbite şi nici nu-i spărsese timpanele. Exploratorul găsi o bucată metalică desprinsă din navă, de care se sprijini după ce se aşeză. Clătină neîncrezător din cap, fără să priceapă cum de nu arsese la trecerea prin atmosferă, nu se zdrobise de sol şi nu fusese pulverizat la explozia rezervoarelor energetice. Răsuflă uşurat înainte de a blestema în gând accidentul care-l adusese aici.

Experimentul de deschidere a unei găuri de vierme începuse exact aşa cum fusese programat, în punctul Lagrange I, aproape de Lună, unde fusese plasat în spaţiu un sistem format din zece mii de structuri toroidale, după o linie care se curba uşor spre Pământ, urmând gravitaţia acestuia. Fiecare tor îi amplifica viteza prin transferul electromagnetic al unui gigawatt de energie obţinută de

panourile solare, iar trecerea prin sistem i-ar fi adus zece terawaţi care ar fi trebuit să-i fi fost suficienţi, conform calculelor celor care proiectaseră nava, ca să perforeze continuumul spaţiului, adică să creeze o gaură de vierme.

În teorie, savanţii calculaseră că el şi Acul lui vor ajunge până la roiul de stele Hyades, aflat la o sută cincizeci de ani-lumină de Pământ, în constelaţia Taurului, în doar câteva secunde. În minutele necesare sistemului să se reîncarce şi să-şi schimbe polaritatea, acesta urma să facă măsurători şi observaţii ştiinţifice, după care ar fi fost tras îndărăt, cu aceeaşi viteză, înainte ca gaura de vierme să se închidă. Era frustrant să călătorească atât de departe pentru atât de puţin timp, însă fusese asigurat că etapa experimentală la care participa va deschide cu adevărat Universul pentru omenire.

Totul începuse perfect. Urcase pe o orbită joasă cu un modul navetă, fusese transferat la punctul Lagrange I şi instalat în Ac, nava cu care ar fi urmat să cucerească Universul. Apoi urmaşe Călătoria. Ţinuse ochii larg deschişi, deşi i se spusese că nu va percepe absolut nimic, mai ales că nava nu avea hublouri. Într-un fel, chiar aşa şi fusese. Exceptând şirurile lungi de date care alergau nebune pe afişajele consolei, nimic nu se schimbase în Ac. Până când imaginile culese de camerele de observare externe îi arătaseră un alt cer, spuzit cu alte stele. Minutele rămase până la reîntoarcere trecuseră cu viteza fulgerului, iar el trăise cu senzaţia că mai mult încurcase sistemele automate de observaţii, decât le ajutase. Apoi, conform planului, Acul porni în lunga sa călătorie înapoi spre casă. Dar, înainte să-şi dea el seama ce se petrece, venise prăbuşirea.

Înălţă ochii către bolta acoperită cu stele, ca şi cum ar fi cerut o explicaţie. Stelele sclipeau intens. Pe cer exista chiar şi o Lună.

Ceva vibră în el; găsi aranjarea stelelor aproape

familiară. Un val de emoţie îi înteţi bătăile inimii. „E cerul Pământului, totuşi, nu e. E doar unul asemănător”, îşi spuse şi se simţi ceva mai bine. Repetă de mai multe ori, cu voce tare, constatarea, făcând să se audă pentru întâia oară sunete articulate pe planeta pe care căzuse.

Se întrebă, în treacăt, ce anume mersese prost în desfăşurarea atât de atent planificată a evenimentelor. Tot în treacăt, se gândi la mutrele lungi ale savanţilor care cheltuiseră miliarde de dolari pentru un experiment ratat. Ridică din umeri, nepăsător. Cât despre miliardele cheltuite, ei, bine, după o vreme, vor face rost de alţi bani şi vor încerca din nou, până când vor reuşi. Dacă ceva mersese prost, numai el era cel care suferea în mod direct consecinţele. Deocamdată, avea alte probleme, mult mai presante, începând cu propria supravieţuire.

Din Ac reuşi să recupereze un baton proteic, un bidon cu apă şi trusa medicală, încărcătură care-i păruse inutilă şi de care râsese, însă constructorii o puseseră acolo în virtutea unor străvechi deprinderi. Găsi şi câteva instrumente ştiinţifice întregi şi un acumulator electric capabil să furnizeze energie. Conectă instrumentele şi îndreptă ocularul unuia din ele spre cer, luând în vizor, pe rând şi la întâmplare, mai multe stele, căutând o configuraţie cunoscută. Crezu că făcuse vreo greşeală când aparatele nu-i indicară nimic, deşi aveau introduse nenumărate hărţi stelare în bazele de date. Reluă procedeul o dată şi încă o dată, extinzând funcţiile aparatelor, deşi semnalele anunţau golirea rapidă a acumulatorului. Abia după ce le programă să facă extrapolări obţinu un rezultat asupra căruia se aruncă înfrigurat.

Citi rezultatul de câteva ori chiar înainte ca micul ecran să se stângă, lipsit de energia anemică a acumulatorului epuizat. Coordonatele îi jucară în continuare în spatele ochilor, dar lui tot nu-i veni să

creadă.

Ajunsese pe Pământ, înapoi de unde plecase, dar cu peste o sută de milioane de ani în trecut, într-un an ieşit din parametrii la care fusese proiectată scala instrumentelor de măsură.

La întoarcere, gaura de vierme se deschisese şi în timp.

Treptat, Exploratorul pierdu orice urmă de speranţă, conştient că nu se născuse încă nimeni dintre cei de la care aştepta ajutor. Modestele provizii i se terminară chiar din prima zi, aşa că fu silit să plece în căutarea altora. Descoperi, mai întâi cu uimire, apoi cu teamă, vieţuitoarele Pământului acelor vremuri. Învăţă repede să se ferească de tiranozauri şi titanozauri feroce, dar şi de strămoşii crocodililor, care pândeau ascunşi în ape. Se hrănea, împărţind cu păsările primitive, cu pterozaurenii şi cu alţi hoitari resturile cadavrelor rămase de la vânătorile marilor carnasiere. Gusta rădăcinile buruienilor sau fructele unor plante din care văzuse că mănâncă şi fiarele. Din gâtlej scotea strigăte guturale, cu care speria animalele mai mici.

Pusese pe seama norocului faptul că supravieţuise la nenumărate încercări mortale: infecţii cu virusuri şi bacterii pentru care organismul său nu era pregătit, răni cumplite provocate de animale care, în mod obişnuit, ar fi ucis imediat oameni cu mult mai rezistenţi, căzături în urma cărora n-ar mai fi trebuit să se ridice, ape în care ar fi trebuit să se înece.

Sătul de lupta crâncenă şi permanentă pe care o dădea pentru a supravieţui, încercase de câteva ori să se sinucidă, dar constatase, asta când fărâma de raţiune nu i se stinsese de tot, că devenise nemuritor.

Legile conservării temporale îi menţineau trupul tânăr şi întreg, până când avea să-i vină sorocul firesc să moară, peste o sută de milioane de ani.

Se obişnui cu nemurirea care, în timpul din care

venea, era considerată o aberaţie. O ignoră, se obişnui cu ea şi apoi o uită. Aberaţia era prezenţa lui în trecut.

Descoperi, fără să vrea sau fără să poată înţelege, limitele nemuririi sale: trupul îi rămăsese sensibil la durerea fizică, la foame şi sete, dar unghiile şi părul îi crescură, pielea i se bătători, dinţii îi căzură. Slăbi mult şi îmbătrâni repede în lumea aceea atât de îndepărtată de zorii umanităţii. După doar câteva zeci de ani, Exploratorul uitase totul, începând cu propriul nume şi sfârşind cu orice amintire despre timpul din care venea. Sau spre care se îndrepta.

Muri şi de bătrâneţe, la fel cum mai murise de nenumărate ori, fie luându-şi viaţa, fie măcinat de boli, fie sfâşiat de animale. Muri de atâtea ori şi în atâtea feluri, încât moartea îi deveni şi uşurare, şi povară. Uşurare, pentru că timpul şi legile lui îl refăceau tânăr şi puternic, după imaginea din carne şi oase încrustată în matricea sa la momentul în care intrase în trecut. Povară, pentru că era nevoit să reia calvarul unei noi vieţi într-o lume extrem de ostilă.

Trecură primele milioane de ani. Supercontinentul Pangaea se spărsese în Gondwana şi Laurasia. Se năşteau şi mureau animale stranii, creşteau şi se prăbuşeau arbori giganţi, se înălţau munţi din mări, iar mările îşi schimbau albiile fără ca Exploratorului să-i pese. Renunţase să se mai hrănească şi să mai bea apă, pentru că se obişnuise să moară şi să reînvie, niciodată mai sătul sau mai flămând decât exact aşa cum fusese în clipa în care ajunsese în trecut. Se obişnuise să stea nemişcat cu anii, precum o stâncă, şi să observe forfotul din jurul său care anima destinele vietăţilor care se năşteau, luptau pentru supravieţuire, se înmulţeau şi mureau. Prin faţa lui defilă, pe viu, istoria perioadei care, abia peste multe milioane de ani, avea să fie botezată de geologi Cretacic Târziu. Dar ochii Exploratorului deveniseră goi, indiferenţi la aceste

permanente schimbări.

De fapt, nici nu le mai percepea.

Uneori, fără motiv, se ridica, înspăimântând insectele şi animalele mărunte din preajma sa, se scutura de praful adus de vânturi şi rupea vrejurile vegetaţiei care îl cuprinsese ca pe-o formă de relief. Umbla, iar şi iar, de-a lungul unui Pământ mai tânăr decât fusese atunci când se născuse el, pe suprafaţa şi în apele căruia clocotea viaţa. Mergea o zi, o lună sau un an, până îşi găsea alt loc în care să se aşeze şi să aştepte să-i treacă timpul care, în cazul lui, se măsura în ere. Îşi păstrase nealterate reflexele cauzate de durere, iar acesta era singurul motiv pentru care încă se ascundea de prădători sau încerca să nu se rănească. Deşi îi lăsase amintirile, dar şi uitarea, timpul nu folosise aceeaşi măsură şi pentru obiectele neînsufleţite, aşa că hainele şi rămăşiţele navei sale cosmice, Acul, se destrămaseră şi se amestecaseră de mult cu ţărâna Pământului. Dar, pentru el, anii deveniseră străfulgerări gri, iar mileniile, doar timpul dintre două clipe.

În Paleocen, l-a surprins căderea meteoritului uriaş care a schimbat pentru totdeauna istoria Pământului. Solul s-a aprins şi s-a crăpat, apele şi-au schimbat albiile, iar cerul s-a umplut de praf negru, prin care lumina Soarelui nu mai reuşea să răzbată. În faţa imensităţii unice a forţelor astfel dezlănţuite, pentru întâia oară în ultimele milioane de ani, Exploratorului i s-a făcut frică şi, la fel ca nenumăraţi alţi locuitori ai acelui timp, care aveau colţi, solzi, gheare, cozi lungi şi platoşe osoase, a rupt-o, inutil, la fugă printre bolovanii uriaşi şi râurile de lavă aruncate de şiruri de vulcani deveniţi activi.

Dar pământul se cutremură cumplit şi Exploratorul căzu într-o crevasă care se căscase în calea lui. Peste el se prăvăliră stânci uriaşe, aruncate de erupţii, care, unite de fluviile incandescente de lavă, îl ţintuiră pentru eternitate. Lava îi arse faţa şi trupul, provocându-i, înainte de a-l

ucide, chinuri groaznice. Orbi şi-şi recăpătă vederea de nenumărate ori, captiv sub o greutate mult prea mare ca s-o poată urni, până când lava se întări, transformându-se în stâncă. Apoi stânca îi zdrobi trupul şi-i luă viaţa, dar legile timpului îl refăcură ca să fie strivit din nou, mereu şi mereu, până când, de-a lungul mileniilor, carnea sa îşi ciopli loc în stâncă, asemenea apei unui râu. Dobândise mişcarea imperceptibilă a pietrelor. Odată sfârşită cumplita suferinţă, devenit condamnat la nemişcare, începu să formeze primele gânduri. După ce durerea îl înnebunise preţ de nenumărate vieţi, îşi recăpătă, încet, raţiunea. Imagini trecute, uitate, îi reveniră tulburător în minte. Descoperi zeii şi pedepsele lor şi îi imploră în gând să-l elibereze de nemurire. Dar zeii nu-l ascultară, rămaseră muţi şi nevăzuţi, iar Exploratorul uită de ei.

Şi piatra, asemenea timpului, îi lăsase conştiinţa de sine şi amintirile. Pe cele mai recente, în care era ars de lavă şi strivit de bolovani, refuza să le conştientizeze, pentru că erau mult prea dureroase. Le căută pe cele mai vechi, dar acestea erau atât de palide şi de adânc ascunse, încât procesul decurgea extrem de lent: un an dura înţelegerea unui simplu simbol. O idee abstractă, cum ar fi lumea de unde venea, se închegă în mai multe veacuri. Într-atât se învăţă cu suferinţa provocată de sufocare din lipsă de aer, încât n-o mai luă în seamă. Se obişnui şi cu moartea şi reînvierea, cu nenumăratele cicluri scurte ale vieţilor sale, toate petrecute în acelaşi fel, în cochilia lui de piatră, în beznă absolută. Liniştea absolută era uneori spartă de huruitul forţelor imense care măcinau faliile continentale în adâncul Pământului.

Peste alte treizeci şi trei de milioane de ani, eternitatea luă sfârşit. Pământul se cutremură din nou, straturile adunate deasupra Exploratorului crăpară, iar stânca se rostogoli, eliberându-i pe fundul unei prăpăstii.

Fărâma de energie rămasă după o înviere recentă îl

ajută să înceapă cățărarea pe versanţii abrupţi. Urcă şi se prăbuşi în hău de nenumărate ori, învăţând dureros drumul către culmi. Îi trebuiră ani până să iasă dintre pereţii uriaşi de stâncă.

Izbuti să se hrănească şi să înveţe să-şi folosească iar trupul, după alţi ani de trudă şi multe alte morţi şi reînvieri.

În jur, se schimbaseră multe, numai că, înainte de-a fi închis în temniţa lui de piatră, Exploratorul fusese prea puţin interesat de lumea în care nimerise. Altfel, ar fi remarcat dispariţia animalelor uriaşe, înlocuite cu altele, mai mărunte. Ar fi văzut speciile noi de arbori gigantici şi-ar fi admirat soiuri uimitoare de flori şi ferigi. Dar pentru el lumea rămăsese tot sălbatică şi ostilă, iar diferenţa era dată doar de felul în care o percepea, de această dată cu ajutorul raţiunii trezite în el încă o dată.

În Eocen, când clima deveni tot mai rece, după ce-şi învinse cu greu spaima de spaţii închise, îşi căută adăpost în peşteri. Surprins de o furtună, lângă un copac aprins de fulgere, simţi căldura şi, totodată, nevoia să ia focul cu sine. Flăcările aveau ceva familiar, ca o îndepărtată strângere de mână primită din lumea din care venise. Înşfăcă o creangă aprinsă şi-o ascunse într-o grotă.

Dar focul se stinse. Plecă să ia altul, de la un vulcan activ care, văzut de departe, părea minuscul, doar o părere. Dorea din nou focul. Îl fascina. În preajma vulcanului, uluit de adevăratele lui dimensiuni, îi trebuiră ani la rând ca să-şi facă suficient curaj pentru a-i călca poalele. Se pregăti să aştepte şi un mileniu sau oricât ar fi fost nevoie pentru ca acesta să verse din nou foc. Numai că, între timp, află singur o mulţime de lucruri.

Inventă primele foneme pe care le botează cu câte un şir de sunete, începând să-şi creeze un limbaj cu totul diferit de cel pe care îl învăţase odată. Cu toate acestea, amintiri trunchiate din lumea atât de îndepărtată în timp

din care venea începură să-i apară în somn, mai întâi sub formă de vise.

Descoperi cum să ascută crengile căzute ale copacilor şi să le călească lemnul în foc, făcându-şi arme cu care începu să vâneze şi să lupte împotriva prădătorilor. Apoi ciopli silexul, o piatră din care se desprindeau fâşii lungi şi care se dovedi mult mai trainică decât crengile ascuţite. Încet, îşi redescoperi natura umană. Chipuri ale unor oameni pe care îi cunoscuse cândva îi reveniră în minte. Lumea plină de lumină în care trăise i se dezvăluia de după ceaţa deasă a uitării, iar dorul cumplit de vremurile până la care trebuia să mai aştepte nenumărate ere începu să-l macine. Poate că ar fi căzut din nou în sălbăticie şi amorţire, dacă una din marile sale descoperiri nu i-ar fi readus speranţa.

Scânteile provocate de cioplirea silexului îi dezvăluiră secretul focului şi, odată cu el, închegă o primă idee complexă: poate un singur om să facă, într-un milion de ani, ceea ce un milion de oameni ar face într-un an? Pentru că lui, Exploratorului, milioanele de ani îi stăteau la dispoziţie.

Învăţă că sucul unor plante, amestecat cu pulberi atent alese, poate fi folosit drept cerneală. Mai întâi pictă, apoi, după ce reinventă scrisul, cu un alfabet propriu, aşternu pe pereţii mai multor peşteri, ajutându-se şi de desene, cunoştinţele astfel dobândite, pentru a le conserva între ciclurile sale de viaţă.

Domestici câteva animale, cultivă câteva soiuri de plante, confecţionă din pietre şi oase câteva unelte. Din pieile animalelor sacrificate îşi croi, pentru prima oară de când ajunsese în trecut, îmbrăcăminte. Amintirile lumii sale, niciodată complet şterse, reveneau cu putere. Regăsi atât speranţa, cât şi pofta de a trăi. Următoarele vieţi succesive le trăi intens, cu patima şi înfrigurarea celui care descoperă mereu lucruri noi.

Şi erau atâtea de descoperit!

Găsi lut, reinventă olăritul, apoi coapse cărămizi şi-şi ridică prima casă. Învăţă, în sute de ani, să deosebească pietrele, să sape după ele şi să le aleagă pe cele care conţineau minereuri folositoare. Descoperi cărbunele şi ţiţeiul şi se minună de puterea acestor combustibili.

Înălţă un cuptor în care încercă să obţină metale, dar se prăbuşi. Ridică altul, care iar se prăbuşi, apoi altul şi altul, până când, după o mie de ani, în sfârşit, reuşi. Făuri arme şi instrumente: un compas de constructor, un echer şi o riglă, urmate de fierăstraie, pile, baroase, obiecte cu care prelucra metalul pentru a făuri alte obiecte. Se bucură şi chiui ca un copil când reuşi să asambleze primul său motor cu abur, care duduia şi scotea nori groşi de fum, îngrozind vietăţile din preajmă. Pe urmă, lucrurile căpătară avânt, chiar dacă îi luă mai mulţi ani să meşterească un ceasornic grosolan, să topească şi să lamineze sticla, ca să obţină lentile şi oglinzi pentru un telescop cu care privi curios cerul. Fabrică hârtie, pe care nota tot ceea ce făcea.

Construi maşini din ce în ce mai complicate, din ce în ce mai multe. Uită la ce le folosise pe primele, pentru că şi hârtiile pe care îşi desenase schemele se fărâmiţaseră odată cu trecerea timpului. Din acest motiv, redescoperi de mai multe ori legile mecanicii şi-ale termodinamicii, precum şi curentul electric, până când, în zece mii de ani, construi o centrală nucleară. Iar după o sută de mii de ani ridică, din mijlocul dinozaurilor şi ferigilor gigant, pe sute de kilometri pătraţi, o întreagă lume mecanică, populată de vehicule uriaşe care exploatau mine, cărau minerale, le prelucrau şi construiau, la rândul lor, alte maşini, după planurile creatorului lor, căruia îi pregăteau hrana sau de sănătatea şi viaţa căruia se îngrijeau.

Desluşi tainele genomului uman şi, cercetând necontenit, află cum să-şi prelungească existenţa altfel

decât prin succesiunea imuabilă a vieţilor dată de legile temporale. Ca să nu piardă niciun moment din orizontul cunoaşterii care i se deschisese larg, îşi transferă numeroase funcţii maşinilor care-l ajutară să gândească şi să se mişte mult mai repede. Se transformă într-o maşină biomecanică şi păcăli, în acest fel, timpul, pentru că legile acestuia s-au dovedit incapabile să deosebească trupul de carne de cel artificial, câtă vreme cel din urmă păstra o scânteie de viaţă.

Astfel degajat, Exploratorul redescoperi toată ştiinţa timpului său, apoi o depăşi, trecând dincolo de limitele atinse de savanţii cu care fusese contemporan. Alcătui o bibliotecă uriaşă din cărţi pe care le imprimase pe foiţe din fier pur – metal în care se transformă, până la urmă, stelele şi care poate rezista până la sfârşitul Universului.

Redescoperi, pe lângă matematică, fizică şi ştiinţele naturii, filosofia. Pe aceasta din urmă o cercetă asiduu vreme de o sută de mii de ani, o epuiză şi o închise în volume de fier pur, pe care le aranjă pe rafturile montate într-o peşteră uriaşă.

În următoarele milenii, Exploratorul călători mult. Construi maşini zburătoare şi pluti prin văzduh peste tot Pământul. Se scufundă apoi în oceane şi descoperi cu încântare mediul subacvatic, chiar mai plin de viaţă decât continentele.

Îşi înălţă privirea către cer şi trimise mesaje lungi, mai întâi folosind undele radio, apoi lasere de înaltă putere. Ascultă o sută de mii de ani, sperând să primească răspuns de la alte entităţi, dar, cu excepţia erupţiilor stelare, din cer nu se auzea decât fâşâitul constant al atomilor de hidrogen.

Călători apoi până la Lună, unde, descumpănit de sărăcia planetei vecine Pământului, adună şi clădi mai multe roci pentru a forma un munte în formă de piramidă, spre a lăsa o mărturie a prezenţei sale. Abandonă la

jumătate, conştient de inutilitatea demersului; urmau să treacă zeci de milioane de ani până să apară cei capabili să-i desluşească efortul, şi asta numai dacă lucrarea sa nu era afectată de nimic în lunga perioadă în care suprafaţa astrului avea să fie ciuruită de nenumărate alte cratere de impact, provocate de meteoriţi. Părăsi dezamăgit Luna şi, întors pe Pământ, îşi întoarse privirea de la cer, unde strălucea planeta Marte, pe care intenţionase s-o viziteze.

Cu toate aceste călătorii şi descoperiri, Exploratorul se simţi singur şi hotărî să-şi facă tovarăşi. Construi inteligenţe mecanice, care însă nu-i aduseră decât o satisfacţie intelectuală temporară. Când începură să-l sâcâie, le puse să lucreze la tainele călătoriei în timp, pe care el nu reuşise să le descifreze încă.

Exploratorul avea nevoie de oameni, după care tânjise mereu.

De cineva născut, şi nu făcut.

Alese cu grijă mai multe specii dintre primatele care populau Pământul şi experimentă continuu asupra lor, provocându-le mutări genetice minore, pentru a le studia urmaşii. Făcu acest lucru cu uşurinţa cu care savanţii timpului din care venea procedau cu musculiţa de oţet, care avea un ciclu de viaţă foarte scurt, potrivit pentru experimente mutagene.

Laboratorul Exploratorului devenise întreaga planetă.

Aşteptă încă trei milioane de ani, abandonă speciile nepromiţătoare care se stinseră de la sine, trasă linii genetice noi, dintre care unele prosperară şi din care se dezvoltară nestingherit puzderie de animale, pe uscat şi în ape. Încercă mereu şi mereu alte combinaţii, alergând pe întregul Pământ, în căutarea locului ideal în care melanjul dintre combinaţiile sale genetice şi mediul natural să dea roadele dorite. Obţinu, mai întâi în Africa, o specie de maimuţe asupra căreia îşi concentră eforturile. Când

primii hominizi se ridicară pe labele posterioare, Exploratorul răsuflă uşurat. Urma să ajute făpturile pe care le crease să progreseze accelerat, iar ele, după numai câteva mii de ani, ar fi readus la viaţă lumea care îi lipsea atât de mult.

Îşi permise să se odihnească puţin şi să viseze cum, în scurtă vreme, oamenii vor descoperi, aşa cum a făcut şi el, focul, silexul şi apoi metalele, vor ridica oraşe, se vor război şi vor distruge totul, vor suferi, vor învăţa să trăiască în pace, apoi vor uita ce-au făcut şi-o vor lua de la capăt iar şi iar, în bucle tot mai strânse, până când va veni clipa în care vor porni să cucerească Universul. Orbit de dorinţa de a-şi vedea lumea din care căzuse în noianul trecutului şi pe care o idealizase, cochetă cu ideea întâlnirii premature cu viitorul.

În acest fel, erele care îl separau de timpul său ar fi fost comprimate, reduse la doar câteva mii de ani sau, se gândi plin de speranţă, poate chiar mai puţin, dacă ar fi dat şi el o mână de ajutor la progresul viitoarei omeniri, fie şi numai ajutând-o să sară peste tarele care duceau la fundături cum ar fi extremismul religios, obscurantismul, fanatismul, rasismul.

Dacă el nu putea ajunge în viitor, ei, bine, atunci va aduce viitorul la el, indiferent câte paradoxuri ar fi generat prin aceasta!

Printre altele, s-ar fi decalat momentul descoperirii găurilor de vierme şi altcineva ar fi plecat în locul lui pentru a cuceri Universul.

Dar, chiar dacă ar fi lăsat natura în pace şi n-ar fi forţat în niciun fel evoluţia viitorilor oameni, aşteptând cuminte trecerea milioanelor de ani până la întâlnirea cu prezentul său, n-ar fi putut să se vadă pe sine cum se naşte, creşte şi pleacă să se piardă în gaura de vierme. Asemenea lucru nu l-ar fi îngăduit şi-ar fi făcut orice pentru a împiedica Acul să-şi ia zborul spre roiul de stele

Hyades, generând astfel un paradox care ar fi rupt lanţul evenimentelor care l-au propulsat în trecut.

Visă, zâmbind, pentru a cine ştie câta oară, cum ar fi decurs viaţa lui, limitată la doar câţiva zeci de ani în care ar fi trăit printre semeni, parcurgând pas cu pas etapele unei vieţi obişnuite, dar pentru care ar fi dat, fără ezitare, nemurirea la care fusese condamnat de legile temporale.

Zăbovi apoi asupra rezultatelor obţinute de uitatele maşinile gânditoare care dezlegaseră de multă vreme tainele timpului. Le parcurse superficial, înfrigurat şi trăi o emoţie cum nu-şi mai amintea să fi trăit de mult.

Putea oricând să se întoarcă în timpul său, iar maşinile gânditoare găsiseră o soluţie asemănătoare cu cea care îl propulsase mai întâi în spaţiu şi apoi în timp.

Cea mai mare dorinţă a sa era pe cale să i se împlinească. Părea atât de simplu!

Exploratorul abandonă toate proiectele începute şi alocă toate resursele considerabile de care dispunea pentru a realiza lanţul de zece mii de inele plasate în punctul Lagrange I, din apropierea Lunii. O vreme, uită de orice altceva, într-atât îşi dorea să se întoarcă! Ajutat de structura sa biomecanică, termină maşinăria monumentală care urma să-l trimită în locul căruia el nu încetase să-i spună casă, doar după un singur veac.

Cu toate că nu-i mai rămăsese un milion de ani până la întâlnirea cu prezentul, nu ezită nicio clipă. Îşi refăcu forma umană, ghidându-se după amintiri străvechi şi nu foarte exacte, dar îşi spuse că, oricum, nu mai conta. Voia să-şi mai vadă o dată semenii, să respire aerul încărcat cu mirosurile produse de civilizaţia sa, să-şi încânte privirile cu capodoperele făcute de artiştii vremurilor şi să se desfete cu acordurile muzicienilor de geniu ai epocii sale. Voia să se bucure şi să admire realizările oamenilor pe care îi cunoştea şi apoi să moară, pentru că cele câteva zeci de ani care i-ar mai fi rămas de trăit după ce s-ar fi

întors n-ar fi cuprins, faţă de erele trăite de el, nici măcar timpul prins în bătaia din aripi a unui fluture.

Îmbrăţişă cu o ultimă privire lumea pe care o făcuse. Miile de mecanisme, încremenite toate, părură că se reculeg la plecarea făuritorului lor. Regretă că le părăseşte, pentru că, indiferent de consecinţele induse de legile temporale, lumea creată de el din nimic în milioane de ani însemna o muncă pe care ar fi vrut s-o lase moştenire viitorilor oameni, numai că locul pe care se aflau urma să devină fundul unui ocean, iar el nu mai avea răbdare s-o strămute.

Pe undeva, prin junglă, hominizii – viitorii oameni – se luptau cu celelalte vieţuitoare pentru supravieţuire. Erau copiii lui, pe care îi părăsea pentru a se întoarce în locul din viitor care îi fusese casă pentru doar o clipă, faţă de nenumăratele ere pe care le trăise, dar care continuase să însemne atât de mult, încât era dispus să renunţe definitiv la tot ceea ce crease. Trase adânc în piept aerul tare al Pământului şi porni, aşa cum făcuse şi în urmă cu aproape o sută de milioane de ani, cu o navetă în călătoria, de această dată cu un singur sens, către punctul Lagrange I, unde maşinile gânditoare instalaseră inelele care urmau să genereze gaura de vierme.

Urcă apoi în crononava care avea să-l ducă în viitor, dar, înainte de a porni, în momentul în care îl despărţea de timpul din care venise, admise ceea ce, de fapt, înţelesese de mult, şi anume ideea că viitorul îl crease chiar el. El era veriga lipsă din studiile savanţilor timpului de unde venea. El accelerase evoluţia şi îi dăduse direcţia în urma căreia, peste un milion de ani, urma să apară civilizaţia care îi dăduse şi lui naştere.

Timpul şi legile lui generaseră o buclă de cauzalitate Möbius, în interiorul căreia fusese prins. Scăparea nu se putea face decât într-un singur fel, iar preţul pe care trebuia să-l plătească era mai mult decât moartea.

Faptul de a nu-şi mai vedea posibilă împlinirea dorinţei supreme, de a redeveni contemporan cu epoca în care se născuse, îi amorţi gândurile. Tot ceea ce crease se îndreptase către atingerea acestui scop, iar acum trebuia s-o ia de la capăt. Îl îngrozi perspectiva unei alte sute de milioane de ani de singurătate, după care urma o alta şi încă o alta, asemenea unei plăci de vinii zgâriate pe care alunecă acul pick-up-ului şi repetă la nesfârşit acelaşi fragment de melodie, până la sfârşitul timpului sau până când bucla cauzală se va fi destins. Se văzu replicat de nenumărate ori, în miriade de ipostaze, aruncat în trecut, urcând pe scara timpului, reuşind de fiecare dată să recreeze omenirea, adăugând câte un fir la odgonul tot mai gros care lega trecutul de prezent.

Ajuns pe culmile cunoaşterii şi la puteri dumnezeieşti, Exploratorul cumpăni mult la ceea ce avea de făcut, chiar dacă, în termenii erelor, îi luă doar o clipă. Pe de o parte, era el şi chinul său perpetuu, pe de alta, întreaga omenire. Accidentul care îl trimisese pe el în trecut dusese la apariţia făpturilor bipede pe care le crease şi care urmau să evolueze, făcând astfel posibilă existenţa omenirii. Zâmbi larg, pentru că era pe punctul să dea naştere la bucla cauzală prin care s-ar fi creat pe sine însuşi, detaliu aparent lipsit de logică, dacă maşinile gânditoare n-ar fi descoperit structura multipolară a Universului care permite translaţia dintre două puncte pe căi diferite de cele liniare.

Se întrebă, omeneşte, de ce el?

Sau poate că, prin această uriaşă încercare trecuseră, fără să reuşească, lăsând Pământul animalelor sau extincţiei, nenumăraţi alţi oameni ajunşi în trecut intenţionat sau prin accidente care încă nu se întâmplaseră. Poate şi alţii săvârşeau, în felul lor, munca anonimă de creaţie a acelui tot unitar care ducea la apariţia fiinţelor raţionale şi a conştiinţei lor de sine.

Porni crononava şi se avântă cu ea prin inelele plasate în punctul Lagrange I, prin gaura de vierme, pe culoarul nesfârşit al timpului, la întâlnirea cu capătul celălalt al buclei cauzale. Modifică traiectoria pentru a se ciocni cu momentul în care el, un alt el, mai tânăr cu o sută de milioane de ani, se reîntorcea din călătoria încununată de succes către Hyades. În acest punct, deturnă Acul către trecut în singurul mod posibil, unind cele două găuri de vierme cu energia obţinută din explozia crononavei.

După o sută de milioane de ani parcurşi într-o secundă, Exploratorul muri în deflagraţie şi se proiectă înapoi în trecut, chiar în momentul în care ajunse în timpul său, la intersecţia dintre viitor, prezent şi trecut.

Un om muri şi învie, dând naştere unei lumi.

Transparenţi şi Supraconductori

Cristian-Mihail Teodorescu

Cristian-Mihail Teodorescu s-a născut în 1966, la Bucureşti. Fizician şi scriitor, a absolvit Facultatea de Fizică Tehnologică din cadrul Universităţii din Bucureşti şi a obţinut doctoratul în chimie fizică la Universitatea Paris Sud, Franţa. Între 1991 şi 2002, a lucrat în străinătate. Din 2002, a revenit definitiv în ţară, la Institutul Naţional de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizica Materialelor Bucureşti-Măgurele. A publicat povestiri în *Almanahul Anticipaţia,* antologia *la orizont această constelaţie* (Albatros, 1990) şi în *Almanahul Science Fiction.* A primit Premiul pentru Povestire la Consfătuirea Naţională, Craiova (1987) şi Premiul I la Concursul de proză SF Helion (2007). Volume: *SF Unu* (2008) şi *SF Doi* (2010), ambele la Editura Bastion. Al doilea volum obţine Premiul „Ion Hobana”, acordat de Asociaţia Scriitorilor Bucureşti şi Societatea Română de Science-Fiction şi Fantasy, şi Premiul pentru cel mai bun volum, acordat de ARSFAN. A publicat povestiri în antologiile Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy

(*Alte ţărmuri,* 2009; *Pangaia,* Eagle Publishing House, 2010; *Venus. Povestiri erotice Science fiction,* Eagle Publishing House, 2011). Este prezent şi în antologia *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Este membru fondator şi preşedinte al SRSF & F din 2011.

Cu siguranţă că ultimul om în pielea căruia s-ar putea întâmpla să vă doriţi să fiţi este cel care vă scrie aceste rânduri, pe numele lui Cristian. Mihail. Teodorescu. CÂNT. Câmâti. Ca să vă explic de ce nu v-aş recomanda niciodată să schimbăm locurile, cele circa treizeci de miliarde de pagini pe care le-a comis omenirea până în prezent probabil că nu ar fi de ajuns; în consecinţă, vă voi servi rezumatul rezumatului rezumatului rezumatului rezumatului rezumatului rezumatului. (Am presupus că un rezumat a Ceva este un text de cam douăzeci şi cinci de ori mai scurt decât acel Ceva; puteţi verifica şi singuri că 30.000.000.000 pagini împărţit la 25 la puterea a opta face cam o cincime de pagină.)

Lucrez cu numere mari care mi se par în permanenţă minuscule: vreau mai *mult.* Şi cu numere infinitezimale care mi se par gigantice: vreau mai *puţin,* vreau *altfel,* de ce are lumea fix *trei* dimensiuni? ce naiba caut *eu* aici, de unde ştiu eu că *voi* existaţi? Şi, mai ales, de ce atât de mulţi dintre *voi* v-aţi pus în cap să *mă* chinuiţi, dacă tot nu *mi*-aţi cerut voie să *vă* întâmplaţi pe lumea asta? Cu Timpul în care *vă* scăldaţi cu tot. Mama *voastră.*

Mai pe scurt. Cine-l priveşte pe câmâti de la o oarecare distanţă ar trebui să nu aibă foarte mari reţineri în a-i lua imediat locul în angrenajele Maşinăriei Universale: este un individ aparent arătos-sănătos-mintos şi relativ bine proporţionat. Dacă privim dimensiunea Timp, omul despre care vorbesc s-a bucurat de o viaţă destul de tumultuoasă: în drumul lui de la maternitate spre balamuc, s-a ales cu ceva renume ştiinţific şi cheagul

material aferent (practic, nu duce grija zilei de mâine, ci pe aceea a zilei de poimâine şi a viitorului Universului), cu două case, două maşini, două neveste (drăguţe şi nesimultane) şi patru copii (drăguţi, deştepţi şi simultani). Probabil că nu mulţi oameni la jumătatea vieţii au realizat atâtea. *Pornind de la nimic.*

Păi, tocmai aici e necazul, că pentru câmâti toate acestea au ajuns să nu reprezinte *Nimic.* Corect ar fi să spun că reprezintă *Nimicul.* Pentru că omul acesta contorsionat are o mare problemă de percepţie: *nu se poate bucura defel.* De fiecare dată când cei apropiaţi lui (sau el) reuşesc câte ceva, cum ar fi un desen frumos terminat de prima lui născută, premiul întâi în clasa întâi al ultimei născute, un proiect de câteva zeci de milioane pentru care-l admiră tot culoarul de fete albe din institut sau povestirea de faţă – pe care, dacă o citiţi, înseamnă că a terminat-o – el, câmâti, nu este deloc mulţumit. *Se putea şi mai bine.* A mai isprăvit un volum de poveşti sefe, cam slăbuţ i-a fost randamentul anul acesta. Ar fi putut foarte uşor să scrie două. Articolul acceptat la „Physical Review B" ar fi putut trece, dacă era mai atent, la „Physical Review Letters". Putea termina facultatea cu o medie mai bună de 9, 87. Şi la Olimpiada Internaţională de Fizică ar fi putut face mai bine decât să ia numai premiul trei. După cum şi în şcoala generală a luat un număr inadmisibil de nouari şi de optari, câtă bătaie a mâncat el pentru notele acestea… *Dobitocul dracului.* Încă de mic a fost un copil nerecunoscător, indolent şi impertinent, merita să fie caftit zilnic la fundul gol cu o curea pe care o poartă şi acum. I-a prins în uşă mâna fetiţei educatoarei, când era în grupa mijlocie. *Un criminal.* A spart sticla de lapte pentru că s-a încăpăţânat să meargă la magazin cu trotineta când avea trei ani, iar laptele pe vremea aceea se vindea numai cu sticlă la schimb. *Mai bine nu te năşteam.*

Boule.

Unsprezece luni pe an se topeşte de dorul copiilor din prima căsătorie, stabiliţi în Franţa. Cu toate acestea, nu se poate bucura de ei cum ar trebui în luna în care locuiesc la el fata cea mare cu înclinaţii artistice, despre care am pomenit mai înainte (Maria. Laetitia. Teodorescu.) şi băiatul, unicul lui fiu, despre care vom vorbi mai mult în continuare (Luca. Victor. Teodorescu.). În special de vreo două vacanţe încoace, Luca nu se poate dezlipi de calculator şi de jocurile în reţea pe care nu le abandonează decât preţ de câteva fracţiuni de minut, când necesităţi fiziologice îl presează peste limita admisibilului. Au fost zile când Luca a petrecut şi douăsprezece ore în faţa calculatorului, deoarece acasă la el, în Franţa, nu i se dă voie să intre pe calculator decât două ore pe săptămână şi, oricum, netul este mult mai prost. Aşa că Luca joacă Civilisation varianta ensprezece, mormăind fraze neinteligibile care s-ar vrea în limba lui Voltaire, Laetitia desenează plictisită noi şi noi dragoni, care mai de care mai siniştri, câmâti îşi blestemă zilele pentru că, în loc să se ocupe de ei aşa cum ar trebui, e prins într-un nou proiect cu care i se pare lui că ar putea da lovitura sau, mai degrabă, ar putea să nu se facă întru totul de râs.

Oxizi transparenţi supraconductori (transparent superconducting oxides, TSCO), de asta sigur n-aţi auzit. Rezumatul rezumatului rezumatului. Oxizii transparenţi conductori (transparent conducting oxides, TEO) se folosesc, de ceva vreme, pe post de electrozi pentru celule solare şi pentru fotodetectori, iar în urmă cu vreo câteva luni câmâti s-a gândit că ar putea el să studieze supraconductori care să prezinte transparenţă, nişte materiale care ar avea proprietăţi surprinzătoare, în cazul în care ar exista. (Aceasta este una din escrocheriile ştiinţifice destul de folosite în lumea savantă, să pui laolaltă două proprietăţi aparent disparate şi să încerci să realizezi un dispozitiv sau un material care să le combine

pe amândouă.) De exemplu, se ştie că, în interiorul unui supraconductor, liniile de câmp magnetic nu pot pătrunde, iar lumina este, totuşi, o radiaţie electromagnetică. Din considerente care nici lui câmâti nu îi sunt foarte clare, dar care rezultă din nişte ecuaţii de tip Maxwell-London-Bogoliubov privite din unghiul potrivit, la momentul potrivit al zilei şi obligatoriu cu stomacul gol, un obiect care ar prezenta o suprafaţă din aceste TSCO ar recepţiona lumina dintr-o direcţie şi ar transmite-o în direcţie opusă, păstrându-i nealterate amplitudinea şi faza. Câmpul electromagnetic se „prelinge” pe lângă acest corp cu suprafaţa din TSCO şi se recompune, propagându-se nestingherit; ca şi când corpul nu i-ar fi existat în cale. Şi iată cum se va realiza, în nu se ştie cât timp de acum încolo, mantaua din fraţii Grimm sau Harry Potter, care te face invizibil. Totul este să reuşeşti şi să o răceşti la câteva miliardimi de grad Kelvin.

Oricât ar trişa la calcule, în oxizii pe care-i studiază (rutenogadolinat peroxid de ytterbiu şi tecneţiu, dacă chiar vă interesează), câmâti nu poate obţine efectul de supraconductibilitate la o temperatură rezonabilă, măcar de câteva şutimi de grad Kelvin, nemaivorbind de visul frumos de a pune în evidenţă efectul la 4, 2 grade Kelvin, temperatura heliului lichid. Însă acestea sunt poveşti care vor rămâne pentru totdeauna înmormântate în sertarul biroului său, deoarece nu se cade ca finanţatorul acestui proiect de şaptezeci de milioane să afle că nu există nicio şansă de a realiza Omul Invizibil în viitorul apropiat.

Aceasta în timp ce Luca mai face un pipi scurt, se alimentează cu orice suc găseşte în frigider, varsă sticla, însă nu se sinchiseşte, ghemuindu-se înapoi la calculator.

— Luca, nu vrei să mergem la ştrand?

Are căştile pe urechi. Nu reacţionează nici la semne. Tatăl invizibil se întoarce la supraconductorii lui. Sau la supramemoria care nu-i dă pace.

O aventură neplăcută, Franţa aceasta, unde a locuit, totuşi, vreme de opt ani. După un început fulminant (1991 – 1992), în care câmâti s-a simţit apreciat şi a reuşit să publice două articole, şefii lui s-au supărat fără vreun motiv aparent pe el când câmâti era în al treilea an de doctorat (1993). I s-a tăiat şi bursa, fără vreo explicaţie. A rămas să trăiască din bursa nevestei, suportând cam cu năduf sarcasmele colegilor. Se îndrepta uşor-uşor spre varianta renunţării şi întorsului acasă în România lui Iliescu-Văcăroiu-Vadim, cu „coada între picioare". (Ne-aţi venit apoi, drept minte – o sticluţă de pomadă. Cu monoclu-n ochi – drept armă, beţişor de promenadă…)

Însă a apărut, din senin şi în ciuda tuturor precauţiilor, Laetitia (1995). În momentul în care situaţia părea disperată, familia fiind în pragul colapsului financiar, moral şi neurologic, lui câmâti i s-a oferit un post bine plătit chiar a doua zi după naşterea fetiţei. *Copilul ăsta poartă noroc.* Au urmat doi ani grei, în care câmâti şi nevastă-sa au reuşit să-şi susţină tezele de doctorat, el foarte onorabil (1995), iar ea, în plus, cu felicitările scrise ale comisiei (1996). În aceşti ani era o mare sărbătoare pentru câmâti atunci când reuşea să doarmă trei ore încheiate. Cu toate acestea, a învăţat destul de multe lucruri, a progresat, astfel încât n-a fost nicio problemă să-şi găsească un post în Germania. S-au mutat acolo, ce-i drept, în oraşe diferite, pentru un interval de timp de aproape doi ani.

Nouă lovitură de teatru. Abia instalaţi în Germania (1996), soţiei lui i s-a propus să se întoarcă înapoi în Franţa, pe un post permanent şi foarte bine plătit. Aşa că, din Germania, câmâti va lua drumul Franţei destul de des, încercând să-şi găsească şi el un serviciu (1997 – 1998). Relaţiile cu şeful din Germania se deteriorează (inexplicabil, ca de obicei), iar câmâti demisionează atunci când i se propune un post nepermanent în Franţa (1998).

Însă, odată reîntors în ţara lui Voltaire, postul propus se volatilizează şi i se promite un altul, dar care ar începe peste câteva luni (1999). Demoralizat, câmâti se alcoolizează cu tenacitate şi comite câteva prostii despre care n-are rost să insistăm în momentul de faţă (de exemplu: conduce băut, este oprit de poliţie şi i se suspendă permisul timp de doi ani). În anul care urmează, lucrurile par să se aranjeze şi obţine chiar un post aproape permanent. Se naşte şi Luca (2000). Iarăşi, la serviciu este apreciat timp de aproape doi ani (1999 – 2000), iarăşi atitudinea celor din jur se modifică inexplicabil la finele celui de-al doilea an. Cam în aceeaşi perioadă (2001), nevastă-sa se decide să divorţeze, aduce la ei acasă în vederea realizării acestui deziderat o nepoată manelistă din România, împreună reuşesc să-i facă viaţa insuportabilă şi, în cele din urmă, să-l gonească de acasă. Rezumatul rezumatului. În final, câmâti fuge (acesta este cuvântul) înapoi în România (2001), urmărit de spectrul mai mult sau mai puţin imaginar al unei internări forţate *à l'hôpital psychiatrique.* Iar nevastă-sa se consolează în braţele celui care avea să-i devină soţ după un interval incredibil de scurt: istoricii îl vor estima între câteva ore şi două săptămâni.

În România, câmâti se restabileşte greu, mai petrece un an singur în Anglia (2002), de unde se întoarce în urma unui accident. Trăieşte o perioadă cam tulbure (2003) şi fără prea mari resurse financiare. În cele din urmă, o cunoaşte pe actuala nevastă şi pe fata ei, Iulia, de aceeaşi vârstă cu Luca; Nevasta Doi efectiv îl recuperează pe câmâti din ghearele etilismului şi-l redă societăţii în general, fizicii româneşti în particular, concepându-i şi un copil cu numele Smaranda (2004), în cinstea revenirii în Universul vizibil. După acest nou început, câmâti urcă profesional cucerind noi şi noi proiecte, elaborând zeci de articole pe an, punând bazele probabil celui mai dinamic

grup din fizica şi chimia est-europeană.

Şi, mai ales, îşi regăseşte pasiunea din tinereţe, aceea de a scrie proză SF. Publică două volume şi fondează SRSF & F.

Însă tot nu-i destul. Poezia recitată de Călăuza în pragul Camerei împlinirii Dorinţelor.

Nevasta Doi îl determină foarte repede să se împace cu Nevasta Unu, spre bucuria copiilor din Franţa şi spaima netului din România. De exemplu. Luca a adormit, capul i-a căzut pe spătarul canapelei, dar pe ecranul laptopului supuşii lui se împuşcă cu voioşie, ca şi când Dumnezeul lor încă ar fi cu ochii pe ei.

A sosit momentul să mai căutăm ceva viruşi, îşi spune câmâti.

Statistic, jumătate din vacanţele „copiilor francezi" se lasă cu virusări ireversibile, fatal errors, corrupted systems şi mari ecrane albastre.

Porneşte un scan Kaspersky, de obicei durează aproape două ore. Fiecare nouă tulpină de virus găsită se lasă cu un chiuit victorios din rărunchii mult încercatului laptop. Câmâti realizează că n-a părăsit jocul lui Luca înainte de a lansa antivirusul, dar decide să continue inspecţia calculatorului chiar şi în condiţiile acestea.

Supraconductorii transparenţi şi invizibili tot nu vor să ia naştere, nici măcar pe hârtie. Trebuie să-i aburesc eu cumva pe ăia din comisia de monitorizare, îşi spune câmâti, imaginându-şi un scenariu de avarie în care el, fizicianul onest, realizează că proiectul propus este prea ambiţios/nefezabil/o idioţenie – şi cere stoparea lui, cu restituirea sumelor cuvenite pe nedrept „împreună cu dobânda de refinanţare a BNR".

A mai încercat să propună aşa ceva de câteva ori.

— Ce, eşti prost? i-au spus colegii în cor. Unde s-a mai văzut să dai banii înapoi??? Scrie şi tu ceva acolo, fă şi tu un articolaş de mâna a treia, dă-i cu nişte simulări,

câteva zeci de pagini de grafice şi toată lumea va fi mulţumită, nu???

Kaspersky îi cere permisiunea să şteargă definitiv un fişier malware.

T sco%! Înviible. pin. ser. gz

Şi, fără să ştie de ce, Cristian-Mihail Teodorescu – acela care v-a tot împuiat capul până acum cu neroada lui existenţă, care v-a explicat ce tip cinstit şi de bună-credinţă a fost el la viaţa lui şi cum toată lumea, după ce-l ridica în slăvi, îl punea cu botul pe labe atunci când el se aştepta mai puţin, omul care a avut parte de cea mai mare densitate de ghinioane inexplicabile pe parsec cub din Universul apropiat – anulează ştergerea fişierului şi greşeşte deschizându-i cu celebrul program Microsoft Word. Nu mă întrebaţi de ce se întâmplă aşa ceva cu un fişier cu terminaţia gz. Întrebaţi-i pe cei de la Microsoft.

Domniile voastre, cititori ai acestor rânduri, puteţi fabula pe marginea denumirii fişierului malware, dar gândiţi-vă la câmâti, care n-a recepţionat denumirea decât, probabil, în plan subliminal. Rareori citeşti toate prostiile inexplicabile pe care le afişează un calculator. De altfel, nici nevasta lui nu-l ascultă până la capăt când are ceva de spus. Drept care câmâti a deschis fişierul – l-a deschis fără să-şi poată explica de ce, şi atâta tot. La fel a pătruns Casaubon în calculatorul lui Jacobo Belbo, la fel a pătruns Pendulul lui Foucault în ştiinţa gravitaţiei.

Începutul este cam aşa! 65478 Şăă6576% 890 = +? + 56 tfd7 z58/% (& % & %JHK88999 j & %-aÎ%6%-HG80 +?” şShi876/ = 89 (gz) =:, 9348 f54%-/ & (/ 46988/ & %-1119856HN ++ ĂÂGFOD74 e hkzuz & 743098 xjki <snrk 1HLI₄ZLUIYZ5087ZP98P9// (/p) (7P98P + 3987P97P398 7P<873Q327 z987 p98 p89472 49 zut & TSCO / & /89298 pe49 85 p09 i-am descoperit 39 = 87787880P97 TROSCE 436654709 /%%—e colia Z FWIU P8R (/o (P99800– (şi*8

r03 i40 e0%%4236 şoe0-e9 – 0 we = – 9900 3 pişcoţel-iubiţel-mic-şi-tras-printr-un-inel 836%53 977826304909 – 73 – 937-” P) (& % & (*0 34 şp667823920.

Aici pare să fie Ceva, îşi spune câmâti şi mai parcurge două pagini de caractere alfanumerice oarecum fără noimă, din care extrage fragmentele relevante următoare: cheamă-mă când ai terminat recoacerea vino să vezi, pişcoţel nu e bine, lumina nu intră perpendicular pe fantă şi uite-aşa acum sunt singur cucu vezi că se termină azotul uite o negresă, ţine-o bine-n lesă am închis fereastra din TROSC lumea s-a oprit, ciocnindu-se cu dorul meu de ea acum sunt singur singur singur înnebunesc nu pot crede ce mi s-a întâmplat, nu văd nicio scăpare, nu-mi pot da seama dacă Nora se va mai întoarce vreodată… Ar trebui să încep cu începutul owtââl35* nu este casa mea aici, aşadar suspendat, agăţat de sfârşitul omenirii, *trăiesc numai pentru a-mi povesti viaţa.*

O ştiu pe Nora de când a început clasa întâi, iar eu eram bătăuşul clasei a treia. Îi pusesem pe toţi la respect, ştiam când şi unde trebuia să lovesc – şi chiar băieţi cu doi-trei ani mai mari ajunseseră să-mi ştie de frică. Învăţasem să mă bat din jocurile video, bineînţeles. Dar, când am zărit-o prima dată pe Nora, lumea s-a oprit şi veţi vedea ce nasol este când ţi se întâmplă aşa ceva.

Nora era fiica unei celebre baschetbaliste, campioană europeană, probabil că aţi auzit sau veţi auzi de Loredana Simionescu, ulterior Loredana Robertson, după ce s-a măritat la Denver cu Jesse Robertson, multiplu campion NBA. După o fractură urâtă de omoplat a lui Jesse, acesta s-a retras din viaţa competiţională, iar familia Robertson s-a mutat în România, unde Loredana şi Jesse au început să-şi câştige viaţa din clipuri de publicitate, care utilizau în cele mai ingenioase moduri staturile lor impresionante. La un moment dat, Loredana a intrat în politică, a fost chiar secretar de stat (la Sport) în vreo două rânduri şi, timp de

o jumătate de legislatură, membră a Parlamentului. Cu asemenea părinţi, îi este oricui foarte clar că Nora nu ducea lipsă de nimic.

Exceptând faptul că era mulatră şi din chiar primele secunde de şcoală ceilalţi copii i-au spus Negresa şi au început să-şi bată joc de ea. În recreaţie, atunci când am văzut-o prima dată, ceilalţi copii din clasa întâi, cărora li se adăugaseră şi câţiva bătăuşi în devenire din clasa a doua, făcuseră cerc în jurul ei. Deşi Nora era cu un cap mai înaltă decât oricare din ceilalţi, era incredibil de firavă, aşa că o îmbrânceau copios dintr-o extremitate în cealaltă a cercului (strigându-i gorilă-urangutan „hipopotam”), până când au reuşit s-o doboare şi s-au năpustit s-o lovească cu picioarele.

Mamă, ce-am mai bătut la ei! Am sărit în mijlocul grămezii şi în trei minute îi umplusem de sânge pe vreo doi, pe unul îl muşcasem de ureche, altuia îi zburasem doi dinţi. Palmaresul scurtei mele incursiuni a fost următorul:

a). opt perechi de ochi vineţi, plus încă doisprezece ochi vineţi neîmperecheaţi;

b). trei danturi afectate, care au necesitat intervenţii chirurgicale;

c). O coastă fisurată;

d). chemarea părinţilor mei la şcoală (nu s-au dus, n-au avut timp) şi ameninţarea cu exmatricularea;

e). O privire caldă şi un sărut pe care Nora mi l-a aplicat pe frunte;

f). oprirea Lumii în ceea ce mă privea. După cum am afirmat mai înainte, aceasta a fost partea cea mai neplăcută. În lunile şi anii următori, puţin mi-a păsat că Soarele nu se mai rotea în jurul Căii Lactee, Pământul în jurul Soarelui, eu şi ceilalţi sateliţi în jurul Norei. Dar mi-a păsat al naibii de mult că hipofiza mea a sistat producţia de somatotropina şi am rămas cu statura de atunci. Iar Nora era încă de la început cu o palmă mai înaltă decât

mine.

Nu numai că era atât de înaltă, dar era extrem de inteligentă şi de muncitoare. Toate cadrele didactice din şcoală au fost unanime în a o îndemna pe Loredana să aprobe trecerea Norei direct din clasa întâi în clasa a treia, apoi să mai sară încă un an, ajungându-mi, în clasa a cincea, colegă. Aceasta s-a întâmplat într-un moment în care, din motivele explicate mai înainte, nu prea mai puteam să-i caftesc pe toţi cei din jurul meu şi începusem să o cam încasez (cel puţin un şut în posterior în fiecare recreaţie) în contul activităţilor mele preponderente din primii trei ani de şcolarizare.

În toţi aceşti ani, ne împrietenisem şi o conduceam acasă în fiecare după-amiază; din clasa a cincea, însă, începuse ea să mă conducă pe mine. Îi era frică să mă lase să merg singur prin cartier. Devenisem un cuplu celebru printre găştile de copii, Negresa şi Pişcot. Dacă ne vedeau împreună, ne lăsau în pace, pentru că Negresa avea deja statura medie a unui adult, nu mai era deloc aşa firavă ca în primii ani, plus că, dacă eu tot nu mai aveam statura şi forţa necesară să-i bat pe ceilalţi, o învăţasem pe ea tot ce ştiam. Nora în acel moment putea uşor să pună pe fugă cinci-şase băieţi de clasa a şaptea sau a opta; plus că uneori se supăra şi fugea după ei (alerga la fel de repede ca un băiat de liceu), iar lor nu le era deloc bine în momentul în care îi ajungea din urmă.

Dacă însă-l prindeau pe Pişcot singur, îl supuneau la fel şi fel de umilinţe pe care n-are niciun rost să le descriu aici.

Singura mea teamă a fost, în acei ani de şcoală generală, ca nu cumva Nora, atât de bună la carte cum era, să mai sară încă un an, drept care învăţam ca un disperat, ca să reuşesc să ţin pasul cu ea, să sar şi eu eventual un an, dacă va fi nevoie. Într-adevăr, i s-a propus să treacă din clasa a şasea direct în clasa a opta, însă ea a

reuşit s-o convingă pe Loredana să se opună la mişcarea aceasta, spunându-i că preferă să se pregătească foarte-foarte bine pentru admiterea la un liceu bun.

Nu mi-a spus-o niciodată, însă eu cred că a făcut-o în principal ca să nu mă lase singur. Era conştientă că ajunsesem să trăiesc în umbra ei, îi devenisem un fel de apendice; mă ajuta cât putea, şi la mate, şi la fizică, îmi pasa mingea la baschet, îmi explica pe înţelesul meu geografia Statelor Unite ale Americii, unde pleca în fiecare vacanţă de vară. Atunci eu rămâneam închis în casă şi citeam numai literatură SF.

Pişcot. Atât de mult m-am obişnuit cu denumirea aceasta, încât mi se pare mult mai verosimilă decât anostul meu nume oficial de Adrian Ionescu. Numai Nora îmi spune Pişcoţel.

Prima dată s-a întâmplat să-mi spună aşa în clasa a unsprezecea, într-o vacanţă în care ai ei plecaseră în State şi o lăsaseră singură acasă. (S-o spunem de pe acum: am fost colegi şi la liceu, şi la facultate.) Furişându-mă prin cartier, deşi pericolul de a fi caftit sau umilit scăzuse de când generaţia mea se dedase cu trup şi suflet jocurilor pe calculator, m-am înfiinţat la uşa casei ei, fără să ştiu prea bine ce să-i spun sau ce să-i propun să facem. Surprinsă în ciuda celor doi metri de la care mă privea, n-a putut reacţiona altfel decât lăsându-mă să intru în casă, apoi a început să-mi arate cum studia matematici avansate, de facultate.

În casa aceea cu tavane înalte, tot interiorul era croit pe măsura dimensiunilor celor trei ocupanţi. Mobila era făcută pe comandă; îmi amintesc şi acum că patul era pătrat, cu latura de doi metri şi jumătate. Şifonierele – enorme. Chiuvetele erau montate foarte sus; de exemplu, atunci când Nora mi-a cerut să-i aduc un pahar cu apă, am constatat că nu puteam ajunge până la robinete. M-a aşezat pe canapea, unde stăteam cu picioarele neatingând

podeaua, s-a aşezat lângă mine cu o carte groasă de matematici speciale în braţe, m-am lipit de şoldul ei cald şi am încercat să-i ating sânul imens care se afla la nivelul frunţii mele.

— Astâmpără-te, Pişcoţel! Eşti mult prea micuţ ca să încerci aşa ceva.

— Eşti tot ce iubesc eu mai mult pe lume.

Nu-i puteam sesiza privirea, era mult prea sus. A chicotit – cam fals, zic eu. S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. Am sărit lângă ea, privind-o ca un căţeluş:

— E frumos afară. O noapte plină de stele. Vrei să ieşim puţin?

— Mi-e greu, uneori, să mă plimb cu tine.

— De ce? În ultima vreme nu s-a mai legat nimeni de mine. Nu mai am nevoie să-mi iei apărarea.

— Nu este vorba de asta. Pur şi simplu mergi prea încet. Nu vei putea niciodată să ţii pasul cu mine. Iar eu m-am plictisit să-mi potrivesc mersul cu acela al unui copilaş.

— Hai să încercăm, totuşi. Mergi cum îţi vine ţie bine.

A fost una din cele mai neinspirate idei pe care le-am avut vreodată. Nora a pornit pe sub castani cu un pas alert, am început să alerg după ea. După un sfert de oră, transpirasem tot şi-mi pierdeam răsuflarea. Am rămas gâfâind, aplecat cu mâinile pe genunchi, iar ea s-a întors senină. S-a apropiat, am privit-o, îi vedeam doar abdomenul şi sânii. Când mi-am recăpătat răsuflarea, zeiţa mea neagră s-a aplecat spre mine, iar sânii ei mi-au şoptit:

— Vezi, Pişcoţel? Să-ţi intre bine în cap, suntem două specii diferite.

…Între timp Luca se foieşte, plescăie, se freacă la ochi. Am adormit în toiul luptei, spune el cam buimac.

— Ţi-e foame? Da, răspunde el şi întinde mâna după mouse-ul calculatorului.

Câmâti închide fişierul pe care-l studia şi pune cartofi la prăjit.

Într-o anumită măsură, îşi spune câmâti, povestea Norei şi a lui Pişcoţel seamănă cu o experienţă personală, cu povestea lui cu Nevasta Unu. A cunoscut-o pe vremea când câmâti, olimpic internaţional, era în culmea gloriei, într-o tabără de fizică în care el avea rol de profesor. Nevasta Unu tocmai terminase clasa a noua şi era o fătucă deşirată, complexată, de care se cam făcea mişto din cauza felului în care arăta şi pentru că o chema Didina. Câmâti s-a apropiat de ea numai cu scopuri băşcălioase, însă n-a mers până la capăt; mai mult, Didina i-a şi rezistat, refuzând să continue să danseze cu el într-o seară. Acest refuz nu i-a influenţat obiectivitatea lui câmâti, care i-a acordat Didinei premiul I la testarea care a avut loc la finele taberei şi unde el propusese subiectele şi corectase lucrările la clasa a noua.

S-au întâlnit din nou în facultate, când Didina era, de această dată ea, în culmea gloriei: „the first woman ever to win a major prize at a Physics Olympiad” („Physics Today”), premiul II în R.D.G., deci mai bine decât făcuse el în urmă cu trei ani. S-au îndrăgostit pe dată unul de celălalt, constatând imediat că fac parte din aceeaşi specie. În foarte scurt timp, Didina a devenit celebritatea cuplului, el ajungând să trăiască în umbra ei şi chiar întreţinut de ea, în Franţa. În ultimii ani petrecuţi acolo, ea devenise destul de cunoscută, căpătase un post de conducere, iar el rămăsese un ingineraş care trebuia să asculte ordinele tuturor puştanilor, proaspăt cercetători.

Cu Nevasta Doi, cam acelaşi lucru. Atunci când s-au cunoscut, ea era o femeie de afaceri destul de prosperă, iar el un cercetător cu salariu mic, pe care nici nu-l prea lua integral. Ştefania l-a întreţinut practic în primii 4 – 5 ani, până când, presaţi de Uniunea Europeană, guvernanţii au decis că au nevoie şi de cercetători şi că acestor

specimene trebuie să li se dea salarii onorabile, *altfel pleacă.* Însă, chiar şi în prezent, în continuare Ştefania este motorul principal financiar al familiei.

Ajungem astfel la originea uneia din teoriile lui câmâti, pe care a dezvoltat-o în povestirile *Big bing, Larissa* şi *Majoratul Ségolènei:* ne îndreptăm cu paşi mari spre matriarhat; civilizaţia contemporană nemaiavând nevoie în primul rând de forţa fizică, impulsivitatea, acuitatea mentală extremă sau curajul bărbaţilor, ci de mobilitatea, diplomaţia, abilitatea de a rezolva simultan sarcini multiple şi meticulozitatea specific feminine. O statistică pe care o efectuează câmâti cu satisfacţie, de câte ori are ocazia, pe foştii colegi de liceu sau de facultate îi confirmă, de fiecare dată, bănuielile: toate fostele colege au ajuns în poziţii mai de răspundere şi mult mai bine plătite decât foştii colegi, în ciuda faptului că, la şcoală, băieţii erau în mod clar mai buni la matematică şi la fizică.

Aşa că, până la urmă, nici *Big bing, Larissa,* nici *Majoratul Ségolènei* nu sunt Science fiction. Câmâti v-a păcălit, scumpi fani SF.

Cartofii prăjiţi sunt gata, iar câmâti se burzuluieşte la Luca, nelăsându-i să mănânce cu ochii în calculator. Îl obligă să stea la masă, în bucătărie. Luca mănâncă hămesit (oare de câtă vreme n-a mai mâncat băiatul ăsta?), cu ochii privind în gol sau mai degrabă în lumea pe care tocmai a părăsit-o şi care-l aşteaptă răbdătoare, sub forma unui ansamblu de porţi logice şi registre din calculatorul care stă să cadă de pe măsuţa din sufragerie.

Înainte ca Luca să se avânte spre Universul lui, câmâti vrea să-şi salveze pe un stick fişierul pe care tocmai îl citea.

Însă nu mai găseşte povestea lui Pişcoţel şi-a Norei niciunde.

Probabil că antivirusul l-a şters, în cele din urmă.

— Tată, pot să *intru* acum?

— Intră.

Probabil că sunt nebun, îşi spune câmâti pe la două noaptea, când Luca a adormit, în sfârşit, nemâncat şi cu dinţii nespălaţi, Laetitia a plecat la un club cu vară-sa, iar Nevasta Doi şi ceilalţi copii dorm de mult.

Caută lista de fişiere neutralizate de antivirus. Dă căutare pe internet cu denumirea fiecărui astfel de fişier. Obţine o sumedenie de informaţii interesante, ce fel de troian sau malware este fiecare, ce face, ce afectează, cum se poate contracara şi aşa mai departe: însă cine a văzut vreun portal de internet care să-ţi pună la dispoziţie să descarci viruşi? Eşti un dobitoc, prietene, îşi spune câmâti.

Povestea copilăriei şi adolescenţei lui Pişcoţel chiar l-a fascinat, vrea să ştie ce se întâmplă în continuare. Singura soluţie ar fi să-l lase pe Luca să se joace un timp convenabil ca să umple din nou calculatorul de viruşi – însă cine-i garantează că se va căptuşi exact cu aceleaşi fişiere malware? Plus că nu ştie exact cum funcţionează antivirusul, însă este posibil ca acesta să fi setat calculatorul să respingă fişierele deja recunoscute în care a găsit tulpini de viruşi. Au şi calculatoarele imunitatea lor.

Singura soluţie, îşi spune câmâti pradă unei insomnii care va dura un secol, este să încerc să scriu eu mai departe despre Pişcoţel şi Nora. Şi, dacă tot voi face acest efort, voi scrie povestirea de data aceasta din perspectiva Norei, tot la persoana întâi.

Trebuie să clarificăm un număr de lucruri, începe câmâti. Primul ar fi să încercăm să găsim o justificare pentru intelectul deosebit al Norei şi, în special, pentru talentul neasemuit la matematică. După cum statura ei este de natură congenitală, la fel ar trebui să fie şi înzestrările ei mentale. Cred că oricui îi este destul de clar că Loredana nu avea o inteligenţă deosebită, altfel nu

ajungea în Parlament. Inteligenţa Norei se trage, deci, de pe linie paternă. Jesse a fost un student sclipitor la matematică la – să zicem – Ohio State University. În acelaşi timp, statura lui (doi metri şi douăzeci de centimetri sau şase picioare şi jumătate, pentru amatorii de unităţi anglo-saxone) l-a predestinat jocului de baschet, determinându-l să aleagă cariera sportivă şi să termine facultatea cu note mai degrabă modeste.

Cu inteligenţa aceasta deosebită, Jesse nu avea să se adapteze niciodată în România unde, o vreme, va fi perceput doar ca o bizarerie, eventual ca soţul frumoasei şi impunătoarei doamne senator. Loredana, de altfel, îl va neglija de la un anumit moment încolo, prinsă în amalgamul prejudecăţilor, obligaţiilor de tot felul şi robită de lumea celor puternici în care a intrat. Discret şi inteligent, după ce se convinge că atât ea, cât mai ales Nora nu vor duce lipsă de nimic, Jesse se retrage. Divorţează şi se întoarce în Statele Unite, pe un post de analist financiar.

În al doilea rând, trebuie ca Pişcoţel şi Nora să fie împreună. Cum?

În perioada în care părinţii ei divorţau, Nora era deja studentă la Facultatea de Fizică din Bucureşti (unde altundeva?).

…Îmi dorisem dintotdeauna să fac matematică, însă mama îmi spunea în permanenţă să-mi aleg o disciplină mai cu viitor, cum ar fi economia, ingineria, chimia sau fizica. În ceea ce priveşte economia, greşeşti, mamă, îi spuneam. În ţara asta sunt şi aşa prea mulţi economişti. Şi nu neapărat cei mai înzestraţi ajung să aibă servicii bine plătite, ci aceia care beneficiază de relaţii sau fetele care arată bine.

— Tu arăţi perfect, draga mea, spunea Loredana.

— Sunt mulatră şi am doi metri. Românii sunt plini de prejudecăţi, atât în ceea ce priveşte femeile înalte, cât şi

persoanele de culoare. Nu am nicio şansă în ţara asta dacă mă fac economistă.

— Fă ce vrei, atunci. Dar cu matematica mori de foame.

Ingineria, de orice fel ar fi fost ea, nu mă atrăgea. Chimia este pentru fete urâte, iar despre mine se spune că sunt frumoasă. Iar fizica văd că îi place şi lui Pişcoţel. Absolvenţilor de fizică li se propun – uneori – posturi bune. Hai acolo.

Nu-l mai lăsasem pe Pişcoţel să se apropie în vreun fel de mine. Mai venise într-o seară, când eram singură acasă, dar l-am ţinut în pragul uşii, i-am spus că n-are rost să intre; el a insistat, aşa că l-am împins cu genunchiul în coaste, l-am doborât cu o lovitură de şold şi i-am închis uşa în nas.

În perioada aceea, am început să întâlnesc bărbaţi adevăraţi. Fiindu-mi foarte clar că şansele să găsesc un bărbat de doi metri în această ţară erau neglijabile, coborâsem ştacheta la un metru şi nouăzeci de centimetri, dacă individul era bine făcut. Am avut trei aventuri una după alta, pe când aveam nouăsprezece ani; după aceea mi-am dat seama că n-am ţinut cu adevărat la niciunul din ei. Ca un făcut, bărbaţii aceştia impozanţi erau şi cam prostovani, când nu erau de-a dreptul abjecţi; o dată sau de două ori mi-a fost dat să întâlnesc bărbaţi care să satisfacă criteriile de dimensiune pe care mi le impusesem şi care să dea dovadă de o oarecare inteligenţă, sau măcar de bun-simţ. Însă, fără nicio excepţie, aceştia se dădeau în vânt după femeiuşti de un metru şi jumătate, iar cu mine nu puteau lega decât, cel mult, o relaţie de camaraderie.

Încercam, în secret, să caut un tratament pentru Pişcoţel. Eram conştientă că nu ar putea deveni niciodată vreun partener valabil pentru mine, dar îmi doream să fie şi el cât de cât normal, să depăşească funesta lui înălţime de un metru şi douăzeci, să-şi poată găsi o iubită.

Să mă mai lase în pace? Poate, şi asta.

La un moment dat, a început să mă enerveze natura care îşi tot cerea drepturile şi care mă determina să întorc capul imediat ce în câmpul vizual identificam un mascul mai bine reprezentat. Îmi dădeam seama că totul nu era decât instinct, că nu se cădea ca un intelect ca al meu, care se juca în principal cu varietăţi Riemann şi cunoştea în amănunt geometria imaginară a lui Lobacevski, să se lase pradă unor fluxuri hormonale necontrolate.

Nu. Nu voi mai căuta. Dacă *Acela* există, mă va găsi *el,* singur.

Făceam mult, mult sport. Nu aveam cu cine juca baschet sau mi se mai întâmpla să joc singură împotriva unei echipe de cinci colegi. Făceam însă multiple exerciţii la sală, mergeam la piscină de trei ori pe săptămână, alergam prin parc (ce mă mai distram când câte unul încerca să ţină pasul cu mine…). Învăţam, citeam cărţile de SF pe care Pişcoţel, resemnat acum, mi le aducea în fiecare săptămână.

Pentru că totuşi Pişcoţel rămăsese prietenul meu cel mai bun. Îi acordam cel puţin o după-amiază pe săptămână; de obicei, ne plimbam puţin, mie părându-mi-se că stau pe loc, apoi beam ceva – el, o cafea, eu, câteva beri. Îi povesteam, fără să-i ascund nimic, vrute şi nevrute, ce cărţi de matematică am mai citit (mă distra că nu înţelegea mare lucru, deşi încerca să simuleze aceasta), ce bărbaţi am mai cunoscut (mă distra cum încerca să pară nepăsător). O singură dată m-a enervat cu o criză de gelozie nejustificată, îi relatam o escapadă pe care o făcusem la schi cu Petre Predescu, pe care el îl considera un dobitoc. S-a îmbufnat, aşa că i-am tras o palmă prietenească pe ceafă şi l-am lovit cu fruntea de masă. Semnul pe care i l-am făcut a persistat o lună.

Nu numai că era atât de micuţ, dar era şi atât de firav… O dată l-am rugat să-mi ducă geanta de laptop şi l-

am văzut complet dezechilibrat de acea greutate, de parcă ar fi dus un geamantan. Altă dată am constatat că pot să-i cuprind coapsa între două degete. La un concert într-un parc, m-a rugat să-l ridic, să vadă şi el scena, şi am putut realiza cât de uşor era. În mod clar, slăbise faţă de momentul lui de glorie, din clasa a treia. Nu cred că avea mai mult de douăzeci de kilograme.

Îmi arunca mereu priviri încărcate de admiraţie-dragoste-adoraţie şi o dată mi-a spus „eşti cea mai frumoasă fată din spaţiul Minkowski”.

Şi insista să meargă cu mine peste tot, de exemplu, după episodul cu Petre, a ţinut morţiş să meargă el cu mine la schi în Elveţia. Strânsese – zicea – bani timp de un an pentru a veni cu mine în săptămâna aceea. Am închiriat cele mai lungi schiuri pe care le-am putut găsi în Zermatt pentru mine, nişte schiuri de copil pentru el, am urcat împreună cu Matterhorn Express şi de acolo l-am lăsat să se descurce singur. Nu aveam cum să stau după el, tocmai făcusem cunoştinţă cu Sven şi Jorg. Primul, suedez, al doilea, norvegian.

— Nora, Noraaa… a strigat Pişcoţel.

Îmi dădusem drumul, râdeam în hohote. În faţa mea coborau, în curbe experte, Sven cel roşcovan, îmbrăcat într-un combinezon albastru, şi Jorg, care era aproape albinos, în combinezon negru. Nu ştiam dacă avea să se lege ceva din întâlnirea mea cu cei doi, ştiam doar că-mi plăceau la fel de mult, ambii aveau priviri inteligente, erau degajaţi, glumeţi şi serioşi în acelaşi timp – şi schiau bine, cu mult mai bine decât mine, care mă consider o mare expertă în ţara mea.

Îmi era greu să mă ţin după ei şi, în acelaşi timp, nu voiam cu niciun chip ca ei să încetinească sau să mă aştepte. Vezi, Nora, îmi spuneam, probabil că aşa se simte şi Pişcoţel când îl pui să alerge după tine.

Pârtia pe care o aleseseră cei doi se îngustase şi

devenise foarte abruptă, practic urma versantul cel mai stâncos al muntelui – în dreapta, stâncă, în stânga, prăpastie.

— Vorsicht! am auzit din spate şi o săgeată roşie a ţâşnit pe lângă mine.

Întoarsă o fracţiune de secundă, m-am dezechilibrat. Nu aveam să cad, nu. Cu toate acestea, am cotit spre stânga, m-am lovit de gardul dinspre prăpastie, m-am abătut din nou spre dreapta, m-am lovit de zid, apoi din nou spre stânga, cu capul înainte, trecând peste gardul în care schiurile mi-au rămas agăţate…

Cred că au fost vreo trei secunde. Calculaţi singuri înălţimea h = gt2/2. Nu ştiu cum s-a făcut: m-am răsucit în cădere şi am aterizat cu spatele în ceea ce avea să se dovedească a fi un colţ de stâncă.

O lumină albastră, care, de fapt, era roşie. O senzaţie de fierbere în măruntaie. Apoi nimic.

…În cap îmi tot suna: Lobacevski, Minkowski, Lobacevski.

Geometria neeuclidiană a unei camere de spital. Sunt încapsulată în ghips din cap până-n picioare. De la mijloc în jos nu simt nimic – în rest, o durere surdă.

Trăiesc. Uite-l pe Pişcoţel. Plânge.

Nu te mai smiorcăi, popândăule. Mai bine dă-mi un pahar cu apă. Dacă ajungi la chiuvetă, bineînţeles.

Am stat trei săptămâni în Zermatt, apoi încă o lună la Sion, încă două luni la Zürich.

Nu se mai putea face nimic. Aveam să rămân paralizată de la brâu în jos.

O paraplegică menită să desluşească operele lui Lobacevski cel orb. Cunoaşterea cere sacrificii.

În tot acest timp, Pişcoţel a fost acolo, cu mine. Aveam să aflu după aceea că atât spitalizarea mea, cât şi sejurul lui acolo fuseseră finanţate din fondurile de urgenţă ale Parlamentului României. În primele zile, când

aveam şi mâinile în ghips, i-am dat voie să-mi vâre mâncarea în gură şi să-mi citească din rezerva lui inepuizabilă de SF-uri. Apoi i-am dat voie să meargă să-i caute pe Jorg şi pe Sven. I-am dat voie să-mi spună că nu i-a găsit. I-am dat voie, apoi, să meargă să-i mai caute o dată, eventual să facă rost de numerele lor de telefon sau de adresele lor de e-mail. I-am dat voie lui Pişcoţel şi să-mi spună că a dat de ei, dar că niciunul nu-şi mai aminteşte de mine şi, chiar dacă şi-ar aminti, ce să caute ei la spital?

I-am dat voie să mă sărute.

I-am dat voie să mă ceară de soţie atunci când ne-am întors acasă.

Mama, cu spiritul ei întreprinzător şi pasiunea ei pentru mobila făcută pe comandă, ne-a amenajat foarte repede o zonă a casei de pe malul lacului Florească în care a coborât toate facilităţile (chiuvete, policioare, înălţimea şifonierului) la nivelul nostru: nu numai al meu, în fotoliul cu roţi, dar chiar al lui Pişcoţel (care, în momentul de faţă, când aveam să rămân aşezată în scaun pentru restul vieţii, îmi ajungea până la umeri). Doar noul nostru pat conjugal era acelaşi model ca al mamei, ceea ce îmi convenea. Începusem să mă îngraş şi cred că mai luasem ceva şi în înălţime. Pişcoţel se cam întrista când se întâmpla să doarmă singur în patul acela, dar în prezenţa mea se regăsea şi se pare că-i pria relaţia noastră amoroasă, pentru că se cerea *acolo* de trei-patru ori pe noapte. Nu simţeam nimic, însă el se pare că se afla într-o stare permanentă de beatitudine. Iar mie-mi bubuia uneori inima: Lobacevski, Lobacevski.

În restul zilei, soţul meu zburda ca un cintezoi în juru-mi, încercând cu tot dinadinsul să se facă util: de la servitul mesei la pat, la călcatul rufelor, pedichiură şi tot ce presupune toaleta unei persoane infirme. Nu mă prea putea ajuta atunci când trebuia să mă deplasez din scaunul cu roţi în diverse alte locuri. Cred că depăşisem cu mult o

sută de kilograme. Pentru astfel de deplasări, îl aveam la dispoziţie pe Damian, un fel de om bun la toate, un munte de muşchi prost ca noaptea, plătit de mama cu un salariu de profesor universitar.

…Ștefania, cu ochii cârpiţi de somn:

— Tu ai de gând să te mai culci noaptea asta?

Am reuşit. Sunt împreună. Dar greul de-acum urmează.

Stimate cititor, cred că ne apropiem de jumătatea poveştii. Ieri discutam cu Marian Truţă despre cum, la un moment dat – cel mai adesea, spre jumătate –, o povestire începe să *se scrie singură.* Sigur, probabil că n-am descoperit noi Ultimul Secret Literar. Însă ne-am împărtăşit impresiile şi amândoi avem exact aceeaşi senzaţie: de la un anumit moment încolo, povestea se dezvoltă de la sine, personajele fac ce vor, încep chiar să-şi cam bată joc de tine, autorul. Au viaţa lor, sunt entităţi cu voinţă şi putere de discernământ, se mişcă după cum le vine lor la îndemână. Nu ştiu cum sunt percepuţi de tine, cititorule, Nora şi Pişcoţel, însă, din această clipă, pentru cel care scrie aceste rânduri cele două persoane există cu adevărat şi vor avea cuvântul lor de spus în continuare.

Încă o dată, acest mic paragraf are ca scop doar să amintească o realitate literară pe care probabil că mii sau zeci de mii de autori înaintea noastră au simţit-o pe pielea lor.

Pentru autor, această „desprindere volitivă” a personajelor este un lucru bun şi rău în acelaşi timp. Este un lucru bun, deoarece povestea scriindu-se singură în continuare, autorul nu mai trebuie să se căznească să inventeze nimic. El nu face decât să transcrie informaţia care-i vine de Altundeva. (Trebuie doar să ai grijă la ortografie şi la repetiţii, treabă de bucătărie, la urma urmei.) Însă este şi un lucru mai puţin bun, pentru că

înseamnă că orice posibil plan pe care şi l-a făcut autorul privind firul narativ se duce de râpă; în al doilea rând, încheierea poveştii nu mai este încununată cu sentimentul de mândrie al autorului care a încheiat o treabă bine făcută, ci doar de „sentimentul datoriei împlinite”, acela că „ai făcut ceea ce trebuia să faci”. Mergând până la cazul nevropaţilor, precum câmâti, care nu se pot bucura de nimic, nici măcar de roadele muncii lor.

— Pot să *intru*?

— Intră, Luca.

Câmâti îl lasă la calculator din două motive, unul, pe care-l va destăinui tuturor, şi altul, pe care nu-l va dezvălui decât cititorului. Primul motiv este că a început să-l intereseze cât de mult se poate juca băiatul acesta pe net. Cât din viaţa lui mai este legată de lumea pe care ne încăpăţânăm s-o denumim „reală”, cât din viaţa lui se desfăşoară în spaţiul virtual. Aseară a reuşit să-i scoată, pe el şi pe Laetitia, la o plimbare în parc, iar cei doi au discutat tot drumul numai despre ce se întâmplă în cutare sau cutare joc. Un jargon aproximativ francofon din care câmâti n-a priceput nimic, împănat cu interjecţii de genul bouf! splash! pan! tehack! În condiţiile acestea, situaţia din Matrix este mult mai apropiată de noi decât am crede.

Iar al doilea motiv, pe care cititorul îl ştie, constă în speranţa de a mai „agăţa” vreun virus care să ne istorisească despre Nora şi Pişcoţel.

Nu ne rămâne decât să aşteptăm.

Efectuând această operaţiune cu o bere dezalcoolizată în faţă, câmâti încearcă să-şi rememoreze seria de ghinioane inexplicabile pe care le-a avut, în special în cei unsprezece ani în care a fost căsătorit cu Didina.

Ghinionul nr. 1: părinţii lui, şi în special taică-său, n-au plăcut-o pe Didina de când au văzut-o. Au tratat-o cu

răceală, cu grosolănie chiar, au refuzat s-o invite la masă când a venit prima dată în vizită la ei, fapt nemaiîntâlnit în familia Teodorescu. Câmâti a dus o luptă cruntă pentru a se putea căsători cu ea; condiţia care li s-a pus a fost ca ei doi să trăiască în acelaşi apartament cu bunicul lui câmâti şi să aibă grijă de el; iar conflictele au fost destul de aprige cu bătrânul care se simţea stăpânul casei şi o trata pe Didina ca pe-o servitoare. În aceste condiţii, este evident că Didina nu şi-a dorit altceva decât să plece din ţară, după 1990.

Ghinionul nr. 2: ne aflăm după doi ani încununaţi de un oarecare succes, în Franţa, în urma cărora a realizat două articole şi a organizat şi o conferinţă în România, în baza căreia colegii lui francezi să poată face turism pe plaiuri mioritice, pe banii CNRS-ului. La întoarcerea în Franţa, câmâti a fost tratat cu o ostilitate nejustificată de aceiaşi colegi cu care se afla până ieri în relaţii excelente şi pe care-i invitase şi în România. Câmâti rămâne fără bursă, nimeni nu se zbate în vreun fel să-i găsească vreo finanţare. Urmează câteva luni sinistre, pentru că Didina nu începuse să primească salariul, iar rezervele li se cam terminaseră. Câmâti semnează cecuri fără acoperire, în urma cărora este înregistrat de Banque de France ca rău platnic. Numai plata la timp a tuturor amenzilor îl salvează, împreună cu un împrumut providenţial acordat de directorul laboratorului.

Ghinionul nr. 3: După primul an petrecut în Franţa, câmâti strânge bani şi, în loc să-şi cumpere de acolo o maşină la second-hand, achiziţionează în România o Dacia 1310 nouă şi extrem de proastă. Motorul era „varză”, arunca ulei prin toate părţile, maşina cu greu ajungea la viteza de o sută la oră, iar pantele de pe autostradă erau urcate în viteza a doua. N-a existat vreun furtun care să nu crape la un moment dat. Nicio uşă, capota sau portbagajul nu se închideau cum trebuie. Mulţi ani, din acel moment

încolo, câmâti se va război cu această maşinuţă, devenind, treptat, un obişnuit al cimitirelor de maşini, de unde demonta în fiecare duminică diverse piese de pe autovehiculele Renault 12 casate acolo. Hai să spunem că aici avantajul a fost că, în câţiva ani, câmâti a devenit şi el un mic expert în repararea autoturismului Dacia 1310 – însă la ce i-ar putea folosi pe viitor asemenea competenţe? Maşinile din zilele noastre nu mai pot fi reparate de mâna proprietarului.

Ghinionul nr. 4: Lui câmâti i se propun, de-a lungul primilor ani petrecuţi în Franţa, din mai multe părţi, susţineri pentru a obţine un post permanent acolo. Le refuză pe toate, spunând, cu mândrie patriotică: „Eu mă întorc în România”. După care pleacă în Germania, iar de acolo, aşa cum s-a povestit mai devreme, este constrâns să facă orice fel de demersuri pentru a se întoarce în Franţa.

Ghinionul nr. 5: Propunerea de a reveni în Franţa se suprapune peste un moment de criză a relaţiei lui cu şeful din Germania. Câmâti demisionează şi se întoarce la Orsay, unde află cu stupoare că nu este eligibil pentru bursa respectivă, el nefiind cetăţean al Uniunii Europene. Cel care-l invitase a spus că nu şi-a imaginat în niciun moment că el, câmâti, nu are cetăţenia franceză după atâţi ani petrecuţi în Franţa. Chiar aşa, cum poţi determina pe cineva să demisioneze şi să vină la tine pentru un post, când nu te-ai asigurat că nu există niciun impediment administrativ?

Ghinionul nr. 6: Pierderea permisului de conducere. Mulţi francezi conduc băuţi, iar câmâti se conformase acestui plăcut obicei. În după-amiaza aceea, ce-i drept, cu o alcoolemie destul de avansată, câmâti merge cu maşina s-o ia pe Laetitia de la grădiniţă. Este oprit şi dus la secţie, i se interzice să conducă timp de doi am; cu consecinţe maxime într-o ţară în care a nu avea dreptul să conduci maşina este considerat la limita infirmităţii. Mic avantaj: se

deplasează foarte mult pe bicicletă.

Ghinionul nr. 7: botezul lui Luca. Sosită în România ca să-l boteze pe nou-născut, tânăra familie Teodorescu intenţiona să realizeze acest eveniment la un restaurant. N-au fost lăsaţi să facă acest lucru, reproşându-li-se, cu calcule eronate, că ar fi prea scump. Au trebuit să organizeze totul la ei acasă, fără vreun ajutor din partea rudelor, dimpotrivă, cu tot felul de stresuri inutile (naşii nu se ocupaseră de lumânare, cu preotul s-a vorbit în ultimul moment etc.). După ce stă până spre dimineaţă să facă friptura şi bea vreo două sticle de vin, câmâti adoarme în sufragerie. Didina îl trezeşte, el o bate. Rău. Nu va şti niciodată ce l-a apucat. Oricum, cu siguranţă că acela a fost momentul în care ea s-a decis să divorţeze.

Ghinionul nr. 8: schimbarea atitudinii noilor şefi, după doi ani de brave servicii aduse comunităţii magnetice de la sincrotronul din Orsay. Fiind în curs de divorţ, alungat de acasă, obligat să plătească atât chiria garsonierei unde se mutase, cât şi ratele la apartamentul Didinei, câmâti s-ar fi aşteptat la mai multă înţelegere la serviciu. Dimpotrivă, tonul s-a îngroşat şi acolo, au apărut reproşuri pentru vini inexistente, ameninţări cu internarea, ceea ce a avut ca efect evadarea lui definitivă în România. Să spunem că avantajul acestei succesiuni de evenimente este că, astfel, câmâti a aflat o regulă esenţială după care funcţionează societatea franceză: atât timp cât eşti puternic, nimeni nu se atinge de tine; când însă începi să te datini, vei fi lovit din toate părţile. Un fel de selecţie naturală. De-aia au ajuns ei unde sunt acum.

Ghinionul nr. 9: şi cel mai absurd. Ne aflăm la finele lui 2002, câmâti este în Anglia, totul îi merge cum nu se poate mai bine, deşi e singur. Detaliu: locuia în gazdă şi n-avea voie să fumeze în cameră, drept care fuma ieşit pe geam şi arunca mucurile de ţigară pe garajul spre care dădea camera lui. Din când în când (o dată la două

săptămâni), sărea pe geam, ieşea pe garaj şi aduna mucurile de acolo. Este invitat să ţină un seminar la fostul lui loc de muncă, în Franţa. Prilej de a-şi face cunoscute rezultatele şi de a-şi vedea familia. Înainte de-a pleca, se hotărăşte să mai facă o curăţenie pe garaj, dar, la escaladarea înapoi a ferestrei spre camera lui, alunecă şi cade în cap de la etajul întâi. (Absolut nejustificată această cădere, nu băuse nimic şi, în plus, mai făcuse de foarte multe ori această operaţiune.) Nu păţeşte mare lucru, are doar capul zdrelit, însă la spital este cusut prost, rana i se infectează, încearcă să bea ca să uite de durere şi să poată dormi, proprietarul îl dă afară din casă, chemându-i şeful, ca să-l recupereze. Câmâti realizează că n-are rost să mai rămână până la finele contractului, aşa că-şi înaintează demisia şi este însoţit la aeroport. Repatriere sanitară. Plus reproşuri nevoalate din partea francezilor, care-l invitaseră, făcuseră demersurile necesare ca să fie plătit, iar el nu le onorase invitaţia. Reputaţia lui ştiinţifică, atâta cât era ea, este definitiv compromisă în Franţa şi în Anglia.

Iar de când s-a întors în România, n-a mai avut niciun ghinion de soiul acesta. Exceptând modul în care a fost ţinut pe loc de la promovare de la CS3 spre CS1 (ar fi trebuit să fie CS1 încă din 2005, el a căpătat titlul numai în 2009). Însă aceasta n-a fost niciodată o problemă de viaţă şi de moarte.

…Luca a rezistat ca un erou, paisprezece ore în şir (o singură pauză cronometrată de câmâti la un minut şi patruzeci de secunde), a mâncat ceva, apoi s-a mai războit cu diverse Civilisation încă trei ore şi jumătate.

— Ai exagerat astăzi, Luca. De mâine, ne apucăm să facem altceva. Cred că plecăm pe munte.

— Hî-hî, spune el şi adoarme instantaneu.

Viruşi sunt? Sunt. Şi câmâti petrece o jumătate de noapte deschizând cu Wordul toate fişierele identificate de programul antivirus. La al treisprezecelea fişier, reuşeşte

să dea peste: %667-îă89 h: (/ ideea a fost a mea, de fapt, am preluat-o dintr-o povestire SF a unui autor despre care voi povesti mai încolo, dacă voi avea timp. Însă toată munca de laborator a fost făcută de Nora.

Se schimbase mult. După primul an în care a fost vizibil afectată de paralizie şi în care nu făcea altceva decât să caute diverse soluţii mai mult sau mai puţin chirurgicale, capabile s-o repună pe picioare (căuta şi tot felul de hormoni de creştere pentru mine, mi-a şi administrat vreo câţiva, însă fără rezultat), la un moment dat s-a schimbat complet: a spus „Pişcoţel, viaţa nu s-a terminat, le arătăm noi lor, te iubesc”. A fost singura declaraţie de dragoste pe care am auzit-o de la ea, după care s-a apucat să facă sport, a cumpărat toate aparatele posibile de întreţinere a musculaturii de la brâu în sus, avea şedinţe de masaj, mobilitate şi fizioterapie pentru picioare; ieşea în fiecare seară la goană în scaunul cu roţi şi mărturisesc că acum, chiar şi când se deplasează normal numai prin forţa braţelor ei, nu mă mai pot ţine după ea, aşa cum se întâmpla pe vremuri, când mergea în picioare. Ni se întâmplă uneori să mergem la plimbare şi eu să obosesc, aşa că mă invită fără nicio reţinere în poala ei şi termină cu forţa braţelor ei plimbarea începută. Iar plimbările acestea sunt din ce în ce mai lungi.

A început să caute supraconductorii transparenţi cu meticulozitate, s-a iniţiat într-un program foarte stufos de simulare de structuri cristaline şi de proprietăţi ale acestor structuri. Partea de optică era bine implementată; însă, cu ajutorul unor colegi de la teorie pe care sunt gelos şi acum, Nora a reuşit să implementeze şi partea de simulări ale proprietăţilor supraconductoare.

Şi, nu după multă vreme, a obţinut faptul că trioxidul de luteţiu – perclorat de – e „h 34 dopat cu %de%Ş, este sistemul ideal. Prezintă transparenţă pe tot domeniul spectral, de la ultraviolet la infraroşu îndepărtat. De

asemenea, tranziţia supraconductoare poate avea loc la vreo sută douăzeci de grade Kelvin. Pe ecranul calculatorului, compusul avea un aspect îmbătător: se vedeau în special suprafeţele definite de atomii de luteţiu şi de oxigen, care întruchipau nişte curbe proiectate parcă din spaţii neeuclidiene. Se ştie că, în cupraţi, fenomenul de supraconductibilitate se petrece în nişte banale plane de cupru şi oxigen; aici fenomenul părea a avea loc în acele suprafeţe la fel de vălurite ca sânii Norei atunci când stă întinsă pe spate şi mă aşteaptă.

Suprafeţe Lobacevski, ai uitat, Pişcoţel. Am demonstrat analitic că numai aceste varietăţi pot prezenta simultan supraconductibilitate şi transparenţă. Matematică pură, cu aplicaţii direct în SF.

Munca de laborator a durat vreun an în care ea era savantul, eu – asistentul. Amenajasem laboratorul astfel încât să nu aibă poliţele prea sus, iar toate aparatele să ne fie accesibile.

Nimeni nu credea că vom reuşi, dar îi lăsau pe Negresă şi pe Pişcot să-şi vadă de treabă. De fapt, le era şi niţel cam frică de Nora; cu nivelul de cunoştinţe la care ajunsese, putea să-l facă praf în orice moment (pe la seminarii, în special) pe cel mai bătrân şi respectat dintre cercetători.

— Transparent rare earth oxides presenting superconductivity, TROSC, frumos titlu de copertă în „Nature”, spunea Nora. O abreviere care aduce după ea impactul, impactul cheamă descoperirea. Hai să încercăm biluţa asta, acum.

Era proba cu numărul 2138. În fiecare zi, Nora sintetiza câteva zeci, după care le cufundam în azot lichid, aşteptam să se răcească, apoi le scoteam doar ca să ne uităm la ele. Eu insistam să introducem cât mai multe şi la temperatura heliului lichid; să vedem dacă măcar eram pe-aproape cu obţinerea efectului de supraconducţie. Însă

procedura răcirii la heliu este anevoioasă, ia câteva ore pentru o singură probă. Obţineam, pentru cele mai multe, faptul că erau supraconductoare la temperaturi foarte joase; dar nu puteam estima transparenţa lor…

Sau faptul că puteau deveni invizibile.

fd & 58 (& %—h: ţi]

Cu proba 2138 a fost astfel: întâi am introdus-o în azot, am aşteptat vreo cinci minute, am scos-o.

— Uită-te, Pişcoţel! Tu mai o vezi?

— N-o mai văd… Am reuşit, iubire…

I-am sărit în braţe. Am sărutat-o. M-a prins de brăcinari şi m-a dat jos imediat.

— Ai grijă ce faci cu proba! mi-a poruncit cu o voce groasă.

— Ai notat condiţiile de sinteză?

— Notat, tot. Recoacere la %-2 f grade în atmosferă de 6 Văţe! ş.

— Nora?

— Ce-i?

— Proba. A dispărut. N-o mai am în gheară.

— Prostule! Ai scăpat-o. Caut-o!

— N-am scăpat-o. Am fi auzit-o cum cade. Este, totuşi, o bilă de ceramică de vreo câteva zeci de grame.

Nu părea deloc afectată.

— Facem alta. Şi, oricum, când se va încălzi suficient, supraconductibilitatea va dispărea şi proba va redeveni vizibilă. Chiar dacă-i transparentă.

Însă proba 2138 n-a mai apărut. Nora a sintetizat o soră a ei, pe nume 2139, am răcit-o şi pe aceasta am scos-o din azot. De data aceasta, am ţinut-o bine cu gheara. Nu se vedea nimic. Am simţit că ţin ceva în gheară timp de vreo zece secunde, după care acel ceva s-a volatilizat.

În ceea ce priveşte proba 2140, am scăpat-o din gheară în azot lichid şi pe urmă n-a mai putut-o găsi în vasul Dewar cu niciun chip. Se volatilizase *înăuntru.*

Reluăm experimentul, cu rezultate identice, cu probele 2141, 2143 (2142 s-a spart), 2144, 2145 şi 2146.

— Se evaporă? Nu înţeleg. Temperatura de topire e peste 2000 de grade…

— Vom înţelege şi asta, Pişcoţel. Vino la sărutat.

— … Şi ce vrei să publicăm? întreb ameţit. Că sunt invizibile, în mod clar. Dar ce spunem despre dispariţia lor?

— Nu spunem nimic. Nu publicăm nimic. Trebuie acum să facem rost de bani, mulţi bani.

Am secundat-o pe Nora la şedinţa consiliului ştiinţific, unde a prezentat proiectul. Era vorba de a se realiza o incintă de cam doi pe doi pe doi (metri cubi), căptuşită cu pereţi din TROSC. Materialul se monta pe nişte pereţi dubli metalici, ei înşişi o incintă care se umplea cu azot lichid; aceasta urma să fie realizată la atelierul mecanic. TROSC-ul era ceva mai greu de produs în cantităţile necesare. Trebuiau achiziţionate treizeci de kilograme de oxid de luteţiu şi cincizeci de kilograme de o72) 554, preţul estimat fiind de vreo două sute de milioane de eurolei.

— Toţi banii ăştia ca să ne arătaţi cum faceţi o cutie de opt metri cubi să devină invizibilă?

— Nu este doar atât, am spus. Ar fi primul experiment de invizibilitate supraconductoare pe un obiect de dimensiuni considerabile. Pe urmă, nu uitaţi că acest obiect devine de nevăzut nu numai pentru radiaţia din spectrul vizibil, ci şi pentru unde radio, infraroşii, raze X sau gama. Teoretic, ar trebui ca niciun fel de câmp electromagnetic să nu poată pătrunde în cutie. Aplicaţiile sunt dintre cele mai diverse, de la domeniul militar (evident), la ecranarea radiaţiilor pentru nave cosmice sau la intervenţii în miezul reactorilor nucleari…

— Ştim că vă pasionează SF-ul, domnule Ionescu. În afară de reuşita de răsunet a romanului *Omul invizibil,* ce

vă face să credeţi că veţi reuşi?

— Am reuşit pe probe de câţiva centimetri cubi, spune Nora. Vă putem face o demonstraţie oricând. Noi, când cerem o sumă mare de bani, suntem convinşi că nu ne vom face de râs. Cum s-au făcut alţii, pe vremuri.

— Şi mai este ceva, adaugă Nora. Paralel, se vor efectua o multitudine de experienţe de interes. Vom iradia dinspre exterior cutia cu raze X, gamma, microunde şi infraroşii şi vom verifica fenomenul de invizibilitate la toate lungimile de undă. Iar în interior – de-asta este cutia atât de mare – vom amenaja un laborator care să detecteze dacă vreunul din câmpurile externe pătrunde în interior. Vom testa şi dacă există fluctuaţii ale vidului, efectul Casimir, cred că ştiţi despre ce este vorba. Despre nişte noţiuni extrem de controversate în fizica fundamentală.

La drept vorbind, nimeni nu se îndoia că dimensiunile cutiei fuseseră alese în aşa fel încât voluminoasa mea soţie să nu se simtă prea strâmtorată înăuntru. Pentru că le era clar tuturor că, la prima trecere în invizibilitate, cineva *trebuia* să se afle înăuntru. Nora şi (eventual) Pişcot, cine altcineva?

Momentul a fost favorabil, tocmai venise o suplimentare mare de fonduri cu care nimeni nu avea vreo idee prea clară ce o să se întâmple. (Nemaivorbind de telefonul care a fost primit de la Senat. Însă convingerea mea este că ne-am fi descurcat şi fără acel telefon.) Ne ajuta atât elocvenţa şi erudiţia Norei, cât şi faptul că noi doi constituiam probabil cel mai insolit cuplu din fizica contemporană. Începuse să se înstăpânească ideea că Negresa şi Pişcot nu puteau da greş.

Am sărbătorit acasă, împreună cu Loredana, acordarea fondurilor şi începerea construirii cutiei. S-a băut şampanie, iar femeile s-au cam ameţit; au pus muzică, iar Nora m-a luat la ea în căruţ şi a început să se învârtă ca nebuna prin toată casa; când începusem să mă ameţesc şi

abia mă mai puteam ţine de gâtul ei din oţel, din poala ei m-a pescuit Loredana, care n-a vrut să mă mai lase din braţe; decât atunci când Nora a ameninţat-o că o calcă pe picioare cu căruţul şi m-a smuls din braţele mamei-soacre, ţinându-mă, din nou, prizonier alături de sânii ei dumnezeieşti.

După care l-au chemat şi pe Damian, i-au dat de băut, acesta s-a matolit şi a făcut o observaţie extrem de jignitoare la adresa mea, după care s-a dat la Nora. Loredana l-a apucat de guler şi l-a zvârlit afară pe uşă, cerându-mi apoi mii de scuze, ridicându-mă iar în braţe şi acoperindu-mă de sărutări. M-aş fi bucurat mai mult dacă nu era povestea cu Damian, pe de altă parte, n-am băut mai mult de o jumătate de pahar de şampanie, deşi tare m-aş fi ameţit şi eu, împreună cu ele. Trebuia să fiu lucid, pentru că nu puţin mi-a lipsit să mă apropii nepermis de mult de mama-soacră.

Sânii Loredanei erau mai mici. Însă miroseau la fel.

...Odată materialele livrate şi după ce fondurile au fost suplimentate pentru achiziţionarea a încă trei mari cuploare de sinterizare, Nora a alcătuit o echipă de tehnicieni care elaborau plăci cu dimensiunile de 5 x200 x500 mm^3 din TROSC, le coceau în cuptoare sub supravegherea ei, le polizau apoi astfel încât muchiile lor să fie lustruite ca oglinda. Pe mine m-a însărcinat cu supravegherea lucrărilor la atelierul mecanic.

După ce cutia a fost gata, în aşteptarea ultimelor plăci, am început să echipăm interiorul. Întâi şi întâi, am amenajat încă un rând de pereţi interiori, termoizolaţi faţă de pereţii care urmau să fie răciţi cu azot lichid. Aceştia erau încălziţi cu un ansamblu de rezistenţe înglobate în ei, alimentaţi de o pilă de combustie. În caz contrar, tot interiorul cutiei ar fi ajuns mai devreme sau mai târziu la temperatura azotului lichid şi nimeni n-ar fi putut supravieţui acolo. Intenţia noastră de a ne închide în cutie

la primul experiment le era tuturor clară acum.

Pe urmă, am cărat înăuntru detectori de raze X, contoare Geiger-Müller, detectori de infraroşu şi antene radio, cu electronica aferentă. Am montat şi un dispozitiv cu două plăci metalice şi microactuatoare, pentru verificarea efectului Casimir, precum şi un microscop cu efect tunel. Totul funcţiona numai pe bază de baterii sau alimentat de pila de combustie, fără nicio alimentare din exterior.

Era, la urma urmei, ca o capsulă spaţială. Avea până şi un regenerator de oxigen. Nu se ştia cât timp urma să petrecem acolo.

Imaginasem un liant pentru asamblarea plăcilor din TROSC, însă n-a mai fost necesar, deoarece, din cauza suprafeţelor atât de lustruite, aderenţa între plăci era perfectă.

Cutia era montată pe suporţi izolanţi, astfel încât să nu se încălzească prea tare din exterior. A început alimentarea cu azot lichid, care a durat o zi şi o noapte. Monitorizam în permanenţă temperatura pereţilor, iar la ora cinci dimineaţa, aceasta ajunsese la 90 de grade Kelvin. Nora, care nu mai părăsise interiorul din seara dinainte, mi-a strigat să urc şi să trag după mine uşa, şi ea căptuşită cu plăci din TROSC, care se îmbina perfect cu restul pereţilor. Am aruncat o privire globului auriu al Soarelui care se ivea peste grupurile de case din zare. După ce am urcat în cămăruţa care mi se părea delicios de strâmtă, cu Nora înăuntru, temperatura pereţilor, pe care o puteam urmări şi noi, din interior, a fluctuat şi a început să urce, depăşind 100 K.

— S-a încălzit din cauza uşii, dragul meu. Acum trebuie să răcim şi uşa. Prin uşă nu avem rezervor de azot lichid.

Citeam rezistivităţile de suprafaţă pe diferite porţiuni ale pereţilor (şi pe uşă). Erau de ordinul megohmilor. M-

am strâns lângă Nora şi am aşteptat.

— Tu, de fapt, ce crezi că se va întâmpla?

— Multe, a zâmbit ea cu dinţii foarte albi în penumbra din incintă. În curând – curând se va întâmpla. Vezi? Vezi?? Ah, Lobacevski…

Unul după altul, multimetrele au arătat scăderi vertiginoase ale rezistivităţii, înţepenind la cifra zero. Am simţit o linişte nefirească, apoi o zguduitură, senzaţie de cădere în gol.

— Ce?… Ce se întâmplă? Unde cădem?…

Nora s-a desprins de scaunul ei cu rotile, care se ridicase cu o palmă deasupra podelei. Pluteam îmbrăţişaţi, aşteptând sfârşitul căderii.

— Nu cădem, mi-a şoptit ea după un minut. Suntem în imponderabilitate. Gravitaţia… pentru noi… nu mai există.

— Dacă aici nu pătrunde câmpul electromagnetic… nu pătrunde nici gravitaţia? Vrei să spui că am demonstrat că…

— Gravitaţia este doar o formă mai subtilă de electromagnetism. Da. Dacă Einstein îl citea cu mai multă atenţie pe Lobacevski, poate că descoperea el asta. Teoretic.

Eram pentru a treia oară în viaţa mea în culmea fericirii. Prima dată a fost când Nora m-a sărutat în recreaţia în care i-am caftit colegii de clasă. A doua oară, atunci când a acceptat să-mi fie soţie. A treia oară, acum. Făcusem împreună cea mai grozavă descoperire a contemporaneităţii.

A patra oară a fost atunci când am verificat că efectul Casimir nu mai avea loc în mica noastră lume. Fluctuaţii ale vidului nu mai existau. Nu mai detectam nici fondul cosmic de microunde, de altfel. Nici microscopul cu efect tunel, în operarea căruia mă lăudam a fi un expert, nu mai funcţiona.

În concluzie: gravitaţia este intim legată de câmpul electromagnetic, de fluctuaţiile vidului şi de efectul tunel.

— Se poate explica, la urma urmei, efectul tunel prin fluctuaţiile vidului, spune Nora. Uite, imaginează-ţi că la o barieră de potenţial un electron se anihilează cu un pozitron provenind dintr-o fluctuaţie din regiunea clasic interzisă, aceasta va da naştere unui electron rămas, care se va propaga în regiunea interzisă. Probabil că şi gravitaţia este un fenomen similar.

— Uite, mă întreb, nu ţi se pare totuşi ciudat că acelaşi H.G. Wells a scris şi despre invizibilitate, şi despre antigravitaţie? Probabil că a avut o intuiţie comună, dar pe care a tratat-o în două opere diferite.

— Hai să ne jucăm puţin, spune Nora. E atât de… bine… fără gravitaţie.

Se întinsese în diagonală, după una din direcţiile <111> ale cubului, se învârtea sprijinindu-se de pereţi, se împingea dintr-un perete în altul.

— După ce ni se dă Premiul Nobel, ne facem o căsuţă din TROSC, mai mare? am întrebat-o.

— Poate, a răspuns. Dar acum… Sunt obosită. N-am dormit toată noaptea. Dormi şi tu sau caută să vezi dacă există vreun efect tunel.

— Nu prea văd cum aş putea dormi fără gravitaţie.

— *Eu sunt gravitaţia ta.* Şi m-a prins în braţele ei puternice, m-a imobilizat între sânii ei cât mingile.

Nu ştiu cât am dormit, nu ştiu cât am lâncezit apoi într-o stare de moleşeală supremă. Simţeam că-mi era din ce în ce mai greu să gândesc ceva cât de cât raţional. Nora era, şi ea, tăcută, nu puteam să-mi dau seama dacă reuşea să gândească ceva sau era, şi ea, complet moleşită.

Să fie şi gândirea un fenomen legat de fluctuaţiile vidului, de efectul tunel, de mecanica cuantică?

Poate că muream şi nu ne dădeam seama.

Aveam soluţia de avarie: trapa care elibera azotul

lichid. În câteva minute, pereţii s-ar fi încălzit, supraconductibilitatea ar fi luat sfârşit şi ne-am fi regăsit în câmp gravitaţional, fluctuaţii de vid şi de gândire.

Era o moleşeală îmbibată cu…

Cu dragoste.

…Am stat ghemuit, îmbrăţişat cu Nora, secole de-a rândul. M-au scos din reverie nişte pocnituri imperceptibile ale pereţilor. Temperatura pereţilor începuse să urce, se apropia de 100 de grade Kelvin.

— Se… se termină, a spus Nora şi şi-a reluat locul în fotoliul cu roţi, pe care a încercat să şi-l poziţioneze cât mai aproape de podea.

A urmat un trosnet cumplit, m-am prăbuşit şi eu pe podea, iar Nora se răsturnase cu scaunul. O roată se învârtea încetişor. Încă două buşituri şi am avut senzaţia că habitaclul nostru se afunda în pământ.

— Mă ajuţi… mă ajuţi? scâncea Nora. Cred că mi-am luxat umărul… Au!

O gravitaţie menită să-mi pună în evidenţă slăbiciunea mă cuprinsese în întregime.

Am reuşit să pun în poziţia normală scaunul răsturnat, dar pe Nora n-o puteam clinti cu niciun chip.

— Deschide uşa, mi-a poruncit Nora. Scoate-mi scaunul. Eu… încerc să ies singură.

Schimonosindu-se de durere, s-a târât şi a rămas clipind des, încercând să se obişnuiască cu lumina roşiatică a răsăritului. Răsărit? După ceasul meu, stătusem în cutia din TROSC cam o zi şi jumătate. Ar fi trebuit să fie după-amiaza, chiar seara.

Ne aflam în mijlocul unor ruine, despre care ghiceam că, la un moment dat, constituiseră subsolul institutului de unde plecasem. Mai departe, vedeam un fel de parc. Peisaje îngrijite, ronduri de flori, alei dintr-un material translucid. Spre sud, o sumedenie de zgârie-nori aşa cum n-am crezut vreodată că ar putea exista în Bucureşti.

— Suntem… altundeva, am murmurat.

— Suntem – altcândva, a spus Nora. Pe Lobacevski, nu-ţi dai seama? Cartea aceea a sefistului ăluia nebun, nu mai ţii minte? Cel de la care ai preluat ideea supraconductorilor transparenţi.

— Nu… nu mai ştiu, am spus.

— Acolo nişte oameni descoperă un material antigravitaţional şi călătoresc în absenţa gravitaţiei, îndreptându-se în permanenţă spre apus… drept care se trezesc că se deplasează spre trecut. Dacă am înţeles eu bine, antigravitaţia înseamnă că nu mai eşti sub influenţa câmpurilor gravitaţionale din prezent, dar că poţi fi atras de corpuri din trecut sau din viitor. Ei aflându-se într-un crepuscul permanent, erau atraşi de planeta Pământ din trecut şi călătoreau într-acolo. Noi am navigat având Soarele la răsărit; în consecinţă, conform ideilor din cartea aceea, ar trebui să ne aflăm în viitor.

— Ai cumva idee în ce an suntem?

— Deşi n-am înţeles prea bine cum se face, în cartea aceea se aplică raportul între viteza luminii, de 300.000 kilometri pe secundă, şi a vitezei Pământului în jurul Soarelui, de aproape 30 de kilometri pe secundă. Rezulta că, pentru fiecare zi petrecută în absenţa gravitaţiei, deplasarea în timp într-un sens sau în celălalt era de zece mii de zile. Calculează şi tu… dacă a trecut o zi şi jumătate, suntem în viitor, peste vreo patruzeci de ani…

— Deci şi Maşina Timpului… este legată de invizibilitate şi antigravitaţie. Foarte bun moş Herbert George ăsta. Va trebui să ne obişnuim cu ideea.

— Şi să explorăm. Poate găsim ceva interesant.

— Sper să nu dăm de morloci.

— Ştii bine ce-mi doresc, ce ne dorim amândoi.

Sigur că da. În primul rând, Nora îşi dorea o Maşină care să-i repare măduva spinării întreruptă. În al doilea rând, probabil că-şi dorea o altă Maşină, pentru mine, în

care să mă introducă şi de unde să mă extragă la scara de doi pe unu. Dacă tot am inventat cavorita, am explicat gravitaţia şi mecanica cuantică, am creat mantaua invizibilă şi maşina timpului… orice era posibil.

Cred că, la urma urmei, nu m-ar fi mirat să văd nişte morloci hidoşi, eloi puerili şi fragili, eventual reptile gigantice – dar ce m-a mirat cel mai tare a fost că n-am văzut pe Nimeni.

Am ajuns în Bucureşti, pe unul din trotuarele acelea translucide care începea să vibreze imediat ce îl atingeai; iar prin intermediul acestor vibraţii rapide ajungea să te propulseze cu o viteză considerabilă. Nu-mi prea dădeam seama cum realiza el, trotuarul, în ce direcţie voiai să te deplasezi şi cu ce viteză. Oricum, având în vedere că eram nerăbdători, ne-au dus destul de repede în centrul unui oraş în care numai vag de tot recunoşteam Bucureştiul. Dâmboviţa nu mai exista; am recunoscut Ateneul şi Palatul Regal, printre blocuri imense înţesate de tot felul de bretele de autostrăzi şi de poduri de cale ferată. Peste tot am văzut magazine deschise, case şi casieri nu existau, intrai şi te puteai aproviziona cu tot ce-ţi poftea inima.

Însă – nici ţipenie de om.

— Or fi cu toţii pe net, i-am spus Norei. Cred că nu eşti deloc departe de adevăr, mi-a răspuns ea, deşi buzele nu i se mişcau.

Am văzut câteva maşini robotizate care asigurau curăţenia sau aprovizionau magazinele. Am coborât, de curiozitate, în metrou; acesta era, desigur, automat, sosea cu regularitate la fiecare minut, însă nimeni nu urca şi nu cobora din vagoane.

Ne-am îndreptat spre casa noastră din Floreasca, minunându-ne în continuare cum trotuarele acelea miraculoase intuiau în ce direcţie doream să mergem şi la fiecare intersecţie se unduiau astfel încât să ne predea trotuarului următor, exact aceluia care ne propulsa în

direcţia în care doream să ne deplasăm.

— E frumos aici, am spus, cu o voce cam tristă. Însă prea e pustiu. Cred că vreau să ne întoarcem în vremea noastră.

— Nicio grijă, micuţule. Maşina timpului ne aşteaptă. Nu avem decât să găsim azot lichid şi să aşteptăm apusul soarelui. Dar, între timp, hai să mai explorăm puţin.

La un moment dat, am văzut un ins – un morloc? – tuciuriu şi zdrenţăros, mergea aplecat, a intrat într-un magazin de unde a zbughit-o cu câteva cutii şi conserve sub braţele lui păroase. Nu mi-am dorit să fac cunoştinţă cu el. Şi am intuit că nu ar fi tocmai bine să ne apuce seara pe străzi.

Uşa casei noastre era descuiată şi ne-am regăsit micul apartament amenajat de Loredana, soacra mea, aşa cum îl lăsasem. Oare Loredana mai trăia? Era acasă? am strigat-o.

— Fă-mi de mâncare, a spus Nora. Descurcă-te, eşti capul familiei.

Frigiderul era plin cu anumite conserve care funcţionau la modul următor: trăgeai de un fir, se auzea un puff, ambalajul se înlătura singur şi te trezeai cu o farfurie plină cu câte un fel de mâncare aburindă.

Calculatoarele însă erau de un tip nou, nu mai aveau tastaturi, ci nişte inele subţirele, un fel de diademe, despre care am dedus că trebuia să ţi le pui pe cap. Ecranele erau tridimensionale, iar Nora a intuit foarte repede care erau principiile navigaţiei pe acea reţea şi cum îţi formulai cerinţele.

După ce mi-a explicat cum se face, m-a trimis la un alt calculator, în zona gigantică a casei, unde locuia sau locuise Loredana.

— Tu trebuie să vezi cum faci rost de azot lichid.

Era o treabă grea, la care am renunţat repede, din următorul motiv: acum lumea aceasta a curăţeniei şi

abundenţei nu mi se mai părea atât de ostilă, aveam un acoperiş deasupra capului şi, mai ales…

Eram singur cu Nora. Singuri până la sfârşitul lumii. Sau eram chiar acolo?

Aşa că am adormit, ghemuit în vechiul nostru pat conjugal, fără să mă mai ruşinez de micimea mea, fără a-mi mai imagina vreo privire pofticioasă aruncată de Nora câte unui mascul mai arătos. Nu, chiar nu-mi doream deloc să mă întorc de aici.

— Ieşi prin oraş şi mai explorează, mi-a spus Nora a doua zi. Eu… am ceva treabă pe net. Sau cum s-o numi reţeaua lor.

Era o dimineaţă superbă şi am luat la rând toate cartierele Bucureştiului, începând cu zona lacurilor Floreasca-Tei-Colentina, înconjurate de zgârie-nori. Am intrat în aceste clădiri. Lifturile funcţionau perfect, toate uşile erau descuiate spre apartamente funcţionale, aprovizionate cu tot ce le-ar fi trebuit câtorva milioane bune de oameni. Şi nimeni, nicăieri.

Am mai zărit destul de târziu, prin Berceni, un locuitor viu şi biped al oraşului, bărbos şi chel, desculţ şi cu bustul gol; desigur, s-a furişat într-un magazin şi a ieşit cu câteva conserve din acelea pe care acum le ştiam şi eu pregăti. L-am urmărit, s-a dus în Parcul Tineretului, unde îl aştepta o femeie dezbrăcată, cu sânii fleşcăiţi. Au început să înfulece amândoi, plescăind şi scoţând sunete guturale. Gazonul parcului era de un verde foarte deschis, întreţinut de nişte mici roboţi care făcuseră cerc în jurul celor doi, aşteptând.

M-am apropiat de morlocii sau eloii aceia, dar nu mi-au dat vreo atenţie.

— Pe mine mă cheamă Piş… Adrian, le-am strigat. Voi cum vă numiţi?

Mi-au aruncat nişte priviri blânde, dar netemătoare, apoi au continuat să înfulece. Am mai încercat o dată să

intru în vorbă cu ei: E bună mâncarea, vă este foame? Niciun răspuns.

Târziu, m-am îndreptat cu un taxi automat (spuneai strada şi numărul, iar el te ducea într-acolo; nici vorbă de vreo plată) spre casă.

— Uite ce-am găsit, mi-a spus Nora.

Pe ecran s-a afişat o
Scrisoare către Călătorii din Trecut
(Versiunea în limba română)

Este clar că veţi sosi din ce în ce mai mulţi încoace, aşa că trebuie să vă punem în temă cu ce s-a întâmplat şi la ce trebuie să vă aşteptaţi aici, în lumea noastră.

Problemele omenirii s-au soluţionat în momentul în care a existat suficientă voinţă a bogaţilor lumii s-o facă. Elementul-cheie a fost siliciul. De pe suprafaţa Terrei s-a putut extrage în mod mulţumitor circa un milion de miliarde de tone de siliciu, din care s-au realizat celule solare suficiente să acopere toate deşerturile lumii, plus procesoare şi memorii în stare să stocheze cam 1022 teraocteţi. Viaţa unui om, văzută în înaltă definiţie, ceea ce nu este cazul cu amintirile nici unuia din voi, şi, de asemenea, presupunând încă o cantitate similară de memorie necesară înmagazinării celorlalţi simţuri, înseamnă maximum 10.000 teraocteţi. Cu alte cuvinte, noi, civilizaţia siliciului, putem stoca cel puţin un miliard de miliarde de entităţi de complexitatea unuia ca voi.

În ceea ce priveşte energia, iarăşi n-a fost nicio problemă. Cei 20.000 gigawaţi necesari pentru funcţionarea civilizaţiei noastre se pot obţine de pe o suprafaţă de cam 1.000.000 km², cu celule solare având un randament de numai 5. Actualmente, randamentul celulelor solare este de peste 10, iar suprafaţa totală utilizată este de vreo zece milioane de kilometri pătraţi,

aşadar există suficiente rezerve de energie utilizabile pentru alte scopuri.

În momentul Exploziei Siliciului, populaţia planetei depăşise douăzeci de miliarde de oameni care stăteau, majoritatea vieţii lor conştiente, conectaţi la net. În acelaşi timp, toate programele, chiar şi cele mai banale, aveau elemente de autoperfecţionare, învăţare, conştiinţă. De aici şi până la integrarea completă a oamenilor în net n-a mai fost decât un pas. Oricăruia din ei i-a convenit să devină nemuritor; şi nu numai atât: mulţi dintre ei şi-au permis să-şi creeze propriile civilizaţii imaginare, de milioane sau chiar zeci de milioane de suflete, ale căror Dumnezei sau împăraţi aveau să devină.

Suntem în spatele ecranelor şi suprafeţelor de siliciu. Unii dintre noi sunt simpli supuşi sau slujbaşi, alţii, împăraţi sau Dumnezei, după cum a *intrat* fiecare. Avem lupte, războaie, explorăm spaţiul cosmic, trimitem mesaje spre trecut, deoarece viitorul nu mai există. *Noi* suntem viitorul. Suntem atât de exacţi şi de puternici, încât ştim clar ce veţi face în continuare:

a). fie vă veţi integra nouă; după o tomografiere a encefalului, care va dura circa trei minute şi douăzeci şi şapte de secunde, vă vom reconstrui printre noi, exact în acea lume în care v-aţi dorit să trăiţi dintotdeauna;

b). fie veţi alege calea sălbăticiei; sunteţi liberi s-o faceţi; în oraşele noastre găsiţi tot ce vă trebuie; avem roboţi care să cureţe după voi; avem roboţi care să vă vindece dacă vă îmbolnăviţi, avem roboţi care să se ocupe de înmormântarea voastră;

c). fie veţi pleca înapoi, în trecutul de unde aţi venit; vă oferim tot suportul; ştim că veţi purta cu voi imaginea celor văzute aici şi că, fie şi inconştient, veţi influenţa evoluţia omenirii ca să ne dea nouă naştere. Noi vă vom trimite în mod repetat mesaje codate pe care nu trebuie decât să vă pricepeţi să le descifraţi.

S-ar putea să mai aveţi o reţinere. Până acum, v-am oferit o cvasinemurire pe suport de siliciu. Aceasta, deşi vă asigură o viaţă incomparabil mai lungă şi mai bogată decât suportul actual din aminoacizi şi baze azotate, nu este eternă. Va dura până la următorul cataclism planetar, sau – în cel mai bun caz – până când Soarele se va stinge. Dar ce v-am povestit până acum nu este totul; v-am spus că avem resurse suplimentare foarte mari de energie; o bună parte din această energie este folosită pentru emisia, în spaţiu, a unor trenuri de unde care ne codifică. Nu pe toţi, de data aceasta: transmitem numai informaţia, trăirile, simţirile celor mai merituoşi dintre noi. Aceştia vor călători oriunde, vor umple treptat spaţiul, vor fi captaţi şi reamplificaţi de civilizaţiile similare din Univers, vor dăinui chiar până la sfârşitul Spaţiului Minkowski.

E rândul vostru. Alegerea a fost dintotdeauna cea mai dificilă operaţiune pentru Homo Sapiens.

— Vezi, Pişcoţel? m-a întrebat Nora. Hai şi noi – cu Ei. Vom fi aşa cum trebuie, voi fi întreagă, iar tu… vei fi un Bărbat Adevărat.

I-am sărutat mâna.

— Nu acum, nu pot… Lasă-mă să mă gândesc un pic.

— Uite, am început un Civilisation de-al lor. Vreau să am şi eu o lume numai a mea.

Eram obosit, m-am dus din nou în pat. Nora a sosit spre dimineaţă, m-am trezit când s-a prăvălit în pat, am mângâiat-o pe sâni şi m-a îmbiat să fac dragoste. Oare dincolo, în Siliciu, o fi la fel?

Nu cred, totuşi, că aş vrea să fiu ceea ce numeşte ea Bărbat Adevărat. Este clar că-mi doresc foarte mult ca ea să-şi recapete uzul membrelor inferioare. Dar eu nu vreau să mă schimb. Mă voi plimba, mă plimb din nou cu ea prin parc, aşa cum făceam în timpul studenţiei, numai că, de data aceasta, nu ne mai ruşinăm de nimeni, iar eu sunt

chiar gol-puşcă. Cum aţi putea să înţelegeţi ce simt când am o femeie căreia abia dacă-i ajung la şolduri, care din când în când se opreşte şi mă mângâie drăgăstoasă, se lasă pe vine ca s-o pot săruta şi, când îmi introduce limba ei în gură, sunt în pragul sufocării… *şi este numai şi numai a mea.*

Şi. Iată. Parcul se populează, tot felul de figuri bucureşteano-troglodite din vremurile noastre hohotesc grosolan, mă arată cu degetul, Nora o ia la goană şi ştiu că n-o voi ajunge niciodată, mă chircesc în mijlocul batjocurii generale, ca un pui de urangutan abandonat în mijlocul unor hiene…

…Am visat, nu? Soarele este sus, pe cer, iar Nora nu mai este lângă mine.

M-am ţicnit, îşi spune câmâti. Îşi dă seama că…

S-a îndrăgostit de Nora.

I-a scăpat iarăşi povestea din mână, asta este clar. Nici vorbă, şi Pişcoţel îi este simpatic, însă Nora… Nora cea cu sânii imenşi, cu statura ei şi inteligenţa sclipitoare, Nora care, fără nicio îndoială, i-a citit şi apreciat toate povestirile, îi este atât de prezentă în minte, încât se aşteaptă ca în orice clipă să-i bată la uşă, el îi va deschide, iar ea se va arunca asupra lui…

Apă rece pe faţă. Trebuie să mă dezmeticesc. Trebuie să beau ceva. Activitate interzisă acasă, având în vedere antecedentele lui etilice.

Este patru dimineaţa, câmâti cheamă un taxi şi se îndreaptă spre o terasă despre care ştie că este deschisă tot timpul, în Titan.

După prima bere băută pe nerăsuflate, la a doua începe să fie ceva mai atent în jur. La *lumea reală.* La masa de alături, doi tinerei cam coşuroşi şi vizibil ameţiţi discută despre calculatoare. Câmâti se autoinvită la masa lor, ei îl acceptă cu un simulacru de bunăvoinţă.

— Dar de unde vin toţi viruşii ăştia? se tot ambiţionează să afle primul dintre ei, despre care va afla că este poreclit Chelu, în ciuda unei podoabe capilare foarte bogate.

— Dezvoltatorii de antiviruşi din ce crezi că trăiesc? … aruncă al doilea, pe nume (sau poreclă) Bostan.

— Nu crezi că sunt doar nişte şmecheraşi care-şi tot arată muşchii inventând noi şi noi viruşi? De câte ori apare un nou sistem sau un nou tip de protecţie, oamenii probabil că fac pariuri între ei care va fi primul care buşeşte şi chestia asta…

— Bă, Chelule, da' tu n-ai auzit de malware şi alţi troieni care ţi se instalează cuminţi pe calculator şi nu fac nimic altceva decât să-ţi spargă bankingul sau să-ţi fure identificatorii de la cartea de credit? Ăştia câştigă bani serioşi, nu glumă. Ce – o61? zţa & mea, nu-ţi dai seama?

— Or fi şi din ăia de care zici tu, spune din nou Chelu, dar eu tot sunt de părere că cei mai mulţi o fac din pur vandalism, „just for fun".

— Dar dacă… intervine câmâti, dacă viruşii ar veni din altă parte? Dintr-o lume paralelă, din viitor, sau din…

— Din virtual, chiar aşa… Anumite entităţi din Secondlife se distrează trimiţându-ne viruşi nouă. Ce să facă şi ei, săracii…

Bostan râde.

— Hai noroc, meştere. Tu chiar crezi ce spui? Că te văd om aşezat, cu părul cărunt.

— Eu am senzaţia… spune câmâti, că am luat un virus care mi-a fost trimis din viitor.

— De unde ştii chestia asta? întreabă Chelu.

— L-am deschis din greşeală, cu Wordul, şi conţinea texte care păreau să fie scrise de o persoană din viitor.

— Stai puţin, spune, Bostan făcându-i cu ochiul lui Chelu, era virus şi de fapt era un fişier text?

— Avea şi destul de multe caractere alfanumerice

neinteligibile. Acela era probabil codul virusului. Dar conţinea şi text inteligibil.

— Probabil… fu de părere Chelu, era un fişier Word la origine, pe care l-au corupt şi şi-au introdus codul lor. Ulterior, prin propagare…

Bostan îl întrerupe:

— Dar zi-ne textul, textul cu ce era?

— O poveste de dragoste. Încă o dată, se petrecea în viitor. Despre o fată şi un băiat incompatibili din punct de vedere fizic, ea paralizează şi, în cele din urmă, ajung să fie împreună…

Câmâti desface a treia bere.

— Te-a impresionat mult povestea asta, moşule, se pare, râde Bostan.

— Te-a *virusat.*

— Hai noroc, bătrâne. Uite-aşa am aflat că şi oamenii pot lua viruşi de pe calculator.

Câmâti continuă să bea în tăcere, iar Chelu şi Bostan reiau discuţia despre originea vandalică sau profitabilă a creatorilor de virusuri.

…Iese în stradă, în fugă. I s-a părut că o vede pe Nora. Aleargă, fără a şti încotro se îndreaptă. Nora!!

Când se întoarce, Chelu şi Bostan s-au evaporat. Singuratică, de pe masă îl priveşte cea de-a treia sticlă de bere, pe jumătate goală.

Nu se atinge de ea.

şi” – & / () =?”

Nora nu mai era acasă şi nu reuşeam să-mi dau seama unde a dispărut. I-am deschis calculatorul, încercând să-i iau urma, să văd pe unde navigase în ultima vreme. Se pare că mai mult stătuse pe Civilisation, unde-şi crease o lume pe care o botezase Diderovi. Era o lume identică României, începea în 1965, când la putere se afla instalat un viitor dictator, Nicolae Ceauşescu. Poporul trăia

cam în lipsuri, iar Nora încercase să introducă tot ce citise sau îşi amintea din poveştile bunicii, care prinsese vremurile acelea: cum nu se găseau de niciunele, cum locuitorii nu aveau aproape niciun fel de drept de a întreţine legături cu străinătatea, cum trăiau fără curent electric sau apă caldă şi aşa mai departe.

Principiul jocului consta, în principal, din două acţiuni: Evoluţie şi Modificare. Apăsând butonul Evoluţie şi fixându-te pe anumiţi parametri – de exemplu: demografie, indice de bunăstare, producţie culturală sau chiar şi numai evoluţia unui singur personaj – contemplai, fără să intervii, evoluţia societăţii din punctul de vedere al parametrilor pe care-i aleseseşi. Dacă, la un moment dat, nu erai satisfăcut de cele ce se întâmplau, navigai în punctul în care-ţi convenea să operezi o Modificare. Un fel de Mâna lui Dumnezeu care administra în acel moment o doză din orice (bani, molime, războaie, orice turnură neaşteptată de evenimente) ca să modifice evoluţia civilizaţiei în sensul dorit.

Dacă intram în jocul ei mai adânc, riscam să produc ceva Modificări din greşeală, iar ultimul lucru pe care mi l-am dorit vreodată a fost s-o supăr pe zeiţa vieţii mele, Nora.

Aşa că am navigat pe alte site-uri vizitate de ea şi, în cele din urmă, mi-a sărit în ochi Neuroklinik Rumänien GmbH, unde cele mai vizitate pagini erau acelea care prezentau tehnici avansate de suturare a nervilor la nivelul măduvei spinării.

Era (destul de) clar. Am luat adresa şi am fugit spre trotuarele rulante.

De ce nu mi-a spus? Voiam să fim împreună atunci când se va întâmpla lucrul acesta, am suspinat.

…Am fost direcţionat de câţiva roboţi foarte amabili, deşi cu accent cam teuton. Am regăsit-o adormită într-un pat mult prea scurt pentru ea, labele picioarelor ei arămii

atârnau în gol, dincolo de cearşaf, şi el prea scurt.

Respira uşor, aparatele îi indicau pulsul regulat şi normal – şi am aşteptat ore în şir până când s-a trezit.

— M-ai găsit, Pişcoţel? Mama voia să-ţi facă o surpriză.

O asistentă-robot – dar de ce-i zic asistentă? – un robot pe două roţi cauciucate de tipul unui Segway, prevăzut cu multiple braţe şi sertăraşe cu diverse ustensile, a intrat, ne-a scrutat prin camera binoculară, apoi ne-a spus cu o voce suavă că totul este în ordine şi că urmează desfacerea perfuziilor şi a captorilor, după care doamna poate pleca.

— Sus, doamna Robertson, am îndemnat-o.

S-a ridicat uşurel în şezut, strâmbându-se ca şi când o înţepa ceva în talpă. Apoi a prins să-şi legene uşor membrele inferioare, să-şi mişte degetele de la picioare, să-şi frece tălpile cu degetele mari. Am atins-o pe labele picioarelor, lungi cât braţul meu, apoi pe glezne, i-am îmbrăţişat gambele, i-am sărutat coapsele…

— Simţi? Simţi?? Şi acolo? Şi *acolo?*

Simţea. Peste tot.

— Dar mă cam înţeapă… nu ştiu cum să spun. Ca după o îndelungă amorţeală. Hai să vedem dacă pot sta în picioare.

Nu numai că se putea ridica în poziţie bipedă, dar mergea chiar bine.

— Cred că mi-au făcut şi un fel de fizioterapie intensivă, ca să-mi regenereze tonusul muscular… Acum mă simt ca şi când aş avea febră musculară. Ca şi când aş fi dansat toată noaptea. Cred că putem pleca, Pişcoţel.

Am ieşit ţinându-ne de mână. Mergeam relaxaţi prin Parcul Carol, iar Nora îmi vorbea de câte în lună şi-n stele, cum i-a dispărut orice dorinţă de a mai intra în virtual, cum descoperirea originii electromagnetice a gravitaţiei şi a maşinii timpului era – totuşi – nimic pe lângă faptul că nu

mai era paralizată. După care îşi făcea crize de conştiinţă că este cam egoistă. Încercam s-o întrerup, dar se pare că vocea mea slabă nu reuşea să ajungă până la ea – iar atunci o atenţionam, trăgând-o de poalele fustei, să mă asculte şi pe mine. Soarele se pregătea să apună.

— Ştii ceva, Pişcoţel? Da' tare mititel mai eşti… Cred că te voi trece din rolul de doică în acela de copilaş.

A grăbit pasul şi a trebuit din nou să alerg după ea, ca pe vremuri.

— Prinde-mă, Pişcoţel! Acum să te văd! Cui mă prinde îi dau ceva frumos la noapte!

A fost suficient să alerge un pic (cred că alerga cam de trei ori mai repede ca mine) şi mi-a fost clar că n-o voi mai ajunge vreodată. A ieşit din parc, mi-a făcut o bezea strengărească, apoi a luat un trotuar spre sud, deşi casa noastră se afla spre nord.

Îmi bubuia sângele în urechi. Unde s-o fi ducând acum? Spre…

Spre institut? Spre ruinele institutului, de fapt.

Am fugit într-acolo, încercând să influenţez trotuarul să mă poarte cât mai repede.

Deasupra ruinelor am văzut un rezervor mare, albastru; nori groşi, alburii se prelingeau peste tot.

A făcut rost de azot lichid? Fără îndoială. De ce nu m-am ocupat *eu* de lucrul acesta?

— Nora! Noraaa! am strigat.

I-am văzut, o clipă, dantura perfectă şi un sân prin crăpătura uşii în curs de răcire şi închidere.

— Rămâi cu bine, Pişcoţel! Fac asta pentru tine! Du-te în virtual, ne vedem acolo. Te face mama să creşti mare, nicio grijă! Găseşti în calculator tot ce-ţi trebuie!

— Nora!…

— 3” ţ? * & t-8 Şqw!!!

A închis uşa care, pe măsură ce se răcea, se acoperea cu un strat fin de zăpadă. Am început să bat în pereţi cu

pumnii mei micuţi, sperând să-i pot încălzi, să-i pot distruge, să nu dispară din faţa mea. Dar n-am reuşit decât să mă ard cumplit.

În zadar. Doar ştiam cât mă chinuisem ca materialul să fie dur şi să nu crape niciodată.

Am simţit pereţii pulsându-mi sub pumnii vineţi, pentru o clipă, şi în momentul în care au dispărut. Apoi n-am mai întâlnit decât aerul. De ce era atât de cald?

…Soarele apunea, deci Nora a plecat înapoi, în trecut. Dar cât de departe?

…Iar mie mi-a dat întâlnire… În virtual? Ce-a vrut să spună? Ce are de gând? De ce nu mi-a spus nici de faptul că a găsit clinica unde să-şi repare măduva spinării? Şi, cum adică, „te face mama să creşti mare”?

Am luat-o agale, iar banda transportoare mi-a înţeles intenţia de a nu mă grăbi, spre casa din Floreasca.

…Acum am timp berechet. Mi-am terminat şi istorisirea, nu ştiu ce se va întâmpla cu ea. Tot ce pot să sper este că voi reuşi s-o trimit cumva, într-un timp în care încă se mai face cercetare, poate un oarecare va construi o altă maşină a timpului, să vină să mă ia de aici.

Poate că Nora însăşi se va întoarce, de ce nu? Nu mă poate abandona, după cât de mult am iubit-o şi o iubesc în continuare.

Nu. Iubire nu este un cuvânt potrivit. Eu am divinizat-o. Nu faceţi niciodată greşeala aceasta, să divinizaţi o femeie.

Diderovi. Între timp, i-am aflat originea numelui: dictatură şi democraţie în România virtuală. Văd că unul din markeri – de fapt, cel mai important, indicatorul principal, este aţintit asupra unui personaj din Bucureşti, unul Cristian Mihail Teodorescu. Omul este conceput în 1965, după care taică-său o cam neglijează pe maică-sa; în consecinţă, copilul se naşte cam nedorit de maică-sa în primul rând; taică-său, care era şi foarte gelos, o vreme

nici nu prea crede că este copilul lui. (Îşi schimbă părerea în momentul când constată că băiatul ăsta nesuferit are un oarece talent literar.) Copilul este bătut zdravăn de mamă, apoi de bunică, din fragedă pruncie. Creşte, din părinţi români, în secuime, până când maică-sa, căreia i se mai naşte un copil (dorit, de data aceasta) se mută înapoi în Bucureşti, obligându-l şi pe tatăl copiilor să-i urmeze şi să înceapă de la capăt o viaţă de lipsuri materiale, grevată de diversele rate şi împrumuturi.

Un om care n-a prea avut parte de bucurii în prima parte a vieţii.

De ce s-a concentrat asupra acestui individ? mă tot întreb.

Aha. Va ajunge fizician. Şi scriitor de SF. Aşa deci. Se pare că el a fost cel care a avut primul ideea aceea fantasmagorică legată de supraconductorii transparenţi, el a legat antigravitaţia de călătoria în timp… De el tot vorbea Nora.

Să fie el personajul acela nebulos despre care nimeni nu pomeneşte în institut, omul care a fost dat afară pentru că a recunoscut că un proiect de multe milioane pe care-l propusese nu era fezabil?

Există şi un fişier de notiţe ale Norei pe marginea Evoluţiilor.

Are toate şansele de a reuşi, de a face o carieră bună în străinătate. Trebuie să-l facem cu orice preţ să rămână în România. Dacă pleacă, nu va mai scrie niciodată SF. Nu vom avea de unde să împrumutăm ideea supraconductorilor transparenţi, nici explicarea legăturii dintre antigravitaţie şi călătoria în timp. Ca să nu vorbim că, de fapt, în aceste condiţii, eu şi Pişcoţel pur şi simplu n-am exista.

CÂNT se califică la Olimpiada Internaţională. *Nu trebuie să ia un premiu important.* Hai să-l facem antipatic profesorului Hristev, care însoţea lotul olimpic.

Nici nu este prea greu. În perioada respectivă, peste CÂNT năvălise brusc un filon poetic şi scrisese o poezie băşcălioasă despre celebrul prof. Hristev, în care îl definea pe acest bucolic profesor prin negaţii şi apoi prin alte glumiţe:

Profesorul Hristev nu are bicicletă.
Zdupai zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev nu joacă la ruletă.
Zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev nu are părul rar.
Zdupai zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev nu este ospătar.
Zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev mănâncă pâine.
Zdupai zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev adoarme mâine.
Zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev mănâncă halva.
Zdupai zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev nimic nu va mai arăta.
Zdupai zdupai da.
Profesorul Hristev vă spune pa.
Zdupai da.

A fost suficient ca unul din ceilalţi olimpioţi să copieze această poezioară şi să i-o strecoare ilustrului personaj. (Păcat că s-a supărat, mai bine lua în consideraţie latura anticipativă a creaţiilor lui CÂNT, pentru că, peste trei ani, realmente e cât pe ce să ajungă la zdup, în urma unei afaceri de fraudare a examenului de admitere. Oricum, din facultate va zbura – *zdupai da.)*

Aceeaşi strategie se va aplica şi în timpul facultăţii, când lui CÂNT i se administrează destul de multe note sub zece, rezultat al gurii lui cam slobode şi al turnătoriilor succesive.

În schimb, la capitolul SF, Nora aranjează pentru

CÂNT un succes maxim: aprecieri în cenaclu, inclusiv din partea insaţiabilului Cristian Tudor Popescu, premii majore obţinute la consfătuiri sau de la CC al UTC. Totul astfel încât să-l determine să lase naibii fizica şi să se concentreze pe literatura imaginarului.

Apare Didina în viaţa lui. Pericol mare de scădere a producţiei de SF şi chiar de părăsire a ţării. Trebuie făcut tot posibilul ca acest cuplu să nu dureze prea mult. O impulsionăm pe Didina în ascensiunea ei socială, pe el îl ţinem pe loc. O facem nesuferită pe Didina părinţilor lui, iar pe el, părinţilor ei.

Însă căsătoria lor are, cu toate acestea, loc şi, cu toate inconvenientele traiului în comun cu bunicul lui, cuplul pare solid. În plus, reuşesc şi să plece în Franţa.

În cei unsprezece ani cât timp a fost plecat din România, CÂNT n-a mai „comis" nici un singur rând de SF. *Quod erat demonstrandum.*

Şi atunci, pe rând, Nora a imaginat toată seria de Ghinioane pe care le-a aplicat ca Modificări în Diderovi. Fiecare dintre aceste Ghinioane s-ar fi putut solda foarte bine cu revenirea lui CÂNT în România.

În cele din urmă, Nora reuşeşte – ce-i drept, mobilizând câteva zeci de oameni: părinţii lui, nevasta şi nepoata, aproximativ optsprezece colegi de-ai lui şi vreo patru colegi de-ai ei, nişte prieteni de familie, doi psihiatri… CÂNT este readus, aproape cu forţa, în România. (Deşi el s-a lăudat întotdeauna că s-a cărat de acolo singur, atunci când nimeni nu se aştepta la aceasta, ocupaţi fiind cu pregătirea cămăşii de forţă.) Noua lui soţie este amatoare de SF şi activistă veche în cenacluri. *Perfect.* CÂNT se reîntâlneşte cu foştii camarazi de cenacluri şi convenţii SF, pun bazele SRSF & F, scrie trei volume şi uite, în sfârşit, în al patrulea, se va întâmpla să ne înfăptuim şi noi.

Nu ştiu dacă ne vom mai vedea vreodată. Am o vizită importantă de făcut.

Pişcoţel, îţi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru ajutorul tău, dar sper ca şi tu să-mi fii, un pic, recunoscător pentru ce-am făcut în scurtul timp pe care l-am avut la dispoziţie, ca să existi şi tu, aşa pricăjit cum eşti.

Am sondat lumea virtuală în lung şi-n lat, se pare că nu există – încă – o maşinărie care să te facă Bărbat Adevărat. Însă vei găsi negreşit femeiuşti cu care să te însoţeşti cu un oarecare succes.

Soţia ta, Nora.

Pişcoţel plânge mut, disperat şi tăcut, rătăcind pe trotuarele translucide, Pişcoţel e doar un avorton, e noapte-n parcul cu frunze livide, ruina institutului se macină-n beton. O rază palidă sclipeşte-ntr-o aşchie cărămizie, lucioasă oglindă în clisă întinsă. Se-apleacă, o prinde, o pipăie, se taie în ea.

Nicio îndoială. E o bucată de TROSC. Desprinsă de pe cutie. Puţin cam arsă, de-aici provine nuanţa cărămizie.

A plecat, dar Maşina Timpului avea o fisură, probabil că lua Realitate la bord.

Sau evacua conţinutul ei în spaţiul Minkowski?

Vede mintal cum cutia se deplasează în Timp, ejectând, pe acolo pe unde trecea, fluxuri de atomi, molecule, idei şi sentimente. Din microscopul cu efect tunel, detectorii de raze X, din efectul Casimir.

Din Nora.

Privighetoarea cântă.

Minkowski.

Lobacevski.

Kaspersky.

Gata, maestre Marian Truţă. Vorbesc cu tine, pentru

că ştiu sigur că vei ajunge să parcurgi rândurile acestea. (Nu-i aşa? Este indicat ca orice autor să scrie având constant în faţă entitatea unui Cititor Generic.) Acel cititor, în cazul de faţă, nu poate fi Ştefania (s-ar opri după primele pagini, enervată de exhibarea vieţii mele personale), nici Didina (n-are timp), nici Laetitia sau Luca (ei nu citesc în limba română), nici Iulia (nu prea citeşte), nici Smaranda (e prea mică), nici colegii de la institutul de fizică (pentru ei, SF-ul e o prostie). A rămas numai Marian Truţă, din cercul de apropiaţi.

Pe Lobacevski, iată încă o poveste care s-a scris singură. Ne aflăm în data de 16 septembrie 2012, este ora 3 şi optsprezece minute. Noaptea.

Te rog să mă scuzi, acum, prietene. Bate cineva în uşă.

Factorul Omega

Aurel Cărăşel

Aurel Cărăşel s-a născut în 1959, la Craiova. A absolvit Facultatea de Filologie din Craiova şi Facultatea de Jurnalistică şi Ştiinţele Comunicării, din Bucureşti. Este profesor, ziarist şi scriitor. A condus cenaclurile „Henri Coandă" din Craiova, „Atlantis-Club" din Cernavodă, precum şi Asociaţia Creatorilor de SF din Craiova. Este unul dintre fondatorii Academiei de Vară Atlantykron, care se desfăşoară, anual, în judeţul Constanţa. Redactor la mai multe publicaţii SF, a condus timp de trei ani şi revista *Anticipaţia.* Bibliografie selectivă: *Vânătoare de noapte* (Recif, 1995), *Războinicii curcubeului* (Editura Aius, 1996), *Mic dicţionar de autori SF* (Vlad & Vlad, 1996), *La capătul spaţiului* (Nemira, 1996 – Premiul pentru roman al Editurii Nemira), *Dumnezeule de dincolo de burta Universului* (Nemira, 2011). Este prezent în antologiile: *Avertisment pentru liniştea planetei* (Albatros, 1985), *Cronici microelectronice* (Editura Tehnică, 1990), *Nemira '95.* În 1999, a primit Premiul de încurajare al Asociaţiei

Europene de Science Fiction.

Îi văzu de cum dădu colţul străzii: stăteau în picioare, în apropiere de zidul coşcovit al Institutului de Recuperare Psihică, şi ofereau explicaţii unui grup de trecători care se apropiaseră să examineze obiectele expuse pe măsuţa pliabilă din material plastic. Cel mai tânăr, cu ochelari fumurii pe nas, făcea gesturi largi şi privea, din când în când, în direcţia staţiei, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

Poate chiar îl aşteptau!

Martin scutură imperceptibil din umeri şi porni către ei. Întotdeauna avusese ceva fatalist în felul de a se comporta. O clipă, gândul îi fugi către Laura, dar alungă imaginea cu o fluturare a mâinii drepte.

Se apropie de oamenii care formau ultimul rând de curioşi şi se ridică pe vârfuri, încercând să vadă dincolo de umerii lor. Pe suprafaţa lucioasă a mesei se înşiruiau, cuminte, tot felul de bizarerii tehnotronice – o mână în mărime naturală, fixată pe un suport, care scria ceva pe o foaie de hârtie, un ochi supradimensionat, în pupila căruia se vedeau, fugitiv, tot felul de imagini schimbătoare, o clepsidră de abur, în care nisipul era constituit din fotoni care îşi schimbau în permanenţă culoarea…

Martin încercă să-şi continue drumul de-a lungul străzii primăvăratice, spre parcarea unde-şi ţinea, de obicei, Lincolnul hârbuit. Se făcuse deja târziu şi era destul de probabil că Laura îl aştepta furioasă cu masa. Ridică din umeri şi rămase pe loc, înalt şi slab, cu faţa blândă şi ochii căprui învăluiţi în tristeţe.

Îl neliniştea starea aceea de nehotărâre. De o săptămână şi mai bine, de când aprilie dăduse buzna pe străzi, cu ploaia sa de flori albe şi galbene, risipite geometric prin ronduri şi cu mirosul de pământ reavăn, de frunze strivite şi de ploi necăzute încă, era agitat în permanenţă, gata să se apuce de ceva, dar nereuşind să se

decidă de ce anume. Era primăvară, încă o dată primăvară, şi în viaţa sa prindea să se mai petreacă un an, fără ca acela care se încheiase, odată cu ultimii fulgi, să-i fi adus împlinirile visate în secret.

— Vă place, domnule? Nu mai avem decât două exemplare…

Bărbatul cu barbă înspicată apăru din spatele măsuţei şi-l atinse pe braţ. În mâna stângă ţinea o pereche de căşti ridicol de mici, al căror fir negru de legătură se termina în interiorul unei sfere translucide, de dimensiunea unei mingi de tenis.

Martin se trase speriat înapoi. Nu avusese de gând să cumpere nimic, singură blestemata sa de curiozitate îl împunsese cu degetul, fixându-l locului.

— Este exact ceea ce v-aţi dorit dintotdeauna: un suflet care să vă asculte ori de câte ori simţiţi nevoia să mărturisiţi cuiva gândurile cele mai intime… Mai mult chiar, un suflet capabil să vă înţeleagă aceste gânduri, care să participe alături de dumneavoastră la trăirea lor delicată. O silfă, pentru că asta v-aţi dorit, nu, domnule?

— Da, spuse fără să vrea, o silfă, apoi clătină disperat din cap.

Manufacturile pozitronice straniu compozite, apărute în ultimii ani pe piaţa neagră, fărâme căzute de la masa cercetării militare secrete, costau o groază de bani, iar Laura nu l-ar fi iertat niciodată dacă, în noiembrie, de ziua ei, nu i-ar fi făcut cadou măcar modelul Lambda, din urmă cu trei ani, al firmei Porsche, cel cu uşi aeroglisante şi trei carcase interşanjabile. Martin văzuse o linie întreagă expusă la revânzare în supermarketul de lângă Teatrul Odeon.

— Cât costă? întrebă şi imediat îi păru rău că nu plecase de acolo.

Treaba mergea din ce în ce mai prost. Bătrânul îi puse jucăria în palmă şi-l lăsă s-o privească. Iar el se uită

la ea cu un aer uşor stupid, neîncrezător, enervându-se şi mai tare, din cauza nehotărârii care îl ţintuia alături de negustorul prea volubil, de curioşii opriţi în soarele moale şi cald, de maşinile care alunecau nepăsătoare de-a lungul străzii.

— Este exact ceea ce v-aţi dorit dintotdeauna – o silfă unic programabilă. Vă place, domnule? Este unul dintre cel mai bine realizate obiecte personale însufleţite.

— Cât costă? repetă Martin, simţind că-i ard obrajii.

Ochii celorlalţi se întoarseră o clipă în direcţia lor, apoi reveniră către stand.

— 50, 25 de soldi. Ambalajul şi instrucţiunile de folosire intră în preţ.

Salariul său pe trei zile.

Lui Martin nu-i veni să-şi creadă urechilor. Erau atât de căutate aceste cvasimanufacturi, încât preţurile ar fi trebuit să fie aproape intangibile din punctul său de vedere.

Mângâie sfera cu palma şi simţi o căldură uşoară, degajându-se în partea de sus.

Ar fi putut, eventual, să-i spună Laurei că îl împrumutase pe Michael pentru a plăti cele cinci zile de spitalizare pentru fetiţa sa bolnavă de tuberculoză osoasă. Michael era un tip ursuz şi ştia că Laura nu i-ar fi telefonat niciodată să verifice dacă era adevărat sau nu.

— E o silfă adevărată?

Faţa bătrânului se întristă.

— Se poate, domnule? Manufacturile nu admit ideea de fals sau de imitaţie, precum producţia de serie. Este o silfă adevărată, da, concepută special pentru cei însinguraţi. Coaja creodei cuprinde băncile de memorie care, prin reglarea undelor psi, au acces la memoria creierului posesorului. Din momentul în care el stabileşte prima legătură cu silfa, aceasta poate fi pierdută sau furată, deoarece nimeni nu va putea să o utilizeze ulterior.

Se pliază pe codul personalităţii proprietarului. Şi, pentru că este unic programabilă, o silfă, domnule, este cel mai intim lucru artificial creat vreodată.

Martin îşi înfipse unghiile în palmă. În jur, curgea o lumină mierie, trecătorii alunecau pe lângă el, înainte şi înapoi, unii se opreau pentru câteva clipe în dreptul mesei, întrebau ceva, bărbatul mai tânăr, cu ochelari fumurii, răspundea, întindea obiectele, le răsucea, le aşeza înapoi în cutiile de plastic.

Vântul se pornise chiar atunci, dinspre capătul vestic al bulevardului, cam prin dreptul porţilor mari din metal care îngrădeau accesul spre cosmodrom, şi aducea cu el un dor neînţeles de spaţii largi şi de călătorii spre necunoscut.

Martin îşi înghiţi greu saliva amară care-i umpluse gura şi oftă.

— O silfă… Nici nu ştiţi de câţi ani visez o minune ca asta! Credeam că n-am să ajung niciodată în posesia ei.

Zâmbi strâmb şi oftă din nou:

— Bine, am s-o cumpăr. Puneţi-o înapoi în cutie. Acceptaţi şi bani de hârtie?

Silfele erau visul adolescenţei. Martin nu se mai găsea demult la vârsta adolescenţei, dar se prefăcea că uitase de asta. Pentru că visurile adolescenţei nu piereau odată cu apariţia firelor albe în păr şi a cutelor la colţurile ochilor. La fel cum, proaspăt, vântul trezea în fiecare an parfumul florilor sălbatice şi al ierbii de-a lungul uriaşei piste betonate, uitate în spatele grilajelor metalice şi al sistemelor automate de pază şi protecţie. Martin îşi spuse că ultimele zboruri cosmice se efectuaseră în perioada copilăriei sale, îşi amintea încă, vag, exploziile de lumină şi flăcări care însoţeau desprinderile de sol, zilele în care maşina albastră cu portavoce trecea pe străduţele oraşului ars de soare, anunţând că, între orele cutare şi cutare ale

zilei, nimeni nu are voie să părăsească adăpostul casei, soldaţii cu pistoale automate, postaţi în intersecţii, scuipând plictisiţi coji de seminţe şi lovindu-şi carâmbii cu bastonul de cauciuc.

O silfă… Un suflet feminin, închis într-un glob de sticlă, un suflet făcut să-ţi vorbească numai ţie, să trăiască numai pentru tine, în spaţiul acela minuscul şi circular. O bijuterie psihonanotronică rară, tot atât de rară ca breasla meşteşugarilor ei, singurii artişti care supravieţuiseră Erei Electronice, deoarece îi învăţaseră regulile, după multă suferinţă şi moarte, şi reuşiseră să-i ocolească legile draconice.

Martin opri Lincolnul în spatele gardului verde al casei şi rămase cu mâinile pe volan. Mirosul de benzină alungase miresmele primăverii, în ciuda faptului că deschisese geamurile de la portiere. Era un hârb, la urma urmei, înălţă el din umeri. De când o achiziţionase, în urmă cu vreo şase ani, la stăruinţele Laurei, fusese un hârb, numai tăblăria se ţinuse bine, o vopsise o singură dată, atunci, la început.

Acum, mângâia cu piciorul pedala ambreiajului, încercând să-şi regăsească îndrăzneala şi să intre în casă. Era trecut de ora trei a după-amiezii, slujba se terminase de mai bine de un ceas şi jumătate, iar Laura îl aştepta, ca întotdeauna, cu mâncarea pe masă. Îşi muşcă buza de sus şi strânse între degete plasticul fierbinte care îmbrăca volanul. Oricum, se întâmplase… Michael fusese de vină, cu împrumutul lui neaşteptat. Fusese obligat să-l ducă până la spital cu maşina.

Încuie portiera şi se strecură, fără zgomot, dincolo de poarta scundă din lemn. Se descălţă înainte de a trece pragul şi pătrunse tiptil în casă. Pe hol, nu era nimeni. Oftă uşurat şi se grăbi în direcţia biroului. După doi paşi, se opri brusc şi-şi cocoşă umerii. În pragul bucătăriei, Laura aştepta, cu sprâncenele unite într-o singură linie.

— Bună ziua, reuşi să articuleze spăsit şi lăsă capul în jos.

— Mâncarea s-a răcit de tot, spuse femeia şi vocea ei ameninţătoare îl îngheţă.

Stătea cu mâinile încrucişate sub sâni, rezemată de tocul uşii. Martin observă cu coada ochiului că era îmbrăcată în acelaşi halat verde, cu dungi galbene, ca azi-dimineaţă.

— Andrew, e pentru a doua oară săptămâna asta când întârzii la masă! Credeam că ştii, nu, că-ţi sunt soţie, şi nu femeie de serviciu angajată să facă menajul.

— Nu te enerva, încercă el s-o potolească. Ştiu, e a doua oară. Şi mai ştiu, ei, da, că nu eşti femeie de serviciu. Ce să fac, însă, dacă a trebuit să-i ajut pe bietul Michael? Doar ştii ce probleme are cu fetiţa.

Şi îi povesti, cu sufletul atârnând subţire deasupra unei nesfârşite prăpăstii, istorioara cu împrumutul şi cu rugămintea lui Michael de a-l duce cu Lincolnul până la spital.

— Andrew, ai înnebunit? L-ai împrumutat pe golanul acela de Michael, când ştii foarte bine că i-am promis lui Billy că îi voi cumpăra o „Colonie de albaştri” înainte de a pleca în tabără?

„Colonia de albaştri” era un joc digital complicat, la care trebuia să achiziţionezi şi un monitor special, cu rezoluţie mare. Martin nu pricepuse nimic din regulile lui şi se încăpăţâna să creadă că nu îi va fi de niciun folos lui Billy, în privinţa dezvoltării inteligenţei şi a perspicacităţii. Dar Laura fusese de altă părere când văzuse odraslele familiei Kinnian războindu-se cu patimă, în toate serile, dincolo de gard.

Da, uitase complet că soţia sa susţinuse să achiziţioneze jocul, imediat după ce anul şcolar se încheiase.

— Era o situaţie specială, spuse rar. Închipuieşte-ţi că

i s-ar fi putut întâmpla ceva asemănător lui Billy şi că eu ar fi trebuit să împrumut cei 50 de soldi de la Michael. Te rog, pune din nou mâncarea la încălzit, mor de foame.

— Sigur, ţie îţi vine uşor să faci tot felul de presupuneri, bombăni Laura şi intră în bucătărie. Toată ziua bei cafele, discuţi cu colegii şi te plimbi cu maşina. În vreme ce eu sunt nevoită să stau închisă între patru pereţi, dimineaţa să fiu dădacă pentru băiat, iar după-amiaza, servitoare pentru tată. Mai ţii minte de când nu m-ai mai scos la un cinematograf?

Nu avea dreptate, ştia singură asta, însă Martin se feri să i-o spună şi se strecură fără zgomot către uşa sufrageriei. Se aşeză în fotoliu şi-şi propti privirile pe ecranul de 120°, pe care rula un film publicitar. Căută din ochi sticla cu vodcă, însă renunţă să se mai deplaseze până la ea, văzând-o aproape goală.

Nu, hotărât lucru, Laura nu avea dreptate. Nu era vina lui că nu-şi găsise o slujbă. Gyson îi oferise, cu trei ani în urmă, un post de secretară-dactilografă, pe care, în mod inexplicabil, îl refuzase. Îl refuzase ca să poată să stea între patru pereţi şi să-i impute lui nerealizările de care avea parte. Şi apoi, nu o ţinea nimeni cu forţa toată ziua în casă, ar fi putut să iasă şi singură, o mulţime de femei ieşeau singure, Martin văzuse chiar cinematografe şi restaurante rezervate în exclusivitate pentru ele. Laura nu lua în seamă nici măcar o oportunitate şi se mulţumea să-l acuze zilnic pe el de ingratitudine.

Îşi muşcă buza de sus şi se strădui să se concentreze la ceea ce se petrecea pe ecran.

— Sosul îl vrei picant? strigă Laura din spatele uşii.

— Ca de obicei, se trezi el din visare. Billy a venit?

— E la familia Borman.

Bineînţeles că era la familia Borman. Frank Borman, colonel în Forţele Aeriene, se pensionase la 45 de ani, din cauza unui accident la coloana vertebrală. Acum, stătea

nemişcat în faţa unui ecran de transputer şi construia situaţii logice limită. Billy era fascinat de neputinţa creierului psihotronic de a le descurca şi era în stare să nu se mişte de lângă el ore întregi pentru a-i urmări zvârcolirile raţionale.

Martin nu îl agrea prea mult pe Frank, dar Laura avea toată admiraţia faţă de gradul de colonel care făcea să-i intre în casă o pensie de aproape două ori mai mare decât salariul său de supraveghetor III la cosmodrom. Ajuns în acest punct cu gândurile, se întrebă dacă fusese noroc sau ghinion faptul că întâmplarea hotărâse ca acest cosmodrom să fie construit chiar la marginea oraşului său.

— … ce naiba, Andrew, înţeleg să stau ca un pustnic, o jumătate de zi, pentru că sunt numai cu Billy, iar el are de învăţat, dar nici când vii acasă nu pot să schimb câteva cuvinte cu tine? Te-am întrebat când îţi faci timp să te duci la doctor…

— Chiar în seara asta, mormăi el prost dispus şi şterse farfuria din plastic cu miez de pâine. Cred că seara asta va fi foarte potrivită pentru o vizită la medic.

Se gândi o clipă la silfă şi la faptul că avea posibilitatea să rămână câteva ore liniştit, să-i studieze instrucţiunile în vreun parc din apropiere.

— Mulţumesc, ghiveciul a fost bun şi cotletul excelent prăjit. Tot de la „Spicul de aur”, nu?

„Spicul de aur” era un supermagazin de cartier, iar Laura, din spirit de economie, făcea comenzi telefonice numai la centrele alimentare cele mai apropiate.

La clinică… ei, bine, la clinică ar fi trebuit să fi ajuns de mai bine de două săptămâni, pentru examenul medical anual, dar se lăsase furat de alte probleme şi uitase.

— Te însoţesc, spuse femeia, în timp ce strângea vesela uşoară şi îi dădea drumul, teanc, în containerul de reciclare. Dacă nu ai de gând să mă scoţi la film sau la un spectacol, măcar până la clinică să facem câţiva paşi

împreună.

Martin îi aruncă o privire aiurită. Să-l însoţească? De luni întregi, Laura nu mai făcuse gestul acesta, mulţumindu-se numai să-l ameninţe cu el. Pentru prima oară observă că soţia sa avea o faţă foarte îngustă, cu pometi ieşiţi prea în relief. Brusc, îşi aminti de pachetul lăsat pe scaunul pasagerului. Se ridică grăbit de la masă, aproape trântind scaunul. Îl aşează lângă perete şi-şi drese glasul.

— Până te îmbraci, mă duc să reglez ceva la carburator. Te aştept la maşină, bine?

Ieşi fără să se mai uite în urmă, simţind privirile soţiei apăsându-l pe umeri.

Afară, soarele coborâse dincolo de turnurile ascuţite ale clădirilor cu cincizeci de etaje ale „Centrului de observaţii spaţiale”.

Vântul adormise undeva, prin gardul viu, dar un iz tremurător de verde stăruia încă, ademenitor, în aerul călduţ, înfiorându-l cu mireasma depărtărilor.

Bărbatul strânse din dinţi. O nostalgie desuetă, asemenea unei boli incurabile de care te ataşezi, cumva, în cele din urmă, pentru că te-a însoţit atât de mult timp, îl învăluia în fiecare aprilie care se petrecea fragil, alb şi verde, peste coaja lumii, de parcă ar fi pierdut ceva pe drum, într-un spaţiu unde nu se mai putea întoarce. Ceva intangibil, numai al lui, iar acum avea neapărată nevoie de acel ceva…

Martin zâmbi strâmb. Acelaşi zâmbet care-i înflorea pe faţă, în urmă cu mulţi, cu foarte mulţi ani, când nu reuşea să termine de rezolvat o temă, iar domnişoara Holland îl ameninţa în glumă, cu creionul, din spatele catedrei.

Scoase cutia, o ascunse sub sacou şi, mergând cu spatele la fereastra bucătăriei, se îndreptă către intrarea de serviciu care ducea în dormitorul lui Billy şi în pod. În

mai puţin de un minut, coborî, scuturându-se de praf şi de pânzele de păianjen. Se simţea, într-un fel, ruşinat faţă de făptura încă netrezită la viaţă din globul de sticlă. Era ca şi când, odată cu ea, şi-ar fi ascuns şi sufletul printre cutiile pline cu lucruri vechi.

Când trase de butonul capotei, observă că-i tremurau mâinile.

— Mergem, odată? strigă în direcţia casei şi constată, cu uimire, că putea să fie furios pe propria-i persoană.

Laura apăru în prag, fluturând poşeta cea nouă, cu catarame de argint.

Tot timpul cât dură drumul de înapoiere, Martin se gândi cu încrâncenare la cât de nedreaptă poate să fie uneori soarta cu unii ca el (se pusese în mod special în prim-plan, fără să se jeneze de subiectivismul aprecierii), nepermiţându-le realizarea niciunui vis. Se frământă îndelung, dar nu spuse nimic, rămase încruntat şi închis în sine, cu mâinile strânse pe volan şi cu ochii tulburi.

Examenul medical anual era obligatoriu, de rezultatele lui depinzând, în bună măsură, rămânerea sa în slujba de supraveghetor la Cosmodrom. Pentru că, deşi dezafectat de douăzeci de ani, acesta constituia încă unul dintre principalele obiective militarizate ale zonei şi, conform unui regulament foarte strict, pe care, la angajare, te obligai sub semnătură să-l respecţi, erai obligat să-ţi menţii o sănătate de fier tot timpul.

Martin nu pricepea ce legătură putea să existe între acel „sindrom psihic Alfa”, adnotat de doctor în fişa sa din memoria compului, şi întrebările în legătură cu viaţa sa intimă, cu diferendele dintre el şi Laura, cu sentimentele paterne pe care i le purta lui Billy, cu relaţiile avute cu vecinii, cu pasiunea sa, nemărturisită prea multora, pentru călătorii în necunoscut, care îl cuprindea în fiecare primăvară…

Nu pricepea, însă era sigur că acele trei cuvinte blestemate aveau să-i aducă numai necazuri.

— Andrew, n-are rost să te consumi prea tare. Vocea Laurei căpătase un accent uşor compătimitor. Examenele psihice nu au consemnat niciodată rezultate definitive şi categorice. Asupra lor se revine în fiecare an.

Sigur. La urma urmei, dacă îl dădeau afară şi ajungea şomer, visurile ei legate de casă şi de noua maşină puteau să-şi ia zborul.

— Mâine o să merg, împreună cu Billy, la familia Borman. Imposibil ca domnul Frank să nu aibă ceva legături cu doctorii mai cunoscuţi din oraş. Îţi închipui că, în situaţia lui…

— Da, imposibil să nu aibă, repetă ca un ecou Martin.

Parcă maşina paralel cu gardul verde, se asigură că portierele erau bine închise şi, înainte de a intra în casă în urma Laurei, rămase rezemat câteva clipe de zidul călduţ.

Noaptea căzuse ca o ploaie senină peste oraş, picurând din punctele de cristal ale stelelor pâlpâiri stranii. Şi, pentru prima oară în atâţia ani de când admira cerul nocturn, i se păru cumplit de pustie şi de tăcută. Oamenii renunţaseră să cucerească stelele, îi blocase *complexul Einstein,* chestiunea aceea cu nodurile temporale, parcă aşa înţelesese, la vremea respectivă, din jurnale, ceva cu ruperea axei spaţio-temporale de la anumite limite de viteză în sus. Renunţaseră prea brusc, după părerea sa, ca şi cum li s-ar fi făcut, dintr-odată, frică, dar el simţea că nu frica fusese factorul determinant, cât mai ales… Mai ales, ce?

Ridică din umeri: nu şi-i putea închipui laşi pe bărbaţii atletici, echipaţi în complicatele şi sofisticatele costume spaţiale, pe care îi admirase de atâtea ori pe ecranele holovizoarelor.

Prin aer se furişa, abia simţit, un miros sfios de flori de salcâm proaspăt deschise şi bărbatul ştiu că, undeva, în

imensitatea pustie şi tăcută a pistei de aterizare trebuie să fi înflorit salcâmii pitici şi contorsionaţi de dincolo de gardurile de sârmă. Şi din nou gândul că nu-i dăduse ascultare maiorului Fleishmann, care-i ordonase să sterilizeze solul cu substanţe chimice pentru protecţia betonului, îi stârni în adâncurile sufletului o bucurie caldă şi tare, care-l înfioră ca o înghiţitură de alcool. Acolo, în întuneric, avea câţiva prieteni piperniciţi, care aşteptau cu răbdare să le acorde câteva clipe din monotona şi insipida lui viaţă.

Când închise uşa, ştiu ce dorea să facă în necuprinsul nopţii. Billy nu se întorsese încă de la familia Borman. Întârzia, ca de obicei, dar acest lucru nu-l mai enervă. Nici măcar nu se strădui să fie atent la scuzele pe care, tot ca de obicei, încerca să i le găsească Laura. Intră în baie şi, timp de un sfert de oră, se lăsă biciuit de şuviţele de apă caldă. Săpunul mirosea puternic a flori de salcâm sau, cel puţin, aşa i se părea lui, creându-i impresia că nu e singur în încăperea placată cu gresie albastră.

Se fricţionă cu prosopul aspru până i se înroşi pielea, apoi se îmbrăcă în halat şi se îndreptă spre camera de zi.

— Ce vrei să mănânci în seara asta? strigă Laura, scoţând capul pe uşa bucătăriei. Avem muşchi de vită la grătar, sos de ciuperci marinate şi ardei umpluţi.

— Un ceai, îi răspunse.

Se instală în fotoliu şi porni holovizorul. Rula un serial poliţist, cu un negru uriaş în rolul principal. Comută canalul. Pe programul doi se derula un dialog politic între un reprezentant al partidului aflat la putere şi câţiva membri ai opoziţiei. Pe trei, era prezentată formaţia de jazz câştigătoare la concursul internaţional de la Puenta Arenas. Reveni la filmul poliţist.

Martin era un funcţionar cu un venit mediu, iar banii din salariu erau exigent drămuiţi pentru a ajunge să ducă o viaţă moderată, lipsită de orice fel de extravaganţe.

Pentru că extravaganţă s-ar fi putut numi un abonament la emisiunile color ale celor 360 de posturi transmise prin cablu, de către puternică A.E.P. (Asociaţia Emiţătorilor Privaţi) care domina piaţa video de aproape treizeci de ani. Aşa că se mulţumea, precum majoritatea concetăţenilor săi, cu cele douăsprezece canale de stat, cu toate că trebuia să suporte interminabilele şi plictisitoarele campanii politice care împănau toate programele. Tocmai din această cauză, preţul abonamentului era unul modest, costul emisiunilor fiind suportat de partidele politice.

Filmul se dovedea slab. Sau poate că el nu mai avea suficientă răbdare să-l urmărească. Lăsă televizorul să funcţioneze şi trecu în bucătărie. Laura tocmai scotea din cuptor o cratiţă transparentă, prin pereţii căreia se vedeau rondelele ciupercilor.

— Nu vrei să guşti? E un preparat nou, lansat de Wikert luna trecută. Abia ieri am îndrăznit să iau un pachet.

Mirosea ispititor, dar Martin clătină din cap. Ceaşca de ceai aştepta cuminte în farfurioară, cu linguriţa alături. O luă şi, fără s-o privească pe Laura, părăsi bucătăria, îndreptându-se spre cămăruţa care-i adăpostea biroul. Lumina crudă a veiozei decupa un cerc mare pe mijlocul încăperii. O vedere din Nebraska îi aducea calde salutări de la o cunoştinţă de familie.

Se aşează pe scaun şi bău încet lichidul dulce, cu iz de mentă. În pod, sub o măsuţă şubredă, aştepta răbdătoare, în lichidul limpede al găocii de cristal, o silfă autentică, o zbatere senină de aripi, pe care gândul său urma să o anime, scoţând-o, speriată, din seninătatea începuturilor.

Şi Martin continuă să viseze, aplecat deasupra ceştii goale, chiar şi după ce auzi uşa de la intrare deschizându-se, pe Billy discutând tare cu maică-sa în bucătărie, pe Laura verificând apoi dacă uşile şi ferestrele au siguranţa pusă.

Se ridică atunci când pendula din hol bătu, grav, miezul nopţii. Picioarele îi amorţiseră, dar nu dădu importanţă faptului. Se îmbrăcă pe bâjbâite, căută preţ de câteva clipe, pe pipăite, lanterna, apoi urcă în vârful picioarelor scara de la pod, urmând spotul luminos. Luă pachetul şi coborî treptele cu atenţie.

Când trecu pe lângă dormitor, auzi prin uşa întredeschisă respiraţia regulată a femeii şi şi-o imagină chircită în pat, cu genunchii la gură, îmbrăcată în pijamaua roşie cu maşinuţe galbene, căţărându-i-se ca nişte gândaci pe picioare, pe trunchiul contorsionat, pe braţele care strângeau perna.

Afară, stelele se retrăseseră în adâncurile negre ale bolţii, alungate de lumina roşcată a becurilor cu argon. Mirosea a asfalt încins şi-a ploaie, semn că maşina destinată curăţării şi spălării străzilor trecuse nu demult şi pe artera lor. Martin strânse pachetul sub braţ şi deschise portiera.

Îşi scoase Lincolnul de pe alee şi o porni încet în direcţia bulevardului, întrebându-se, cu amărăciune, cum se putea ca rezultatele înscrise pe o banală fişă medicală să îl afecteze într-atât. Ştia însă că nu era vorba numai de asta. Spaima de a-şi pierde slujba era atenuată şi, oarecum, îndepărtată. Era vorba despre ceva cu care *sindromul psihic Alfa* nu avea nicio legătură. Sau poate că, totuşi, avea…

Pentru că nu ştia dacă întâmplarea hotărâse să-i scoată pe cei doi negustori de vise în calea sa ori totul fusese cu multă vreme înainte scris să se întâmple, în virtutea unor puteri care depăşeau umila sa capacitate de înţelegere umană. De când conştiinţa maturizării îi explodase în creier, dincolo de violenţa adolescenţei, visase mereu să deţină o silfă, o fiinţă pe jumătate femeie, pe jumătate aer magic, căreia să-i împărtăşească gândurile sale cele mai intime, pe care să o facă tovarăşă la minunile

din ascunsa lui lume interioară, interzisă, în principiu, oricărui alt om.

O apucă de-a lungul bulevardului, strecurându-se printre micile autoturisme electrice care goneau de-a lungul firului de ghidaj şi alimentare de pe ambele margini ale benzii. Când ajunse în dreptul ultimei staţii de aerobuz, traficul era mai redus. Dincolo de zidurile îmbrăcate în iederă artificială ale Institutului, începea periferia, acele cartiere mărginaşe care se opreau brusc în dreptul gardului din sârmă ghimpată al Cosmodromului.

Trecu dincolo de indicatorul cu „Staţionarea interzisă" şi opri în dreptul gheretei paznicului. Un senzor clipi de câteva ori pe un panou exterior şi bărbatul în uniformă, un individ înalt şi slab, cu părul rar, ieşi să-l întâmpine cu ochii cârpiţi de somn. Nu obiectă nimic în faţa legitimaţiei albastre cu dungă albă şi îi permise accesul pe culoarul îngust de trecere către clădirile Administraţiei. Martin ştia că drumul îşi modifică în fiecare noapte traiectoria şi că ar fi fost vai şi-amar de acela care ar fi încercat să-l utilizeze fără permisiune. Nu rareori, chiar pe sub ferestrele sălii operatorilor, treceau platforme cu trupuri de animale strivite, uneori chiar de oameni necunoscuţi, veniţi să-şi pună aici capăt zilelor. Cel puţin aşa apărea adnotat în rapoartele de zi ale ofiţerilor de serviciu. Şi, nu o dată, se întrebase de ce atâta grijă pentru securitatea unui loc aproape pustiu, a unui cimitir cosmic…

În sediul administrativ se găsea puţină lume şi Martin se feri să întâlnească pe cineva. Coborî la barul din subsol, iluminat palid de un bec anemic, şi se strecură într-un separeu liber. Aerul era stătut, aproape acru din cauza transpiraţiei, păstrând încă mirosurile celui care-l ocupase înaintea lui.

Introduse o cartelă de credit în distribuitor şi comandă o bere. O sorbi abătut, din paharul de hârtie

cerată. Era sălcie şi uşor trezită. Efectele industrializării excesive, se gândi el, strângând în palme forma flexibilă. Nimic nu se mai realiza în unităţi mici, pentru ca să respecte gusturile unei anumite pături, grupări sau categorii umane. Totul devenise producţie de mare serie, cu un standard calitativ minim, bun să satisfacă gusturi mediocre. Doar artiştii creau manufacturi, dar ei şi marfa lor erau foarte rari, trebuia să ai un noroc chior ca să dai peste vreunul şi, mai ales, să poţi cumpăra marfă aproape gratuit.

Şi Martin înţelese, deodată, cât de fericit poate să fie pentru că un asemenea lucru i se întâmplase tocmai lui. Întinse mâna dreaptă şi desfăcu clemele magnetice ale ambalajului. Sfera translucidă se rostogoli pe muşamaua umedă şi se opri la câteva palme de el. Desfăcu decodorul genetic, nu mai mare decât o cutie de chibrituri, şi căştile.

Se întrebă cum fusese, oare, în zilele de demult, când oamenii erau religioşi şi obligaţi prin credinţa la care aderaseră să se spovedească unor necunoscuţi îmbrăcaţi în haine preoţeşti. Ideea că un străin, chiar şi Laura, ar fi putut avea acces la frânturile de vise care compuneau lumea sa interioară îl făcu să se înfioare.

O silfidă era… ei, bine, era cu totul altceva. Era ca şi cum o fiinţă magică ar fi închis o parte din tine într-un glob de cristal.

Introduse din nou cartela în fanta distribuitorului şi un alt pahar cu bere apăru pe tăviţa de alamă de la capătul automatului.

Îl strivi pe cel vechi între degete şi îl aruncă pe podea. Chiar în clipa aceea, uşa se deschise şi chipul înspăimântat al lui Fred pătrunse înăuntru. Puse grăbit sfera şi decodorul la loc, în ambalaj. Nu avea noroc, până la urmă cineva tot îl văzuse. Fred nu se hotăra dacă să intre sau nu, doar se uita la el cu ochii holbaţi, respirând greu. Se răsuci înspre el şi încercă să zâmbească.

— Salut, Fred, cum merge?

Dar Fred continua să se holbeze, fără să deschidă gura. Martin întinse braţul şi dădu într-o parte uşa glisantă a separeului.

— S-a întâmplat ceva, Fred?

— Da, s-a… am văzut… Andrew, tocmai a aterizat o drăcie de-aia… o cosmonavă, înţelegi? E acolo, pe pistă, scoate flăcări şi fum şi încarcă atmosfera cu radiaţii gama. De ce naiba tocmai în timpul serviciului meu?

Fred arăta cu adevărat deznădăjduit. Martin îl privi lung.

— O cosmonavă?

— Mă crezi nebun, nu? Dar e acolo, captatoarele au înregistrat-o deja. Din punctul de observaţie se poate vedea şi cu ochiul liber.

— E-n regulă, linişteşte-te.

Dar nu era nimic în regulă.

— Să mă liniştesc? Andrew, nu sunt nebun, cel puţin nu încă. Ascultă, am auzit şi eu, ca şi tine, legenda aia ridicolă care circulă pe la colţuri de stradă, despre prima navă care s-a ridicat de pe această pistă şi nu a mai revenit vreodată. Decât sub formă de fantomă, bântuind somnul observatorilor bătrâni. Am auzit-o, dar nu i-am dat crezare, cum nu-i dau nici acum, când vorbesc cu tine, dar ea se află acolo, pe pistă, aşteptând ca vântul să degajeze atmosfera şi să poată coborî trapa. Cum să mă liniştesc? Chiar dacă dispare peste o oră, mâine tot trebuie să scriu raportul, înţelegi? Şi ce să scriu în el? Că am văzut cosmonava „Apollo 7”, aterizând pe pista numărul 3? Iar dacă nu scriu aşa, cum o să explic înregistrările video?

Martin îşi muşcă gânditor buza de sus.

— Pe mine cum m-ai găsit?

— Mă găseam în camera ofiţerului de serviciu ca să consemnez evenimentul, când l-am auzit pe portarul din Sectorul B raportând că te-a lăsat să intri în incintă. Te-am

căutat la secţie, apoi mi-am închipuit că nu aveai unde să te afli în altă parte decât aici şi am coborât.

Fred lucra la Observator. Era singurul angajat al cosmodromului cu care reuşise să lege o oarecare prietenie. Uneori, când se întâmpla să fie amândoi în aceeaşi tură, găseau câteva minute libere, să coboare la bar şi să bea un pahar de bere sau să schimbe câteva impresii pe terasa fumătorilor. Fred nu-l contrazicea niciodată, chiar dacă avea altă părere decât a sa şi, pentru asta, Martin îi era recunoscător.

Şi mai era ceva, ceva la care nu se gândea decât foarte rar şi atunci cu teama că, fără de veste, va fi infirmat: Fred era convins că, într-o bună zi, jucăriile psihotronice vor căpăta autonomie completă şi personalitate, devenind parteneri cu drepturi egale ai oamenilor. Moştenise un gnom străvechi, tranzistorizat, mare cât un televizor, în compania căruia îşi petrecea tot timpul liber.

— I-ai comunicat ofiţerului?

Fred clătină din cap.

— Cred că e bine. Ascultă, încetează cu tremuriciul ăsta! La urma urmei, dracu’ nu poate să fie chiar atât de negru. Găsim un transportor necodat şi încercăm să ne apropiem. Trebuie să ne lămurim la faţa locului despre ce este vorba.

Refăcu pachetul din câteva mişcări, lovi cu palma peste clema încuietorii şi se ridică.

— Pot să las chestia asta la tine, în Observator?

Abia când răsuci cheia în contact şi tăie alimentarea cu benzină, Martin îşi dădu seama cât era de obosit. Rămase cu mâinile agăţate de volan şi cu ochii pironiţi în gardul viu din faţă. Într-un interval de timp extrem de scurt, prin viaţa sa cenuşie se perindaseră o mulţime de întâmplări extraordinare – întâlnirea cu Artiştii Peregrini, achiziţionarea silfei, evenimentul de la cosmodrom pe care

nu ştia cum să-l interpreteze şi nici cum să-l ajute pe bietul Fred să-l rezolve.

Rămăsese ca acesta să facă un raport detaliat şi să-l prezinte, la prânz, direct comandantului. Martin avea să-l sprijine cu mărturia sa, în caz că se dovedea necesar. Îşi dăduse acordul ca numele lui să fie menţionat în raport. Nici nu se putea altfel, doar văzuseră astronava împreună.

Da, incredibilul se produsese, în urmă cu mai puţin de două ore, sub ochii lor: pe uriaşa pistă betonată, la câteva zeci de metri de cioturile carbonizate ale salcâmilor pitici, Martin zărise prin geamul transportorului astronava uriaşă, aşteptând asemenea unui semn de exclamare, în pustietatea senină a nopţii.

Nu, niciodată largul nesfârşit al câmpiei nu avea să-i mai aducă mirosul sfios de flori abia deschise. Fleishmann triumfase, în cele din urmă.

Îşi înghiţi cu greu saliva amară care-i stăruia sub limbă. Visul se destrămase. Îşi dorise atât de mult ca prima întâlnire cu silfa să aibă loc la rădăcina copacilor piperniciţi, încât acum, când înţelegea că acest lucru nu se va mai putea întâmpla, pricepu cu o claritate şocantă că singura realitate în care e obligat să creadă se găseşte dincolo de gardul viu, strâns cu ură între pereţii cenuşii de beton ai unui cămin pe care-l simţea străin.

Îşi aruncă privirile către scaunul din dreapta. Pachetul se odihnea neclintit, în lumina slabă a unor becuri îndepărtate cu argon.

— 50, 25 de soldi, murmură şi-şi lăsă fruntea pe volan. Înţelegi, domnişoară Jones? Nu ai dreptul să te naşti, pentru că trăim într-o lume mizeră, în care lucrurile valoroase şi-au pierdut sensul. O lume în care până şi mirosul florilor de salcâm este interzis.

Era ca şi cum l-ar fi strâns cineva de gât.

— Ăsta e preţul tău, înţelegi, domnişoară Jones? 50, 25 de soldi.

Se întâmplase ceva cu adevărat extraordinar: o cosmonavă revenise pe pista bătrânului Pământ, o cosmonavă despre care el şi, asemenea lui, celelalte miliarde de locuitori ai planetei, ştia că explodase la decolare, cel puţin aşa scriseseră ziarele şi consemnaseră manualele de istorie a cosmonauticii. O cosmonavă care, acum, în sudoarea rece a dimineţii ce mocnea tăcută dincolo de pereţii verticali ai oraşului, aştepta cuminte să fie anunţată lumii, redescoperită, fotografiată, filmată, în fine… aştepta să reintre în istorie. Acolo de unde plecase cândva.

Ieşi, ocoli caroseria ruginită a bătrânei doamne şi luă pachetul de pe scaunul pasagerului. Stelele alunecaseră către apus, lăsând bolta pradă unui întuneric de catran. În jur, oraşul dormea liniştit, tresărind din vreme în vreme, ca un animal obosit.

Deschise uşa cu fereală şi intră pe hol în vârful picioarelor. Tot aşa, urcă scara în spirală, către gura podului. Dincolo de chepeng, praful se ridica la fiecare mişcare, în vârtejuri ca de ninsoare. Puse cutia sub o măsuţă şchioapă şi o acoperi cu o haină veche. Când vru să se ridice, auzi un zgomot vag, ca şi cum o pereche de picioare desculţe ar fi coborât treptele scării. Încremeni, cu urechile la pândă. După un timp, îşi spuse că se înşelase. Pesemne că scârţâise vreo treaptă, dezmorţindu-se.

Coborî cu grijă, apoi intră în birou şi se dezbrăcă. Cu halatul pe umeri, deschise uşa la dormitor: Laura dormea cu spatele la uşă. Aruncă halatul pe un scaun şi se strecură alături de ea, sub pledul subţire. Trupul femeii era cald şi, atingându-i, simţi un fior.

Acelaşi fior ca atunci când Fred îi arătase chipul care scruta încruntat bezna, căutându-i parcă pe ei, în tăcerea halucinantă a cosmodromului. Era faţa unui bărbat încă tânăr – Martin nu-i dădea mai mult de 36 – 37 de ani – cu

trăsături regulate, ca ale unei statui antice, din cele care odihneau palide sub praful timpului, prin muzeele de istorie. Şi nu atât simetria, cât mai ales ochii fuseseră cei care-l zăpăciseră pe Martin – ochii unui om care a văzut ceva mai înspăimântător decât moartea. Transportorul oprit la douăzeci de metri de navă nu reprezenta însă, în niciun fel, imaginea morţii. Iar Martin ştiuse atunci, la fel de limpede cum o ştia şi acum, când se străduia să se liniştească şi să adoarmă, că astronautul acela străin nu un transportor văzuse în adâncimea nopţii, ci altceva… altceva, aşa cum, altfel decât un gest oarecare fusese ridicarea braţului stâng şi lovirea încheieturii lui cu degetul celeilalte mâini.

Laura se mişcă imperceptibil, trăgând uşor de pled. Martin îşi aminti de silfă şi de planurile spulberate ale nopţii aproape petrecute.

Domnişoara Jones…

Domnişoara Jones, fosta lui învăţătoare, într-o copilărie care i se părea extraordinar de îndepărtată acum. Şi, brusc, căldura plăcută a păturii îl învălui într-un sentiment de pace adâncă. Zilele toamnelor îndepărtate, cu cerul albastru spălăcit şi firele funigeilor risipindu-se darnic peste lume, năvăliră din ceaţa bogată a amintirii, calme şi stranii, se perindară, pe rând, pe cortina pleoapelor pe jumătate închise, şi-şi dădu seama atunci de ce se deosebeau ele de altele care le urmaseră într-o dezordine lipsită de căldura unui suflet uman. Se deosebeau tocmai pentru că erau adânci şi frumoase, şi liniştite. Pentru că din liniştea lor izbucnea, ca o ploaie veselă, rochia galbenă, cu buline roşii a domnişoarei Jones, cea care le spunea poveşti atât de frumoase despre o lume în care oamenii vor continua să se iubească, o lume în care păpuşile vor prinde viaţă şi vor trăi printre oameni, în care Feţii-Frumoşi şi Cosânzenele vor coborî din adâncurile cerului, unde se refugiaseră la începuturile Timpului, şi vor

aduce cu ei armonia şi frumuseţea.

Martin picotea, pe jumătate pierdut în taina somnului, dar încă-şi dădea seama, îndepărtat ca într-o ceaţă albastră, că fusese un copil norocos, pentru că făcuse parte din ultima serie de copii care mai învăţaseră carte cu învăţătoare androide. Seriile de copii care le urmaseră trecuseră în alt sistem, mult mai simplu şi mai eficient din punct de vedere social – teleşcoala. Ei însă nu aveau să cunoască niciodată bucuria de a-şi lua ghiozdanul în spate şi de a alerga să prindă sunetul zglobiu al clopoţelului şi mâna albă a domnişoarei Jones, tremurând în fereastră, ca o aripă de fluture.

Şi Martin adormi zâmbind, în timp ce afară oraşul se întindea leneş din încheieturile de beton, pregătindu-se să-şi deschidă ochii ferestrelor către o nouă dimineaţă.

Sunetul strident al deşteptătorului i se înfipse, ca un cui, în timpane şi încercă zadarnic să scape de el, vârându-şi capul sub pernă. Se ridică morocănos, îşi căută papucii, cu ochii încă închişi, şi se îndreptă bâjbâind către baie. Billy îl salută cu două degete şi ieşi în grădină, pe uşa din spate, pentru a-şi face exerciţiile fizice. Apa rece a robinetului reuşi să-l mai învioreze şi-i alungă somnul.

Laura îl aştepta, ca de obicei, în faţa ceştii de cafea. Nu izbutise niciodată să priceapă cum de reuşea să se trezească întotdeauna exact cu un sfert de oră înainte ca soneria ceasului să-şi facă datoria. Radioul transmitea a doua emisiune de ştiri a zilei. Martin află că preşedintele Confederaţiei plecase într-o vizită de stat pe celălalt continent. Se strădui să-şi aducă aminte de figura lui zâmbitoare, dar nu reuşi, deşi ar fi trebuit, dacă era să judece după cât de longeviv se dovedise în funcţie.

Înghiţi cu plăcere lichidul amărui şi fierbinte. Cafeaua era foarte bună.

— Spune-mi, te rog, ce-ţi sugerează gestul cuiva

care-ţi arată cu degetul încheietura mâinii. Uite, cam aşa…

Şi bătu cu arătătorul mâinii drepte în încheietura mâinii stângi.

— Ceasul, nu? Probabil că te întreabă ce oră este…

— Probabil, răspunse, ridicând din umeri.

Sorbi tot lichidul din ceaşcă şi se ridică.

— Ai ieşit, cumva, azi-noapte pe afară?

Îi văzu faţa îngustă şi ochii reci, nepăsători. Îşi dădu seama că ar fi inutil să încerce să-i explice, pentru că, în mod clar, nu ar fi înţeles – n-ar fi putut să înţeleagă. Domnişoara Jones şi şcoala, salcâmii pitici şi Fred, astronava fantomă… nu, în mod evident, nu ar fi avut niciun sens pentru ea, erau elemente disparate din mozaicul sufletului său, al amintirilor sale. Nu se puteau da cu împrumut, aşa cum nu-ţi poţi împrumuta ochii.

— N-am putut să dorm. Am stat pe bancă, în grădină, minţi şi nu ştiu dacă reuşise să fie convingător, Laura putuse foarte bine, de vreme ce-l simţise ieşind, să-l fi urmărit de la fereastră.

— Te-ai gândit prea mult la aiureala aia de diagnostic şi te-ai surmenat. Femeia îl ameninţă cu degetul. Ţi-am spus doar că nu merită să te consumi. O să merg, azi, cu Billy la domnul Frank şi o să-l rog să te ajute.

Martin dădu din cap şi se grăbi să iasă. Lincolnul se lăsă greu convins să pornească. Nu-i făcea figuri prea des, dar, când se încăpăţâna, avea probleme destul de mari cu el. Meşteri o vreme în spatele capotei şi, tocmai când se pregătea să se lase păgubaş şi să încerce să prindă aerobuzul, carburatorul tuşi înfundat şi pistoanele se puseră în mişcare.

Porni încet, în josul bulevardului. Geamurile maşinii erau coborâte şi vântul aproape cald al dimineţii de aprilie îl învăluia din toate părţile.

Lângă zidul coşcovit al Institutului, un adolescent cu ochelari vindea ziare. Martin opri în dreptul lui şi cumpără

două cotidiene. Presa scrisă constituia unul din marile miracole ale supravieţuirii – rezistase asaltului radioului, televiziunii şi apoi presei digitale. Nu reuşise să-şi explice fenomenul, însă bănuia vag că era vorba numai de curiozitatea ce-l făcea pe om să-şi dorească să ţină în mână, să pipăie informaţii pe care le absorbea cu ochii. Cărţile, în schimb, dispăruseră şi numai colecţionarii mai ţineau în case biblioteci cu volume prăfuite. Majoritatea populaţiei nu citea literatură, fie din criză de timp, fie din lipsa deprinderii. Se mulţumeau cu videodiscurile care propuneau rezumate dramatizate sau cu filmele scenarizate după ele.

Când pătrunse în sala destinată supravegherii funcţionării computerelor, ceilalţi patru colegi îşi începuseră deja serviciul şi consemnau în registre primele caracteristici hardware ale aparaturii. Trecu repede la locul său, îşi îmbrăcă halatul şi porni să verifice monitoarele. În prima pauză pentru fumat, se amestecă intenţionat printre fumători, dornic să afle impresiile iscate de întâmplarea neobişnuită din noaptea anterioară. În mod surprinzător, nimeni nu pomeni vreun cuvânt despre asta. Înainte ca soneria să ţârâie sfârşitul perioadei de odihnă, aruncă o vorbă, ca din întâmplare, dar provocarea rămase şi ea fără răspuns.

Reveni la post şi se dedică în întregime supravegherii, lăsând orice gând la o parte. În pauza de masă, urcă la cantină. Sala era aproape goală. Îşi aşeză tava pe o masă mai retrasă, ocupată numai de un asistent biocibernetician de la Intervenţii Rapide, pe care îl cunoştea vag din vedere. Îl întrebă, cât putu mai voalat, dacă aflase ceva despre întâmplarea nocturnă. Nu ştia. Singurul eveniment notabil despre care auzise era moartea accidentală a unuia dintre angajaţi – greşise, la ivirea zorilor, culoarul de trecere şi câmpurile de forţă îl striviseră.

În ultima pauză, îşi luă inima în dinţi şi urcă în liftul galben pe a cărui uşă era imprimat, la fiecare etaj, un „R”, de la rezervat. Se opri în faţa uşii comandantului. Apăsă sfios pe clanţa cizelată şi pătrunse înăuntru, cu inima cât un purice. Secretara se uită surprinsă la el, pe deasupra ochelarilor. Era o blondă frumoasă, platinată, cu ochi verzi.

— Aş vrea să vorbesc cu domnul comandant, spuse şi se miră singur de atâta îndrăzneală.

În toţi anii de serviciu de până atunci nu ştiuse decât că la etajul al unsprezecelea se găsea un om care decidea în numele tuturor. Iar, acum, dintr-un impuls pe care nu şi-l putea explica, iată-l aici, la doi paşi de persoana lui.

— Aveţi programare?

— Nu, răspunse uluit. La asta nu se gândise. Trebuie?

— Domnul comandant nu-i primeşte pe angajaţi decât dacă au programare. Orarul său de lucru este foarte aglomerat.

— Înţeleg. Şi nu aş putea să fiu programat?

— Ba da. Secretara răsfoi un registru. Cel mai devreme, peste zece zile. Să vă notez?

Peste zece zile!

Martin oftă. Peste zece zile, nu mai avea niciun rost. Mulţumi, se scuză şi ieşi. Aventura sa durase atât de puţin, încât, atunci când ajunse din nou la birou, mai avu timp să citească pe fugă şi ştirile jurnalelor, de pe a căror primă pagină îl privea zâmbitor preşedintele. Ce tânăr era încă preşedintele! Martin se întrebă de câţi ani era în această funcţie bărbatul care-l fixa cu o privire rigidă de pe hârtia semilucioasă, dar nu ştiu ce să-şi răspundă.

În răstimpul ultimei ore a serviciului, primi inspecţia inginerului-şef responsabil de nivel. Era un bărbat impunător, cu umeri laţi, de boxer, şi păr ţepos, cânepiu, tuns scurt. Aruncă o privire cercetătoare în cele trei registre, răsfoi câteva pagini, apoi se opri în dreptul lui şi-l

privi încruntat.

— Care este problema, domnule Martin?

— Problema?! se miră el. Nu este nicio problemă, vă asigur. Totul e în ordine, registrele pot să dovedească asta.

— Atunci, ce-ai căutat la domnul comandant?

— La comandant… repetă buimac. În legătură cu istoria de azi-noapte, domnule. Credeam că Fred v-a raportat deja, adăugă cu viclenie.

Mâna dreaptă a inginerului poposi pe umărul său.

— De ce nu-ţi vezi de treaba dumitale, domnule Martin? Istoriile astea cu fantome nocturne nu au adus decât necazuri angajaţilor care le-au vehiculat. De ce te preocupă asemenea prostii? Te ştiam un lucrător la locul dumitale.

Era ca şi cum ar fi înghiţit o doctorie amară. Abătut, bâigui câteva scuze, pe jumătate inteligibile. Inginerul-şef plecă, legănându-şi umerii laţi ori de câte ori trebuia să ocolească vreun aparat.

Avea dreptate, se gândi Martin şi reveni la registrele sale. De ce-l interesa atât, la urma urmei, chestiunea asta? Era problema lui Fred şi a conducerii, nu? El venise în legătură cu ea absolut tangenţial.

Oare, dacă s-ar fi întâmplat să cadă pe capul său, Fred s-ar fi arătat dispus să-l sprijine împotriva autorităţilor?

Se învârti o vreme în jurul aparatelor, apoi recunoscu că nu ştia ce să răspundă.

Plecă în jurul orei două a după-amiezii, ca de obicei. La poartă, paznicul îl salută prietenește, cu două degete la caschetă. Se simţi obligat să oprească şi să schimbe câteva cuvinte.

— Am auzit că azi-noapte au fost ceva evenimente mai deosebite…

— Nu cine ştie ce, răspunse celălalt, strâmbând din nas. A murit unul, Fred Hoyle, de la Observator. A greşit

culoarul. O fi fost beat. Se mai întâmplă.

— Da, poate o fi fost beat, aprobă el, cu voce albă.

Îi veni rău. Se sili să zâmbească, la rândul său, şi porni motorul. Până la prima intersecţie, conduse aproape fără să vadă strada şi numai reflexele îl feriră să facă vreun accident. La semafor, se trezi ca dintr-un vis urât. Opri, aşteptă răbdător şi plecă odată cu coloana.

Nici imediat şi nici mai târziu n-a fost în stare să-şi explice cum de-a reuşit să zărească cu coada ochiului bolidul roşu ţâşnit de pe artera perpendiculară, gata să-l facă zob. A accelerat aproape fără să-şi dea seama, volanul s-a răsucit aproape singur spre dreapta şi roţile au încălecat rondul de flori. Lincolnul a trecut razant pe lângă două portiere deschise şi s-a oprit într-un strat de flori.

Când a parcat lângă gardul verde, era stors de puteri, ca o lămâie. Îi trebuiră mai multe minute, nu realiză câte, ca să deschidă portiera şi să coboare. Probabil că avea o figură tare ciudată, pentru că Laura, apărută în pragul bucătăriei, duse mâna la gură.

— Am avut o zi grea, spuse şi trecu pe lângă ea, ocolind-o în ultima clipă. O zi tare grea… Sunt bolnav, avea dreptate doctorul.

Se aşeză pe un scaun şi îşi frecă fruntea cu dosul palmei.

— A murit Fred, înţelegi? A greşit drumul şi…

Nu, nu înţelegea, uitase că nu avea cum să înţeleagă. Nu ştia nici măcar cine era Fred. O privi. Laura stătea, în continuare, cu palma la gură şi se uita la el cu ochii mari.

Dădu din mână, a lehamite, se ridică greoi şi desfăcu uşile bufetului. Scoase sticla cu whisky şi-şi turnă într-un pahar. Îl dădu peste cap, se aşeză din nou şi închise ochii. Alcoolul îl răscolea prin stomac, tulburându-i gândurile. Fred murise, chiar murise, asta era, trebuia să-i accepte dispariţia ca atare. Iar el, el era un tip norocos, scăpase ca prin urechile acului, numai o clipă să-i fi şovăit piciorul pe

acceleraţie şi…

Deschise ochii. Laura nu se mişcase din loc. Simţea că începe să se enerveze. Mâinile îi tremurau şi se văzu nevoit să le ascundă sub masă.

— E-n regulă, spuse cu voce răguşită. A murit Fred. Ei, şi? Am să mor şi eu, şi tu, şi o mulţime de oameni, la urma urmei. Nu e capătul lumii. De ce mă priveşti aşa?

— Andrew… abia îi auzi vocea şoptită. Un curier mi-a adus asta. Flutură un plic. Nu trebuie să-ţi faci sânge rău, te rog.

— Asta?

— Te-au dat afară, Andrew. Au primit fişa de clinică şi…

Îi veni să râdă. Întâi uşor, de parcă l-ar fi gâdilat cineva sub bărbie, apoi nu se mai putu abţine, iar râsul îl zgâlţâi în hohote nervoase şi seci. Se înecă şi tuşi de câteva ori.

— Eu… cred că am să ies să iau puţin aer. Nu, Laura, nu-i nevoie să mă însoţeşti. Vreau să fiu singur, înţelegi?

Afară, soarele strălucea alb pe bolta decolorată şi funigei subţiri ţeseau în aer o plasă uriaşă, cu ochiuri invizibile. Când ajunse la colţul străzii, reuşi să-şi aducă aminte unde mai văzuse chipul de statuie antică al cosmonautului întors pentru o noapte înapoi, în prezentul său – pe prima pagină a ziarelor citite în fugă, în ultima pauză a programului de lucru. Doar surâsul prezidenţial îi modifica oarecum fizionomia.

Până la cosmodrom, luă un aerobuz. Înghesuiala, de altminteri firească la acea oră de vârf a traficului, îi făcu bine. Era plăcut să-i simţi pe ceilalţi alături, chiar dacă nu-i cunoşteai. La poartă, nu întâmpină probleme, aşa cum se aşteptase, probabil că abia a doua zi urma să fie radiat de pe lista angajaţilor din memoria computerului central.

La Arhive, găsi o femeie tânără, cu părul adunat într-

un coc înalt. Îl servi fără să-i pună nicio întrebare. Timp de două ore, stătu cocoşat peste ecranul monitorului încastrat în tăblia mesei şi trecu în revistă toate zborurile perioadei primitive. În dreptul primei misiuni Apollo cu oameni la bord, cea cu numărul 7, alături de specificaţiile tehnice ale zborului şi de numele celor trei membri ai echipajului (Virgil Grissom, Edward White şi Roger Chaffa), nu exista decât o menţiune – catastrofă la sol, datorată unui incendiu.

Ceva se întâmplase în acele zile şi nopţi fierbinţi ale începutului de Eră Spaţială. Şi asta nu numai pentru că el, Martin, nu credea în fantome, însă Fred murise şi asta nu mai era o glumă, cineva se străduise să-l accidenteze pe autostradă şi, apoi, să-l îndepărteze de cosmodrom, dându-l afară din slujbă…

O vreme se chinui să obţină din memoria computerului central fotografiile celor trei, însă nu reuşi să treacă peste eternul semn de întrebare care apărea clipind alături de cursor, semn că undeva, în dreptul punctului de accesare, exista un blocaj programat. Renunţă şi părăsi sala tăcută şi prăfuită. Ajunse în staţie exact la timp pentru a prinde ultimul aerobuz al după-amiezii.

Coborî în apropierea Institutului. Îi văzu de cum dădu colţul străzii: cel mai tânăr, cu ochelari fumurii pe nas, oferea explicaţii trecătorilor opriţi în faţa măsuţei de plastic. Bătrânul cu barba înspicată cerceta stăruitor lungul străzii.

Ca şi cum l-ar fi aşteptat!

Martin ridică imperceptibil din umeri, dar se feri să provoace întâlnirea. Traversă benzile rezervate automobilelor, amestecat într-un grup pestriţ de pietoni, şi porni apoi cu pas întins pe lângă şirul de vitrine ale firmei „Bionic & Milt”. Lângă un automat de sucuri, o mână viguroasă îl prinse de braţ.

— Am avut impresia că sunteţi nemulţumit de silfa

achiziţionată ieri şi din cauza asta ne ocoliţi. Aşa să fie, domnule Martin?

— Eu… ăăă… cum să vă spun? Nu cred că v-am observat, găsi el, în sfârşit, o explicaţie cât de cât plauzibilă.

Se fâstâcise de tot, de parcă ar fi fost surprins de cineva făcând un lucru neîngăduit. Transpiraţia îi curgea de-a lungul spinării, lipindu-i cămaşa de spate. Nici măcar nu reuşi să se mire de faptul că bătrânul îi cunoştea numele. Aproape că i se părea normal să fie aşa.

— Nu vreţi să ne aşezăm undeva? Pe terasa aceea, de pildă? Bem câte-o cafea şi mai schimbăm câteva cuvinte. Nu simţiţi nevoia să schimbaţi câteva cuvinte cu cineva, domnule Martin?

Dădu încet din cap. Simţea, mai ales, imperioasa nevoie de a sta câteva momente pe un scaun, pentru a-şi veni în fire.

Tăiară de-a curmezişul piaţeta, în mijlocul căreia superba fântână din sticlă îşi juca apele colorate, urcară treptele de marmură ale restaurantului şi, acompaniaţi de un picolo în frac alb, se instalară la una din mese, aproape de scara în spirală care cobora către cealaltă parte a pieţei.

— Cred că… aş bea o bere, spuse el, privindu-l circumspect pe conlocutorul său.

— Şi eu o cafea, comandă bătrânul. Dar să pui în ea şi…

Îl trase de braţ pe picolo şi îi şopti ceva la ureche. Acesta dădu din cap, în semn că a înţeles, şi se retrase.

— Şi, cum îţi spuneam, domnule Martin, timpul este asemenea unei volute uriaşe, care se închide într-un punct. Acesta se poate calcula cu maximum de precizie de cineva care se pricepe.

Nu-şi amintea să mai fi discutat ceva cu referire la timp mai înainte, însă remarcă schimbarea persoanei şi

poza mult mai familiară afişată de bătrân.

— S-au găsit unii pricepuţi care chiar au calculat, înţelegi, domnule Martin? Bucla asta extraordinară se închide undeva nu foarte departe de clipa de faţă. Există o ecuaţie a unuia Scerviński, nu ai auzit de el, nu-ţi forţa degeaba memoria, ecuaţie care conduce fie la soluţia unui timp spiralat, adică deschis în mod continuu, care vine din nicăieri şi se duce în nicăieri, fie la aceea a unui timp elipsoidal care, în momentul închiderii, se va plia pe propria-i curbură, reiterând la nesfârşit ciclul deja încheiat. Scerviński a calculat că, între varianta cu spirala şi cea cu elipsa, se află un factor necunoscut, numit de el Omega, factor care dirijează timpul într-o direcţie sau alta, conform unei logici ai cărei parametri nu-i putem înţelege. Sau nu încă.

Picoloul apăru cu o tavă de argint pe care aburea o ceaşcă superbă, din porţelan pictat manual, alături de un pahar înalt şi brumat. O aşează pe masă şi plecă fără să spună un cuvânt. Martin se gândi că, dacă soarta nu i l-ar fi scos în cale pe bătrân, nu şi-ar fi permis probabil niciodată să bea o bere în restaurantul acela de lux. Trebuie că valora salariul său pe vreo trei zile. Şi nu ştiu dacă era bine să se bucure sau să se întristeze pentru asta.

— Ei, bine? întrebă şi-şi înmuie buzele în spuma albă ca zăpada.

Martin nu văzuse de foarte mulţi ani zăpadă, avântul industriei destabilizase echilibrul meteorologic, numai primăvara rămăsese la fel de frumoasă ca altă dată.

— Ei, bine, repetă, ce legătură am eu cu acest Scerviński şi cu bucla sa temporală? Din câte înţeleg, acestea sunt probleme care-i preocupă pe savanţi…

— O să vezi, o să vezi, râse vesel bătrânul şi Martin descifră în privirea aţintită asupra-i aceeaşi lucire îngheţată din ochii Laurei. Cândva, într-un viitor oarecare, s-a descoperit că acel factor Omega nu constituia o simplă

ficţiune, ci acţionase concret în trecut. Ne găsim călare pe o buclă care se închide, domnule Martin. Dacă se va întâmpla acest lucru, istoria lumii o va lua de la capăt. Nu mai dorim această repetare, înţelegi? Altfel, pierdem tot ceea ce omenirea a câştigat în milioanele de ani ai evoluţiei şi ar fi păcat. Ne dorim saltul, încadrarea în spirală. Pentru asta, am revenit în trecut şi te-am contactat – încercăm să determinăm valoarea exactă a factorului Omega.

Martin se încruntă. Şovăi o clipă, gândindu-se că trebuie să fie incredibil de târziu, iar Laura va fi alertat telefonic toate cunoştinţele, căutându-l.

— Nu, nu pricep, mormăi cu hotărâre, în timp ce frământa paharul între degete. Se hotărâse să încheie repede şi să se întoarcă acasă. La urma urmei, inginerul-şef avusese dreptate. Nu pricep şi nici nu cred că mă interesează. Mulţumesc pentru trataţie şi…

— Noi suntem Artiştii Peregrini, continuă bătrânul, fără să-l ia în seamă. Iar voi, clienţii cărora le vindem jucărioarele psihotronice, sunteţi elemente ale factorului Omega. Edward White, acum îţi e clar? Nu va îmbătrâni niciodată şi va fi un preşedinte etern al Federaţiei. Pentru că a reuşit să termine calculul şi să închidă bucla. În viitorul din care am coborât, se numeşte Scerviński. Dar nu asta are importanţă.

Martin asculta cu gura căscată. Paharul se răsturnă cu zgomot şi se rostogoli sub masă.

— Nu e nimic grav, râse iar bătrânul şi scoase o batistă albă.

Îşi şterse mâinile şi o pată de pe haină.

— Dar ce anume are importanţă? întrebă prosteşte.

— Cum să-ţi explic… Bărbatul îşi încrucişă palmele în dreptul buzelor. Când primele nave au luat cu asalt spaţiul cosmic, mozaicul timpului s-a sfărâmat. Încercăm să-l reconstruim din acel punã – 27 ianuarie 1967. Grissom,

White şi Chaffa nu au pierit în niciun accident. Ei sunt strămoşii *crononauticii* şi Seniori ai Timpului. O să spui că şi înainte de data aceasta spaţiul mai fusese străbătut de sonde automate. Ele nu prezintă niciun fel de importanţă, deoarece timpul nu curge decât pentru om. Adică pentru cel care-i înţelege curgerea.

Martin ar mai fi băut o bere, dar îi era ruşine să-l cheme pe picolo. Avea deja convingerea că este victima unei farse sinistre şi nu vedea nicio posibilitate să scape, prea curând, din ea. Încercă să privească piaţeta, dar amurgul era o copie proastă după un original pierdut, oamenii păreau cocoşaţi sub o greutate invizibilă, aerul însuşi avea gust de imitaţie sterilă. Ghinionul făcuse să i se fi întâmplat aşa ceva tocmai lui, un ins complet lipsit de fantezie. Atâta doar că lucrase pe un cosmodrom. Dar zborurile erau pentru el, ca pentru cea mai mare parte a populaţiei, chestiuni abstracte, petrecute în ireal. Despre relativitate mai auzise pe undeva, poate la televizor, era însă o problemă pentru specialişti, aşa, ca zborurile cosmice ale Antichităţii sau comunicarea cu alte civilizaţii din zorii preistoriei umane.

— De ce tocmai eu?

— Asta vor să ştie toţi şi bănuiesc că este singura întrebare care nu şi-a găsit un răspuns. Bătrânul oftă şi răsuci ceaşca în farfurie. Există lucruri pe care trebuie să le uiţi, domnule Martin. Te-am putea obliga la uitare, dar nu suntem siguri că organismul uman nu şi-a dezvoltat şi o genă temporală în care se codifică un anumit tip de informaţie. Creierului i-am putea spăla memoria dobândită, dar genelor, nu. Aşa că nu putem risca: trebuie să uiţi ce ai văzut azi-noapte, discuţia noastră de acum, ceea ce crezi că ştii despre preşedinte… Dacă vei consimţi la asta, există un mijloc sigur de a neutraliza informaţia cronotică pe care o deţii.

— Dacă preşedintele Federaţiei este Edward White,

atunci racheta? Ce era cu racheta aceea? Şi cu acel cosmonaut White, care făcea semne disperate, arătându-şi ceasul de la încheietura mâinii?

— Vasăzică, îşi arăta ceasul... Domnule Martin, noi te consideram o persoană serioasă, iar dumneata vrei să ne convingi că există fantome. Colaborează cu noi şi vei deveni asemenea nouă. Asemenea mie. EU SUNT GRISSOM, înţelegi? Virgil Grissom. Nu te mai uita atât de uluit la mine, sunt mai în vârstă decât White, pentru că el a ieşit în afara buclei temporale. Eu şi Chaffa am rămas în interior, iar timpul s-a răzbunat puţin pe ambiţiile noastre.

Martin se ridică tremurând de pe scaun.

— M-am săturat! scrâşni el. Dacă nu este o minciună sfruntată, atunci am intrat într-un calambur sinistru. Nu mai pot şi nu mai vreau să pot! Mă auzi, domnule ORICE AI FI, nu mai vreau! Şi n-o să mă puteţi obliga la nimic, după cum nu mă puteţi nici omorî, altminteri aţi fi făcut-o până acum, Fred e o dovadă. Acum voi pleca, iar voi nu vă veţi ţine după mine. Sper din toată inima ca aceasta să fi fost prima şi singura întrevedere.

Se răsuci, răsturnând scaunul, ocoli câteva mese şi coborî scara în spirală.

— Nu m-ai crezut! strigă după el bătrânul, dar nu se ridică de la masă. Vei primi un semn din care vei înţelege că nu te-am păcălit. Atunci ai să ne cauţi tu şi-ai să ne rogi să te ajutăm să uiţi.

Dar Martin nu mai auzi ultimele cuvinte. Străbătuse piaţa în diagonală şi alerga, gâfâind, de-a lungul bulevardului. Noaptea îşi cobora aripile moi deasupra oraşului, îmbălsămându-l cu luciri de stele. Vântul aducea miresme tari de pământ răscolit şi de flori de ciulin. Focul fluorescent al stâlpilor de iluminat se răsucea, ca o umbrelă, peste acoperişuri, parcuri şi străzi.

Într-un târziu, ajunse la capătul aleii pe care locuia. Constată, dintr-o privire, că Lincolnul nu era la locul lui,

însă se simţea atât de stors de puteri, încât renunţă să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla cu el. Se aşeză pe treptele albe de piatră şi-şi lăsă fruntea pe genunchi. De undeva, din depărtare, se auzea un sunet subţire, ca de clopoţel.

Poate că bătrânul avusese, totuşi, dreptate. Poate că aşa va fi fost istoria, iar el era doar un element al acelui necunoscut factor Omega. Şi, dintr-odată, îi reveniră în minte poveştile pe care le crezuse uitate, cu astronave şi vizite extraterestre, în timpurile primitive ale umanităţii. Dar dacă şi atunci cineva încercase să devină Stăpân al Timpului, străduindu-se să izoleze un arhaic factor Omega? Poate că istoria pur şi simplu se repeta. Poate că ecuaţia acelui Scerviński era falsă, iar timpul rămânea etern o imensă elipsă.

Se ridică în picioare şi constată că îi tremură genunchii. Intră în casă, fără să se mai descalţe, ca de obicei. În sufragerie, răsturnat în fotoliu, Billy privea concentrat serialul poliţist.

— Unde-i maică-ta? întrebă, dar nu mai avu răbdare să aştepte răspunsul.

O luă la goană pe scările de la pod, fără să-i pese dacă Billy se uită după el. Trânti uşa de perete şi se repezi spre măsuţă. Haina veche se găsea tot acolo, numai că sub ea nu se mai găsea decât praf. Îşi aminti de profeţia bătrânului şi se cutremură. Totul era ca într-un coşmar despre care ştii că este coşmar, dar din care nu poţi să te trezeşti. Pipăi din nou stofa cocoloşită, dar locul de sub ea rămase, în continuare, gol.

Coborî treptele mecanic, străduindu-se să-şi adune gândurile. Silfa dispăruse din ascunziş. Singura care ar fi putut să o caute acolo era…

În camera de zi, Billy se afla încă în fotoliu, cu un ochi pe ecran şi cu celălalt urmărindu-i mişcările greoaie.

— Mama e în oraş, spuse repede, văzându-l că se

reazemă de tocul uşii. Zicea că vrea să-mi cumpere „Colonia de albaştri”. Pot să văd filmul?

„Colonia de albaştri” era un joc scump. Martin îşi trecu limba peste buze. Nu se înşelase atunci când i se năzărise că aude paşi pe scări, în urma lui.

Pe ecran, doi bărbaţi albi îşi trăgeau pumni şi se fugăreau pe terasa unui restaurant. Violenţă, bani şi sex, îşi spuse Martin, înghiţind în sec. Îşi simţea ochii umezi. Idealurile moderne ale omului modern. Slujba monotonă şi mecanică, familia insipidă, eternele economii, lipsite de sens… Fred murise pentru a le apăra. Dar el nu cunoscuse niciodată poveştile despre iubire umană şi frumuseţe spirituală ale domnişoarei Jones şi nu auzise niciodată sunetul argintiu al clopoţelului, în septembrie.

— 50, 25 soldi. Atât valorezi, domnişoară Jones. Pentru că, azi, totul trebuie să aibă un preţ.

— Ai spus ceva, tată? întrebă Billy, fără să se întoarcă. Martin ieşi cu paşi rari în pustiul nopţii. Nu, nimic nu avea sens: Artiştii Peregrini, silfa, astronava uitată, coborâtă pe spirala timpului, moartea lui Fred, surâsul enervant al preşedintelui, ecuaţia lui Scerviński… Poate că în pustiul din spatele Timpului va fi fost şi el, cândva, un Peregrin.

Îşi strânse capul în mâini, dar zvâcnetul de acolo nu vru să se oprească. Sindromul Alfa, parcă aşa-i spusese doctorul.

— Sunt un Omega, spuse cu o voce ciudat de piţigăiată şi râse. Încă o dată, viaţa se surpase în urmă-i, lăsându-l complet singur.

Se îndreptă spre colţul bulevardului, stors de puteri. Institutul se găsea undeva în faţă. Voia din toate puterile să uite. Dar ştia că aşa ceva era imposibil.

În jur, oraşul îşi pulsa ritmic viaţa nocturnă, alungând stelele către apus.

Punct de Rendez-Vous La + 3.000

Ioana Vişan

Ioana Vişan s-a născut la 1 iulie 1978. Este absolventă a Facultăţii de Informatică a Universităţii „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi. A primit Premiul „Cititor SF” în 2008, pentru cea mai bună povestire românească, şi a fost nominalizată la Premiul Romcon, în 2012, pentru debut. A publicat texte în reviste Online ca *Nautilus, Gazeta SF, Suspans, Egophobia.* De asemenea, este prezentă în antologiile *Dansând pe Marte şi alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009), *Steampunk: a doua revoluţie* (Millennium Press, 2011), *Venus: Povestiri erotice Science fiction* (Eagle Publishing House, 2011), *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). În engleză, a publicat *Unhinged Reality* în *Every Day Fiction* şi nuvela apocaliptică *Human Instincts* (2012).

1965, Casa Milà, Passeig de Gràcia

Arcadele se curbau apăsătoare deasupra capetelor turiştilor adunaţi în mansarda Casei Mila. În întunericul din interior, spoturi de lumină amplasate strategic iluminau exponatele, lăsând restul încăperilor scufundate în umbră. Vizitatorii se plimbau pe culoarul larg, admirând mobilierul din lemn sculptat, machetele închise în cutii de sticlă, planurile şi subiectele de inspiraţie care îl ajutaseră pe Gaudi să creeze unul dintre cele mai căutate obiective turistice din Barcelona.

— Gustavo, dă-te jos de acolo! îl trase de mână o femeie pe băieţelul care se aşezase pe o bancheta din lemn, decorată cu motive florale, obosit de plimbarea prea lungă prin muzeu.

Băiatul se supuse plictisit şi o urmă pe mama lui câţiva paşi, ca apoi să înţepenească în loc şi să arate cu mâna înainte, cu ochii şi gura căscate, dar fără să scoată un cuvânt. Printre turişti, siluete transparente se

materializau, transformându-se în spectre dătătoare de fiori.

1954, Piaţa Vincente Martorell

Annie îşi părăsi apartamentul puţin după ora opt dimineaţa, când era încă linişte pe străzi. Turiştii nu se treziseră încă din mahmureala de peste noapte. Trase o fugă până în Piaţa Catalunya, ca să dea nişte haine la curăţat şi să-şi cumpere sandviciuri pentru prânz, după care luă autobuzul spre serviciu. În ciuda brizei marine, aerul începea deja să se încingă.

Ajunse pe Aviguda Diagonal cu douăzeci de minute înainte de începerea programului. Inhalând adânc aer în piept, Annie îşi şterse fruntea transpirată şi-şi scoase ochelarii de soare. Înaintea ei, turnul Agbar – sau „Vibratorul”, cum îi spunea Xavier – se ridica mândru deasupra oraşului, cu faţada cilindrică, mânjită în mai multe culori, aparent mâncată de rugină.

Deocamdată, doar angajaţii Timeexp aflaţi în perioada respectivă îl puteau vedea şi beneficiau de acces la el. Dat în folosinţă în 2005, dar având construcţia începută din 1999, turnul făcea legătura între milenii, prezenţa acestuia avansând încet, dar sigur, spre începutul secolului. Slavă Domnului că înăuntru aveau parte de aer condiţionat.

T0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

Fredonând „Eight Days A Week”, cântecul Beatles-ilor, formaţia ei favorită, Annie îşi făcu vânt cu un evantai de hârtie şi se îndreptă spre ghişeul de la etajul doi. Verifică dacă toate telegramele trimise în dimineaţa curentă primiseră confirmarea de primire la timp şi se ocupă de alte câteva detalii administrative, până sosi ora de deschidere a oficiului de mesaje temporale. La 10 fix, îşi puse un zâmbet pe buze şi trase jaluzelele.

Dimineaţa trecea încet, cu câte un client sosind din când în când, aglomeraţia urmând să înceapă abia spre

după-amiază, când turiştii îşi pierdeau lucrurile pe plajă şi se grăbeau să trimită avertizări în ziua precedentă ca să fie mai atenţi.

— Douăzeci de euro, spuse o voce mecanică, convertind automat costul în moneda corespunzătoare timpului femeii în vârstă, cu alură de bunică, ce uitase prea mult în cuptor blatul tortului pe care îl pregătea pentru ziua nepoatei.

Annie primii banii şi îi arătă unde să semneze. Trei zile înainte sau după data curentă nu erau o problemă. Pentru mai mult, tarifele explodau brusc, iar orice trecea de o săptămână necesita evaluări probabilistice a afectării configuraţiei locale. De cele mai multe ori, avea însă de-a face cu cereri minore, care nu aveau efect pe termen lung. Guvernul încasa o grămadă de bani pe baza tranzacţiilor. Exista câte un turn cu funcţiune asemănătoare în fiecare oraş important din lume şi fluxul de date din jurul lor era în continuă creştere.

Clienta plecă şi Annie profită de pauză ca să-şi facă vânt cu evantaiul şi să bea o gură de apă din paharul de pe birou.

I se făcuse brusc cald, semn că ceva nu era în regulă, deoarece mai avea mult până la menopauză. Trase de gulerul bluzei albe, brodate, dar nu simţi vreo diferenţă. Abia aştepta să iasă din schimb sau, chiar mai bine, ar fi preferat un concediu la munte, dar nu înainte de terminarea sezonului estival.

Ocupată cu evantaiul şi şerveţelele umede, aproape că ratăsemnalul sonor al terminalului din perete, o extensie a serviciului de preluat comenzi interne. Trecuse ceva timp de când oficiul ei primise o telegramă. Numai că nu era orice fel de telegramă. Din fantă ieşi un cartonaş şi se rostogoli în cuva de plastic de dedesubt. Annie îl privi îngheţată. I se făcu frig dintr-odată. Îl luă cu o mână tremurândă şi-l întoarse pe ambele părţi. Era alb, simplu,

de dimensiunea unei cărţi de vizită.

Annie îl strânse în pumn, ca să nu-l mai vadă şi altcineva, şi trase jaluzelele. După câteva secunde de panică, decise că nu era o problemă pe care să o rezolve singură. Părăsi încăperea şi luă liftul spre etajele superioare, unde avea loc adevărata activitate. Pe coridorul de la etajul opt se opri şi se uită în jur după o figură cunoscută. Nu se simţea la locul ei acolo, deşi multe dintre feţe îi erau familiare.

Răsuflă uşurată când îl văzu pe Xavier ieşind dintr-un birou. Acesta purta obişnuitul tricou cu dungi roşii şi albastre de suporter al echipei locale de fotbal, F.C. Barcelona, o deghizare perfectă pentru orice perioadă istorică, susţinea el. Ca mesager însărcinat cu transmiterea mesajelor pe cale orală, pentru cazurile mai delicate, avea şi el oarecare dreptate, deşi compania insista să poarte o ţinută mai protocolară de cele mai multe ori.

— Annie, ce plăcere! îi zâmbi Xavier, deschizându-şi larg braţele. Ce te aduce la noi?

Annie îi răspunse la zâmbet, încurajată de primirea călduroasă, şi veni mai aproape de el.

— Asta… spuse şi dădu drumul la fusta roşie, lungă şi largă, menită să-i ascundă şoldurile plinuţe, ca să-i arate cartonaşul mototolit la colţuri.

— Ah… asta… se încruntă Xavier. Şi eu, care credeam că te-ai hotărât să împărtăşeşti cu mine experienţa unui meci, o tachină el.

— Lasă că te duci tu la destule, îi spuse Annie. Nu era niciun secret faptul că Xavier, ca un fan înrăit al fotbalului ce era, îşi petrecea timpul liber participând la cele mai faimoase partide jucate vreodată. La ce an ai ajuns?

— 1986. Sferturile de finală de la Euro au fost o nebunie! rânji el.

— Da, bine, numai că n-or să fie niciun fel de sferturi dacă nu rezolvăm asta, mormăi Annie. Se uită din nou la cartonaş, înainte de a-l ascunde în buzunar. Ce facem? îşi ridică ochii la Xavier.

Acesta îşi trecu degetele prin părul scurt, de culoarea crustei de caramel uscat.

— Umm, o aşteptăm pe Iris. Dacă asta este ce cred eu că e, arătă spre buzunarul fustei lui Annie, o să avem nevoie de ajutorul ei. Se poate deplasa la mai mare distanţă decât mine şi are mai multă libertate de mişcare. Trebuie să apară în curând, a fost în tura de noapte. Hai la douăzeci şi doi, să luăm o cafea cât aşteptăm.

Uşile glisară în faţa ei, iar Iris părăsi Rotonda scuturându-şi coama de bucle castanii. După o noapte petrecută în 78, căutând să recupereze un tablou al lui Miró dispărut în urma unei spargeri, abia aştepta să iasă din costumul negru, mulat pe corp, care nu-i lăsa pielea să respire, şi să facă o baie înainte de a se culca.

La colţ dădu de Annie şi Xavier, care discutau preocupaţi lângă automatul de cafea, iar după uşurarea de pe faţa lor când o văzură, o încercă o vagă presimţire că baia mai trebuia să aştepte.

— Avem o problemă, gânguri Annie, dându-şi după ureche părul brunet, lung până la umeri.

— … urgentă, sublinie Xavier.

Iris se opri şi se uită în tăcere la ei, nefiind obişnuită cu astfel de comitete de primire, mai ales că misiunea decursese bine. Pe Xavier îl ştia pentru că mai lucraseră împreună şi se aştepta la orice de la el, dar cu Annie venise mai rar în contact, aceasta făcând parte din Departamentul de relaţii cu publicul, pe care Iris nu îl frecventa. Abia când realiză că Xavier nu zâmbeşte îşi dădu seama de gravitatea situaţiei.

— Ce s-a întâmplat?

Aruncând o privire rapidă în jur, Annie îi întinse un cartonaş alb. Iris îl întoarse pe ambele părţi. Nu scria nimic pe el.

— Ce-i cu asta? clipi nedumerită.

Annie şi Xavier schimbară o privire.

— E un semnal… ezită Annie. Stabilit de Hannes…

— Nu l-am cunoscut pe Hannes, spuse Iris. S-a retras înainte de a veni eu aici.

De fapt, ea fusese transferată la puţin timp după pensionarea lui anticipată, cu mult înainte de vreme, pentru a completa posturile de agenţi operativi. Chiar şi aşa, toată lumea auzise de Hannes, deşi de cele mai multe ori se vorbea în şoaptă pe coridoare despre cine era şi ce făcuse. Demisia de la Timeexp era ceva de neconceput.

— Pentru ce era semnalul?

— În cazul în care lucrurile o iau complet razna, spuse Annie. Era… era un fel de-a spune că situaţia e disperată şi are nevoie de ajutor.

Prin „lucruri” se referea, desigur, la Rotondă şi la sistemul supertehnologizat de călătorie în timp.

— Okay… Iris îşi îngustă ochii la ei. Hannes e plecat de mai bine trei ani, atunci cine a trimis mesajul?

Annie şi Xavier se uitară unul la altul surprinşi de întrebare.

— Ţi-am spus eu că e bine să o aşteptăm pe Iris, şopti Xavier. Cu siguranţă ne pune o întrebare încuietoare, glumi, dar nimeni nu râse.

— Deci? îi iscodi Iris.

Cartonaşul era real, având dimensiunea şi calitatea standard pentru telegramele de uz intern. Nu era o farsă. Cel puţin nu credea că era. Ceva se întâmpla. Suspiciunea îi fu confirmată când, o clipă mai târziu, şeful de sector o strigă, iar vocea lui, de obicei calmă, răsună încordată de-a lungul coridorului.

— Trebuie să fug, le spuse din mers. Lămuriţi-vă

despre ce e vorba până mă întorc.

Zgomotul făcut de tocurile înalte la contactul cu pardoseala lucioasă răsună de-a lungul coridorului în timp ce se apropia de Rostov, şeful ei direct:

— Domnule?

— Turiştii au semnalat un incident în mansarda Casei Mila, în 1965, îi spuse acesta. Fantome?

— Fantome? se trezi repetând Iris.

— Aşa le-au spus, ridică din umerii căzuţi Rostov. Spectre… în fine, scutură din cap, ce-or fi! Am trimis deja doi agenţi şi au dispărut de pe radar. Nu se poate ajunge în Casa Mila de la noi prin Rotondă. Tot ce trece rămâne blocat acolo. Avem motive să suspectăm că unele dintre spectre sunt chiar agenţii noştri.

— Ce pot să fac?

— Aş vrea să verifici cât de mult se întinde anomalia pe scara temporală. Ia-o de departe, ani, luni, zile, ore… vezi care sunt limitele, dar fără să rişti. Nu vrem să pierdem încă un agent. Este foarte important să ne dăm seama ce se întâmplă, dacă am provocat noi anomalia sau este de altă natură.

— Am înţeles, spuse scurt Iris.

Fără alte indicaţii, porni înapoi spre Rotondă. Când trecu pe lângă Annie şi Xavier, care o priveau îngrijoraţi, le şopti:

— Staţi pe aproape.

Rotonda era o încăpere circulară, mai mult lată decât înaltă, turtită parcă de viteza cu care se deplasa pe axul vertical din centrul turnului Agbar, baleind între începutul mileniului doi şi sfârşitul mileniului trei. Luminile fluorescente din tavan căzeau pe pereţii albi, goi, şi canapele joase, roşii, aliniate de-a lungul pereţilor între cele şase uşi din aluminiu. Chiar în centrul podelei, se ridica un stativ înalt de un metru şi jumătate, dotat cu un

terminal şi un ecran transparent.

Degetele lungi ale lui Iris selectară poziţia, Casa Mila, însă ezitară asupra perioadei. Nu era genul care să caute senzaţii tari, prefera să ştie în ce se bagă. În final, decise să aleagă data curentă, ceea ce era un termen relativ, având în vedere că turnul Agbar exista în toate perioadele concomitent şi nu avea un timp local interior care să corespundă exteriorului. Selectă data la care fusese semnalată anomalia.

Pe ecran apăru interiorul mansardei. Colţuri întunecate, spoturi de lumină, cutii de sticlă, oameni speriaţi şi siluetele transparente amestecate printre aceştia. Indiferent ce se întâmpla, incidentul continua să fie în plină desfăşurare. Ba chiar văzu materializându-se o nouă siluetă. Renunţă în ultimul moment să deschidă uşa. N-o tentau curenţii de aer formaţi în zona intrării, prea aduceau a vortex.

Se resemnă să-şi urmeze ordinele şi să cerceteze cât de extinsă era anomalia. Depistă exact ora la care apăruse primul semnal de distorsiune în câmp şi merse înainte pe firul temporal. O uşă se deschise la dreapta ei, lăsând să intre în Rotondă un bărbat care o salută scurt din cap şi ieşi pe uşa opusă, dezbrăcându-se din mers. Nimeni nu se dădea în vânt după costumele de camuflaj.

Iris abia îi observă prezenţa. Stătea cu ochii lipiţi de ecran, uitându-se fix la imaginea din ce în ce mai tulbure. Două chipuri din mulţime îi atraseră atenţia, dar semnalul video se pierdu înainte de a se lămuri ce se întâmplă.

Rotonda refuza să meargă mai departe în timp sau poate că doar pentru ea nu voia să o facă. Sistemele de siguranţă interveneau dacă utilizatorul nu avea suficientă experienţă ca să facă faţă situaţiei, iar Iris, cu cei patru ani de activitate la Paris şi cei trei din Barcelona, se pare că nu se califica. Însemna că avea la dispoziţie doar patru ore înainte ca legătura cu linia temporală a Casei Mila să se

piardă. Odată ce s-ar fi întâmplat acest lucru, dispărea şi ea, pentru că propriul chip şi-l văzuse în mulţime.

Opri căutarea şi reveni la poziţia neutră. Avea nevoie de cineva care dispunea de informaţii din interior, cineva care putea merge mai departe…

Părăsi Rotonda şi, fără să se grăbească să raporteze observaţiile, se duse direct la Xavier şi Annie, care aşteptau pe coridor. Lipsise doar câteva minute.

— Ştii, ne-am gândit, începu să vorbească Xavier înainte ca Iris să apuce să spună ceva. Hannes trebuie să fie cumva implicat. Numai el putea transmite mesajul…

— Ştiu, îl întrerupse Iris. L-am văzut în Casa Mila la patru ore distanţă de aici. Unde e?

Xavier se foi încurcat pe loc.

— Hannes s-a retras din activitate, bălmăji el. Compania nu e obligată să-l urmărească…

— Lasă gargara, se încruntă Iris, ştiind că asta se făcea oricum. Unde-şi face veacul? Şi când?

Xavier îşi dădu ochii peste cap şi lăsă să îi scape un oftat:

— Barceloneta. 2006… N-o să se bucure să te vadă, o avertiză.

2006, Plaja Barceloneta, Ciudad Veilla

Taxiul o luă de la turnul Agbar şi o duse până în apropierea plajei. Iris urmări distrată Barcelona începutului de mileniu perindându-se în spatele geamului. Nu era mult diferită de cea din 2338, în care trăia ea. Spre deosebire de Annie şi Xavier şi mulţi alţi colegi care preferau să aibă domiciliul în mileniul trecut, ea se număra printre puţinii fascinaţi de agitaţia şi aglomeraţia viitorului. Nu că ar fi trăit mult acolo, din moment ce-şi petrecea majoritatea timpului la serviciu, călătorind în toate direcţiile posibile, dar îi plăcea ca, la sfârşitul turei, la întoarcerea acasă, să aibă confirmarea că viitorul încă mai există.

Plăti taximetristului cu monedele luate de la sediu şi o porni pe nisipul fin al Barcelonetei. Oriunde se uita, plaja era ticsită de cearşafuri şi umbrele de soare. Iris merse pe faleză până ajunse în apropierea locului în care fusese depistat Hannes şi abia de acolo se încumetă s-o ia pe nisip. În graba în care plecase, nu mai pierduse timpul cu reglarea setărilor costumului de camuflaj, iar acum pantofii i se scufundau la fiecare pas în nisipul moale. Avea noroc cu materialul mulat de culoare neagră, care aducea puţin cu echipamentul de surfing şi, prin urmare, nu făcea notă discordantă în peisaj, mai ales că era o zi cu valuri.

Mai mulţi copii care se jucau cu mingea o forţă să facă un ocol larg, dar nu-şi pierdu ţinta din vedere. Îi zărise de la distanţă, doi bărbaţi întinşi leneşi pe şezlonguri cu un bax de bere între ei şi plăcile de surf înfipte în nisip în dreptul capului, asemenea unor pietre funerare. Ambii bărbaţi îşi coborâseră costumele în jurul mijlocului şi se cinsteau veseli cu bere. Ea se opri în faţa celui din stânga.

— Hannes? întrebă, deşi profilul semăna clar cu fotografiile din baza de date a companiei, în ciuda părului blond, mult mai scurt, care, fiind ud, părea o idee mai închis la culoare, aşa cum stătea strâns, smocuri-smocuri.

Doi ochi de un albastru atât de deschis încât păreau translucizi se întoarseră spre ea. Zâmbetul bărbatului îi îngheţă pe buze când recunoscu uniforma de serviciu.

— Nu ne faci cunoştinţă? îl înghionti prietenul lui, afişând un zâmbet larg.

— N-am avut onoarea, spuse Hannes, pe un ton care sugera că numai onoare nu era şi dădu drumul la cutia goală de bere pe nisip.

— Sunt Iris, de la filiala locală din turnul Agbar, se prezentă ea.

Serviciile de mesagerie temporală aveau să devină accesibile publicului abia peste treizeci de ani, pe măsură

ce activitatea se extindea în trecut, aşa că nu riscă să spună mai mult.

Din tăcerea încordată care urmă, tovarăşul lui Hannes se prinse că e în plus:

— Bine, văd că aveţi lucruri importante de discutat. Vă las.

Îşi luă placa de surf şi porni spre apă.

Iris îl aşteptă să se îndepărteze câţiva paşi înainte de a-şi explica motivul vizitei:

— Am primit un mesaj gol.

— Eroare de sistem, spuse impasibil Hannes.

— Annie şi Xavier susţin că e de la tine, se răsuci pe loc Iris, astfel încât soarele să nu-i bată în ochi.

O pereche de ochelari de soare ar fi fost numai bună, însă nu avea de gând să lase disconfortul s-o împiedice de la rezolvarea problemei pentru care venise.

Hannes oftă de parcă îi vorbea unui începător:

— Am plecat de patru ani. Nu mai sunt în sistem. Nu poate fi de la mine.

Iris se mulţumi să-l privească în tăcere. N-avea argumente care să susţină teoria celor doi şi nici nu era sigură că o crede, dar asta nu însemna că el nu era implicat.

— Bine, nu e de la tine, căzu de acord. Totuşi, ceva se întâmplă. A apărut un nod în Casa Mila.

— Aveţi echipe specializate care să se ocupe de anomalii, spuse Hannes.

— Da, dar nu cred că ai vrea să investigheze acest caz în particular. Prezenţa ta a fost confirmată acolo în următoarele patru ore.

Hannes rămase tăcut câteva secunde lungi, în care nu se auzi decât vântul, zgomotul valurilor spărgându-se de ţărm şi râsetele copiilor.

— Nu mă întorc, îi spuse privind în depărtare, iar când îşi răsuci privirea spre ea, riduri adânci i se formară

în jurul ochilor, dându-i aspectul unui om suferind. Nu *pot* să mă întorc.

— Foarte bine, renunţă Iris, prea repede ca să nu dea de bănuit. Îi întinse o carte de vizită scoasă din buzunarul costumului. În caz că te răzgândeşti…

Hannes o acceptă cu un gest mecanic, dar rămase cu mâna întinsă în aer când o străfulgerare roşie aprinse suprafaţa albă a cartonaşului. Nu fu nevoie să-l întoarcă pentru a vedea că nu scria nimic pe el. Ştia deja.

Iris îşi permise un zâmbet superior. Cartonaşul recunoscuse expeditorul, nu mai era nimic de demonstrat. Se răsuci pe călcâie şi o porni înapoi pe nisip spre esplanadă.

T0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

— Nu vine, le spuse Iris de îndată ce ieşi din Rotondă. Xavier dădu din cap în semn că nici nu se aşteptase la altceva. Lângă el, Annie făcu o mutră necăjită, ca şi cum îşi cerea scuze că Iris nu reuşise să-l convingă pe Hannes, un necunoscut pentru ea, să li se alăture.

— Nici n-avea cum, spuse Xavier. A stat prea mult în Rotondă, umblă vorba că a ajuns până la capăt. La această mărturisire fu, evident, scuturat de un fior. Ei se învârteau mai mult în jurul limitei dintre mileniul al doilea şi al treilea, nimeni din filiala locală nu ajunsese până în anul 3.000. I-a paradit organismul rău de tot, din cauza asta a fost nevoit să renunţe la transcendere.

— Ba o să vină, dădu Iris din cap cu încăpăţânare. L-am văzut în buclă. Din păcate, n-am timp să stau după el, se întoarse în loc şi porni spre ascensor.

— Ce vrei să faci? o întrebă Annie, aproape alergând, în efortul de a ţine pasul cu ea.

— Deocamdată e o anomalie locală, celelalte turnuri n-au depistat-o. Dar se extinde pe linia noastră temporală.

— Eroare de sistem? Vreo defecţiune? sugeră Xavier.

— Nu ştiu, dar Rotonda n-o recunoaşte. Şi, dacă

sistemul nu ştie ce e, nu ne poate ajuta.

— Şi atunci?

— Ordinele mele sunt să investighez Casa Mila şi să aflu ce se întâmplă, se opri, uitându-se încruntată la uşa liftului.

— Dacă intri în buclă, nu mai ieşi, îi atrase atenţia Xavier.

Era unul din primele lucruri pe care le învăţau la stagiul de pregătire, în cazul în care apărea o astfel de buclă iluzorie.

— Ştiu. De aceea, nici n-am de gând să intru, spuse Iris. Partea proastă era că, undeva în viitor, deja intrase. Toţi sunt de părere că e doar ceva local şi poate că aşa este. Atunci trebuie să existe o cale de-a o localiza, sistemul e prevăzut pentru tot felul de situaţii. Poate izola anumite sectoare, numai să vedem care…

— Dacă e cauzată de sistem, interveni Xavier.

— N-o să aflăm stând aici sau aşteptând echipele de intervenţie să dispară în buclă.

Iris păşi în interiorul liftului şi apăsă butonul pe care scria Arhive.

— Ştiu, te aşteptăm aici, spuse Xavier şi o trase pe Annie la o parte.

Uşile liftului se închiseră în timp ce-o întreba dacă mai voia o cafea.

— Vreo schimbare? îi întrebă, o oră mai târziu.

Se aflau tot pe coridor, la câţiva paşi de intrarea în Rotondă. Din fericire, lumea era prea ocupată cu evenimentele recente ca să observe că petreceau foarte mult timp acolo şi să intre la idei.

Annie clătină din cap.

— Anomalia din Casa Mila a fost confirmată oficial, spuse Xavier. Trei echipe trimise să investigheze au dispărut deja. Cum n-ai răspuns la apel, te-au dat şi pe tine

dispărută şi… umm… n-am găsit de cuviinţă să-i informez că eşti altundeva.

— Ai găsit ceva? întrebă Annie, teama subţiindu-i vocea la nivelul unui chiţăit.

— În 1784, a fost semnalat un punct de sciziune în Piaţa de la Seu, în apropierea Catedralei, spuse Iris. Cineva s-a apropiat prea mult şi, drept rezultat, o sută cincizeci de persoane aflate în piaţă au dispărut. Pare un fenomen asemănător…

Annie lăsă să-i scape un geamăt stins. Băgă mâna în buzunar şi scoase un alt cartonaş.

— Bine, pentru că a mai apărut unul.

Iris îl luă încruntată şi îl întoarse pe ambele părţi. Spre deosebire de primul, de data aceasta pe una din feţe scria cu litere mari „catedrala”.

— E scrisul lui Hannes, am verificat, spuse Annie.

— Ce naiba se întâmplă? murmură Iris, uitându-se fix la mesaj, ca şi cum acesta ar fi putut să-i dea un răspuns.

— Crezi că ar trebui anunţată conducerea? întrebă Xavier cu o voce lipsită de convingere.

Imaginea cu ea şi Hannes blocaţi în Casa Mila îi apăru în faţa ochilor şi Iris clătină din cap. Dacă afla conducerea de acel mic detaliu, risca să fie închisă într-o cameră şi supusă unui interogatoriu până nu mai ştie ce-i cu ea. Iar la sfârşit ajungea tot în buclă, pentru că linia temporală nu fusese afectată. Avea mai multe şanse să scape dacă se implica activ.

— Nu, mă duc la faţa locului să văd ce şi cum.

— Bine că nu e în 1821, în plină epidemie de febră galbenă, se scutură Xavier. Vrei să te însoţesc?

— Nu, clătină din nou din cap Iris, e prea departe pentru tine. Şi potenţial periculos. Rămâi aici şi acoperă-mi urmele. Mă întorc repede.

Iar dacă nu se întorcea…

1784, Piaţa de la Seu, Cartierul Gotic

Ceea ce Iris nu luase în calcul era faptul că, în secolul al XVIII-lea, deplasarea se făcea cu o viteză considerabil mai redusă, deoarece nu existau taxiuri şi nici măcar maşini. Ajunse cu greu în Piaţa de la Seu, după ce reuşi să găsească o trăsură, şi se împletici pe pavajul umed, străduindu-se să nu-şi umple fustele de noroi. Costumul de camuflaj era programat să creeze haine menite să nu atragă atenţia, dar asta nu însemna că erau şi comode. Din cauza simulacrului de corset, abia mai putea respira. Era motivul principal pentru care Iris prefera să trăiască în viitorul îndepărtat, unde convenţiile modei erau mai puţin restrictive.

Conform calendarului local, era duminică, o zi întunecată şi ploioasă de sfârşit de octombrie, iar lumea tocmai ieşea de la slujba de dimineaţă.

Iris dădu un ocol pieţei dreptunghiulare, atentă la orice urmă de distorsiune temporală. De obicei, acestea erau semnalate de o vibraţie a aerului acompaniată de puncte luminoase. Nu era cea mai mare distanţă străbătută în trecut, însă era destul de departe de timpul intern al Rotondei, iar corpul ei simţea asta sub forma unor furnicături uşoare care, pe măsură ce se acomoda, dispărură. Putea să-şi prelungească şederea o perioadă îndelungată fără să sufere consecinţe drastice, însă nu intenţiona. Dorea să plece cât mai repede, de îndată ce începea să se manifeste anomalia. Dacă întârzia, risca să fie absorbită odată cu restul lumii şi se îndoia că ar fi ajuns într-un loc plăcut.

Cineva o salută, iar ea răspunse cu o înclinare distrată a capului, cu atenţia fixată în altă parte. Sub cerul îngreunat de nori negri, falia de sciziune devenea tot mai vizibilă, un perete de lumină albă care pornea din colţul unei clădiri şi tăia piaţa în două, izolând Catedrala Sfintei Cruci şi a Sfintei Eulália. În prima clipă, oamenii nu o

observară, apoi, unul câte unul, au început să se întoarcă şi s-o privească miraţi. Surpriza se transformă în groază în momentul în care fură atraşi spre ea.

Făcea grăbită paşi înapoi, conştientă că, dacă nu punea suficientă distanţă între ea şi falie, când separarea avea să fie completă, n-avea să fie în stare să se opună forţei de atracţie emanate de ea. Se pregătea să intre pe o străduţă, câteva clădiri ar fi protejat-o mai bine, însă o mişcare suspectă o făcu să se oprească în loc. Din mulţimea de gură-cască se desprinsese o siluetă şi se îndrepta direct spre falie. Nimic neobişnuit dacă ar fi fost doar un cetăţean mai curios, dar, chiar de la distanţa aceea, Iris văzu că ceva nu se potriveşte. În locul costumului de epocă adecvat perioadei, bărbatul purta unul întunecat, mulat pe corp, suspect de asemănător cu echipamentul ei de lucru.

Bărbatul se apropie de falie, ezită o secundă, după care trecu prin ea şi dispăru în neant.

Acesta păru să fie momentul declanşator al dezechilibrului, deoarece forţa de atracţie se triplă instantaneu. Mulţimea ţipă. Iris simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Întinse instinctiv mâna, dar nu avu de ce să se agaţe. Un braţ o înşfăcă de mijloc, trăgând-o înapoi, şi golul subit din stomac îi dădu de ştire că se deplasau nu numai în timp, dar şi în spaţiu.

1997, Casa Batlló, Paseo Gràcia

Se prăbuşiră greoi pe o pardoseală din lemn lăcuit şi amortizară căderea cu o rostogolire. Capul lui Iris veni periculos de aproape de perete şi, încercând să evite coliziunea, se izbi cu fruntea de muchia unui calorifer. Gemu şi-şi frecă locul abuzat cu degetele, strâmbându-se, în timp ce se ridica în şezut. La doi paşi de ea, Hannes făcea acelaşi lucru, cu singura deosebire că el nu părea să fi încasat vreo lovitură.

— Ce-a fost asta? întrebă Iris. Şi unde suntem?

Se uită în jur, dar, deşi decoraţiunile interioare aminteau de Gaudi, asta nu însemna nimic. La cât de mult lucrase acesta şi la câţi imitatori avusese, s-ar fi putut afla oriunde în Barcelona. Măcar ştia că sunt tot în oraş şi cam în ce perioadă erau. Sau nu erau. Săriseră câteva sute bune de ani în timp.

— *Asta* a fost o falie de sciziune, spuse Hannes, dar cred că ştiai deja, din moment ce te aflai în piaţă.

— Şi tu ce căutai acolo? se încruntă ea.

— După ce-ai plecat, m-am gândit mai bine şi am decis că nu vreau să-mi petrec timpul care mi-a mai rămas prizonier într-o buclă din Casa Mila.

Iris îi aruncă o privire lungă, nevrând să comenteze referitor la speranţa lui de viaţă. Zvonurile, dacă îi dădea crezare lui Xavier, erau că nu-i mai rămăsese mult, mai ales dacă se încăpăţâna să nu-şi schimbe locul de muncă, motiv pentru care demisionase. Îl urmări cum se ridică cu uşurinţă de pe podea. Doar cearcănele întunecate de sub ochi îl dădeau de gol că nu era chiar în forma fizică optimă şi acceptă mâna întinsă ca s-o ajute.

— Şi unde suntem? apucă să spună în timp ce el o trăgea în sus, dar o privire aruncată afară, pe fereastra bogat ornamentată o lămurise deja.

Din interior, nu putea vedea faţada albastră, decorată cu mozaicuri şi piatră sculptată care amintea de oasele unui schelet uman, dar o cunoştea foarte bine.

— Casa Batlló.

După gradul de uzură a clădirilor şi vestimentaţia persoanelor din stradă, Iris estimă că se aflau undeva la sfârşitul mileniului al doilea. Nu înţelegea însă de ce holul larg de la intrare era pustiu, când Casa Batlló ar fi trebuit să zumzăie de turişti entuziasmaţi la ora aceea. Apoi observă că nici costumul ei nu se adaptase la noua perioadă temporală, revenind la structura amorfă, neagră, moale, din starea de repaus, care i se mula perfect pe

forme, ca un al doilea strat de piele, la fel ca al lui Hannes.

— Înainte de-a fi terminat şi dat în folosinţă turnul Agbar, birourile Timeexp au fost o perioadă în Casa Batlló, îi spuse acesta. După ce s-au mutat, s-a păstrat o linie directă într-o falie temporală, pentru orice eventualitate. Puţină lume ştie de ea, deoarece a fost abandonată de mulţi ani şi, oricum, nu se poate prelua controlul de aici, dar continuă să aibă acces la bazele de date ale firmei. N-o să ne deranjeze nimeni, versiunea asta a casei este goală, la fel ca atunci când a fost părăsită.

Îi făcu semn să-l urmeze la etaj.

— Cum ai ajuns aici? Ai aflat ceva? îl întrebă Iris, în timp ce urcau pe scara în spirală.

— Am urmat acelaşi drum ca tine, cred. Am căutat anomaliile cele mai îndepărtate, să văd care ar putea să fie legătura cu bucla din Casa Mila. Mi-e mai uşor să merg în trecut, aşa că am luat-o în direcţia asta mai întâi.

— Nici eu nu pot să merg prea departe în viitor, clătină din cap Iris. N-am toate acreditările necesare. Dar… cum? se opri să-l privească intrigată.

Cum fusese în stare să călătorească, dacă ieşise din sistem? Hannes îi rânji peste umăr şi flutură un card plastifiat în aer:

— Permis de turist! L-am luat înainte de-a pleca, în perioada audierilor. Nu sunt complet blocat pe loc, chiar dacă am demisionat. Şi, de fapt, nimeni nu demisiona cu adevărat, erau doar trecuţi în rezervă cu statut de agent inactiv, pentru a putea fi rechemaţi în cazuri de forţă majoră. Dezavantajul este că mă pot deplasa doar la obiectivele turistice şi la anume date, stricte în timp. Dar e mai mult decât poţi face tu, nu?

Se întoarse s-o privească de pe palierul de deasupra. Iris aprobă cu o înclinare a capului. Călătoriile ei în timp erau restricţionate de accesul la Rotondă. Nu putea sări dintr-un loc într-altul chiar aşa, de capul ei.

O conduse spre o firidă din perete, îmbrăcată în lemn, cu două băncuţe joase şi un şemineu cu horn înclinat. Îşi îndoi trupul ca să se strecoare prin deschiderea curbă şi se aciuă pe băncuţă, indicându-i să ia loc în faţa lui.

— Bun, înainte de toate, să ne ocupăm de ce e mai important, spuse Hannes şi extrase un terminal din perete. Cu cine lucrezi? clipi mărunt la ea sub lumina puternică a candelabrului din hol.

— Annie şi Xavier, spuse Iris şi se mută pe banchetă lângă el ca să vadă ce face. N-am anunţat conducerea… oficial sunt încă pe teren.

— Şi bine ai făcut. Până se hotărau ei cum să procedeze, riscai să te trezeşti deja prinsă în buclă, îi confirmă el temerile.

Hannes accesă sistemul de expediere a mesajelor şi introduse un singur cuvânt: catedrala. Abia atunci se lămuri Iris că mesajul nu fusese un indiciu, ci o confirmare că depăşiseră cu bine acel obstacol. Annie şi Xavier deja ştiau. Dar mai era cineva care ştia chiar mai mult decât ei toţi la un loc.

— Bărbatul… bărbatul care a dispărut în falie, spuse Iris. Nu l-am văzut bine, dar… semăna cu unul dintre ai noştri.

Un alt agent sau cel puţin cineva care intrase în posesia unui costum de camuflaj pe care nu se obosise să-l activeze.

— Posibil cineva dintr-o perioadă viitoare, murmură Hannes, uitându-se concentrat la ecran.

Arăta asemenea unei versiuni mai vechi a celui din Rotondă şi Iris se întrebă cât de performant era sistemul şi dacă le putea fi de vreun folos.

— Ceva? întrebă, neştiind ce căuta Hannes.

Acesta clătină din cap:

— N-are acces decât la datele existente în momentul

închiderii poziţiei. Şi nu văd nimic care ar putea avea legătură cu falia sau bucla.

— Rotonda are acces la mult mai multe date, doar e pe toată linia temporală, spuse Iris. Putem rula o simulare…

Hannes se opri să se uite la ea:

— Eu nu mă pot întoarce în Rotondă.

— Nu-i nimic, mă duc eu. Văd care mai e situaţia şi îţi transmit datele.

— Rotonda n-o să permită transmiterea datelor, chiar dacă recunoaşte Casa Batlló drept anexă.

Pe Iris începeau să o enerveze toate restricţiile cauzate de simpla lui încăpăţânare de a nu se întoarce în sistem.

— Cum te găsesc?

— Stabilim un punct de întâlnire. Ce zici de parc?

Nu se putea referi decât la Parcul Güell, aşa că Iris căzu de acord.

— Când?

— Ar trebui să stăm cât mai departe de buclă, cel puţin deocamdată. 1978? propuse Hannes. Şase mai, la 4 după-amiaza?

— Am să fiu acolo şi aduc şi ajutoare, dacă este cazul.

— Aşteaptă mesajul meu şi apoi vino.

Iris dădu să se ridice, dar Hannes o apucă de braţ:

— Şi notează-ţi coordonatele de urgenţă: Casa Batlló, 23 noiembrie 1997. Este singura dată când a fost închisă complet pentru a fi scoasă de pe linia temporală timp de o oră şi a reseta sistemul. Perforaţia în timp însă a rămas şi doar aşa te poţi strecura în ea, dacă ştii când şi unde să o găseşti.

Iris făcu semn că a înţeles. Spera să nu fie nevoie de un asemenea refugiu. Deocamdată avea de mers. Cum să-i explice şoferului de taxi să o ducă la o adresă care nu exista în 1997? Hannes nu părea dispus să o transfere

undeva în apropiere de Turnul Agbar, deşi ar fi putut.

T0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

Annie îi aruncă o privire îngrijorată când o văzu dând năvală afară din Rotondă. Lăsă să-i scape un oftat, uşurată că se întorsese, dar cuta dintre sprâncenele arcuite ale lui Iris nu prevestea nimic bun.

— Oh-oh, fu reacţia lui Xavier la felul în care Iris trântise uşile şi făcu un pas înapoi.

— L-ai văzut din nou pe Hannes? Cum mai arată? întrebă Annie.

— E ca un catâr, pufni Iris.

Annie se încruntă nedumerită. Nu ştia ce legătură avea catârul cu imaginea finlandezului înalt, cu ochi de gheaţă şi fizic atletic.

— Cred că se referă la temperament, îi şopti Xavier şi chicoti uşor. Şi, da, cam are dreptate.

— Nu şi nu… continuă să vocifereze Iris. Sigur e din linia noastră temporală?

— Absolut, spuse Xavier. Am lucrat împreună de la început şi el fusese deja angajat cu câţiva ani înaintea mea.

Doar că Xavier se mulţumise cu simple misiuni de curierat, în timp ce Hannes participase la acţiuni mai avansate. Şi uite unde ajunsese fiecare.

— Mda, are mai multă experienţă decât mine, mormăi Iris, cutele de nemulţumire din jurul gurii adâncindu-i-se. De aceea, trebuie să-i acceptăm colaborarea în propriii termeni, atât timp cât va binevoi să ne-o acorde, îi aruncă o privire lui Xavier.

— Oh-oh…

— Am nevoie de următoarele, se opri din mers Iris să mâzgălească câteva rânduri pe o hârtie.

Xavier îşi aruncă ochii pe listă şi fluieră în barbă.

— Pe bune? Păi, îmi ia vreo două ore doar ca să completez formularele. Direcţiei o să-i ia două săptămâni

să se uite pe ele şi după aia ne ia la întrebări la ce ne trebuie. N-avem timp, anomalia din Casa Mila se întinde, deja am pierdut contactul cu mansarda. Iar la ultima verificare prinsese peste 120 de persoane, dintre care nu toate erau de-ale noastre; printre ele se găseau şi turişti obişnuiţi veniţi de cine ştie unde, o informă Xavier.

— Glumeşti, da? îl ţintui Iris cu privirea. A zis cineva ceva de hârtii?

— Ah, clipi Xavier şi o privi de parcă îşi găsise un nou idol. Ei, da, în cazul ăsta se face, îi zâmbi larg şi-şi frecă mâinile, bucuros să treacă la treabă. Când îţi trebuie?

— Cât mai repede! răspunse Iris, pornind din nou în pas săltat pe coridor. Annie, anunţă-mă când mai primeşti un mesaj de la Hannes! îi spuse peste umăr.

Liniştea suspectă din secţia de Arhive era mai apăsătoare decât de obicei, dar, cum toată agitaţia se concentrase la nivelurile superioare, Iris n-avea de ce să se plângă. Revăzu datele referitoare la falia din faţa catedralei, însă nu era menţionat nimic în plus faţă de ce ştia deja. Prezenţa ei la faţa locului nu fusese înregistrată, nici a lui Hannes. Asta era bine, îşi spuse. Aveau încă libertate de mişcare şi se puteau deplasa fără să dea explicaţii, mă rog, atât cât le dădea voie permisul de turist al lui Hannes.

Îşi continuă investigaţiile în direcţie opusă, venind din viitor către cel mai apropiat punct de distorsiune relativ la Casa Mila. Desigur că găsi unul. Nici nu era prea departe, în 2546, doar la vreo două sute de ani de unde locuia ea. Însemna că i-ar fi fost uşor să se deplaseze până acolo. Dar nu era sigură dacă ar fi putut şi Hannes s-o însoţească. Va trebui să-l întrebe când îl va vedea, era totuşi un loc istoric… care ei îi plăcea destul de mult.

— A mai sosit unul, anunţă cu timiditate Annie din cadrul uşii.

Şuviţe transpirate i se lipiseră de tâmple, semn că

alergase până la ea.

— Parcul Güell, da? întrebă Iris doar ca să verifice.

— Nu, o privi mirată Annie. Fântâna magică.

2546, Fântâna Magică, Piaţa Carles Buígas

Mulţimea se adunase pe treptele din faţa Palatului Naţional. Întunericul se lăsase deja, în câteva minute începea spectacolul. De-a lungul timpului, fântâna fusese restaurată de mai multe ori, se schimbaseră luminile şi fondul muzical, însă tradiţia se păstrase. În fiecare seară, amatorii puteau urmări un spectacol de lumină şi culoare, asezonat cu bucăţi muzicale din perioade variate, prelucrate să se sincronizeze cu jocul de lumini ca pentru o adevărată fântână dansatoare.

Iris dădu ocol bazinului oval în care apa clipocea liniştită, acoperită de zumzetul spectatorilor. Mentalitatea nu se schimbase, oamenii stăteau strânşi în grupuri, aşezaţi sau în picioare, după cum prinseseră loc, vorbind tare ca să treacă timpul, cu aparatele pregătite să imortalizeze momentul. Cum o să-l găsească pe Hannes în îmbulzeala asta n-avea nici cea mai vagă idee.

Experienţa îi spunea că trebuie să păstreze distanţa, să nu fie în apropierea punctului de distorsiune când acesta se producea. Şi de unde să supravegheze mai bine situaţia, dacă nu de sus? Urcă pe scări, strecurându-se printre oameni cu câte un „daţi-mi voie… mă scuzaţi…”

Pe platforma intermediară, găsi un loc în care să se oprească. Nemulţumită, constată că tot era greu să fie identificată în mulţime în lipsa unei lumini mai puternice, aşa că se căţără pe parapet. Tălpile pantofilor riscau să alunece la contactul cu piatra şlefuită şi Iris îşi blocă articulaţiile ca să nu-şi piardă echilibrul. Ideal ar fi fost să poarte ceva mai bătător la ochi, precum modelul fosforescent de pe bluza fetei aflate cu câteva trepte mai jos, dar nu putea schimba setările costumului în public. Ansamblul subţire, de vară, fusese anume ales ca să nu

atragă atenţia şi era prea târziu să facă ceva în legătură cu asta.

O pală de vânt o înfioră şi câteva picături de ploaie îi căzură pe neaşteptate pe braţ. Norii se adunau deasupra fântânii, iar spectatorii începură să vocifereze, îngrijoraţi că le-ar fi putut strica spectacolul. Vântul suflă cu înverşunare, făcând-o să se clatine pe picioare, însă un braţ puternic i se înfăşură în jurul mijlocului, susţinând-o şi ajutând-o să-şi păstreze echilibrul. O privire aruncată rapid îi aduse sub ochi părul ciufulit şi decolorat al lui Hannes. Mutra acestuia era mai serioasă decât s-ar fi aşteptat.

— Ce s-a întâmplat în parc? mormăi Iris printre dinţi, recunoscătoare pentru sprijinul oferit.

— Nu vrei să ştii, îi răspunse Hannes pe acelaşi ton, iar Iris se strâmbă.

Conform consensului stabilit, schimbarea punctului de întâlnire nu putea însemna decât că se terminase prost. Vru să ceară mai multe detalii, dar primele acorduri muzicale se făcură auzite peste jeturile de apă care începeau să ţâşnească din fântână, iar continuarea conversaţiei deveni imposibilă din cauza zgomotului.

— Fii atentă la ce se întâmplă imediat în punctul de distorsiune, îl mai auzi şoptind.

Deci de data asta stăteau, înţelese Iris. Îşi simţi corpul încordându-se uşor şi, drept răspuns, braţul lui Hannes se strânse mai tare în jurul mijlocului ei, dar rămase fermă pe poziţie. Arhivele nu menţionau decât o distorsiune auditivă, care nu putuse fi explicată, dar care nu prezenta pericol fizic. Aşa că aşteptă.

În primele minute, nu se întâmplă nimic suspect. Mulţimea era liniştită, privind absorbită spectacolul. Abia după terminarea celei de-a treia bucăţi muzicale începu să distingă nişte inserţiuni care nu se potriveau, acorduri dintr-o melodie provenind din alt secol, posibil emise în cursul altui spectacol asemănător.

— Barcelona! erupse printre jeturile de apă, iar Iris recunoscu vocea lui Freddie Mercury.

Apoi orchestra se lansă în „We Are The Champions” şi Hannes chicoti:

— Întotdeauna mi-a plăcut Queen. Păcat că i-au scos din program. Acum priveşte… gesticulă cu mâna liberă, dar nu spre fântână, ci spre mulţime.

Din poziţia elevată în care se afla, Iris supraveghe mulţimea, căutând orice detaliu ieşit din comun. Nu-i luă mult să observe locurile goale apărute pe treptele suprapopulate. Oamenii dispăreau pe rând, aparent la întâmplare, dar nu înainte de a apuca să li se dezactiveze costumele. Agenţi ca ea, veniţi să observe distorsiunea, ceva îi afecta doar pe ei.

Gândul acesta îi trimise un şuvoi de adrenalină prin vene, realizând că erau şi ei în aceeaşi situaţie. Braţul lui Hannes se încordă în jurul ei şi Iris ştiu ce avea să se întâmple înainte ca genunchii să i se lovească de pardoseala din lemn.

1997, Casa Batlló, Paseo Gràcia

— Au, se plânse şi se rostogoli, ridicându-se pe genunchi. Ar trebui să aducem o saltea, ceva…

Hannes doar râse scurt, aparent prea familiarizat cu pardoseala ca să-i mai pese, şi o luă spre scări.

— Acum o să-mi spui ce s-a întâmplat în parc? insistă Iris, când reveniră în firida faţetată cu faianţă maronie şi margini furniruite cu lemn.

— A fost cineva acolo, admise Hannes, cineva care nu mă aşteptam să apară.

— Înseamnă că avem nevoie de ajutoare.

— Întrebarea este dacă ne întoarcem acolo… spuse gânditor Hannes, uitându-se la informaţiile de pe ecran. Poate există o altă cale.

— Alta? Spre ce?

Hannes se rezemă cu spatele de banchetă şi-şi frecă

ochii obosit.

— Bună întrebare! Casa Mila e un punct mort. Cine ajunge acolo nu se mai întoarce.

— Anomalia se extinde, dădu din cap Iris. Trebuie să oprim factorul cauzator, e singura soluţie.

— Dar nu ştim care e acesta, spuse Hannes. Ar trebui să investigăm toate anomaliile de pe linia asta temporală.

— Nu e timp. La patru ore de la declanşarea anomaliei se pierde legătura cu Casa Mila. Se opri să-l privească încruntată. De ce atât de repede? Anomaliile sunt, de obicei, stabile şi au bunul-simţ să persiste până le închide cineva.

— Spuneai că tot apar spectre în mansardă, îşi aminti Hannes. Poate… s-a umplut?

Chiar dacă se voia a fi o glumă, Iris o tratã cu toatã seriozitatea.

— De unde vin toate spectrele astea? se întrebă, fără a i se adresa lui în mod special. Îşi plimbă distrată privirea pe pereţi, pentru ca apoi să se întoarcă rapid spre Hannes. De la fântână?

El nu părea să aibă un răspuns, dar nici nu încercă să-i demoleze ipoteza. Orice era posibil, anomaliile încă nu fuseseră studiate suficient. Întotdeauna prioritatea fusese să le închidă sau să le reseteze, dacă existau victime şi se înregistrau pagube.

Iris îşi înlătură de pe frunte o şuviţă de păr scăpată din agrafele care i-l ţineau de obicei strâns la spate.

— Bărbatul pe care l-am văzut la catedrală… era cel întâlnit în parc? îl întrebă pe Hannes. Poate ştie el ceva.

Nu-l văzuse la fântână, dar asta nu însemna că nu fusese acolo. N-avusese timp şi condiţii să se uite după el.

— N-aş garanta. Şi dacă ştie, crezi că o să vrea să coopereze?

— Poate nu depinde numai de el dacă vrea să coopereze sau nu, spuse Iris, strângând din buze.

Hannes se răsuci pe banchetă ca să se uite la ea.

— Vrei să-l răpeşti? Vocea îi sună aproape impresionată.

— Se pot face o mulţime de lucruri, mormăi ea, şi ştiu exact persoana care ar putea să ne ajute.

Schimbară o privire.

— Xavier, rostiră în acelaşi timp.

— Încă se mai ocupă de chestii de-astea? Hannes nu părea foarte mirat.

— N-o să mă refuze dacă-i cer o favoare, spuse Iris.

— Presupun că nu, murmură Hannes. Mai ales dacă-i spui că următorul incident are loc în preajma Jocurilor Olimpice din 2022. La cât de împătimit e după sport, n-o să reziste tentaţiei să se implice.

— Credeam că-l interesează doar fotbalul.

— Glumeşti? Ţi-ar vinde bilete la orice eveniment sportiv care a avut sau va avea loc vreodată.

Nu încercă să-l contrazică. Activităţile mai puţin legale ale lui Xavier erau cunoscute de toată lumea. Avea însă grijă să nu stârnească valuri, iar conducerea avea nevoie de curieri care nu cereau majorări de salariu şi nu alergau după avansări.

— Încearcă să-l aduci la turnul de comunicaţii din Montjuic, o sfătui Hannes. N-o să creadă până nu vede cu ochii lui.

2022, Palatul şanţ Jordi, Satul Olimpic

— Sigur este aici?

Xavier se foi pe dalele roşietice care se întindeau de la ei până la turnul de comunicaţii aflat la capătul esplanadei. Tenişii lui prăfuiţi lăsau urme umede. Ploaia încă nu ajunsese la colina Montjuic, deşi cerul era acoperit de nori joşi, iar în restul oraşului deja ploua.

— Aşa a spus Hannes, îi răspunse Iris.

— Şi aşa, dintr-odată, îl crezi? se uită agitat în jur, neliniştit parcă de pustietatea locului. El unde e? Nu-mi

spune, nu vine.

— Îl cunoşti mai bine decât mine. De ce te miri?

— Nu mă mir. Mă îndoiesc însă că îl cunoaşte cineva cu adevărat pe Hannes, mormăi Xavier.

Iris îi aruncă o privire care ar fi putut însemna „şi acum îmi spui?” înainte de a-şi continua drumul spre turn. Stâlpii de iluminat de pe margine pâlpâiau în galben, înşelaţi de gradul scăzut de luminozitate din atmosferă, transformându-se în spectre palide.

— Mă simţeam mai în siguranţă lângă stadion, comentă Xavier, când se opriră la baza turnului de televiziune. Se uită în sus, la silueta stilizată a unei torţe, şi scuturră din cap. Mereu am impresia că o să mă trăsnească ceva din vârf.

Mai degrabă cineva, gândi Iris. Fobiile lui Xavier i se păreau ilare, aşa că le ignoră. Discuţia de la centru nu mersese prea bine. Xavier n-avea nimic împotrivă să dea o mână de ajutor, atât timp cât nu era nevoit să se implice direct. Hannes avusese dreptate, Xavier trebuia să vadă cu ochii lui.

— Doar câteva minute, murmură, aruncând o privire la timpul universal afişat pe manşeta costumului.

Şi atenţia ei era îndreptată spre vârful turnului de telecomunicaţii, dar din alte motive. Văzuse înregistrarea evenimentului din arhivă şi până şi pe ea o impresionase. În termeni de anomalie, era una dintre cele mai mari apărute vreodată.

Punctul de lumină se aprinse într-adevăr în vârful turnului de comunicaţii, de unde se extinse sub forma unei raze lungi spre incinta arenei sportive, încercuind-o de jur-împrejur. În conul de lumină format, clădirea păru să se dematerializeze. Clipi de câteva ori, apoi dispăru în totalitate, lăsând un oval perfect gol în loc.

— Uau… făcu Xavier, deschizând gura larg. Uau! Ai văzut? Arătă cu mâna spre locul în care se aflase Palatul

şanţ Jordi cu doar câteva secunde înainte. A dispărut cu totul! Toate meciurile alea… toate… se opri ca şi cum ar fi rămas fără aer.

— Biletele? îi sugeră Iris cu un surâs îngheţat.

— Şi alea!

— Linişteşte-te, au reuşit să închidă breşa după mai puţin de patruzeci de minute. Nu s-a pierdut nimic.

— Da, dar… continuă să gesticuleze cu mâna Xavier.

— Toate evenimentele s-au ţinut.

— Nu e vorba de evenimente! Cum poţi să concurezi cu asta?!

— Cu mare grijă, spuse sec Iris. Anomaliile se întâmplă, nu putem scăpa de ele, dacă ne aflăm la faţa locului la momentul nepotrivit. Dar încercăm să evităm asta. Şi nu suntem singurii. Mai e implicat cineva, o persoană care ştie mai multe. Sau cel puţin aşa susţinea Hannes.

Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme spusele, o siluetă se materializă lângă arenă, călcă în spaţiul cândva ocupat de aceasta şi dispăru brusc.

— Ăsta cine mai e? se miră Xavier.

— Nu ştim. Dar are cumva legătură cu ce se întâmplă. Şi exact asta vrem să aflăm.

Xavier nu arăta convins, aşa că Iris se văzu nevoită să continue:

— Am mers atât în viitor, cât şi în trecut pe linia noastră temporală. După toate calculele, anomaliile par să conveargă spre Casa Mila. Eu, una, nu vreau să rămân prinsă acolo. Dar singură nu mă descurc şi Hannes… ştii cum e Hannes.

Lângă ea, Xavier se uită din nou lung la turnul de comunicaţii şi apoi la locul pe care stătuse arena sportivă.

— Măcar stadionul a rămas întreg… De ce ai nevoie? întrebă cu un mormăit.

T0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

— A sosit confirmarea?

Vocea lui Iris o făcu pe Annie să tresară. După ce aceasta plecase cu Xavier într-o misiune de recunoaştere, mai mult târându-l după ea, Annie se retrăsese în birou, nevrând să petreacă prea mult timp de una singură la etajele superioare, unde oricum n-ar fi putut da explicaţii ce făcea acolo. Nu redeschisese însă ghişeul, mulţumindu-se să se foiască pe scaunul rotativ şi să-şi roadă unghiile până la carne, un obicei de care nu se putea dezbăra în clipele de agitaţie maximă.

Răsuflă uşurată s-o vadă pe Iris în cadrul uşii şi-i zâmbi timid:

— Nimic încă.

Hannes? Păreau să întrebe ochii rotunzi, căprui şi, deşi întrebarea rămase nerostită, Iris clătină din cap. Nu, Hannes nu se întorsese.

— Bine, mai aşteptăm puţin, decise Iris, deşi se vedea pe faţa ei că nu-i convenea. Sunt în Rotondă, încerc să iau legătura cu Hannes, spuse şi dispăru, lăsând cadrul uşii liber pentru o clipă, pentru ca o secundă mai târziu să apară faţa zâmbitoare a lui Xavier.

— Să înţeleg că te-a convins?

— Arată cam urât, admise Xavier, scărpinându-se pe ceafă. Şi, hmm, sunt amândoi prinşi acolo, se strâmbă. Dacă putem să oprim…

Pe Annie o străbătu un fior, dar nu putea spune nu. Şefii îi tot băteau la cap cu munca în echipă, deşi asta era una dintre cele mai solitare meserii posibile. Şi acum erau lăsaţi de capul lor. Cât mai aveau timp.

2237, Parcul Güell, Carrer d’Olot

Cartela îi ardea palma. Mesajul indica Parcul Güell drept următoarea destinaţie, semn că de data asta lucrurile merseseră cât de cât bine, altfel Hannes n-ar fi chemat-o să i se alăture. Şi mai însemna ceva: că nu se

putea descurca de unul singur. Avea nevoie de ajutorul ei.

La asta se gândea Iris în timp ce urca pe aleea lungă, pietruită, care şerpuia pe coasta dealului, îndreptându-se spre vârf. Agave mari creşteau deasupra coloanelor mai înalte decât ea, cioplite grosolan din blocuri de piatră. Nicio adiere de vânt nu mişca frunzele lungi, cărnoase. Soarele frigea nemilos deasupra capului, într-o vară toridă, numai bună să facă arsuri de gradul doi, dacă nu era prevăzătoare. Noroc cu costumul care o mai proteja, dar deja simţea vârful nasului şi pielea încinse pe faţă.

Iris nu făcea decât să urmeze fluxul turiştilor transpiraţi, în drumul lor spre platforma de sus. Hannes nu îi dăduse un punct fix de întâlnire, aşa că se plimba aiurea în speranţa că avea să îl vadă la un moment dat. Curba largă o duse spre un coridor format pe o parte din arcade înclinate, din aceeaşi piatră gălbuie, şi umbra lor fu binevenită, la fel ca ciuful de păr decolorat al lui Hannes pe care îl zări rezemat de una din ele.

— Mult ţi-a mai luat să ajungi, o întâmpină el.

— Uiţi că eu nu mă pot teleporta oriunde şi oricând vreau. Am fost nevoită să iau taxiul. Nici nu vrei să ştii ce tarife sunt în secolul ăsta, se strâmbă Iris.

— Mda, dezavantajele muncii, zise Hannes cu un zâmbet forţat.

Îi făcu semn să se dea înapoi câţiva paşi, ca să lase o coloană liberă între ei. Iris se conformă şi îşi luă o poziţie relaxată, rezemându-se de piatra aspră.

— Şi acum ce aşteptăm?

— Întrebarea este *pe cine* aşteptăm, o corectă el. Nu ştiu, spuse încruntat. Data trecută s-a terminat prost şi am putea relua scenariul la nesfârşit, fără să avansăm prea mult.

— Atunci, de ce ne-am întors aici?

— Pentru că el e cheia. Omul care apare în fiecare punct de distorsiune de pe linia noastră temporală.

— Şi dacă nu ştie nici el ce se întâmplă? Sau nu-i pasă?

— Atunci, îl oprim şi nu ne rămâne decât să sperăm că am ajuns la timp.

Iris se uită concentrată la vârfurile pantofilor. Mai participase la acţiuni de întrerupere a unei linii temporale şi nu fusese un sentiment plăcut. Dar anumite lucruri era nevoie să fie făcute şi nu exista vreo cale ocolitoare. Şi dacă n-o făcea ea, atunci, cine? Doar o afecta în mod direct.

Îşi ridică privirea la timp să vadă silueta materializându-se lângă peretele din piatră, parcă trecând prin el. O privire scurtă aruncată în jur o asigură că turiştii nu erau alarmaţi de prezenţa acestuia, ci îşi vedeau liniştiţi de drum. Furnicăturile de la marginea costumului îi confirmară prezenţa unui slab câmp de distorsiune.

Bărbatul de vârstă mijlocie, fără trăsături distincte, îi privi cu o urmă nedisimulată de curiozitate.

— Doar doi? Atât au trimis după mine?

— N-au trimis pe nimeni, spuse Iris. Investigăm o buclă apărută în Casa Mila. Aşa am dat peste tine.

— Înseamnă că sunteţi destul de buni, zâmbi bărbatul.

Iris îl privi printre gene, atenţia fiindu-i atrasă de costumul pe care îl purta acesta, asemănător cu al ei, dar nu identic.

— 2800? îl întrebă.

— Pe-aproape, aprobă el dând din cap.

— Cam departe de timpul tău, observă Iris. Ce cauţi aici?

— De cine fugi? interveni Hannes, care păstrase tăcerea până atunci.

— De ce toată lumea presupune imediat că fug de cineva? spuse iritat bărbatul. De ce n-aş putea să fug *spre* ceva? Dacă ţineţi neapărat să ştiţi, mă duc acasă. Şi, din

cauza voastră, am întârziat.

Conturul siluetei îi vibră şi începu să se dematerializeze. În spatele lui, peretele se despica, formând un coridor suficient de larg pentru ca acesta să se strecoare prin el. O anomalie micuţă şi instabilă, care dispăruse atât de repede, încât trecuse în mare parte neobservată.

— Aşteaptă…! strigă Iris, dar Hannes o prinse de braţ ca s-o oprească să meargă după el.

— N-o să-l prindem aici, îi spuse încet Hannes. Am mai încercat şi n-a mers. Ai adus ce trebuie? îşi ridică apoi vocea, iar Xavier apăru de după coloana arcadei libere.

— Am adus, să trăiţi, rânji el şi-i aruncă un dispozitiv micuţ, cu ecran luminat.

Hannes îl prinse din zbor şi Iris apucă să vadă un set de coordonate pe ecran.

— E setat să-i urmărească costumul. Însă cum am făcut-o prin piatră, legătura nu este foarte sigură. Dacă sare de mai mult de două ori, îl pierdeţi, aşa că vă sugerez să vă grăbiţi, le spuse Xavier, arătând clar că nu avea nicio intenţie să-i însoţească.

Să se grăbească, dar cum? Iris se gândi cu năduf la drumul lung cu taxiul şi întoarcerea la Rotondă, de unde ar fi trebuit să plece din nou cine ştie unde.

— O clipă doar… mormăi Hannes şi, dându-i drumul lui Iris, mâzgăli ceva pe cartonaşul cu mesaje, probabil noul punct de întâlnire.

O secundă mai târziu, Annie alerga pe coridoare să-i livreze mesajul lui Iris. De fapt, o făcuse deja.

— Bun, putem merge, spuse Hannes. N-avem timp să stăm după tine să te întorci la Rotondă, aşa că am să te iau cu mine. Să sperăm că permisul de turist n-o să fie suprasolicitat şi n-o să stârnească vreo alarmă.

După cum o spusese, părea convins de contrarul.

2466, Teleferic, Port Vell

La viteza cu care o apucă de mijloc, Iris nu avu timp să protesteze. Zări ca prin ceaţă rânjetul lui Xavier lăţindu-se, apoi se trezi blocată între corpul lui Hannes şi un geam prin care putea să vadă peisajul perindându-se pe sub ei. Privi în jos şi nu zări decât o mare de apă întinzându-se până la poalele colinei Montjuic. Se lămuri repede că se aflau în cabina telefericului care făcea legătura între port şi Montjuic.

— Calea ideală ca să eviţi coada la bilete, spuse Hannes. Sper că nu ţi-e frică de înălţime.

Iris clătină din cap. Nu-i era. Se ridică pe vârfuri ca să se uite peste umărul lui şi, deşi erau mai mulţi călători în cabină, bărbatul pe care îl urmăreau ei lipsea.

— Nu-i aici, îi şopti lui Hannes.

— Cabina următoare, arătă acesta cu bărbia spre cabina care se afla înaintea lor pe cablu şi se apropia deja de promontoriu. Există un decalaj…

Fu întrerupt de o legănare neaşteptată, semn că afară nu erau doar nori, ci se înteţea şi vântul. Iris se lipi cu spatele de geam, fără a-şi lua ochii de la cealaltă cabină, care tocmai se oprise pentru a permite debarcarea călătorilor.

— N-are niciun sens, murmură ca pentru sine. Până acum, n-a folosit mijloace de transport, s-a deplasat direct de la o anomalie la alta. Ce spune aparatul?

— Cu siguranţă e acolo, îi răspunse Hannes, după ce aruncă o privire pe ecran.

— Hmm… să meargă totuşi spre una? Dar a fost deja pe Montjuic, la stadion… şi la fântână…

— Aia a fost în alt secol, îi atrase el atenţia.

— Bine, dar nu-mi vine în minte alta, nu în zona asta… Am fi fost avertizaţi dacă se înregistrau şi alte anomalii majore atât de aproape una de alta.

— Poate a fost ceva de mică amploare. Nici cea din

parc n-aş spune că m-a impresionat cine ştie ce. Majoritatea lumii nici n-a observat-o.

— Deci nu-l mai interesează anomaliile mari, concluzionă Iris. De ce? Abia se poate strecura prin cele mici.

— Şi dacă n-a minţit? Dacă într-adevăr se îndreaptă spre ceva şi asta este singura sa cale de a ajunge la destinaţie?

Iris căzu pe gânduri. Avea suficientă experienţă în urmărirea infractorilor prin diferite perioade istorice ca să ştie că oamenii minţeau din diverse motive, cu cea mai mare uşurinţă. Dar bărbatul nu minţise.

— Are nevoie de o anume anomalie, gândi cu voce tare. Una mică. De-aia nu se duce direct. Costumele noastre le influenţează pe cele mici şi instabile, nu vrea să rişte. Ai idee unde am putea găsi una prin apropiere?

Hannes clătină din cap:

— Încerc să stau departe de anomalii de orice natură.

Iris îi aruncă o privire frustrată, pentru că nu-i era de ajutor, dar nu era totul pierdut. Printre modulele furnizate de Xavier se găsea şi o listă completă cu anomaliile înregistrate pe teritoriul Spaniei. Îşi rezemă braţul de rama geamului şi-şi plimbă degetele pe manşeta costumului. Imaginile se formară imediat, sclipind stins, vizibile dintr-un singur unghi, astfel încât să nu atragă atenţia.

— Fundaţia Joan Miró, spuse, după câteva secunde de studiu concentrat. Pe acoperiş, la muzeu. E cel mai aproape şi e chiar în drum. Acum, dacă am şti şi unde se duce… dar pentru asta ar trebui să aflăm mai întâi cine e.

Iar informaţia asta nu era disponibilă. Ecranul aparatului clipi în mâna lui Hannes şi Iris îşi îngustă ochii. Mai exista o soluţie. Putea să-i pună costumul sub urmărire şi să ceară identificarea producătorului şi a proprietarului. Toate costumele fiind înregistrate, avea

mari şanse să afle ceva.

Lângă ea, Hannes îşi schimbă rapid poziţia pe podeaua metalică.

— Ar trebui să ajungem acolo înaintea lui, ca să-l împiedicăm să plece mai departe.

Fu singura avertizare pe care o primi.

1572, Fundaţia Joan Miró, Avenida de Miramar

Rafalele de vânt, încărcate cu ploaie, îi izbiră violent din toate părţile. Iris se clătină pe picioare şi se agăţă de Hannes, tremurând în costumul subţire care nu reuşea s-o protejeze de frig. Undeva în depărtare, un fulger lumină un colţ de cer, urmat de bubuitul înfundat al unui tunet la scurtă vreme. Nimic nu era mai neplăcut decât o toamnă târzie în Barcelona, când nu ştiai cu ce să te îmbraci sau când să-ţi iei umbrela cu tine şi când nu.

Vremea însă era de partea lor, descurajând vizitatorii muzeului să iasă pe terasa care ţinea loc de acoperiş, ca să vadă priveliştea de sus. Erau singuri pe acoperişul plat, decorat din loc în loc cu sculpturi viu colorate din metal. Iris se întrebă cum de nu le trăsnea niciodată.

— Se pare că am ajuns la timp, spuse Hannes, iar Iris mai mult îi citi pe buze cuvintele decât le auzi din cauza vântului.

Îndepărtându-se de el, se uită în jur după punctul de lumină care prevestea anomalia. Străinul apărea întotdeauna după ce se pornea. Întrebarea rămânea în ce loc avea să se întâmple acest lucru. Terasa se întindea în jurul a două curţi interioare şi alergatul de la un capăt la altul nu părea o idee bună, în condiţiile date.

Din fericire, nu fu nevoie de aşa ceva. Uşa care dădea spre terasă, în faţa lor, se deschise şi bărbatul păşi afară.

— Iar voi? făcu acesta o grimasă.

Iris încercă să se deplaseze strategic, cu paşi mici, în direcţia lui, tot uitându-se după punctul luminos care întârzia să apară.

Bărbatul ridică mâna s-o oprească:

— Ajunge. Niciun pas mai aproape.

În jurul lor, furtuna se domolise, deşi pe conturul clădirii continua să plouă pe rupte. Cu un gest nervos, Iris înlătură o şuviţă umedă care-i tot intra în ochi.

— Ascultă-ne măcar, insistă Iris.

— Sunt convins că sunteţi bine intenţionaţi, dar nu am timp, arătă cu capul spre decalajul care se forma între două fragmente din parapet.

Nepăsarea din vocea lui îi dădu de înţeles că venea de prea departe din viitor ca să-i pese ce neplăceri ar fi putut cauza în trecut. În alte circumstanţe, Iris ar fi fost mai înţelegătoare, dar acum nu putea. În mai puţin de o oră avea să fie prizonieră în Casa Mila, incapabilă să facă orice altceva, în afară de a aştepta să fie salvată, poziţie în care nu ţinea deloc să ajungă. Hannes părea să fie de acord cu ea, numai că nu făcea nimic s-o ajute la rezolvarea problemei înainte de termenul-limită. Sigur, o salvase de câteva ori şi încercase în felul lui să continue cercetările, dar nu era suficient.

— Nu înţelegi, întreaga lume se duce de râpă din cauza voiajelor tale printre crăpături! izbucni ea.

— Nu-i problema mea. Găsiţi altă soluţie.

Bărbatul trecu în viteză pe lângă ei, îndreptându-se spre fisura în care intenţiona să dispară. Ideea lui Hannes de a acţiona fu să îl apuce de braţ. Fugarul se dovedi însă mai puternic decât se aşteptaseră şi, împins de inerţie, Hannes se văzu tras spre anomalie, întregul braţ intrându-i în zona de sciziune. Faţa i se schimonosi de durere şi, oricât se strădui să nu-i dea drumul, în cele din urmă, mâna i se deschise şi braţul îi căzu moale pe lângă corp. Bărbatul se făcu nevăzut.

Hannes îşi folosi cealaltă mână ca să verifice unde se dusese pe aparat, în timp ce-şi masa cu greutate degetele de la mâna rănită.

— Se pare că are o pasiune pentru muzee, spuse, strâmbându-se de durere.

2603, Muzeul de Artă Contemporană, Placa dels Angels

Următorul lucru pe care îl realiză Iris fu acela că se aflau la etajul al doilea al Muzeului de Artă Contemporană, chiar în capul rampelor lungi care făceau legătura între etaje în loc de scări. Un nivel mai jos, cineva se grăbea să dea colţul şi, deşi nu-i văzuse figura, spatele întunecat al costumului fu suficient pentru ca Iris să pornească în goană după el.

— La o parte! strigă, în timp ce făcea slalom printre vizitatori.

În urmă auzea răsuflarea greoaie a lui Hannes, care avea dificultăţi în a ţine pasul cu ea, dar nu se opri. La etajul unu aproape îşi pierdu ţinta, până o zări dispărând în cabina liftului de pe un coridor lateral. Nu-şi permitea să aştepte liftul să urce înapoi, aşa că îşi continuă alergarea pe rampă. Nu-l văzu părăsind clădirea, dar logica spunea că asta făcuse. Hannes, care între timp îşi mai revenise, porni direct spre ieşire.

Soarele puternic al după-amiezii o izbi în ochi, zăpăcind-o, iar copiii alergând pe skateboarduri în piaţa din faţa muzeului nu făceau decât să-i sporească gradul de confuzie şi enervare.

— Nu-l văd. L-am pierdut, spuse cu jumătate de gură, refuzând să admită înfrângerea.

— Da, a dispărut şi de pe monitor, aprobă Hannes şi băgă în buzunar aparatul nefolositor. Trebuie că a dat de anomalii apropiate şi a făcut două salturi în timp ce noi ne dădeam sufletul alergând după el, spuse cu o grimasă.

Iris se învârti în cerc. Lumina reflectată de pereţii albi ai muzeului o orbea, aşa că se întoarse spre Hannes cu mâinile proptite în şolduri:

— Şi acum ce facem?

Răspunsul veni de unde nici nu se aşteptau. Annie ţâşni din capela cu ziduri de cărămidă roşie din colţul pieţei şi le strigă:

— La Acvariu! S-a dus la Acvariu!

Iris nu stătu pe gânduri, ci întinse mâna spre Hannes, pentru a stabili contactul şi a fi transportată la noua destinaţie. O parte din creier se mira cum de avusese Annie curajul să folosească unul din mijloacele ilicite ale lui Xavier, ea, care nu pusese niciodată piciorul în Rotondă, şi de ce nu-l trimisese pe Xavier în locul ei, dar acest mister avea să-l elucideze mai târziu.

2789, Acvariu, Moll d'Espanya del Port Vell

Lumina soarelui fu înlocuită de verdele coridorului din sticlă din interiorul Acvariului. Lui Iris începea să-i placă noul mod de deplasare rapidă. Îi plăcea mai puţin banda mobilă pe care se aflau şi care se târa cu viteza unui melc. Era însă aglomeraţie, majoritatea turiştilor preferând umbra şi aerul condiţionat din interior arşiţei de afară. Nici vorbă să-şi croiască drum mai repede printre aceştia.

Între timp, nu le rămânea decât să aştepte şi să stea cu ochii în patru. Un sentiment puternic de nelinişte puse stăpânire pe ea, accentuat de presiunea tonelor de apă populate cu specii variate de peşti care o înconjurau. Dacă transfugul lor venise, sau venea, aici însemna că aştepta o anomalie. Ceea ce nu înţelegea Iris era cum îşi imagina tipul că avea să supravieţuiască uneia localizate în interiorul Acvariului. O anomalie era caracterizată printr-o fisură în continuumul spaţiu-timp. Nici nu voia să-şi imagineze cum ar fi reacţionat pereţii din sticlă la aşa ceva, oricât de rezistenţi ar fi fost.

— Nu e bine, şopti Iris, trăgându-se mai aproape de Hannes.

Un rechin alb trecu pe lângă ei şi copiii din jur îşi manifestară încântarea prin ţipete ascuţite.

— Ştii ceva despre ce s-a întâmplat aici? îşi coborî şi mai mult vocea, forţându-l pe Hannes să-şi încline capul ca să o audă.

Respiraţia lui îi mângâie obrazul când vorbi:

— Nu. Ştiu doar că toate anomaliile cunoscute au fost corectate la puţin timp după manifestare şi nu au existat victime. Teoretic, ar trebui să fim în siguranţă.

— Cu condiţia să nu treci tu prin fisură, observă Iris.

— Ei, nu le putem avea chiar pe toate, spuse Hannes şi-şi trase pe lângă corp braţul rănit.

Iris îşi muşcă gânditoare buzele.

— Aş putea să mă duc după el… să văd unde merge.

— Nu! Mâna lui Hannes i se încleştă dureros pe braţ, deasupra cotului, deşi ea nu se mişcase din loc. Ştim deja unde se termină aventura asta, în Casa Mila. Asta încercăm să evităm, ai uitat? îi aminti el.

— Şi atunci, ce alternativă avem? îl înfruntă Iris. Ai vreo propunere?

Hannes nu răspunse. Arăta de parcă ar fi avut ceva de spus, dar nu ţinea neapărat să rostească cuvintele cu voce tare. În momentul în care crezu că ştia la ce se gândeşte, murmurul vocilor aflat în vădită creştere îi determină pe amândoi să întoarcă brusc capul şi să privească drept înainte.

Atacurile de panică şi graba vădită cu care se retrăgeau oamenii îi făcură să înainteze împotriva curentului, până când ajunseră în zona părăsită de toţi. Un şuvoi subţire de apă ţâşnea din perete, de la baza unei crăpături care se întindea spre tavan, lungindu-se şi ramificându-se văzând cu ochii.

— Oh, nu… şopti Iris.

Putea să călătorească până la capătul timpului fără nicio ezitare, însă înecul i se păruse întotdeauna o moarte teribilă.

Manşeta de la mâneca stângă a costumului vibră,

semn că-i solicita atenţia. Informaţiile afişate de-a lungul braţului clarificau un lucru: îi spuneau cine era posesorul costumului dat în urmărire, dar nu erau de mare ajutor. Numitul Schassel B. Morrel dispăruse în urma unei explozii nucleare de la sfârşitul mileniului al treilea şi, după resetare, i se pierduse urma, ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, deoarece o resetare presupunea reactualizarea într-o stare anterioară stabilă a tuturor factorilor afectaţi.

— Nu ştiu, spuse Hannes, după ce termină de citit peste umărul ei. Dar contează? Important e să-l oprim până nu ne aruncă pe toţi în aer.

— E clar că resetarea n-a fost realizată corect, spuse Iris. Ceva le-a scăpat.

— Sau cineva.

Se uită în sus la el, aşteptând să explice la ce se gândea.

— Am văzut că poate călători instantaneu când şi unde vrea. Totuşi, insistă să se strecoare printre faliile de sciziune. Există un singur motiv pentru care ar dori să facă asta.

— Provine dintr-o altă linie temporală, spuse Iris cu o voce moale.

— Şi caută un loc prin care să treacă înapoi, termină Hannes.

— Nu se poate. Există teorii în privinţa asta, dar nu s-a găsit niciodată vreo cale de comunicare.

— Este posibil să fi fost doar un accident. Cumva a fost tras aici şi… ridică din umeri ca şi cum restul era subînţeles.

Apa continua să ţâşnească din perete cu un debit crescut, formând o baltă mare pe podea. Doi dintre muncitorii din echipa de întreţinere a clădirii alergară spre ei, strigând:

— Îndepărtaţi-vă! Mergeţi spre ieşire!

Hannes şi Iris schimbară o privire. Erau mai în siguranţă decât cei doi, putând să dispară în orice clipă de acolo. Singura problemă era că ei nu *voiau* să plece. Făcură câţiva paşi înapoi, în timp ce muncitorii se chinuiau să acopere spărtura fără prea mult succes. Peretele vibră, dedublându-se, după care pur şi simplu explodă.

N-apucară să simtă ploaia de cioburi pentru că apa i-o luă înainte, izbindu-i cu putere. Iris se trezi aruncată în peretele opus, atât cât mai rămăsese din el. Îl pierdu din vedere pe Hannes, deşi luminile în parte funcţionau, ajutând-o să se orienteze. Plămânii îi protestau din cauza lipsei de aer şi instinctul îi spunea să înoate în sus, dar ceva o opri.

Văzuse o umbră îndreptându-se spre locul în care fusese celălalt perete şi se luă după aceasta. Peşti, alge şi bucăţi de rocă pluteau pe lângă ea, forţând-o să se ferească din calea lor. Umbra se transformă într-o siluetă umană. Mai avea doar jumătate de metru până la fisură. Se vedea după mişcările energice că se credea deja dincolo. Iris n-avea nicio şansă să-l ajungă, deşi încercă.

Reieşi că omul se bucurase prea devreme. Rechinul apăru de nicăieri, iar apa se tulbură, căpătând o nuanţă roşiatică. Ceva o înşfăcă de picior, trăgând-o înapoi, departe de spectacolul înfiorător, şi Iris se zbătu panicată, realizând cu întârziere că nu era un alt peşte de pradă, ci o mână de om.

1997, Casa Batlló, Paseo Gràcia

— N-o să reziste mult podeaua asta, dacă mai repetăm experienţa de multe ori, comentă Iris, uitându-se la picăturile de apă care se scurgeau de pe ei şi împroşcau pardoseala lăcuită de la parterul Casei Batlló.

— N-o s-o mai repetăm de multe ori, spuse Hannes. Nu mai avem timp.

Iris îşi masă un loc dureros de pe coapsă. Abia se transferaseră şi, ca de fiecare dată, aterizarea nu fusese

plăcută.

— A murit, spuse cu gândul la masacrul din Acvariu.

— Foarte posibil.

Răspunsul sec al lui Hannes o făcu să se uite la el curioasă. Expresia de pe faţa lui era chiar mai sumbră decât s-ar fi aşteptat, având în vedere că tocmai murise un om.

— A murit, repetă el, tărăgănând cuvintele, dar nu s-a terminat. Altfel, n-am mai fi aici.

Tăcerea lui Hannes era la fel de grăitoare ca un răspuns.

— Înseamnă… înseamnă că tot e nevoie de o resetare.

— Cauza a dispărut, dar efectele încă se mai propagă. N-am scăpat de bucla din Casa Mila.

— Iar ei nu sunt la curent cu ce s-a întâmplat. N-au cum să efectueze corect resetarea. Noi trebuie să o facem.

Un muşchi zvâcni de-a lungul maxilarului lui Hannes.

— Tu trebuie să o faci. Eu nu pot să mă întorc. Rotonda e ditamai bulevardul în comparaţie cu fisura de pe Muzeul Miró.

Şi văzuse ce păţise când intrase în ea. Hannes încă-şi mai proteja braţul, care părea doar parţial funcţional.

— Bine, dădu din cap Iris. Mă duc singură. Am mai participat la câteva resetări, nimic de o asemenea amploare, dar o să mă descurc. Doar spune-mi cum să mă întorc în Rotondă. Trebuie să fi rămas o legătură directă, după ce au evacuat Casa Batlló, altfel cum au mutat toate echipamentele?

Ştia că avea dreptate, pentru că văzuse amplasamentul pe planurile din arhivă, dar Hannes nu trebuia să ştie asta ca să nu suspecteze ceva. Îl urmă pe un palier superior, unde deschise o uşă sculptată din lemn, şi îi făcu semn să intre:

— Cunoşti procedura.

Iris trase uşa după ea. Porni maşinăria, bucuroasă că răspundea la comenzi, deşi nu mai fusese folosită de o bună bucată de timp. Făcu setările necesare, după care aşteptă câteva secunde şi deschise din nou uşa.

— Nu merge, îl anunţă.

— Cum?

Hannes se strecură pe lângă ea şi se uită intrigat la terminal. Surpriza îi fu de scurtă durată. Iris închisese deja uşa. Lumina chioară clipi şi încăperea se metamorfoză în Rotonda largă şi bine iluminată.

T0, Turnul Agbar, Aviguda Diagonal

— Îmi pare rău, spuse Iris. Ştiu că nu asta îţi doreai, dar trebuie mers până la capăt, iar eu nu pot singură. Tu ai mai fost.

Privirea întunecată pe care i-o aruncă Hannes probabil că ar fi fost însoţită de nişte blesteme, dacă acesta nu şi-ar fi folosit toată energia ca să se ţină drept. Nu fusese o invenţie, câmpul energetic al Rotondei îi afecta foarte mult organismul. Hannes se uita spre cea mai apropiată uşă, cu vădită intenţie de a părăsi Rotonda, când o alta se deschise şi Annie năvăli înăuntru:

— Unde-aţi fost?! V-am căutat peste tot!

Ceva se întâmplase, ceva grav, dacă Annie se aventurase să folosească Rotonda, şi nu doar o dată, încălcând mai multe protocoale de securitate.

— A… a dispărut Xavier, îi tremurară buzele lui Annie şi ochii i se umeziră. L-a prins bucla.

Iris o luă uşor de braţ ca să o conducă spre ieşire:

— Ne ocupăm noi. Îl scoatem de-acolo, nicio grijă, îi spuse pe un ton blând, parcă adresându-se unui copil.

Annie se lăsă condusă spre uşă. În prag însă se opri.

— A, a sosit asta.

Îi întinse un mesaj. După ce Annie plecă, Iris îşi aruncă ochii pe cartonaş. „Mai departe”. Habar n-avea ce înseamnă, dar era mai surprinsă să-şi recunoască propriul

scris. Hannes nu ceru să vadă mesajul, indiferent ce spunea, era clar că nu se aştepta să supravieţuiască voiajului cu Rotonda. Găsi, totuşi, forţa necesară să se deplaseze până la terminal şi să seteze destinaţia. Înainte de a apăsa ultimul buton, îi aruncă o privire peste umăr.

O zgudui expresia din ochii lui. O viaţă în schimbul multor altora. Era oare un schimb corect? Hannes dădu comanda de pornire şi făcu un pas înapoi. Fiorul fu înlocuit de furnicături în membre şi o uşoară ameţeală, pe măsură ce Rotonda călătorea tot mai departe în timp. Îşi imagină că pentru Hannes era mult mai rău.

Bănuiala i se confirmă, când acesta se prăbuşi în genunchi. Cu un geamăt, Hannes se târî pe podea până ajunse să se sprijine de una dintre canapelele roşii de lângă perete. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, rămânând nemişcat. Doar pieptul continua să-i fie agitat de respiraţia sacadată.

Iris se agăţă cu mâna de consolă. Rotonda se zguduia din toate încheieturile, ameninţând să se dezmembreze. Şi ei i se înmuiaseră picioarele, dar nu, trebuia să reziste. Mai avea de setat o destinaţie. Văzându-l pe Hannes prăbuşit pe podea, dintr-odată ştiuse ce însemna mesajul. Dar mai întâi trebuia să se asigure că resetarea incidentului de la centrala nucleară se efectuase corect şi Schassel B. Morrel era pe lista de supravieţuitori. Era.

Zâmbind, deşi era discutabil dacă era un zâmbet sau o grimasă, Iris ceru o listă a ultimelor călătorii ale lui Hannes făcute cu Rotonda şi cardul de turist. Mai dificilă fu identificarea unui punct temporal din care se puteau executa resetări fine, parţiale, care să nu afecteze situaţia în ansamblu, ci doar starea fizică a subiectului. Calculele păreau să dureze mai mult decât putea aştepta ea.

În plină cădere, degetele îi alunecară peste terminal. Nici în ultima clipă dinainte de a-şi pierde cunoştinţa nu ştiu dacă reuşise să dea comanda sau nu.

+ 3.000 continua să clipească pe ecran. Şefii cu siguranţă aveau să-i concedieze… asta dacă mai rămânea ceva din ei.

— Când îşi revin, tu te ocupi de el, iar eu, de ea. Nu de alta, dar s-ar putea să ne trezim cu un război. Doar ştii cum sunt…

Ca prin vis, Hannes recunoscu vocea lui Xavier. Clipi şi se uită la luminile fluorescente din tavan. Îşi amintea căderea, dar n-avea idee cum ajunsese întins pe canapea. Era chiar comodă. În toţi anii cât lucrase acolo, nu avusese ocazia să le încerce.

Pregătit să se lupte cu o durere atroce, întoarse încet capul spre dreapta. Durerea întârzie să apară, în schimb, o văzu pe Iris întinsă pe canapeaua din capătul opus al încăperii, cu o mână atârnând peste margine. Scăpase din ea cartonaşul cu mesaje, căzut cu faţa în jos pe podea.

Annie şi Xavier discutau prea liniştiţi ca ea să fi păţit ceva. Cum stăteau cu spatele la el, profită de neatenţia lor ca să se dezmeticească.

— Pst, Annie, o apucă Xavier de braţ. Cât am fost prizonier în Casa Mila, am cunoscut pe cineva.

— O localnică?

— Un localnic, o corectă el, trăgând-o uşor de o buclă rebelă care i se încolăcea pe obraz.

— Da, şi?

— Mi-a vândut nişte bilete…

— Iar fotbal? oftă Annie.

— Ei, fotbal! Da’ ce, parcă altceva nu mai e pe lume? o luă la rost Xavier. Ia zi, ce eveniment important a avut loc în 1965 în Barcelona?

— Ăăă… se foi Annie pe călcâiele sandalelor cu talpă plată.

— Cum, nu ştii? Mă dezamăgeşti, clătină Xavier teatral din cap. Beatleşii au avut concert în Barcelona!

Annie scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat, iar

Hannes se trezi zâmbind fără să vrea. Toată lumea din clădire ştia de pasiunea ei pentru formaţia britanică. Când avea o zi bună, se vedea după felul în care fredona şi dansa pe coridoare.

— Ai bilete la concert? chiţăi Annie, regresând brusc la stadiul de adolescentă în extaz.

— Unu. Xavier făcu o pauză de efect. Celălalt îl ţin pentru mine.

— Ai! Xaviii!

Annie îşi aruncă braţele în jurul lui plină de entuziasm. Xavier o îmbrăţişă la rândul său şi îi făcu cu ochiul lui Hannes peste umărul ei.

Văzându-i ocupaţi, Hannes riscă să se ridice în capul oaselor. Îşi coborî picioarele pe podea şi-şi trecu o mână prin păr, încercând să-şi dea seama ce era diferit. Pe cealaltă canapea, Iris se mişcă şi ea, doar că trezirea el fu mult mai bruscă. Se răsuci pe o parte şi-i aruncă o privire îngrijorată.

Hannes avu nevoie de un moment ca să înţeleagă de ce îl studia din cap până în picioare atât de insistent. Căuta semne că suferea, însă durerea lipsea. Întregul corp îi zumzăia ca după o călătorie până la capătul timpului şi înapoi, dar nici vorbă de durerea îngrozitoare pe care şi-o amintea, separându-i ţesuturile şi punându-le la loc în momente aleatorii, aşa cum se întâmplase în ultimii ani. Ce naiba făcuse? Cum îl vindecase? La prima vedere, nici ea nu părea afectată de punctul terminus.

Un zâmbet îi lumină faţa, mulţumită de cele constatate, şi Iris se întinse după cartonaşul de pe podea, ca să scrie ceva pe el.

Xavier şi Annie negociau preţul biletului. Xavier insista să meargă la un meci cu el.

Iris se îndreptă spre canapea şi-şi aruncă peste umăr coama de bucle castanii. Când îşi ridică privirea, întâlni ochii pătrunzători ai lui Hannes. Şi timpul se opri.

Paris, 1941…

Ştefana Cristina Czeller

Ştefana Cristina Czeller s-a născut la Iaşi, în 1973. A absolvit Facultatea de Filologie a Universităţii de Stat Lomonosov din Moscova. În prezent, este reporter la cotidianul regional *Evenimentul.* A publicat proză scurtă în antologiile Millennium Books (*Dansând pe Mane şi alte povestiri fantastice,* 2009; *Steampunk: a doua revoluţie,* 2011, şi *Dincolo de noapte. 12 feţe ale goticului,* 2012; *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF,* 2012), şi în antologiile Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy (*Pangaia,* 2010, şi *Venus. Povestiri erotice Science fiction,* 2011). În volum, a debutat în 2011, cu romanul *Cerneală şi sânge* (Millennium Books), care i-a adus Premiul Romcon pentru debut în 2012. A obţinut, în 2009, premiul al doilea la Concursul de proză scurtă Helion, iar premiul al treilea, în 2010 şi 2011. În 2011, a primit Premiul de încurajare la Eurocon.

Chiar şi după un an, Parisul miroase a înfrângere, dar mintea nu-mi stă la asta. Colette s-a aşezat în cadrul ferestrei, goală. Formele ei sunt perfecte, o ştiu, chiar dacă nu le văd foarte bine. E cald şi întuneric în dormitorul meu, linişte în anticariatul de la parter. A fost destul de scump, dar multiplicatorul şi-a făcut bine treaba, spre deosebire de cronoportor. Încă nu-mi vine să cred că m-a electrocutat! E cel mai scump model, onorariile pe care le percep îmi permit asta. Am licenţă temporală de gradul cinci şi un coeficient de succes de sută la sută. Mă rog, aveam până la expediţia de acum.

Trebuia să fie simplă! Zero interacţiune, doar filmări de exterior pentru o docudramă. Îmi încheiam galeria cu profilul sever al lui Colette, pe fundalul soldaţilor naziști mărşăluind triumfători prin Paris. Spre deosebire de ea, eu ştiam că victoria lor era doar începutul unei înfrângeri.

Neştiutoare în privinţa sorţii ei şi a sfârşitului războiului, Colette strângea pumnii. Masculul din mine îşi dorea s-o consoleze, profesionistul socotea că mai sunt două minute până la deschiderea ferestrei de timp. Apoi a venit şocul şi am leşinat.

Colette se întoarce spre mine.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

Ce-aş putea să-i spun, fără să schimb, printr-un singur cuvânt negândit, istoria? Doar minciuni! Ar trebui s-o fac din reflex. Nu degeaba cei ca mine pot fi număraţi pe degete pe întreaga planetă! Mă plesnesc în gând. De ce mă laud cu profesionalismul meu, când am ajuns în pat cu femeia de care n-ar fi trebuit să mă ating?

— La tine, zic. La curbura sânilor tăi obraznici. La dulceaţa cărnii dintre coapsele tale.

Colette chicoteşte uşor, fără urmă de pudibonderie. La fel de simplu cum m-a ajutat să mă ridic atunci când cizmele teutonilor bocăneau pe Champs-Élysées. Mi-a oferit de mâncare şi un adăpost, convinsă că eram autorul unui atentat eşuat. Am sărutat-o când mă doftoricea, încă zăpăcit nu atât de durere, cât de senzaţia că eram prins în trecut. A intrat în mine şi abia după ce am terminat mi-a vorbit despre soţul ei. Pierdut pe front, probabil mort. Părea sinceră şi mi-am muşcat limba ca să nu-i zic adevărul.

— Da? şopteşte Colette. Păi, ar trebui să-ţi reamintesc şi altele.

Se apropie de pat cu pas lent, îşi dă capul pe spate şi îşi scutură părul lung, roşcat. Mă ridic în şezut şi Colette mă sărută în colţurile gurii, pe gât şi pe piept. Îmi trec degetele peste spatele ei. Dorinţa se trezeşte iarăşi în mine.

— Eşti nesăţioasă, şoptesc.

— Da. Iar ţie îţi place asta!

O sărut lung şi primejdia rămâne acolo, în mintea

mea. Dau s-o ţintuiesc pe Colette sub mine, dar se fereşte iute. E ceva diferit azi la ea, ca şi cum ar fi primit o veste foarte proastă. N-o întreb despre ce-i vorba. Oricum, ştiu prea multe dintre secretele ei şi zău c-aş prefera să nu fie aşa! Acea parte din mine care a rămas ancorată în anul 2187 mă dojeneşte iarăşi. Sigur c-aş vrea să cunosc totul despre soţia Pescarului! Deja am aflat destule cât să-mi triplez onorariul. Cu asemenea bani, aş putea să mă retrag. Oricum, nu cred c-aş avea curajul să încerc încă o misiune. Am avut nevoie de prea mult timp ca să repar cronoportorul, cu materialele disponibile în secolul XX. Regula impusă de Poliţia temporală, setarea multiplicatorului aşa încât să nu poţi obţine produse din viitorul perioadei în care te afli, m-a făcut cu adevărat să-mi smulg părul din cap. Dar n-aveam ce face, fireşte. Şi când te gândeşti că mi se păreau multe cele trei săptămâni de documentare mnemonică dinaintea călătoriei!

Ne rostogolim împreună şi, în fine, o pătrund. Colette priveşte undeva deasupra mea, deşi corpul ei răspunde mângâierilor mele. Hotărât, ceva nu-i în regulă! Chiar când terminăm, îmi dau seama. Azi a fost ucis prietenul ei, falsificatorul de documente. A preferat să-şi spulbere creierii decât să fie arestat de Gestapo. O alegere înţeleaptă. O va ajuta pe Colette să-şi prelungească viaţa.

Colette se ridică şi se duce la baie. Aud duşul pornind şi îmi simt degetele tremurând. Pescuiesc o ţigară din sertar, dar constat că n-am chibrituri. Nu mă îndepărtez totuşi de masă. Poşeta ei e chiar acolo. S-o deschid, să caut chibrituri? Ce mai contează, deja am încălcat o regulă de bază. Măcar ştiu că femeia superbă din faţa mea nu poate avea copii. Iar magazinul abia răposatului ei bunic l-am cumpărat fiindcă ştiam că se întâmpla în ziua aia. La ora când Colette mă îngrijea pe mine, s-ar fi întâlnit cu un ins total insignifiant pentru cursul istoriei. Ştiam că avea nevoie de bani şi, mai ales, pentru ce. Am ajutat istoria să

rămână neschimbată măcar în privinţa asta.

Mă trezesc scotocind în poşetă. Găsesc doar flecuşteţe femeieşti şi o pază. Un bărbat în uniformă neagră. Deşi nu fumez, mă înec. Când ridic privirea, Colette mă fixează din cadrul uşii. Trebuie să-mi repar repede greşeala.

— Teutonul ăsta îţi trage clopotele? zic. Doar nu ţi se pare mai chipeş ca mine? Sau vrei să mă faci gelos?

Buzele ei rămân strânse nu a furie, ci mai degrabă a concentrare. Îmi dau seama că încearcă să ia o decizie.

— Cine-i? risc, deşi ştiu răspunsul.

E însă întrebarea care se cere pusă, iar eu îmi păstrez tainele mai bine decât Colette. Milioane de vieţi depind de asta. Încet, Colette se destinde pe jumătate.

— Erwin Abt. Obersturmführer. Şeful Gestapoului din Paris.

Omul care poate da permise de liberă trecere. Deja Colette caută soluţii. E ca şi cum aş fi intrat sub un duş rece.

— Iartă-mă, spun cu toată sinceritatea. Nu trebuia să umblu în geanta ta. Am rămas fără chibrituri…

— Chiar eşti gelos? zice Colette.

— Ai vrea să fiu?

Pufneşte.

— Poate sunt, recunosc. De unde-l ştii?

— Nu-l cunosc personal. Am a primit o comandă, printr-o vecină care lucrează la Comandatură. E ziua lui de naştere şi vor să-i facă un tort. Cu faţa lui din marţipan deasupra. Ciudat, nu? A venit la ţanc… Am nevoie de bani.

O minciună frumoasă. Fac pe prostul şi-i întind fotografia.

— Ai de gând să-l livrezi personal? murmur, lăsând gelozia să răzbată în voce.

În fine, Colette surâde. Se pare că am dres lucrurile.

— Cinci etaje, doar noi doi? zice Colette. Nu-ţi face

griji, e doar un client! N-am de gând să mă împrietenesc cu el, doar să-i vând marfa mea. Scump!

— Ai perfectă dreptate, spun şi-o sărut pe obraz.

Colette răspândeşte un parfum slab de lăcrămioare, dar sub el desluşesc o urmă de transpiraţie. Trebuie să fiu mai atent. Adorm gândindu-mă la asta.

Când mă trezesc, sunt singur. Soneria de jos îmi sporeşte durerea de cap şi privesc înceţoşat ceasul. Am dormit până la ora zece. Ce-i cu mine? Mă spăl cu apă rece, îmi trag la repezeală hainele şi cobor.

Când deschid uşa anticariatului, mai că nu ţip. Obersturmführerul Abt mă studiază serios şi-mi dau seama că, din fericire pentru mine, e obişnuit să aibă efectul ăsta asupra parizienilor. Uniforma neagră îi vine ca turnată, iar banderola cu svastică stă chiar pe mijlocul braţului, de parcă ar fi fost lipită acolo. Prin geam văd că o maşină fără însemne e oprită la câteva case mai încolo.

— Pot intra? întreabă Abt într-o franceză perfectă.

— Aaa… da, poftiţi! şoptesc şi-i fac loc să treacă.

Drăcuiesc în gând. Coincidenţa e prea mare. Aproape că-mi vine s-o iau la fugă, dar răul ar putea fi deja făcut. Sau aş putea provoca, printr-o reacţie deplasată, un val de schimbare temporală. Mă mulţumesc să trec în spatele tejghelei şi să-l las pe Abt să se plimbe printre rafturi. Poate nu găseşte ce-l interesează şi pleacă. Nu văd de ce ar avea nevoie să cumpere antichităţi, când sunt atâţia oameni pe care-i poate jefui. După doar două minute, teutonul vine drept spre mine.

— Mă interesează cărţile vechi, spune.

Mă silesc să zâmbesc politicos.

— Dintr-un domeniu anume?

— Da, zice şi-mi întinde o listă. Orice de aici.

Mai că nu-mi cad ochii pe hârtie. Recunosc titlurile. Cele mai multe dintre ele au fost obiectul precedentei mele incursiuni în trecut şi încă se află în memoria

multiplicatorului. De data asta, chiar că-i prea mult! Sunt gata să refuz când privesc peste umărul lui Abt, iar răspunsul vine de la sine. Nu-i pot permite să iasă acum. Pe celălalt trotuar, la două case mai încolo, Colette a ieşit în uşa patiseriei. Întâlnirea ei cu neamţul nu trebuie să aibă loc acum. Profit de faptul că iubita mea priveşte spre băiatul din prăvălie şi trag storul.

— Soarele mă deranjează, murmur. Migrene… Cred că am ceva în depozit. Vă ofer o cafea cât caut?

— De ce nu? Mulţumesc.

Îl conduc în salonul de protocol, care nu are ferestre afară, îi tom cafeaua şi mă reped la subsol. Multiplicatorul produce o copie a manuscrisului spaniol într-un minut. Până şi mirosul de hârtie veche e perfect! Pun cartea pe masă, în faţa lui Abt. Cer un preţ astronomic şi, după cum mângâie fiecare foaie, cred că-l va plăti.

Îl las să se desfete, mă apropii de aparatul de radio şi-i dau drumul. O femeie cu voce gravă cântă despre dragoste neîmpărtăşită. Despre ce altceva ar putea cânta, într-o ţară cotropită? Cred că, de acum, Colette s-a întors în prăvălie, dar e mai bine să nu risc. Ochii obersturmführerului se ridică spre mine, mâinile cu unghii tăiate rotund pun cartea deoparte. Gesturile sale au o moliciune aproape feminină.

— E ceea ce îmi doream, fără îndoială! zice. E adevărat ce se spune despre dumneavoastră, monsieur Vernaud.

Ridic din sprâncene, deloc încântat de ideea ca numele meu să fi fost pomenit gestapovistului. Ar trebui să-i mulţumesc servil pentru compliment, dar mă mănâncă limba.

— Cine şi ce spune, monsieur? zic totuşi.

Abt îmi aruncă încă un surâs care l-ar face pe unul mai slab de înger să se ascundă sub tejghea.

— Că puteţi găsi orice pentru preţul potrivit,

monsieur.

E clar că nu voi primi alt răspuns.

— O, aş vrea să fie aşa! spun. Sunt doar un negustor de cărţi rare, iar războiul mi-a pus destule beţe în roate.

Abt pare, pentru o clipă, surprins, apoi chipul său redevine o mască impenetrabilă. Îşi scoate portofelul.

— Împachetez volumul? întreb. Îl luaţi cu dumneavoastră sau să-l trimit undeva?

— Împachetaţi-l! îl iau cu mine acum.

— Foarte bine, spun.

Scot o hârtie neagră, de cea mai bună calitate, şi îmi fac de lucru cu împachetatul. Nu pun fundă, mi se pare deplasat pentru o carte care povesteşte cum să torturezi fără să ucizi. Când am terminat, îi întind pachetul în tăcere. Abt îl aşază sub braţ.

— Sunteţi o persoană foarte interesantă, monsieur Vernaud, murmură obersturmführerul. Cred că ne vom mai vedea.

Mă înclin puţin şi nu arăt că un compliment venit de la capul Gestapoului nu poate fi decât un scuipat în obraz. Nu mai am mult de aşteptat până voi ieşi din capcana asta.

— Mulţumesc, spun.

Abt se întoarce chiar înainte să deschidă uşa şi-mi dă o carte de vizită.

— De fapt, ce-ar fi să veniţi la cină azi, la şapte? Poate vom mai discuta despre secretele manuscriselor vechi.

Mă uit la pătratul de carton. Nu văd cum aş putea refuza fără să-l jignesc pe teuton.

— Voi veni cu plăcere, spun, dar nu sunt sigur că veţi aprecia conversaţia mea. Trebuie să recunosc, volumul pe care l-aţi cumpărat nu intră în lista lecturilor mele preferate.

Ochii lui Abt mă analizează fără să se ascundă. Parcă sunt o insectă sub microscop. Obersturmführerul a început

un joc ale cărui reguli le ştie, deocamdată, doar el. Dacă nu vreau să pierd înainte de a le pricepe, trebuie să fiu foarte atent. Dacă n-aş şti cât de puţin mai e până se va deschide fereastra de timp, aş intra în panică.

— Ce-ar fi, atunci, să-mi aduceţi o carte care v-ar plăcea? propune Abt. Sunt gata s-o cumpăr fără să ştiu despre ce-i vorba. De mic, mă înnebunesc după surprize. Poate se va dovedi că împărtăşim aceleaşi gusturi.

— Aşa voi face! promit.

— Vă aştept, atunci!

Iese, sunând energic clopoţelul. Din prag, constat mulţumit că strada e pustie. Abia atunci îmi dau seama că mi-e cămaşa leoarcă de transpiraţie.

Migrena mă izbeşte de cum trec pragul apartamentului lui Abt. În timp ce schimb fraze politicoase, fac eforturi să nu mă holbez la el, dar tot observ că-i vine rău costumul civil. Sacoul gri îi dă un aer bolnăvicios. Nu sunt singurul său oaspete. Găsesc în sufragerie alt teuton şi o cocotă, Pauline. E o blondă simpatică, într-o rochie prea decoltată, care vorbeşte mult fără să spună nimic. Îşi încreţeşte din când în când chipul de parcă ar vrea să strănute, dar nu scoate niciun sunet. Abt mă aşază lângă ea, el şi al doilea friţ stau de cealaltă parte a mesei. Prietenul său, poate, doar subordonatul lui Abt e un bărbat la vreo 50 de ani, cu umeri laţi şi şolduri mici. A preferat uniforma, dar tunica de comandă nu reuşeşte să ascundă disproporţia, chiar dacă neamţul o aranjează obsesiv. Se recomandă oficial untersturmführer Johann Bauer şi apoi nu-mi acordă atenţie, de parcă aş fi un obiect de mobilier. N-aş zice că mă deranjează chestia asta.

Folosesc pauzele în conversaţie încercând să-mi dau seama cine i-ar fi putut povesti lui Abt despre mine. Am ales anticariatul şi pentru că-mi dădea ocazia să călătoresc în interes de afaceri, să fac achiziţii bizare. Reparaţia

cronoportorului n-a fost deloc o treabă uşoară, am apelat la o mulţime de improvizaţii. În plus, eram sigur că nu voi avea prea mulţi clienţi, în niciun caz dintre cei care ar putea influenţa mersul istoriei. Evident, m-am înşelat.

Gust din supa de ciuperci şi-i surâd reţinut lui Abt. Nu încerc să par foarte destins, dar nici prea îngrijorat, chiar dacă gestapovistul n-ar ghici motivul nici într-o mie de ani. Încerc să-l descifrez pe obersturmführer. Pozele nu spun mare lucru despre caracterul unui om. Îl vedeam mai dur, în fond, e unul dintre apropiaţii mustăciosului. La invitaţia lui va veni Hitler în Paris. Încerc să-mi dau seama ce-i place la gazda mea. Nu erudiţia pe care o demonstrează cu fiecare propoziţie. E însă o enigmă pe care nu voi avea ocazia s-o dezleg.

Descopăr că am totuşi poftă de mâncare. Friptura de porc e bună, iar Pauline pare flămândă. Nici cu Bauer nu mi-e ruşine. Înfulecă de parcă ar fi ultima lui masă şi sunt sigur că a avut cu ce să-şi umple burta şi până acum. Îi surâd vag lui Pauline, care reuşeşte să turuie printre înghiţituri despre preţurile mari din magazine şi despre speculanţi. Când ajungem la îngheţată, începe să vorbească despre restricţiile de circulaţie. Abt mormăie câte ceva, eu răspund destul de anemic. Mă tot întreb ce hram poartă Bauer. Emană forţă pură, dar nu şi inteligenţă ascuţită. În fine, Pauline se ridică să-şi pudreze nasul, iar Abt îşi descheie nasturii de la sacou şi mă priveşte.

— Volumul pe care mi l-aţi vândut e foarte interesant! zice. Acasă nu mai găseşti aşa ceva, din păcate. Colegul Bauer a şi început să experimenteze cu ajutorul lui.

Mi se face greaţă, dar îmi stăpânesc expresia.

— O, da? murmur. Nu credeam că mai aveţi nevoie de îndrumări în privinţa… asta.

Abt surâde larg.

— O, ne descurcăm bine oricum! Dar colegului Bauer îi place să-şi folosească la maxim talentul. Când aţi venit,

tocmai îmi spunea cât de mulţumit e de transferul la Paris.

Nu ştiu ce aş putea răspunde. Privirea lui Abt stăruie asupra mea şi-mi încleştez fălcile ca să nu-i propun gestapovistului să încerce pe pielea lui metodele descrise în memoriile inchizitorului spaniol.

— Aşa-i, obersturmführer, mormăie Bauer. Aici nu mă plictisesc deloc! Oase şi carne. Asta suntem toţi, nu? E fascinant ce ne putem face unii altora dacă renunţăm la inhibiţii.

E tot mai greu să rămân impasibil, dar nu am de ales. Un bici de gheaţă mi se plimbă pe spate când mă gândesc la ce i-ar putea face Bauer lui Colette. Abia acum îmi dau seama că, totuşi, soarta va fi blândă cu ea.

— Îmi pare bine că v-a plăcut, spun rece. Dar chiar credeţi că doar asta suntem? Oase şi carne? Nu vă e teamă de ce-aţi putea descoperi, fie şi după moarte?

Abt surâde doar cu ochii. A tras o concluzie privind aluatul din care sunt făcut? Pune linguriţa cu care mestecă în cafea pe farfurie, se ridică şi aduce o sticlă de coniac. Ne toarnă încet, savurând tăcerea grea care s-a lăsat.

— Vorbiţi despre rai, iad, suflet şi pedeapsa divină? întreabă Bauer. Nu există! Aiureli menite doar să subjuge masele.

— Monsieur Vernaud nu pare un om religios. Se referă, poate, la altceva.

— Ei bine, răspund, uneori voinţa e mai importantă decât nevoile cărnii. Să luăm fachirii, de exemplu…

Ochii lui Abt se îngustează. Clar, i-am oferit din nou ce aştepta. Ce dracu’ mi-a venit? Bauer îşi drege glasul. Îmi dau seama că începe să se enerveze.

— Vorbiţi despre trucurile şarlatanilor? mă întreabă arţăgos. A crede-n ele e la fel cu a aştepta ca duhul sfânt să pogoare la masa asta!

Patima pe care o pune în negarea credinţei mă face să ghicesc în el un preot renegat. E timpul să plec, o

ceartă cu un teuton ar fi chiar o prostie. Bag mâna în buzunar şi scot un pachet învelit în hârtie gri. I-l întind lui Abt.

— V-am promis o carte, spun.

Abt rupe ambalajul şi citeşte inscripţia de pe copertă.

— Memoriile Elinei de Guise? N-am auzit niciodată de ea.

Istoria tipei ăsteia e o aiureală de asemenea dimensiuni, încât ar trebui să-l descurajeze pe neamţ să-mi mai caute compania. De altfel, din scriptele anticariatului, rezultă că nu s-a vândut de-o veşnicie.

— A fost acuzată de vrăjitorie, zic, însă după ce a murit. Un accident de călărie… Se spune că însuşi Necuratul a venit să-i revendice sufletul. Urma copitei sale a rămas întipărită pe fruntea Elinei până i-au ars leşul.

Poftim! Acum ai să mă laşi în pace? Ochii lui Abt se aprind, contrazicându-mă. Poate alegerea mea n-a fost una prea fericită.

— Preţul? întreabă.

— Acelaşi ca data trecută?

Scoate portofelul fără să comenteze, ba chiar îmi oferă serviciile şoferului său, Fritz. Imediat ce portiera se trânteşte în urma mea, ştiu că am realizat exact ce nu-mi doream. L-am prins pe Abt în cârlig.

Rumeg gândul ăsta neplăcut tot drumul spre casă. E ciudat cum pot numi casă o locuinţă nu doar de pe alt continent, ci şi din alt timp! La fel de bizară e senzaţia că spaţiul mi-a fost violat, pe care o trăiesc imediat ce intru în dormitor. Zgomotul unei bătăi din palme se aude din spatele meu, convingându-mă că nu mi se năzare. Nu doar rochia lui Colette e neagră, ci şi dispoziţia.

Mă priveşte acuzator, fără să scoată un cuvânt. Bănuiesc motivul vizitei ei neanunţate, dar cel mai tare mă îngrijorează mâna pe care o ţine în buzunar. Să fie încleştată pe o armă? Pot fi ucis la fel de bine şi în timpul

meu, şi în trecut sau viitor. Îmi dreg glasul.

— Bună seara, Colette, spun. De când dai buzna aşa, în lipsa mea? E oare înţelept?

Rânjetele cu subînţeles sunt specialitatea ei, dar cel de acum se dovedeşte o adevărată capodoperă.

— De ce n-ar fi? zice din vârful buzelor.

După conversaţia plină de miez a teutonilor, chiar n-am nevoie de aşa ceva. Dar trebuie să-mi păstrez calmul.

— Poate fiindcă nu ţi-am dat o cheie, şoptesc. Sau fiindcă a trecut de ora stingerii! Credeam că eşti mai prudentă, iubito! Dacă te opreau friţii?

— Friţii, repetă pe un ton ascuţit. Ca Abt, din a cărui maşină ai coborât? Sunteţi cumva prieteni la cataramă? Cine eşti de fapt, Jacques?

Glasul ei are o asprime pe care nu i-o cunosc, dar îi dau dreptate. Femeia asta merge pe sârmă, fără plasă, de luni bune. Nu cred c-aş avea curajul de a-i urma exemplul, dar ceva din reproşul ei mă enervează destul cât să-mi vină s-o plesnesc.

— Ai pus să fiu urmărit? întreb şi încerc să mă apropii de ea. Speram că mă cunoşti mai bine…

— Şi eu speram, zice sec. Se vede că m-am înşelat! Seara asta se poate termina prost, Jacques.

Glasul ei tremură puţin, dar ochii sunt neîndurători. Sunt cam nouăzeci la sută sigur că va scoate pistolul. Arunc o privire rapidă spre stradă. Nimeni nu trece prin faţa magazinului. Dacă m-aş arunca spre ea… Nu, riscul e prea mare! Chiar mai mare dacă ea e cea rănită.

— Linişteşte-te! îi zic. Nu face din ţânţar armăsar!

— Vorbeşte! îmi spune răstit. De ce te-ai dus la el? Maşina lui a fost şi ieri pe strada noastră. A venit tot la tine? Explică-mi!

Îşi doreşte totuşi să fiu nevinovat. Asta-i bine.

— M-a invitat la cină, recunosc. Mi-a fost frică să nu mă duc.

— Te-a invitat?

— A intrat dimineaţă în magazin şi a cerut o carte. S-a dovedit că o aveam. I-am vândut-o la un preţ exorbitant. A fost doar o afacere. Habar n-am de ce m-a chemat la cină, serios!

Colette se încruntă.

— Ce carte? întreabă.

— Ce contează? Una veche.

— Cât de veche?

— Din Evul Mediu. Un tratat despre tortură al unui inchizitor obscur. A fost o minune că-l aveam.

— O minune! răspunde cu o ironie muşcătoare. E doar un client ca oricare altul, nu? Ştii ce metode are Gestapoul, Jacques?

Aş putea s-o întreb de unde ştie ea. Dar subiectul e cu atât mai delicat cu cât, evident, Colette n-a trecut încă peste moartea amicului ei.

— Ei, murmur, eu n-am nicio vină pentru ce fac brutele astea!

De ce simt nevoia să mă dezvinovăţesc? E o prostie.

— Sigur că da, Jacques! Iar Abt ţi-a trecut pragul după ce i-ai văzut poza… Chiar vrei să cred că toate astea sunt coincidenţe?

Mânia i-a înroşit obrajii. E şi mai frumoasă, dar simt pericolul. Trebuie să contraatac.

— Ascultă, ce vrei? zic. I-ai făcut teutonului ăstuia un tort şi te superi fiindcă am scos şi eu nişte bani de la el? Nu-i vina mea că Franţa a pierdut războiul! Încerc şi eu să supravieţuiesc, ca tine. Seara a mai cumpărat o carte. Una care stătea în magazin de câţiva ani, iar acum am măritat-o pe bani frumoşi!

Sper că nu am exagerat. Ochii i se îngustează şi gura i se destinde doar puţin.

— Haide, Colette, termină cu farsa asta! murmur. Dacă te interesează aşa de mult, lasă-mă să-ţi povestesc ce

s-a întâmplat între mine şi Abt.

— Dă-i drumul!

Nu înfrumuseţez lucrurile, nu trag de timp. Îi descriu pe ceilalţi meseni, reproduc fidel conversaţia, ca un soldat care dă raportul. Strategia pare să funcţioneze, ochii i se îmblânzesc de tot.

— Foarte bine, ai dreptate, zice Colette pe un ton care-i contrazice vorbele. Fă-mi cunoştinţă cu el!

— Ceea? bâigui.

Imprudenţa cererii ei mă şochează. Se dă, măcar în parte, la mâna mea, când ştie atât de puţine despre mine! Trebuie să fie disperată.

— Te-ai ţicnit? zic. Vrei să te ştie lumea de târfa gestapovistului?

Nu asta vrea, dar aşa ar trebui să sune reacţia unui om care o cunoaşte ca pe-o amantă focoasă. Colette se uită urât la mine.

— Dacă de bani ai nevoie, te pot ajuta! încerc s-o conving. Nu trebuie să te arunci de gâtul unuia ca el. N-ai auzit chiar nimic din ce ţi-am spus? Sau nu de bani e vorba, ci de putere?

— Nu-i treaba ta! Crezi că ai vreun drept asupra mea? Ei bine, n-ai! Ce te costă să-mi faci cunoştinţă cu el?

— Nu! spun cu toată hotărârea de care sunt în stare.

Nu-i vine să creadă c-o refuz. Nu-mi dau seama dacă asta mă face să cresc în ochii ei.

— De ce? şopteşte. Nu mă iubeşti!

Aşa să fie?

— Ţin la tine, spun. Iar Abt vorbea despre tortură într-un fel care-ar băga în sperieţi orice om normal. Să-mi pui un pistol la tâmplă, şi tot n-aş face-o!

Sunt al dracului de serios în privinţa asta, deşi nu-mi doresc deloc să mor. Valurile de timp stârnite de uciderea mea ar scutura, probabil, barca istoriei, dar cred că aş răsturna-o de tot dacă i-aş face pe plac. Abt şi Colette se

vor întâlni o singură dată, iar unul dintre ei va muri.

— Nu, repet. Nu te dau pe mâna lui, ca un proxenet de duzină. Aştept încordat, dar Colette scoate mâna din buzunar şi-mi surâde obosit.

— Bine, cedează pe moment. Dar îmi povesteşti ce-ţi mai spune? Când vă întâlniţi din nou… încerc să aflu ceva despre Armand.

Minte iarăşi, dar e vremea să fac o concesie.

— Da, promit! Dacă ne mai întâlnim. Eu, unul, n-am de gând să-l caut.

Colette mă sărută pe obraz.

— O să te caute el, dacă i-a plăcut cartea! Vecina spunea că-i ca un buldog, când te înhaţă nu-ţi mai dă drumul.

Nu-mi ascund fiorul şi zăresc o sclipire ciudată în ochii ei. Scutură din cap ca şi cum ar vrea să-şi limpezească mintea.

— Am crezut că-l cunoşteai deja, spune. Că ţi-ai bătut joc de mine.

E rândul meu să pufnesc. E doar un alt fel de a mă acuza că sunt provocator.

— Crezi c-atunci mă afişam cu Abt?

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu… Sunt obosită.

Mă prefac că-i accept explicaţia. Doamne, în ce plasă de minciuni suntem prinşi! Cine-i musca şi cine-i păianjenul? Ca să-mi alung supărarea, o sărut lacom. Ne împăcăm pe covorul ros, printre cărţi. În tot timpul ăsta, în mintea mea sună zeci de semnale de alarmă, dar le ignor. Sunt convins că şi ea face la fel. Avem oare de ales?

Clopoţelul de la uşa din faţă mă fac să sar din pat, deşi n-am avut somn peste noapte. Privesc ceasul. E abia ora şapte. Cineva e foarte nerăbdător.

— Cine-i? strig. N-am deschis încă, îmi pare rău! reveniţi peste un ceas.

— Herr Vernaud, obersturmführerul Abt vrea să vă vadă.

Colette a avut dreptate. Gura mi se usucă instantaneu.

— Imediat! strig.

Mă spăl şi mă îmbrac ca la armată, cobor scările în fugă. Şoferul lui Abt face zâmbre în faţa uşii. E tânăr, blond, înalt, prototipul arianului perfect. Mă întreb ce instrucţiuni a primit pentru cazul în care aş refuza invitaţia. N-am s-o fac, fireşte. Sunt însă îngrijorat. A trecut doar o noapte de la cina cu Abt.

— Îmi cer scuze, spun, abia m-am trezit. Despre ce-i vorba?

— Nu ştiu, răspunde morocănos Fritz. Trebuie doar să vă duc la Comandatură.

Ceva oficial? Abt nu-i deloc politicos trimiţându-şi şoferul aşa, dar nu-i momentul să protestez.

— Bine, zic, e mereu o plăcere să-l văd pe monsieur Abt.

Zâmbesc larg, de parcă aş fi fost invitat de un prieten la o agapă, şi-mi iau haina din cuier. Îl urmez pe teuton şi încerc să nu-mi închipui ce face acum Colette. Cred că s-a trezit deja. Dacă totul merge bine – şi, zău, ce-ar putea ieşi prost când te întâlneşti cu şeful Gestapoului parizian şi ţi-ai asumat o întreagă viaţă falsă? – va trebui să decid foarte repede dacă şi ce-i povestesc despre întâlnirea noastră de azi.

Îmi simt degetele chircindu-se în pantofi când mă aşez pe bancheta din spate a maşinii negre. Nu cred că-i vorba doar de o discuţie literară. Dacă Abt a găsit o spărtură în povestea mea, am pierdut jocul. Migrenele din ultima vreme sunt nimic pe lângă ce mi-ar putea face el şi amicul său Bauer. Adevărul e că, şi să le mărturisesc cine sunt, tot nu m-ar crede. Iar dacă, prin nu ştiu ce minune, m-ar crede, aş schimba istoria în feluri pe care nici măcar

nu îndrăznesc să mi le închipui. Întâlnirea mea cu Abt e un fel de glumă a diavolului, dar nu am de ales.

Privesc fix ceafa şoferului, spunându-mi că trebuie să mă liniştesc. Poate Abt doar se plictiseşte. Bauer nu pare un partener de conversaţie prea stimulant. Apoi îmi dau seama că nu trebuie să fiu perfect calm. Oarece emoţii sunt de aşteptat de la un anticar când e luat pe sus, direct din pat, şi dus la Comandatură. Bine măcar că şoferul nici nu mă bagă în seamă, conduce maşina pe străzile încă pustii, cu aroganţa învingătorului. Fericiţi cei ce nu-şi cunosc viitorul! Mă întreb ce-ar spune dacă i-aş şopti la ureche că, nu peste foarte mult timp, va fi mort, prizonier sau măcar muritor de foame. Când Führerul va muri, scuipând sânge, von Stauffenberg şi aliaţii săi vor pune în mişcare planul lor de preluare a puterii. Vor încerca să negocieze o pace separată cu Anglia, dar speranţele li se vor nărui când Bomba va cădea peste Lübeck. Singurul prototip funcţional al ruşilor, dar suficient pentru a pune capăt ostilităţilor. Pacea de la Berna, din 1942, va fi un dezastru pentru Germania. Băiatul ăsta are toate şansele să nu se mai întoarcă acasă niciodată. Nu mulţi dintre gestapovişti au făcut-o. Stalin a obţinut un preţ foarte bun, chiar dacă programul nuclear al URSS era din nou în impas – milioane de prizonieri, despăgubiri uriaşe de la toate statele învinse… Cred că i-a părut tare rău că n-au intrat în război şi japonezii!

Santinelele ne dau salutul şi maşina intră în curtea interioară a Comandaturii. Cobor, fără să aştept ca şoferul să-mi deschidă uşa. De undeva de la etaj se aude bocănind o maşină de scris, de pe o fereastră întredeschisă răzbate muzică simfonică de la radio. Wagner, ce altceva?

Mă grăbesc să-l urmez pe şoferul care pare mânat de-o armată de draci. Cizmele lui bocănesc pe scări şi ne încrucişăm cu câteva femei frumuşele, dar cu niciun ofiţer. În general, clădirea are un aer paşnic, dar nu las asta să-

mi adoarmă vigilenţa. Doza potrivită de frică îţi poate salva viaţa. Ne oprim în faţa unei uşi care nu se deosebeşte cu nimic de celelalte şi soldatul bate uşor, o singură dată.

— Da, se aude dinăuntru.

Şoferul deschide uşa şi rămâne în cadrul ei. Pocneşte din călcâie şi mă anunţă.

— Să intre! zice Abt.

Păşesc în biroul obersturmführerului. Geamul e larg deschis şi încăperea, scăldată în lumina zilei încă tinere, are un aer confortabil. Scaunele sunt tapisate, în locul fişetului e un dulap sculptat cu struguri şi foi de viţă. Pe peretele din spatele lui Abt nu văd portretul lui Hitler, ci un peisaj marin. Fără îndoială, odaia a fost mobilată după gustul gestapovistului şi aici nu se varsă niciodată sânge.

Abt se ridică şi îmi iese în întâmpinare. Îmi prinde mâna, concediindu-l pe şofer.

— Herr Vernaud, îmi cer scuze că v-am adus aici, spune, dar ochii îi rămân poruncitori. N-am dorit să vă inoportunez.

Cum să nu! De-aia m-a trezit la ora şapte. După cum arată, bănuiesc însă că el n-a dormit deloc. Strângerea lui de mână e fermă, dar pielea degetelor sale e prea catifelată. Îmi controlez cu grijă tonul.

— Nu-i nicio problemă, monsieur Abt! Deşi, mărturisesc, nu mă aşteptam să fiu chemat la Comandatură.

Surâde şiret, fără să dea drumul degetelor mele. Îmi dau seama că nu va fi o întâlnire uşoară.

— Mă tem că asta e o discuţie oficială, zice şi, în sfârşit, mă eliberează.

Arată spre scaunul din faţa biroului. Mă aşez şi mimez un interes somnoros.

— Coniac? mă întreabă Abt.

— De un deget, murmur.

Mă serveşte şi-mi înmoi buzele în pahar. Băutura e

foarte bună, dar trebuie să-mi păstrez capul limpede.

— Am găsit „Memoriile” extrem de interesante, spune după o pauză gestapovistul. Sunt lucruri pe care nu le ştiţi despre mine, monsieur Vernaud, dar care vă pot schimba viaţa!

Mă priveşte atent. Îmi dau seama că aşteaptă ceva de la mine şi îngheţ pe dinăuntru. Indiferent ce calcule şi-a făcut, porneşte de la o premisă falsă. Reuşesc cumva să par liniştit.

— Mă tem că nu pricep, spun.

Ce vrea de la mine? Cât de departe pot duce şarada asta? Nu mă las însă pradă panicii, nu încă. Dacă m-ar fi considerat duşman, nu şi-ar fi trimis doar şoferul după mine. Trebuie să-l las să creadă c-am intrat în jocul lui, să-l conving să nu mă reţină azi.

— V-am verificat atent, zice Abt. Ştiu că m-aţi minţit.

Am dat de dracu’. Cum au putut lucrurile s-o ia razna atât de repede? Strâng din fălci şi încerc să gândesc. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie s-o pun în pericol pe Colette. Dar simplul fapt că a intrat în patul meu i-ar putea schimba soarta. Am greşit ca un începător! Îmi stăpânesc cu greu geamătul. Fără îndoială, Abt şi subordonaţii săi vor avea timp să mă facă să urlu.

— Trebuie să fie o greşeală, bolborosesc.

— E timpul să dăm cărţile pe faţă, monsieur Pineau!

Îl privesc tâmp. Numele mi-e cunoscut, dar n-are nicio noimă să mi-l atribuie mie.

— Ce spuneţi, monsieur Abt? bâigui. Sunt Jacques Vernaud şi nu vă mint! Nici prin cap nu mi-ar trece!

Se ridică, se apropie şi mă izbeşte cu dosul palmei peste gură. Nu destul de tare cât să sângerez, suficient cât să mă doară. Simt un vag parfum floral pe degetele lui.

— Tăt! spune aproape jovial. Nu-mi insultaţi inteligenţa, domnule Pineau! V-aţi ras barba, aţi scăpat şi de mustaţă, v-aţi vopsit părul în negru. Fişa cu amprentele

dumneavoastră a dispărut… Dar astea sunt doar artificii. V-am căutat de la căderea Parisului, şi eraţi chiar sub nasul meu… Admirabil!

Îmi trânteşte în faţă o poză. Omul din ea seamănă într-adevăr cu mine, dar poartă o uniformă de căpitan al serviciilor secrete. Cum aş putea să-l conving că nu-s eu, când adevărata mea identitate e imposibil de dezvăluit? Pur şi simplu, nu ştiu ce să spun. Vorbesc aproape fără să gândesc.

— Aici aţi dorit să ajungeţi de la început. Ce vreţi de la mine?

— Aşa mai merge! Ştiam că un om de inteligenţa dumneavoastră va lua repede decizia potrivită.

Uşa se deschide fără ca cineva să bată, iar Bauer îşi vâră capul prin deschizătură. Privirile noastre se întâlnesc şi Bauer rânjeşte sinistru.

— Ei? întreabă Abt.

— Încă nimic! Dar oaspetele nostru va coopera.

Mă întreb dacă Bauer ştie pentru ce m-a chemat şeful său. Mai că-mi vine să-i zic să-şi păstreze timp şi pentru mine. Când nu-i voi putea oferi informaţiile de care are nevoie, Abt mă va da pe mâna lui. Şi, spre deosebire de adevăratul Pineau, eu n-am vreo capsulă de cianură ascunsă pe undeva. Cu acea parte a minţit care n-a fost încă invadată de teroare mă întreb dacă sunt prins într-un val de timp. Unii istorici cred că Pineau a fost mâna dreaptă a Pescarului în atentatul cu bombă care l-a ucis pe Hitler. Ciudat e că n-am observat cât de bine semăna personajul acela cu mine. La înfăţişare, vreau să spun, eu, unul, n-am crezut niciodată în bazaconii. Pineau, în schimb, a fost considerat capul unei grupări de ocultişti. Dar se spuneau multe despre el, inclusiv că-i plăcea nu doar compania femeilor, ci şi a bărbaţilor. Toate astea puteau fi doar o parte a acoperirii sale. Tresar la gândul ăsta. Recapitulez tot ce ştiu despre Abt şi tot ce-am

discutat de când l-am întâlnit. Să am totuşi noroc? Pot juca o singură carte.

— Nu vă voi oferi informaţii militare, spun. Oricât mă veţi tortura, voi muri înainte să vorbesc. Sunt vechi oricum. Dar ştiţi, bănuiesc, despre celelalte preocupări ale mele…

Abt rânjeşte larg.

— Pe moment, tocmai asta mă interesează!

Respir uşurat, fără să mă ascund. Am o memorie fotografică şi, măcar la o primă discuţie, pot debita destule inepţii din cărţi care nu s-au păstrat până în vremea lui Abt. O să-l mulţumească, sper.

— Vă stau la dispoziţie, murmur. Dar putem discuta altundeva? Clădirea asta pute a moarte.

Abt se uită lung la mine şi mă întreb cât mă va costa îndrăzneala mea. Acolo unde m-a lovit, îmi simt pielea fierbinte. S-ar putea şi să se umfle.

— Păi, nici n-aveam de gând să vă ţin aici! spune jovial obersturmführerul. Cercetările mele trebuie să rămână secrete. Pentru ceilalţi, sunteţi doar un anticar. Despre restul, îi raportez direct lui Himmler.

Uşurinţa cu care mi se destăinuie mă face să cred că sunt deja condamnat. Deşi nu-mi place nimic din ce aud, dau aprobator din cap.

— Puteţi să plecaţi, zice aproape regal Abt. Voi trece diseară pe la anticariat. Am o listă întreagă de întrebări pentru dumneavoastră. Să nu credeţi că sunt un neofit însă…

Deci e antrenat în prostia asta cu ocultismul cu mult dinainte să mă cunoască. Un amănunt pe care istoria oficială nu-l pomeneşte. Bun! Nu trebuie să-mi fac reproşuri că i-am stârnit interesul pentru supranatural. Restul nu contează, până diseară voi fi departe.

— Sunt sigur că voi avea răspunsuri pentru dumneavoastră, murmur.

Abt rânjeşte la fel de binevoitor ca un şarpe cu clopoţei.

— Văd că ne înţelegem de minune, monsieur! Câţiva dintre oamenii mei vă vor asigura protecţia, dar nu vă vor stânjeni. Vom avea o colaborare fructuoasă.

N-am replică pentru asta. Gestapovistul e sigur că m-a prins în capcană şi e mai bine aşa. Mă ridic, iar Abt îşi drege cu efect glasul. Ştiam eu că mai are o surpriză urâtă pentru mine!

— Băieţii nu vor obiecta nici dac-o vizitaţi pe blondină. Colette, nu? Bună bucăţică, dar cam nebunatică. Drept semn al bunăvoinţei mele, am închis ochii la micul ei trafic de jidani. Câţi a ajutat până acum să fugă? Douăzeci? Bauer tocmai voia s-o aresteze. Vede în asta o sfidare la adresa autorităţii noastre, dar l-am convins că-i doar o afacere. Şi se va opri aici!

Îmi simt genunchii înmuindu-se. Bălmăjesc o aprobare, iar Abt mă însoţeşte spre uşă.

— Capul sus! îmi zice. Forţe puternice au pus în scenă întâlnirea noastră, mon ami! Sunt sigur c-o simţiţi.

Surâd mânzeşte. Au existat zvonuri ciudate despre motivul pentru care Pineau a părăsit, în ’38, serviciile secrete. Oficial, a suferit o depresie, însă unii au spus c-o luase razna, pretindea că are viziuni despre o nouă ordine mondială. Dar cine ştie pe unde-o fi ticălosul acum? Urma i s-a pierdut dinaintea capitulării.

Când ajungem în faţa uşii, mă las în voia unei bucurii laşe, de care nu mă credeam capabil. Ieşim însă pe coridor şi un urlet se aude din biroul de vizavi. Înţepenesc în vreme ce vocea de bărbat se pierde într-un horcăit care-mi face dinţii să clănţăne. Abt pare să se distreze la vederea tulburării mele.

— Scuze pentru asta! Amicul Bauer e plin de zel. Nu-i place când clientul e încăpăţânat.

Nu-i răspund. Mi-a rămas destulă stăpânire de sine

ca să-mi dau seama că totul e un spectacol pentru mine. Mă urnesc greu, dar Abt mă prinde de cot.

— De fapt, zice, de parcă tocmai i-ar fi venit ideea, nu vreţi să vedeţi dacă a folosit vreo sugestie din manuscrisul nostru?

Nu e o sugestie, ci un ordin. Ştiu de ce vrea să intru. Ca să văd cum se putea sfârşi discuţia asta matinală. Aşa că îmi vâr capul pe uşă, cum făcuse teutonul mai devreme, şi încerc să rămân calm în faţa priveliştii de abator. Dar nu degetele însângerate, fără unghii, ale bărbatului prins de masă mă fac să-mi muşc buzele, ci chipul lui. Ştiu cine e. Reuşesc totuşi să rostesc un „la revedere” decent. Măcar am norocul ca Bauer să nu se uite la mine. E prea ocupat să ia pulsul prizonierului.

— La dracu’! urlă Bauer şi izbeşte cu pumnul în masă. Aşa repede?

Iese din camera de tortură, izbindu-mă cu umărul, şi se opreşte abrupt în faţa şefului său.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Abt.

Evident, ieşirea subordonatului nu făcea parte din scenariu. Profit de enervarea lui ca să-mi revin din şocul recunoaşterii.

— A murit, spune Bauer. Inima trebuie să-i fi cedat… N-a zis nimic, ticălosul!

Abt se încruntă. Nu-mi dau seama ce l-a supărat mai tare, eşecul interogatoriului sau faptul că Bauer l-a recunoscut în faţa mea.

— Fritz! zice sonor Abt.

Şoferul apare din capătul holului.

— Condu-l pe monsieur Vernaud înapoi la anticariat. *Au revoir, mon ami!*

Îngaim un salut şi-i întorc spatele. Totul s-a schimbat într-o fracţiune de secundă. Uşurarea mi-a pierit ca suflată de crivăţ şi, în timp ce maşina străbate străzile Parisului, mă gândesc la un singur lucru. Dacă Pescarul a murit, pe

cine va salva Colette? Şi, mai ales, cine-l va ucide pe Hitler?

Abt ştie despre Colette, aşa că la prânz închid anticariatul şi mă duc direct la patiseria ei. Nu ştiu ce altceva să fac, iar istoria a luat-o deja razna într-un mod ireparabil. Identific destul de uşor agentul care mă urmăreşte, dar nu încerc să scap de el. Intru în patiserie cu pasul sigur al cuiva care vrea doar să-şi cumpere o brioşă, deşi în mintea mea s-a dezlănţuit tot iadul. Măcar la ora asta babele şi copiii îşi fac siesta.

Colette tresare când mă vede. Pune pe uşă semnul de ocupat şi-mi face semn să intru în salonul pentru degustări. O urmez ascultător. Încă nu ştiu ce-am să-i spun, dar ea sigur îşi dă seama că sunt zguduit. Instinctul mă face să intru în rolul pe care mi l-am asumat deja.

— Cine eşti de fapt, Colette? întreb aspru.

Mă priveşte lung. E adorabilă, iar eu mă simt stângaci, prost şi furios.

— Ce vrei să spui, dragule? mă întreabă cu aparentă nepăsare.

— M-ai înţeles bine, Colette. Cine eşti?

— Dar ştii cine sunt! Superba ta cofetăreasă. Nu asta mi-ai şoptit la ureche când făceam dragoste? Sunt o femeie căreia îi place să-şi îndulcească semenii.

— Şi să dezbrace bărbaţii.

Îşi întoarce obrazul ca de la o palmă. N-a fost frumos ce-am făcut. Nu trebuie să-mi transfer furia pentru toată zăpăceala asta asupra ei. Nu e vinovată că istoria e altfel decât o ştiam. Că eu am schimbat-o, măcar în parte.

— Iartă-mă! spun. Dar lucrurile au luat-o razna şi trebuie să ştiu de ce te interesează discuţiile mele eu îl!

Am petrecut câteva ore întrebându-mă dacă n-a făcut şi ea aceeaşi confuzie ca Abt. Dacă nu m-a primit din cauza ei în pat. Şi ce-ar însemna asta. Pentru mine, nu pentru

istorie.

— Ţi-am zis deja!

— Colette, nu mă lua de prost!

Am ridicat glasul şi asta îi face ochii să strălucească rece doar pentru o clipă. Apoi surâde dulce.

— Bine. Dă-mi şi mie o ţigară!

Îi întind pachetul. Ia ţigara, o aprinde, dar nu trage din ea.

— Îmi ceri să am încredere în tine, Jacques, murmură, dar e foarte periculos. Pentru amândoi.

Ridic din umeri. Aş vrea să ştie cât ne asemănăm în privinţa asta, dar nu-i pot povesti nimic.

— Trăim într-un oraş ocupat, zic. Pericolul ne înconjoară, Colette. Urăsc să fiu mânuit ca o păpuşă, dar exact în situaţia asta am ajuns! Şi nici nu ştii cât de puţin timp avem!

Colette stinge ţigara într-o farfurie de parcă ar vrea s-o distrugă. Nici nu se uită la mine. E clar, n-o să-mi spună nimic! Trebuie să schimb macazul.

— Abt m-a chemat la el azi-dimineaţă, zic după o pauză destul de lungă. Un om de-al lui mă urmăreşte de atunci.

Îmi aruncă o privire asasină.

— Şi ai socotit nimerit să vii aici şi să mă iei la întrebări?

Sigur că, din punctul ei de vedere, am făcut o imprudenţă uriaşă. Dar încep să-mi dau seama că şi altceva o apasă. Continuu ca şi cum n-aş fi auzit-o.

— Vrea să-l ajut, dar într-un fel care n-are cum strica nimănui, mormăi. Crede că mă pricep la… ocultism.

Sprâncenele lui Colette se ridică uşor. Pare chiar să înţeleagă mai multe decât mine.

— Şi te pricepi?

— Oarecum. I-am promis că voi face tot ce-mi va cere, însă aş putea fugi. Dar nu vreau să te pun în

pericol…

Colette pufneşte.

— Atunci, ce cauţi aici? Mai ţii minte cum ziceai c-ai muri înainte să-mi faci cunoştinţă cu el?

Mă înfurii cu adevărat.

— Oricum ştie despre tine! strig. Şi despre afacerile tale cu jidani. De ce n-ai fost mai atentă?

Îmi muşc buzele şi mă opresc. N-are rost să ne certăm, ce-i făcut e făcut. Colette se lasă să cadă pe scaun. Pentru prima oară de când o cunosc, o văd înfricoşată.

— Nu te teme! spun. Te pot ajuta.

Adevărul m-a lovit cum am ajuns acasă. Dacă soţul ei a murit, Colette nu va mai fi ucisă în atacul asupra sediului Gestapoului. Nu mint când îi promit o cale de scăpare, cel puţin pentru moment. Dispariţia mea poate însemna şi falsa ei moarte. Am în buzunar acte false şi bani pentru ea, dar trebuie să ne mişcăm repede.

— Mulţumesc! zice dispreţuitor Colette. Mă simt mult mai liniştită, ştiind cât de curajos eşti!

Insulta ei mă doare mai tare decât palma lui Abt, fiindcă e, în mare parte, adevărată.

— Ce voiai să fac? şoptesc. Să-l las să mă tortureze întâi? Oricum n-aş fi rezistat.

— Eu n-am de gând să-mi vând sufletul diavolului! spune Colette. Nu te cred că vrei să fugi! De când lucrezi pentru el, laşule? Ce vrei să afli de la mine?

Vreau s-o mângâi, dar asta pare s-o înfurie şi mai mult. Mă aştept să scoată pistolul, dar apucă primul lucru care-i cade în mână. E fotografia înrămată de pe poliţă, care stă mereu cu faţa pe perete. Mă feresc, o adun de pe podea şi o privesc lung. Colette surâde fericită, la braţul unui bărbat. Restul raţionamentului meu a fost neiertător. Îi pot descrie în amănunt planul Pescarului, îi pot oferi bomba. O pot condamna din nou. Sunt nevoit s-o fac pentru ca valurile de timp să se oprească.

— L-am văzut pe bărbatul ăsta, şoptesc.

Colette îngheaţă, cu mâinile încrucişate pe piept.

— E Armand… Unde? Când?

— Azi. La Comandatură. Îl chinuiau… îmi pare rău, draga mea! A murit.

— Cum l-au prins? întreabă Colette cu voce răguşită.

— Crezi că mi-au spus? Dar nu le-a zis nimic… Soţul tău a fost un om foarte curajos!

O privesc neputincios cum îşi acoperă faţa cu palmele şi se îndoaie peste masă. Sentimentul urgenţei creşte în mine, dar nu-i dau atenţie. Aud sunetul a milioane de vieţi care se sparg, ca nişte statui de sticlă, sub barosul tăcerii mele. Îmi umezesc buzele şi îmi adun curajul, dar Colette vorbeşte înainte să reuşesc.

— Sunt însărcinată, Jacques.

— Cu mine? întreb prosteşte.

Durerea din ochii ei îmi spune tot ce-ar trebui să ştiu. Până la urmă, Pescarul a fost cel steril, nu ea. Lăsând-o însărcinată, am scufundat oare definitiv corabia trecutului? Felul în care Colette începe să plângă tăcut, fără să se mai uite la mine, e ultima picătură. Mă uit la ceasul de pe perete. Timpul se scurge prea repede. E momentul să-mi iau rămas-bun. Nu pot s-o las în mâinile lui Abt. N-ar crede-o, ar tortura-o ca să-i spună unde sunt până ar ucide-o. Dar nici nu-i pot cere să peticească istoria în locul meu. Brusc, îmi dau seama că, undeva foarte adânc în mintea mea, nu m-am împăcat niciodată cu gândul morţii ei. Trag storurile şi fac pregătirile necesare. Am mai înţeles ceva. Colette are în ea acum ceva din ADN-ul meu. Ar putea fi suficient. E o nebunie, dar nu mai mare decât cele pe care le-am declanşat deja. Sunt gata la ţanc. Scot cronoportorul din buzunar şi i-l aşez în jurul încheieturii. Se închide singur. În fine, Colette se uită la mine.

— Ce-i asta? şopteşte.

— Un ceas, zic.

Pare prea sfârşită ca să-mi arunce o insultă în obraz.

— Nu merge, spune. Acele se mişcă invers.

N-am cum să-i explic totul în mai puţin de un minut. O sărut scurt.

— Te iubesc, să ţii minte asta! îi spun. Ai grijă de tine! Şi de el. O să ţi se pară totul nebunesc, dar ai să te obişnuieşti. Ai să ştii c-am făcut ce trebuia.

Mă priveşte cu ochi mari. Trec o altă adresă în memoria cronoportorului.

— Jacques, ce vrei…

Se opreşte când vede lumina ferestrei de timp. Nu mă mai întreb dacă de fapt n-o ucid chiar eu. Va ajunge dincolo. Nu se poate altfel! îi văd trupul cum devine translucid, apoi dispare ca şi cum n-ar fi existat vreodată. Vitrinele cofetăriei mai tremură puţin şi apoi totul se liniştеşte. Rămas singur, mă holbez la ceasul care bate ora 14. Sunt captiv în trecut, fără putinţă de scăpare. Sunt prins în plasa gestapovistului Abt, care se aşteaptă să-i devin dascăl într-ale ocultului. Sunt un om mort. Dar poate voi mai reuşi să supravieţuiesc câteva luni. Ar fi suficient pentru ce mi-am pus în minte. E un plan disperat, dar e singurul pe care-l am.

Abt mă priveşte triumfător, peste masa plină cu resturile cinei.

— Totul a fost stabilit, zice. Vine, în sfârşit!

Suntem în salonul apartamentului său conspirativ. L-a închiriat după plecarea lui Colette, iar eu i-am devenit un oaspete obişnuit. Au fost şase luni foarte lungi, care m-au adus până la momentul ăsta. Sunt însă prea amorţit pe dinăuntru ca să mă bucur ori să mă sperii. Credeam că sunt pregătit pentru marele final, dar încep să mă îndoiesc. Ascult ploaia care răpăie pe pervaz şi-mi dau seama că Abt a rămas singurul meu contact uman

adevărat. E ciudat cum omul se poate obişnui chiar şi cu răul absolut.

Amicul meu gestapovist îşi linge buzele, încă privindu-mă. Trebuie să vorbesc, înainte ca tăcerea să capete acea încărcătură ciudată care-mi dă fiori pe şira spinării.

— Parizienii nu l-au văzut niciodată pe Führer, şoptesc. Vor asculta o cuvântare istorică.

Abt chicoteşte. În drumul spre cutia cu trabucuri, braţul lui se atinge întâmplător de al meu. Face asta tot mai des.

— Doar nu crezi c-a venit să ţină un miting la Paris? zice obersturmführerul. Nu, va asigura aici căderea rapidă a Moscovei!

Am senzaţia că se rupe ceva în mine. Mustăciosul a fost ucis cu un dispozitiv exploziv, aşezat într-o maşină, chiar lângă tribună. Mi-am bazat tot planul pe deznodământul ăsta. Abt învârte blestematul ăla de trabuc şi nu pare să sesizeze tulburarea mea.

— Va fi un dineu cu participare selectă, continuă. Şi o trebuşoară neoficială…

Mă mir că a catadicsit să-mi dea explicaţii. A vrut să se laude cu aranjamentele pe care le-a făcut şi care speră să-i aducă şefia Gestapoului din întreaga Franţă. Până acum cinci minute, mă distram imaginându-mi faţa lui când îşi va vedea toate visele de glorie spulberate. Dar se pare că planurile mele s-au dus dracului.

— Minunat! bolborosesc.

Abt îşi aprinde trabucul. Urăsc mirosul lui, fumul care se ridică leneş spre tavan. Îmi întorc privirea de la capătul aprins şi încerc să gândesc. Dineul rămâne singura şansă.

— Voi fi şi eu pe lista invitaţilor, *mon ami*? întreb.

Stomacul mi se face ghem când privirea gestapovistului poposeşte grea asupra mea.

— Vrei să-i spui Führerului cum mi-am arogat eu toate meritele succeselor noastre? Că tu ai fost omul din umbră, pescarul care ne-a adus zeci de rechini francezi pe masă?

Cuvântul pe care-l foloseşte, la întâmplare sau nu, îmi face inima s-o ia razna.

— Eu n-am făcut nimic, mormăi.

— Nu-ntrece măsura cu modestia, Jacques! Rezistenţa te-ar face bucăţi dac-ar şti. E mai bine să nu te afişezi la dineu.

Are dreptate. Deşi i-am oferit doar sfaturi dezgropate din manuscrise pierdute, am destul sânge pe mâini. Poate chiar mai mult decât Bauer. Nu ştiu cum de s-a întâmplat asta, dar ritualurile au avut rezultate remarcabile. Câteodată, când n-am somn, îmi analizez vorbele, descoperind îngrozit printre ele crâmpeie din informaţiile memorate înainte de călătorie. În ultima vreme, mi-e greaţă să mă uit în oglindă.

— De data asta, Führerul îmi va oferi tot ce-mi doresc, şopteşte visător Abt.

— Eu nu vreau nimic de la el, spun. Doar să-l văd.

Abt mijeşte ochii şi obrajii încep să i se înroşească. L-am mai văzut schimbându-se aşa la faţă când a aflat că iubita mea s-a sinucis, aruncând în aer o clădire întreagă. După ce şi-a vărsat nervii pe mine, m-a obligat să privesc bucăţile de carne rămase, să ating verigheta plină de sânge închegat şi pantofii scorojiţi. A fost destul de rău, dar dacă Abt ar fi ştiut că era doar ultima ispravă a multiplicatorului, cred că mi-ar fi smuls capul cu mâinile goale.

— Nu! spune obersturmführerul. Ştii ce se întâmplă când mă-nfurii. Nu mai insista!

Tonul său nu-i doar ameninţător, ci şi definitiv. Îşi scuturã trabucul aprins spre mine, iar eu simt că mi se surpă podeaua sub picioare. Trebuie să ajung în faţa

mustăciosului! E singura mea şansă. Mi-am vândut sufletul pentru asta. Mă uit în ochii gestapovistului şi-mi dau seama că am nevoie de un moment de nebunie temporară. Îmi scot încet sacoul şi-mi desfac unul câte unul nasturii de la cămaşă. Transform totul într-un adevărat spectacol când ajung la pantaloni. Abt se holbează la mine. Pentru prima oară, l-am lăsat fără replică.

Până să-mi dau timp să mă răzgândesc, sunt doar în chiloţi. Îi întorc spatele teutonului şi păşesc spre perete. Mă reazem de el, cu mâinile şi picioarele cât mai depărtate. Am mai trecut prin asta. Dar atunci m-a silit s-o fac, după ce m-a întrebat urlând dacă sunt trădător sau doar prost. Cicatricea de pe spinare începe să mă înţepe. Acolo şi-a stins trabucul Abt. Atunci am ţipat şi-am leşinat. Acum aproape că-l invit să mă rănească încă o dată. Cel mai greu e să nu-mi întorc ochii spre el. Auzul îmi spune că a rămas în fotoliu, dar uneori se mişcă mai uşor decât o pisică.

— Termină cu prostiile! şopteşte Abt.

Nu-mi spune să mă îmbrac. Mă răsucesc lent şi văd ochii lui cum hoinăresc pe trupul meu, mai strălucitori decât de obicei. Ar trebui să fiu mulţumit, i-am captat atenţia.

— Vino-ncoace, Jacques! zice moale Abt.

Mi s-a pus un nod în gât. Am de ceva vreme o bănuială despre dorinţa lui tulbure, chiar dacă, poate, nici n-o recunoaşte pentru sine. Bauer sigur nu ştie nimic. Greaţa se luptă în mintea mea cu teama că fac o eroare monumentală. Mă apropii de Abt şi-mi dau seama că răsuflă greu. Nu mă întind după hainele pe care le-am aruncat pe podea, ci rămân în faţa lui. Nu ştiu cum să procedez, cât de departe să merg fără să stric totul. Trebuie să risc, dar ultimele rămăşiţe din ce eram se răzvrătesc. Îmi spun că Bauer ne-ar împuşca bucuros pe amândoi pentru asta, iar Abt o ştie prea bine. Indiferent

care-s poftele tale ascunse, nu ajungi şeful Gestapoului parizian cedându-le. Abt îşi desface uşor pulpele şi eu înaintez în spaţiul dintre ele.

— Nimeni nu ne poate îndepărta, şoptesc. Niciodată nu i-aş cere asta nici Führerului, nici altcuiva! Sunt al tău.

Mă face să mă las în jos şi mă sărută pe gură, cu o vigoare care mă ia pe nepregătite.

— Hai în dormitor! şopteşte când în sfârşit se desprinde de mine.

Îşi leapădă hainele pe drum, iar eu mă îngrozesc de ce am stârnit şi încerc să-mi potolesc stomacul. Să dau înapoi acum ar fi o greşeală şi mai mare. Următoarele minute sunt cele mai cumplite din viaţa mea. Noroc că Abt e prea înfierbântat ca să-şi dea seama de ce tremur, iar gemetele sale guturale astupă icnetele mele căznite. Termină repede şi se ridică să-şi toarne vin. Folosesc răgazul ca să-mi produc o erecţie rapidă printr-un truc de presopunctură, amintire dintr-o altă călătorie. Oricât de sordid e, ar fi bizar să nu am nivelul entuziasmului ridicat. Îl cred pe Abt în stare să verifice.

— Întinde-te pe spate! îmi zice gestapovistul când se întoarce cu paharul doar pe jumătate plin.

Am anticipat corect. Îl ascult şi se trânteşte într-o rână lângă mine. Soarbe din vin şi plescăie. Pare să se simtă la locul lui în aşternut cu un bărbat. Nu face eforturi să se acopere, deşi, slavă Domnului, încă nu-i gata să repete gimnastica de mai devreme. Îmi spun că nu-i prima oară când se angajează într-o relaţie interzisă. Încă un amănunt important pe care istoria l-a trecut cu vederea! Se linge pe buze şi mă atinge deloc sfios. De data asta, ne uităm unul la altul. Nu pot doar simula dorinţa, trebuie să fie adevărat. Mă cufund în amintirea lui Colette în vreme ce Abt îşi foloseşte din plin mâinile pe mine. Funcţionează, în ciuda durerii pe care mi-a provocat-o neamţul, a scârbei pe care încă o simt. După o vreme, încep să gem.

— De ce vrei să-l vezi pe Führer? şopteşte Abt, fără să se oprească.

Patima se amestecă în ochii lui cu viclenia anchetatorului.

E greu să minţi când creierul ţi-e împâclit de plăcere. Aproape că-i mărturisesc planul meu.

— E omul… de la răspântia… istoriei. Totul începe şi se… aaa… termină cu el. Vreau… aaah… Să-i strâng mâna. Să-i simt… energia…

Înghit la timp cuvântul cel mai important. Topindu-se, iar odată cu ea şi istoria intrând în matca ei. Abt se opreşte abrupt şi se ridică în şezut.

— Termină tu! zice.

Asta şi fac, încă uitându-mă la el. Mai târziu o să-mi fie ruşine pentru toate astea, dar acum doar mă las în voia trupului meu. După ultimul meu spasm, Abt surâde şi începe să-şi adune hainele. Se îmbracă precis şi rapid, ca un militar de carieră. Amantul pervers a dispărut cu totul. Mă întreb câţi conaţionali a trimis în lagăre sau în faţa plutonului de execuţie pentru că aveau aceleaşi gusturi sexuale ca el. Simt nevoia să-l lovesc şi eu, măcar o dată, dar îmi dau repede seama că aşa nu reuşesc decât să-mi pun beţe-n roate. Nu voi strica totul pe final! Am făcut ce era necesar. Şi o voi face din nou, dacă mi-o va cere. Dar, pe toţi sfinţii, nu în noaptea asta!

— Bine, spune Abt.

Rămân în pat, cu inima bătând nebuneşte. Mă simt ca o cârpă din toate punctele de vedere, dar ştiu că rânjesc stupid, aşa cum se şi aşteaptă Abt. Teutonul mă mângâie uşor pe obraz.

— Ai să ai un loc la dineu, *mon ami*, zice. Ştii ce-ai păţi dacă s-ar afla despre seara asta, nu?

Îi prind degetele şi i le sărut, de data asta cu recunoştinţă neprefăcută. Dar după ce mă lasă să plec, petrec două ore spălându-mă, vomitând şi plângând ca un

copil, fără să-mi mai pese că-l pot asasina pe Hitler.

Stau în faţa ruinelor scorojite ale patiseriei. De ce pierd timpul tocmai aici, când mă mai desparte doar o zi de final? N-am ce vedea, de la ce să-mi iau rămas-bun. Sunt doar nişte cărămizi arse şi o veche îndoială. Chiar a funcţionat? Totuşi, o urmă de satisfacţie veche mă străbate. Am calculat perfect forţa exploziei. A distrus patiseria, dar a spart doar geamurile anticariatului şi ale celorlalte clădiri. N-am vrut să le fac rău vecinilor. Chicotesc scurt. Păcat că n-am avut aceeaşi grijă şi pentru cele câteva zeci de membri ai rezistenţei care au ajuns în faţa plutonului de execuţie! Câte valuri de timp am provocat contribuind la prinderea lor? Îmi tot spun că erau sacrificii necesare pentru a îndrepta cursul istoriei, că şi eu, la rândul meu, voi face pasul când va trebui. Că am îndurat deja destule orori… Dar nu-i chiar aşa de simplu.

Ştiu de ce m-am oprit, în miez de noapte, lângă ziduri prăvălite. Fiindcă şi eu sunt doar o ruină a ceea ce am fost cândva. Nimeni nu e vinovat pentru asta, doar eu. Când mi s-a stricat cronoportorul, am crezut că pot jongla cu micile întâmplări ale unei vieţi pasagere, că le pot filma, că pot trişa istoria. Iar ea mi-a fixat un preţ mare, din care am plătit abia avansul. Caut fără să vreau arma cu laser în buzunar. Arată ca un stilou. Când am cerut un asemenea model, nu m-am gândit c-o voi folosi pentru un asasinat politic. Îmi aduc aminte, c-un oftat scurt, c-am lăsat-o pe noptieră. A trebuit să-i pregătesc şi ei nişte setări speciale. Nu vreau să rămână în urma mea nicio dovadă că vin din alt secol.

Măcar e ultimul lucru care mi-a rămas din viitor. Trusa medicală s-a epuizat, cu ajutorul lui Abt. Amintirea ultimei noastre întâlniri mă face să privesc repede în spate. Nu e nimeni. O alung cât de repede pot. Ce-a fost a fost! Mâine, mai degrabă diseară, îl voi ucide pe Hitler. Voi

avea avantajul surprizei şi al uneltei potrivite. Pe cine ar face suspicios un stilou? Nu-mi fac griji că nu voi reuşi să-mi extermin ţinta, ci mai degrabă pentru partea a doua a planului. Dar nu mă gândesc nici la asta deocamdată. Ascult încordat, dar dinspre ruine nu se aude niciun sunet. Încet, mă pun în mişcare. Mă încearcă un vag sentiment de dezamăgire, de parcă aş fi crezut că voi primi tocmai aici un semn de încurajare de la Colette.

E o prostie, desigur. Dacă a ajuns într-o singură bucată acolo, dacă nu şi-a pierdut minţile din cauza şocului temporal, a fost preluată de autorităţi. Având în vedere isprăvile mele, îmi închipui că n-o vor scăpa din gheare niciodată. Dar îi vor asigura confortul, măcar de asta nu mă îndoiesc. Mă întreb ce crede acum despre mine. Mă condamnă pentru c-am minţit-o? Pentru c-am aruncat-o într-o lume necunoscută? Măcar ştie că nu sunt colaboraţionist. Mă corectez cu un surâs amar. Că nu eram atunci când am pus la cale fuga ei în timp. Îmi dau seama că mi-e imposibil să-mi imaginez reîntâlnirea noastră. Nu că m-ar aştepta altceva, în viitor, decât o pereche de cătuşe. Licenţa mi-a fost retrasă, probabil am şi fost condamnat pentru schimbare de timp. Dar pedeapsa lor nu poate fi mai grea decât cea pe care mi-am stabilit-o singur. Şi aceea e de o mie de ori mai bună decât alternativa de a pica viu în mâinile lui Abt, după uciderea mustăciosului.

Aud zgomotul unui motor şi mă întorc pe trotuarul meu. Trebuie să fie vreo maşină de-a friţilor. Numai ei au drept de circulaţie la ora asta. Vor trece pe lângă mine fără să mă ia în seamă ori cineva îmi va cere documentele? Am permis permanent pentru depăşirea orei stingerii, dar abia m-am putut delecta cu niţică singurătate! De când şi-a făcut pofta cu mine, Abt şi-a retras copoiul.

Maşina e neagră, dar fără fanionul cu svastică. O privesc fără să mă mişc. După ce se va face nevăzută, mă voi întoarce în magazin. Dar în clipa asta, nu vreau să dau

impresia că mă tem. Măcar o dată, vreau să ţin fruntea sus, chiar dacă-i o prostie. Nu voi avea timp să-mi savurez victoria diseară. Maşina se opreşte în faţa mea şi coboară un ins zvelt, brunet, în uniformă neagră.

— Monsieur Vernaud? întreabă.

— Da, spun.

Cine l-a trimis? Abt trebuie să fie prea ocupat acum cu pregătirile ca să-i stea gândul la mine.

— Obersturmführerul Abt vă cheamă. Urcaţi, vă rog!

Ezit, ceva nu-mi pare în regulă.

— Ce s-a întâmplat?

— Ordinele mele sunt doar să vă conduc la Comandatură, monsieur.

Nu-l cunosc pe bărbatul ăsta, dar n-am de unde-i şti pe toţi acoliţii lui Abt. Totuşi, fac un pas înapoi. Nici accentul lui nu-mi place, nici privirea pe care o aruncă în lungul străzii. Ca şi cum s-ar teme de ceva. Teutonilor nu le e frică. Să fie totul o capcană a Rezistenţei? Să fi aflat cine ajută Gestapoul? Gândesc repede. Nu-mi pot permite un eşec, nu acum când sunt atât de aproape. Dar nici să-l înfurii pe Abt nu pot, dacă sunt cumva doar paranoic. Să încerc să intru? Doar am înăuntru o armă!

— Daţi-mi voie să-mi iau haina, murmur şi mai fac un pas.

O ţeavă de automat mi se înfige în coaste.

— Urcă, lepădătură! îmi şopteşte cineva în ureche.

De unde a apărut? Nu l-am auzit furişându-se! Aşa-mi trebuie, dacă am pierdut vremea cu o criză de autocompătimire. Mă uit în ochii celui în uniformă, încă nevenindu-mi să cred că totul se poate termina aşa. El surâde ciudat. Deocamdată nu am ce face decât să mă supun. Dacă nu m-au împuşcat pe loc înseamnă că vor ceva de la mine. Încă am o şansă. Descopăr că sunt prea optimist la scurt timp după ce urc pe bancheta din spate. Cei doi bărbaţi se aşază de-o parte şi de cealaltă, iar

şoferul demarează imediat.

— A fost uşor, murmură cel care m-a luat prin surprindere. Dar mai bine-l ciuruiam…

Mă întorc spre el şi văd ochi verzi, neclintiţi, deasupra unui nas care-a fost rupt şi a unei guri brăzdate de-o cicatrice care se continuă şi pe bărbie. Îl cunosc, chiar dacă el nu mă ştie. Apoi celălalt mă izbeşte în ceafă cu patul unui pistol şi leşin ascultător.

Când mă trezesc, graţie unei căldări de apă îngheţată, am mâinile legate la spate cu o frânghie care intră binişor în carne.

Capul mă doare de parcă-i gata să plesnească, dar nu mi-au pus căluş. Sunt aşezat în fund, pe podeaua rece a unui beci gol, luminat de un bec chior. În faţa mea, insul mascat în friţ e aşezat pe un scaun strâmb. Amicul său e rezemat neglijent de perete. Automatul îi atârnă la gât, găleata i-a rămas la picioare.

— N-avem mult timp, mormăie.

— Ştiu asta, Jean, răspunde cu o undă de nerăbdare celălalt. E important pentru Londra! Jumătate de oră va fi suficientă. Avem măcar atât timp.

Dacă i-a spus pe nume lui Jean, pe care toţi îl ştiu drept Ceasornicarul, sunt pierdut. Dar migrena e prea puternică şi nu reuşesc să mă sperii. Insul în uniformă îşi aprinde o ţigară şi mă priveşte cu privirea.

— Eu sunt Jacques! spune.

Avem acelaşi nume. Nu ştiu de ce gândul ăsta mă face să râd. Sunt hohote obosite, dar mă ajută într-un fel. Jean drăcuie uşor şi mă izbeşte cu bocancul în coaste, retezându-mi râsul. Tizul meu priveşte impasibil scena.

— Acum putem vorbi? întreabă. Avem multe de discutat.

— Ce vrei? murmur.

Jean zâmbeşte subţire.

— Chiar nu ştii, lepădătură? De unde ai aflat despre

băieţii noştri?

E mai rău decât credeam, chiar dacă încă nu s-a prins că i-am furat explozibilul. Mă întreb dacă Jean e la fel de priceput ca Bauer şi, mai ales, dacă-i place la fel de mult să provoace durere. Încerc să inventez un răspuns credibil şi-mi dau seama că nu am decât o variantă la dispoziţie. O parte din mine se răzvrăteşte. Chiar trebuie să-i mânjesc numele, după toate necazurile pe care i le-am adus? Chiar dac-o fac, mă vor ucide. Strâng din dinţi. Sunt dator să încerc.

— Colette, şoptesc.

Jean ridică din sprâncene, dar nu mă loveşte. Se aştepta la răspunsul ăsta, deşi Colette nu ştia locul tuturor pieselor din puzzle. Jacques mă fixează sever.

— Colette era doar un pion, spune rece. Nu minţi, amice?

— Ăsta e singurul răspuns pe care-o să-l primeşti de la mine… amice, zic. Iar Colette n-a ştiut că vă trădează. Am păcălit-o. E doar vina mea.

Cineva bate în uşă şi Jean iese din câmpul meu vizual, dar nu înainte de a-mi încerca tăria stomacului cu celălalt bocanc. Descopăr că, deocamdată cel puţin, pot controla durerea. Mi-am învăţat bine lecţia de la Abt. Respirând greu, îl privesc pe Jacques şi-l văd înseninat.

— Asta o cred, spune aproape jovial şi, cu stânga, scoate din buzunar un cuţit. Atunci nu prea mai avem ce discuta, nu?

Aş putea încerca să cer milă, să vorbesc despre misiunea care mă aşteaptă, să-i ofer detalii care m-ar duce în faţa plutonului de execuţie dacă le-ar afla Abt. Dar ştiu că ar fi în zadar. Nu mă vor lăsa să plec, orice le-aş spune. Pentru ei, sunt un trădător. Istorii de balamuc despre călătorii din viitor nu vor şterge niciodată sângele de pe mâinile mele. Ridic din umeri.

— Fă ce vrei!

Jean se întoarce, analizează dintr-o privire situaţia şi dă tăcut din cap a aprobare. Jacques rămâne la o distanţă sigură de mine.

— Ridică-te! îmi ordonă.

O fac destul de greu. Am destule vânătăi şi zdrelituri şi niciun analgezic din viitor ca să le fac să dispară. Ironia sorţii mă face totuşi să zâmbesc strâmb. Credeam că nu mai sunt surprize pentru mine. Credeam că am depăşit ce era mai rău, că-mi pot alege sfârşitul. Că voi muri ca un erou. Mă întreb dacă gâdele meu o să-mi taie gâtul sau va folosi pistolul. Nu pare genul de om căruia să-i placă să-şi murdărească mâinile. Am să aflu cât de curând răspunsul.

— Cu faţa la perete! spune Jacques.

De data asta ezit. Nu mi-e frică de moarte. Am înţeles că sunt în viaţă momente mult mai îngrozitoare decât cel al despărţirii de ea. Îmi pare rău că tot ce-am îndurat s-a dovedit pentru nimic.

— Mai ai ceva de zis, amice? întreabă calm tizul meu.

Nu pot schimba situaţia. Măcar în ultima clipă, n-am să cerşesc. Privesc direct lama.

— Nu, spun şi mă întorc.

Mă holbez la o pată de mucegai de pe perete. Ca ultimă imagine, nu e prea plăcută.

— Credeam c-ai să fii mai vorbăreţ, spune Jacques.

Tac şi aştept lovitura. Am devenit priceput la asta.

— Termină-l odată! mormăie Jean.

— Da, e timpul, spune Jacques. Îmi pare rău…

Mă încordez când aud zgomotul împuşcăturii, dar nu simt nici durere, nici nu încep să sângerez. Vine şi bufnitura unui corp care cade, apoi simt răceala metalului pe încheieturi. Rămân ţeapăn şi după ce-mi dau seama că legătura a fost tăiată, iar eu încă sunt în picioare.

— Uită-te la mine! şopteşte Jacques.

Mă întorc lent, nesigur pe ce voi vedea. La doi paşi de mine, Jean e chircit pe podea, cu o gaură zdrenţuită în

frunte.

— L-ai omorât! murmur. De ce?

Cumva, surâsul tizului meu e o copie a ultimelor mele zâmbete. Văd în el doar aceeaşi oboseală resemnată. Ce se întâmplă?

— Din acelaşi motiv pentru care te-am răpit pe tine, tată! răspunde.

Beciul se transformă într-un carusel, dar Jacques mă sprijină şi mă aşază pe scaun. Atingerea binevoitoare a altui bărbat mă face să icnesc, dar surpriza înlătură greaţa.

— Ce-ai spus? murmur. Cine eşti?

— M-ai auzit bine! Sunt fiul tău. Şi am venit să te împiedic să-l omori pe Führer. Moartea lui Jean a fost încă o măsură de precauţie. Ar fi fost aghiotantul Pescarului şi, după cum te-ai convins şi tu, istoria are un simţ bizar al umorului.

Încremenesc. Cum poate şti asta? Încerc să gândesc la rece. Din nou, există un singur răspuns. Doar Poliţia temporală are acces la potenţialul de timp. Doar ea are autorizaţia de a interveni, când furtuna ameninţă să distrugă totul.

— Eşti nebun? strig, cuprins de disperare. Monstrul trebuie să moară! La dracu', a murit deja! Nu fac decât să păstrez cursul istoriei! Habar n-ai ce-am îndurat pentru asta!

M-a luat gura pe dinainte, dar Jacques nu pare mirat. Fiul meu… O piatră uriaşă mi se ridică de pe inimă.

— Ba ştiu, zice apăsat. Şi tu, şi mama sunteţi oameni foarte curajoşi. Eroi.

Nu mă bucur să aud cuvintele astea. Deodată, îmi dau seama că Jacques are propriile sale secrete. Alegerile pe care le-a făcut ca să ajungă aici. Ca să-şi împiedice tatăl să salveze milioane de vieţi. Enormitatea sarcinii sale mă face să asud cum nu m-a făcut perspectiva torturii sau a

morţii.

— Şi dacă n-o fac? Ce se va întâmpla?

— Adolf Hitler va muri abia în iarna lui 1943, după bombardamentul nuclear al Berlinului. Tot Stauffenberg va fi succesorul său, dar URSS va avea atunci destule bombe. Pentru asta, Stalin va primi cadou jumătate din Europa.

Îmi acopăr faţa cu palmele. Încă mai bine de-un an de război!

— De ce? şoptesc în fine. Ca să continui, m-am convins că scopul scuză mijloacele. De ce îmi iei chiar şi asta?

Gândul că ştie exact despre ce vorbesc mă împiedică să-l privesc în ochi.

— Fiindcă trebuie ca milioane de oameni să moară, zice alb. Ca să supravieţuiască miliarde.

— Prostii! Doar ştii de unde vin. De când vin… Viaţa nu era deloc rea!

— Ştiu şi de când vin eu, tată. Şi am văzut molima distrugând totul. Da, ai dreptate! Scopul scuză mijloacele. Şi eu cred în asta.

Tresar.

— Nu înţeleg!

Ridică din umeri şi abia atunci îmi dau seama cât de bine seamănă cu mine.

— Trei sferturi dintre ei erau purtătorii genei, tată. Masa critică de la care au început mutaţiile. Generaţie după generaţie, dinamitând sistemul imunitar, până când a fost suficientă o răceală… Crede-mă, nu-i altă soluţie! Acest curs al războiului e medicamentul nostru. Mă tem că există încă forţe pe care nu le înţelegem, tată!

Nu vreau s-o fac, dar îl cred.

— Şi acum? întreb. Dacă ne întoarcem acasă, voi fi încarcerat?

Fiul meu îşi fereşte ochii de mine.

— Te-au condamnat la moarte, murmură. Nu ştiu

dacă-i doar din cauza a ce-ai făcut. Vezi tu, ai gena, chiar dacă la tine e încă inofensivă. Nu ca la mine…

Mă uit neîncrezător la el. Nu pare bolnav. Îmi ghiceşte îndoiala.

— Sunt în perioada când virusul nu se transmite şi nici nu se manifestă. Dormitează. Mai am, poate, o săptămână. Nici nu cred că m-ar fi trimis, dacă n-ar fi fost disperaţi.

E prea mult! Mă uit la fiul meu şi mă simt neputincios. Dacă misiunea sa reuşeşte, nici el nu se poate întoarce. De fapt, situaţia lui e chiar mai rea decât a mea.

— Şi atunci?

Scoate din buzunar un cronoportor.

— Am pregătit ceva în America, pe la 1800. Sigur, va trebui să te abţii de la sex…

— Am să fiu mai cast decât un călugăr, şoptesc.

Chiar am de gând să mă ţin de promisiune. Îmi întinde cronoportorul, dar nu dă semne că ar avea de gând să-l seteze pe al său.

— Şi tu? întreb.

Râde scurt şi scoate pistolul. Îl fixez îngrozit. Are de gând să se sinucidă.

— Nu! strig. Te rog, nu!

— Ce altceva pot face? Cred c-am moştenit destul din curajul tău, nu doar gena aia blestemată. Ei cred că te urăsc, de aia m-au trimis să te ucid, dar nu-i aşa!

Fiul meu vrea să moară pentru alţii. A luat aceeaşi decizie ca mine, dar n-o pot suporta. Mă uit la el cum trage piedica pistolului.

— O îmbrăţişare? şoptesc. Prima şi ultima.

Jacques zâmbeşte şi-şi deschide braţele. În timp ce-l cuprind, manevrez iute cronoportorul. Voi îndrăzni o crimă pentru care chiar merit pedeapsa capitală. Mă rog să funcţioneze. Teoretic, drumul celălalt e accesibil oricând. Practic, este interzis, dar acolo ar putea fi singura noastră

speranţă. Jacques simte ceva când fereastra se deschide. Vrea să se desprindă, ne luptăm, degetul lui apasă reflex pe trăgaci şi simt arsura în spate.

Apoi alunecăm amândoi în anul 2600 şi un bărbat pitic ne priveşte cu ochi roşii. Câte un ac ni se înfige în braţul drept.

— În fine, aţi ajuns! zice piticul. Vă vom lăsa câteva zile pentru recuperare. Apoi vom discuta despre Pearl Harbor şi despre Oppenheimer.

Îmi permit să leşin. L-am salvat pe Jacques. Trecut sau viitor, restul mai poate aştepta.

Ultimul Reportaj

Sergiu Someşan

Sergiu Someşan s-a născut în 8 decembrie 1954, la Reghin, în judeţul Mureş. Este scriitor român de science-fiction şi fantasy. Bibliografie selectivă: *Să n-o săruţi pe Isabel* (Arania, 2000), Carte *de magie* (Arania, 2001), *Cadouri de Crăciun* (Karmat Press, 2003), *Aproape îngeri* (Cartea Românească, 2004), *Numărul fiarei* (Vremea XXI, 2004) şi o carte cu o prezentare grafică deosebită (coperta îmbrăcată în catifea!), *Poiana îngerilor* (2004); *Şapte flori erotice* (2006) şi antologia în limba engleză *de Not Kiss Isabel* (2008). Este prezent şi în antologia *Cele 1001 de scorneli ale Moşului SF* (Millennium Press, 2012). Postat iniţial integral pe internet, romanul *Apocalipsa după Ceauşescu* (Vremea, 2012) este debutul unei trilogii din care vor mai face parte *Apocalipsa după Virgil* şi *Apocalipsa Omului-oglindă.*

Nu sunt misogin. Îi pot aduce drept martori pe toţi prietenii mei că iubesc femeile la fel ca oricare alt bărbat. Mă rog, poate ar trebui să precizez că aşa le iubeam până să apară Laura în viaţa mea. Acum sunt însă pe cale să devin cel mai convins misogin în viaţă. Este incredibil cum se poate ca o femeie care arată atât de bine să fie atât de

rea, iar o bună parte din răutatea asta să şi-o reverse asupra mea. „Cine se tachinează se iubeşte”, obişnuiau prietenii mei să-mi spună în glumă, după ce asistau la câte o dezlănţuire de furie din partea ei, la care eu înghiţeam în sec şi număram încet până la zece. A scăpat cu mutriţa aia drăgălaşă nepocită numai pentru că eu număram *de foarte multe ori* şi rar până la zece. Când am observat că nici asta nu mă mai ajută, că terminam număratul şi aveam degetele încleştate ca şi cum aş fi strâns în mâini, cu toată puterea, delicatul ei gât, m-am adresat şefilor.

— Nu se poate, mi-a spus ferm directorul de programe. Formaţi o echipă perfectă. Ştiu că e o tipă dificilă, dar încearcă să te adaptezi şi să te obişnuieşti, pentru că telespectatorii pur şi simplu o adoră!

M-a dat afară din birou şi mi-a mărit salariul cu zece la sută. De parcă banii ar rezolva totul…

Povestea a început cu peste doi ani în urmă, când, la îndemnul unor prieteni, am dat şi eu Testul. Era la modă ca, după câte-un chef, o gaşcă de prieteni să intre într-un centru de testare şi să dea Testul. Îl făceau degeaba, chiar dacă era gratuit: dintr-un milion de oameni, abia dacă-l treceau doi, maximum trei inşi. Nu ne-a venit să credem când rezultatul meu a ieşit pozitiv, aşa cum nu le-a venit să creadă nici tehnicienilor, care l-au repetat imediat. Tot pozitiv a ieşit, aşa că toată gaşca a vrut să ne întoarcem la bar şi să sărbătorim norocul care dăduse peste mine. Avertizat prin canale obscure, a apărut patronul postului de televiziune Procronos. Cu vorbe meşteşugite, a procedat în aşa fel, încât la bar să meargă numai prietenii cu consumaţia sponsorizată suficient de bine pentru ca amicii mei să uite şi de ei, nu numai de mine.

În aceeaşi seară, aveam contractul cu Procronos semnat şi deveneam mai dependent de Laura decât dac-aş fi fost legat de ea printr-o căsătorie catolică. Asta pentru că, după primul reportaj făcut împreună, Laura, care, între

noi fie vorba, avea un salariu de vreo zece ori mai mare ca al meu, le-a spus şefilor:

— De acum încolo, numai pe el îl vreau!

Şi pe mine m-a avut!

Uneori, regretam ziua când se adusese prima oară pe Pământ mixodina. La început, ciuperca fusese comercializată în cantităţi mici, drept un drog ca alte droguri, care stârnea vise extraordinar de realiste, petrecute întotdeauna în trecut. Problema este că, fiind adus prin contrabandă de pe planeta Asturias, era destul de puţin şi de scump. Cei care l-au folosit prima dată au jurat cu mâna pe inimă că visul nu era numai realist, ci devenea de-a dreptul realitate. Cererea era atât de mare, încât, în numai doi ani, substanţa activă din ciupercă a fost produsă pe cale sintetică, aşa că numărul celor care experimentau drogul s-a înmulţit în progresie geometrică. Încă doi ani şi unul dintre cei care-l foloseau a avut un vis în timp ce era pe fotoliul din propria-i sufragerie. Înainte de a-l lua, se culcase pe spate, iar pe piept îşi aşezase un aparat de fotografiat. În vis, i s-a părut că are aparatul foto la el, aşa că a făcut mai multe fotografii şi, uite aşa, s-au dezvăluit lumii întregi primele fotografii cu Troia în flăcări. De atunci, a început o întreagă nebunie, urmată imediat de o la fel de cumplită dezamăgire: abia doi-trei oameni dintr-un milion reuşeau să aducă fotografii sau filme din trecut. Şi nici ei într-un mod stabil şi constant, aşa că, văzând performanţele mele, nici nu-i de mirare că Laura m-a preferat dintre cei zece crononauţi – aşa ni se spunea – pe care-i avea televiziunea Procronos.

Eu sunt convins că Laura era conştientă de fragilitatea poziţiei sale şi, din cauza asta, încerca mereu să mă împingă pe o poziţie inferioară, pentru a ieşi ea în evidenţă. Oricum, e cert că nici ea nu mă suferea. Pentru a rămâne în acelaşi vis cu mine, trebuia ca, atunci când îmi era administrată mixodina, să fim în contact fizic, aşa că eu

eram aşezat pe un fotoliu, iar lângă mine, pe un fotoliu asemănător, stătea Laura. Amâna până în ultima clipă să-mi atingă mâna, astfel că, odată, ne-am trezit în vise diferite. Adică în aceeaşi perioadă istorică, dar în locuri diferite. A fost cel mai plăcut reportaj din toată cariera mea, chiar dacă nu a fost transmis niciodată.

Primul reporta) l-am făcut tot la Troia şi am rămas uimit în faţa frumuseţii reale a Elenei. Niciuna dintre actriţele care-au interpretat rolul ei în filmele contemporane nu se apropia nici pe departe de frumuseţea sa. Am ajuns exact când terminase de făcut dragoste cu Paris şi avea buzele puţin răsfrânte de un zâmbet abia început, de femeie care ştia ceva mai mult decât tot restul oamenilor la un loc. Am uitat de Laura, care vorbea lângă mine, şi m-am concentrat pe faţa Elenei, care stătea tolănită ca o pisică mare, cu ochii închişi. Şi, în timp ce Laura spumega că nu o filmez pe ea, iar eu eram pierdui în admiraţie, Elena a deschis ochii mari şi am avut o clipă impresia că mă priveşte drept în faţă. Era să scap camera din mână şi am întors-o repede spre Laura. Fătuca perora despre destrăbălarea acestei frumuseţi antice care-a provocat, prin depravarea ei, atâtea suferinţe şi victime. Mie mi s-a părut doar superbă şi inocentă, dar se pare că Laura a observat privirea admirativă pe care i-o aruncam frumoasei adormite, pentru că a încheiat sarcastic:

— Oricum, se pare că în timpul cuceririi Troiei, Elena a fost violată de tovarăşii de luptă ai soţului încornorat. Promitem telespectatorilor să revenim cu un reportaj de pe durata asediului, în care să le arătăm cum era pedepsit dezmăţul în lumea antică…

Mi-am oprit în barbă înjurătura pe care-am vrut să i-o arunc, de frică să nu fie înregistrată de microfonul sensibil al camerei. Ce nu ştia Laura era faptul că orice crononaut cât de cât priceput – şi eu eram, fără falsă modestie, printre cei mai pricepuţi – putea să-şi dirijeze călătoria

dacă nu la secundă, atunci aproape la minut, astfel că, oricât am mai căutat apoi scene erotice cu Elena, n-am mai găsit niciuna. În zadar tuna şi fulgera Laura, pentru că în ţara orbilor chiorâi sunt împăraţi, după cum obişnuiam noi, crononauţii, să-i minimalizăm între noi pe reporterii care luau tot caimacul.

Asta nu înseamnă că nu o vizitam când eram singur. Fiind profesionist, aveam acces la cea mai bună sursă de mixodină, astfel că am început să iau tot mai multă, pentru a rămâne cât mai mult în preajma Elenei. La două doze standardizate, puteam rămâne mai mult de o oră. Făcusem o obsesie pentru ea şi, la un moment dat, am luat cu mine un trepied cu ajutorul căruia am fixat camera de filmat asupra chipului minunat al Elenei. Apoi, profitând de faptul că Paris lipsea, m-am apropiat de ea şi am sărutat-o. Pe înregistrare se va vedea exact ca un sărut adevărat – ce conta că eu aveam să sărut doar aerul! Spre surpriza mea, am simţit nişte buze calde, moi şi înmiresmate care se deschideau primitoare. A deschis şi ea ochii, m-a îndepărtat o clipă, apoi m-a cuprins iarăşi în braţe, murmurând ceva din care am înţeles numai: „Ares, Ares”. Cu reflectorul din frunte şi cu toţi acumulatorii şi aparatura agăţată de mine, poate că i-am părut Ares, zeul războiului Bănuiesc că voia să mă atragă de partea lor în război, dar eu am simţit atunci doar că cea mai frumoasă femeie din lume mă strânge la piept. M-am trezit năuc, în sufrageria mea, strângând în mână camera şi trepiedul, şi am încercat să-mi explic ce s-a întâmplat. M-am uitat la ce înregistrase camera, am vrut să şterg, apoi m-am răzgândit şi, în timp ce mă plimbam de colo-colo prin încăpere, ochii mi-au căzut pe dozele cu mixodină: pe ele scria mare, cu roşu, că în aceste fiole concentraţia era dublă! Scria, dar eu, la gândul că aveam s-o văd pe Elena, nu citisem absolut deloc ce scria acolo, astfel că îmi injectasem PATRU doze, lucru pe care nu-l mai făcuse

nimeni până acum. Cineva încercase odată trei doze standard, dar era şi acum în comă, ţinut în viaţă doar de aparate. Eu luasem patru şi nu aveam nimic, nici măcar o uşoară stare de ameţeală. Starea de euforie era dată mai ales de faptul că făcusem dragoste cu Elena. Elena din Troia, bineînţeles. Dar mai ales pentru că aflasem că la patru doze mă puteam şi materializa, nu numai călători în trecut, ba, mai mult, organismul meu rezista cu succes acestei cantităţi. Pe de altă parte, am observat că se materializa în trecut orice obiect, probabil şi orice fiinţă pe care o atingeam în timpul călătoriei.

Exact atunci mi-a venit şi ideea. Minunata idee care avea să mă scape definitiv de Laura şi de fandoselile ei.

A doua zi, i-am prezentat directorului de programe ideea mea, periată şi parfumată ca să dea bine: un reportaj la curtea lui Harun al-Rashid! De data asta, o solicitam eu în mod expres pe Laura, pentru că numai ea ar fi fost în stare să prezinte, cu farmecul său inegalabil, opulenţa de la curtea califului.

Directorul a aprobai reportajul fără nicio bănuială, mormăind în barbă că se bucură când angajaţii lui se înţeleg bine şi conlucrează spre binele mers al postului.

Nici nu bănuia el cât de bine aveam să conlucrăm, astfel că am fugit acasă, unde-am răscolit tot ce aveam la îndemână în bibliotecă, pentru a afla cât mai multe despre Harun al-Rashid şi epoca lui.

A doua zi, când ne-am aşezat pe fotolii, m-am bucurat că Laura avea pe ea doar o fustiţă sexy care avea să-mi uşureze foarte mult misiunea. Eu căram în geanta cu acumulatori şi o haină lungă din lână, care – la o adică – putea trece drept burnuz, la o privire fugară. Când a venit tehnicianul să ne injecteze dozele, eu i-am dat o fiolă fără inscripţii, aranjată de mine ca să încapă în ea patru doze, şi, în numai cinci minute, ne-am trezit în interiorul unui palat care speram a fi al lui Harun al-Rashid. Primul lucru

pe care l-am făcut a fost să-mi îmbrac burnuzul peste hainele obişnuite. Al doilea, să leg mâinile frumoasei Laura cu cablul de la microfon. A fost atât de uimită de gestul meu, încât a început să se împotrivească doar când era deja prea târziu. Ţipetele ei au atras imediat doi soldaţi din gardă şi, cu toate că nu vorbeam niciun cuvânt în arabă, m-am înclinat adânc în faţa lor, aşa cum am văzut că se face în filmele pe care le studiasem cu o seară înainte, şi am arătat spre roşcata sexy de lângă mine. Se pare că dincolo de cuvinte există, totuşi, un soi de înţelegere secretă între bărbaţi, pentru că, după ce-au privit-o admirativ câteva clipe lungi pe Laura, nu şi-au mai pus problema nici cum am ajuns acolo, nici pe unde am intrat. M-au condus spre o sală mare şi plină de lume şi mi-au făcut semn să aştept. Nu după multă vreme, a venit să ne conducă un bărbat cam între două vârste, care era de-a dreptul obez şi pe care-l bănuiam a fi şeful haremului. L-am urmat în sala tronului, unde, fără nicio urmă de îndoială, l-am văzut pe Harun al-Rashid. Chiar lângă el mai stătea un bărbat pe care îl bănuiam a fi Giafar. Când am ajuns în faţa califului, m-am trântit cu faţa la podea, dar hadâmbul m-a prins de umeri şi mi-a arătat că Harun al-Rashid îmi făcuse semn să mă ridic. Oricum nu avea ochi pentru mine, ci numai pentru Laura care, pentru prima dată, era tăcută şi năucită.

După câteva minute lungi, califul îşi desprinse privirea de pe fată şi, după faţa lui extaziată, mi-am dat seama că în viaţa lui nu mai întâlnise o roşcată. Cel puţin, nu una naturală şi atât de apetisantă ca Laura…

Când m-a întrebat ceva, am ridicat neputincios din umeri şi am arătat spre gură, cu speranţa să mă creadă mut. A insistat cu întrebarea şi atunci eu, având o bănuială, am ridicat amândouă mâinile şi am arătat: zece! Ce aveau să fie aceşti zece nu-mi păsa; putea la fel de bine să fie zece cămile sau zece bani, eu oricum n-avem de

gând să mă târguiesc.

Califul, cu ochii aţintiţi asupra Laurei, făcu semn hadâmbului care-o acoperi cu un veşmânt larg şi-o trase afară din încăpere. Când să iasă, Laura întoarse nişte ochi mari şi speriaţi spre mine şi ţipă:

— George, te implor, nu mă lăsa aici!

Am zâmbit în barbă şi i-am făcut cu mâna. Ia te uită, mi-am zis, acum ştie şi cum mă cheamă!

Un bărbat care părea a fi vistiernicul se opri în faţa mea şi-mi puse în braţe zece pungi în care bănuiam că sunt monede de aur. M-am înclinat încă o dată în faţa califului care nu prea îmi mai purta grija, cu gândul la frumoasa roşcată recent achiziţionată.

Am ieşit şi, oriunde întâlneam un om în calea mea, îi dădeam câte un dinar de aur, mă înclinam în faţa lui şi-i spuneam:

— Roagă-te pentru Laura, că mare nevoie mai are!

Omul se înclina şi el în faţa mea, zâmbea, îmi mulţumea cu ochii la banul de aur şi pleca fericit.

Când am ajuns înapoi, toţi cei din sală erau îngroziţi: la un moment dat, atât eu, cât şi Laura ne-am pierdut consistenţa şi am dispărut, apoi am reapărut numai eu. Am aşteptat şi eu, alături de ei – chiar dacă din motive diferite – câteva ore să se arate Laura, pe urmă, văzând că nu mai apare, am plecat acasă. Un timp, s-a vorbit în şoaptă despre interzicerea reportajelor, dar cine închide o afacere de miliarde numai pentru că un reporter a căzut la datorie? Chiar dacă e vorba de o roşcată încântătoare, numită Laura.

Dimineaţă Cu Interferenţe

Daniel Haiduc

Daniel Haiduc s-a născut la 30 octombrie 1971, în localitatea Ilia, judeţul Hunedoara. Este absolvent al Facultăţii de Electronică şi Telecomunicaţii a Universităţii „Politehnica” din Timişoara. A lucrat în televiziune şi în

domeniul aplicaţiilor multimedia interactive, ca grafician, realizator de animaţii tridimensionale şi producător executiv.

În prezent, este designer de aplicaţii web. Este membru al cenaclului SF „H.G. Wells" din Timişoara. A scris un roman SF pentru copii, *Poveste de pe internet,* care încă îşi aşteaptă editorul, dar şi o seamă de povestiri SF în care mediul virtual pare să se împotrivească realităţii sensibile, dar crude, în acelaşi timp. Povestirea de faţă reprezintă debutul său literar.

— Eşti gata?

— Da. Conectează-mă!

Durerea mi se-mplântă în creier. Cunoştinţă veche şi agasantă, pe care am învăţat s-o ignor. Mă chinuie doar spectrul miilor de ace găurindu-mi ţeasta, creaţie monstruoasă a minţit care vrea, tâmpita, să-i dea durerii un chip. Imagine crudă, ca o senzaţie de rece, ca un gust amar. Primul sunet o tulbură.

Înfundat, venind de undeva, de departe. Al doilea o şterge cu totul. Precipitat, împiedicându-se într-un hârşâit metalic. Al treilea răsună triumfător în întunericul pleoapelor. Apoi liniştea, receptacul în care mă scurg încet şi mă adun.

Ochii nu mai au răbdare şi caută lumina. Nu poţi să faci aşa ceva înainte de a fi pregătit pentru o întâlnire brutală cu neantul. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Dimineaţa se insinuează dintre cutele perdelei, rece şi străină, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. În schimb, pasărea de metal mă salută vesel din capătul braţului articulat, scuturându-şi penele într-o pată de lumină. Se retrage brusc în căsuţa de deasupra cadranului, nu înainte de-a se lovi cu ceafa de pragul de sus al uşiţei. Într-o zi, o să-şi rupă gâtul. Ar fi o schimbare interesantă.

E şapte fix. Un şapte ironic, un şapte ca o mască de

sub care timpul îmi face cu ochiul. Ar putea fi orice altă oră, şaptele e însă măsura potrivită pentru acest început de zi indiferent. Memoria ştie şi se grăbeşte să-mi proiecteze conştiincioasă filmul cunoscut, uşor decalat faţă de realitate. Salteaua mişcându-se uşor, fâşâitul cearşafului, eu întorcând lent capul spre dreapta, capotul strâns pe şoldurile generoase, papucii târşâiţi, ea îndreptându-se către baie pe o traiectorie imprevizibilă.

E frig. Mă ridic în capul oaselor, cu gândul la faţa ei în curând încruntată, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate… dar parcă mai era ceva înainte de asta. A, da. Vibraţia discretă din tălpi, umbra mişcată a muştei înecate în paharul cu apă, fierul forjat al ramei patului raşchetând cu îndârjire peretele, şuieratul strident care-mi înghite gândurile. Prin mintea mea pufăie o locomotivă neagră cu bandă roşie, trăgând după ea un nor întunecat şi patru vagoane pe şina suspendată câteva etaje mai jos. Pereţii trosnesc, camera se clatină, obiectele alunecă de la locurile lor, tabloul ia forma muntelui pictat în el. Nimic neobişnuit. Şi, totuşi, ţiuitul acesta nefiresc din timpane… ecoul multiplicat…

O interferenţă? Nu cred. Mai curând o problemă de calibrare a sunetului. Marcele, ce naiba faci?!

Trenul e deja departe când trag perdeaua. Gest inutil, pentru că nu-i lasă ochiului libertatea vreunui orizont în spatele căruia să se viseze. Tot ce văd e un zid nesfârşit de cărămizi roşii, presărat cu geamuri şi balcoane afumate, de balustradele cărora hainele atârnate la uscat încearcă zadarnic să se ţină departe. Dincolo de sticla gălbuie a geamului domneşte vuietul oraşului. Aici e încă linişte.

Scârţâitul uşii sfâşie clipa cu cruzime. Gata. Trecutul a crăpat din nou, amintirile curg prin grilajul timpului, copilul scânceşte, iar eu transpir şi alerg, alerg… Of! Întorc privirea şi zăresc în cadrul uşii figura încruntată a

nevesti-mii, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate… Dacă s-ar face o statuie a reproşului veşnic, aşa ar trebui să arate.

— Nu merge căldura, îmi aruncă ea printre buzele strânse.

Ştiu. Îmi înghit zâmbetul şi las doar ochii să râdă. Râs amar. Sentinţa a fost dată deja şi orice cuvânt în favoarea mea ar rupe echilibrul precar al momentului. Mai bine tac. Nu vreau încă o ceartă. Nu vreau să înot din nou în apele tulburi ale unei discuţii inutile. Vreau doar să ajung la lucru cât mai repede. Atât.

— Mă duc să văd care-i problema.

Trec pe lângă ea cu un aer preocupat. Timpul începe să se grăbească.

Unele dimineţi sunt complicate. Parcă lucrurile sunt intenţionat date peste cap, ca să-mi facă mie-n ciudă. La început, îmi plăcea jocul subtil şi periculos cu memoria, fiorul întâlnirii cu feţele nebănuite ale aceloraşi întâmplări, amestecul instabil de familiar şi neprevăzut. După şase ani, nu mai e aşa. Între timp, familiarul acela contrafăcut pe care credeam că-l pot controla s-a sedimentat peste amintiri, îmbâcsindu-le cu frânturi de viaţă fără sens şi cuvinte repetate excesiv. Asta e. Riscurile meseriei.

Cazanul maroniu, din ale cărui încheieturi se scurge rugina, e rece. Cu siguranţă, focul a mistuit cărbunii încă de aseară, murind apoi în cenuşa vetrei. Capacul automatului de încărcare atârnă într-o parte, semn că micul infractor şi-a dus din nou planul la îndeplinire. „Ţi-am zis eu că…” Palmele mi se strâng nervoase pe mânerul încărcătorului manual. Roata grea se împotriveşte, îmi trebuie toată greutatea s-o urnesc. Merge. Lanţurile scrâşnesc şi ecoul lor reverberează undeva departe, în măruntaiele clădirii. Învârt.

— Ţi-am zis eu că automatul ăsta nu e bun de nimic?

Vocea nevesti-mii mă ajunge din urmă. Da? Mi-ai zis? În care timp? În care spaţiu? Tu nu ştii… Nu spun nimic. Învârt din ce în ce mai repede, însă huruitul cărbunilor curgând în ladă nu mă poate apăra de cuvintele ei.

— Ai dat o groază de bani pe el şi acum s-a stricat. La ce ţi-a trebuit? Ţi-era lene să munceşti şi tu puţin? Am îngheţat azi-noapte. Vrei să răcească copilul?

Învârt cu furie şi palmele îmi ard. Refuz provocarea. Nu. Nu mă cert cu ea. Nu aici. Nu într-o zi ca asta.

— Treaba ta! Vezi să am destui cărbuni până te întorci de la lucru!

Lasă-mă-n pace! Învârt. Învârt îndârjit, ca şi cum aş putea să prind timpul din urmă, deşi ştiu foarte bine că azi n-am nicio şansă. Învârt şi transpiraţia îmi curge pe frunte. O întind pe dosul palmelor, apoi în sus, pe braţe. Învârt. Ea pleacă.

Lada e pe jumătate plină. Mă opresc să fac focul. O pagină de ziar mototolită, puţin petrol, un chibrit… Unde-or fi chibriturile? Ionuţ îmi întinde încet cutia, cu privirea fixată în podea. Ştie că a făcut o prostie şi aşteaptă să-l cert.

— Ce-ai căutat la automatul de încărcare?

— Îmi… îmi trebuiau nişte rotiţe şi… adică… le puneam înapoi.

Scânceşte înăbuşit, gata să izbucnească în plâns. Aprind un chibrit, iar focul întinde culoare peste bulgării negri.

— Şi ce-ai făcut cu ele?

Zâmbesc, pentru că ştiu răspunsul. Zâmbesc înainte ca Ionuţ să se dea la o parte şi grămada de piese adunate la un loc să-mi acapareze privirea. Mă prind imediat în jocul comparaţiilor, încercând să descopăr logica organică a unei forme care se pierde printre resturi de jucării, roţi dinţate şi arcuri. Recunosc doar carcasa unui ceas de

perete aşezată pe post de cap, din care iese tubul ţuguiat al unui instrument de suflat.

— E un câine, anunţă mândru tânărul geniu.

— Sigur că da. Mi-am dat seama.

În cuptor focul arde cărbuni şi secunde. Ar fi trebuit să plec deja.

— Şi cum îl cheamă?

— Ăăă… nu i-am pus încă nume.

— Ştii ce? Hai să-i spunem Trompetă.

Fiu-meu mă priveşte nedumerit. Mda, probabil nu e o idee prea bună.

— Ionuţ, hai la masă!

Vocea din bucătărie ne face pe amândoi să tresărim. Copilul mă întreabă ceva din priviri. Bine, fie!

— Ssst! maică-tii nu-i spunem ce-ai făcut.

Râde. Pe faţa lui e soare. Pleacă sărind într-un picior şi mă lasă cu javra. Chiar seamănă cu un câine, observă copilul din mine, iar în golul din stomac se face deodată frig. Cunosc senzaţia. Ştiu că nu trebuie să mă implic. Ştiu că lucrurile din jur n-au niciun sens în afara timpului care le creează şi apoi le consumă pentru mine. Ştiu, însă uneori nu mă pot abţine.

Coridorul întunecos răsună de zgomotul paşilor, abia îi aud pe-ai mei. Uşile apartamentelor se deschid şi se închid, pete de lumină alunecă pe pereţi, oameni ies şi se alătură armatei de umbre mărşăluind pe etaj. Umbrele seamănă cu mine. Acelaşi costum gri închis, aceiaşi pantofi negri, pălărie şi servietă. Unii dintre ei mă salută. Le răspund discret. Nu-i recunosc. Mă grăbesc, deşi nu voi ajunge la timp, mă grăbesc pentru că şi ei se grăbesc, pentru că vreau să fiu şi eu, măcar pentru câteva minute, un personaj anonim închis în timp ca într-o găoace în care nu e loc decât pentru o singură persoană şi un singur rând de amintiri.

Aş fi putut să las totul baltă şi să alerg după

blestematul de tren, dar sunt prea vechi în meseria asta ca să nu ştiu. În cel mai bun caz, se întâmplă ceva care forţează reaşezarea lucrurilor în durata lor firească. În cel mai rău, distorsiunea creată e atât de mare, încât interferenţa devine incontrolabilă, iar extracţia e singura soluţie pentru a rămâne cu mintea cât de cât întreagă. Asta e! Am întârziat o dată, sunt condamnat să întârzii tot restul zilei. Timpul nu suportă să fie contrazis.

Şuieratul intempestiv al locomotivei îmi dă dreptate. Umbrele din jur ezită o clipă, apoi îşi continuă marşul, parcă o idee mai repede, în timp ce clădirea tremură din încheieturi, ca şi cum ar vrea să-şi dea mai repede afară locatarii. Grăbiţi-vă! Vine! Mă opresc. Undeva, afară, pe şina suspendată între clădiri, trenul zăngăne din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai greu. Pereţii îi răspund la unison şi un val de ecouri se rostogoleşte către mine de-a lungul coridorului, amestecând la grămadă uşi, costume şi pălării. Las servieta să cadă şi mă grăbesc să-mi astup urechile, dar presiunea e insuportabilă, mă ameţeşte. Fi-ţi-ar sunetul al dracului, Marcele!

Prins în strânsoarea unor secunde mult prea lungi, nu pot decât să îndur loviturile ritmice ale roţilor în coşul pieptului.

Puternice la început, apoi din ce în ce mai slabe. Gata. A trecut. Trebuie să fi ajuns în staţie deja. Ridic servieta şi mă grăbesc spre…

Aaau! Timpanele îmi ţiuie disperate. A doua bubuitură mă transformă în gelatină. Zeul tunetului însuşi e în faţa mea, sub chipul lui nea Vasile care-şi face de lucru la uşa unui apartament, cu un ciocan într-o mână şi o şurubelniţă în cealaltă. De fapt mă aşteaptă pe mine, dar el nu ştie asta. Mă grăbesc să-l salut înainte de a risca o nouă lovitură de ciocan.

— ’neaţa, nea Vasile!

Se întoarce mirat.

— George! Ce-i cu tine? Nu trebuia să fii…?

Nu, nu trebuia. Azi nu.

— Ba da, dar am plecat prea târziu.

— Ţi-am zis eu că ceasul ăla are o problemă? Hai că trec diseară pe la tine, să văd ce are. Aduc şi nişte vaselină.

Privirea lui e plină de speranţă. Bine, nea Vasile, treci! Să-i spun că ceasul merge, că toate ceasurile mele merg, că roţile timpului se învârt perfect şi nu va exista nicio „diseară”? Nu pot. Omul acesta mărunţel, cu mâinile veşnic unsuroase, cu maioul albastru pe care vaselina impregnată l-a întărit ca o salopetă, cu şuviţa de păr lipită de creştetul pleşuv, omul acesta pare să trăiască doar pentru a repara. Nici nu mi-l pot aminti altfel decât cu o unealtă în mână, chircit pe sub vreo chiuvetă sau căţărat pe o scară, una cu obiectele pe care le mângâie, le demontează şi le face la loc.

— Nea Vasile, nu ai drum către centru?

Ştiu că nu, dar trebuie să întreb. Meşterul clatină trist din cap.

— Nu, George. Te-aş duce bucuros, dar am o ditamai gaură în balon. Pe puţin un metru. Ieri-dimineaţă mi l-a tăiat un nebun cu elicea, abia am reuşit să aterizez. Trebuie să-l cos.

Ridică ciocanul şi izbeşte într-o balama. Aaau! Stai, nea Vasile, că-mi faci gaură-n creier!

— Un nesimţit şi un dobitoc, aruncă el cu năduf. Cum să circuli aşa, fără să respecţi nicio regulă? Las că-l prind eu într-o zi! Lenuţa zice că l-a mai văzut trecând dimineaţa pe lângă telegraf, cam pe la ora asta…

Omul îşi mişcă buzele mai departe, dar cuvintele lui au devenit un bâzâit fără sens. Nu-l mai ascult. Am aflat ce voiam să ştiu. Mesagerul şi-a făcut datoria. Chiar şi un destin contrafăcut are nevoie de semne pentru a-şi dezvălui intenţiile, pentru a contura traseul corect prin

labirintul instabil al unui viitor deja consumat. Deocamdată e bine. Ştiu cine e nesimţitul, am întâlnire cu el.

Încerc să-mi ţin gulerul sacoului ridicat, însă vântul tot reuşeşte să-mi strecoare fiori reci pe sub cămaşă. Zgomotul e ceva mai suportabil aici, pe terasa clădirii de cincizeci de etaje, dar abia pot să respir. Ăsta nu e aer. În plămâni îmi intră doar fum şi ulei ars, transpiraţia toxică a unui oraş care pufăie din greu prin sute de coşuri. Nu înţeleg cum poate cineva să trăiască într-un asemenea loc. Poate data viitoare fac schimb cu Marcel.

În apropiere, lâncezeşte vechiul telegraf, cu braţele inerte atârnând în vârful catargului. Prezenţă solitară, pe care timpul pare s-o fi dezgolit de mult de sens. Ca şi pe mine. Două pete galbene îşi iau zborul de pe o altă terasă. Baloane. Mă aştept din clipă în clipă să lovească tavanul cerului de fum, dar acesta le înghite lent, unul după altul. Un dirijabil pluteşte maiestuos de cealaltă parte a clădirii, urmând de la înălţime şarpele de metal al căii ferate suspendate. Unde eşti, Robi?

El o fi? Norul de fum care se învolburează pe deasupra clădirilor împinge în faţă un fel de fus negru. Patru catarge subţiri aşezate în linie, cu elice duble în vârf, par să susţină straniul obiect zburător spre care îmi flutur cu gesturi largi pălăria. Se apropie. Îl văd bine acum. Din cabina deschisă îmi face semn un individ cu cască de piele şi ochelari imenşi. El e. Nebunul de Robureanu.

Aparatul încetineşte şi dă ocol telegrafului, într-un fel de dans smucit, alcătuit din căderi şi reveniri icnite însoţite de vălătuci de fum negru. Ar fi chiar amuzant, dacă nu m-ar scoate din minţi huruitul lui insuportabil. O scară de frânghie se desfăşoară spre mine. Ce? Pe chestia asta trebuie să urc? Încerc s-o apuc, dar se zbate bezmetică şi se îndepărtează. Robi încearcă să-şi strunească maşinăria, însă monstrul urlător pierde din

înălţime şi dispare dincolo de parapetul terasei. S-a prăbuşit?

Nu. Huruitul se înteţeşte şi elicele apar din nou, urmate de corpul de metal negru. Alerg înainte şi înapoi pe terasă până când reuşesc să apuc scara şi mă caţăr hotărât, cu pălăria în dinţi şi servieta încurcându-mă la fiecare pas. Norocul meu că n-am rău de înălţime. Ratez vreo două trepte, dar până la urmă reuşesc să ajung sus şi mă trântesc în scaunul liber din dreapta pilotului.

— Geoorgee! Ce mai faci, băiatule?

Omul e atât de fericit să mă vadă, încât se grăbeşte să-mi strivească voiniceşte bietele degete în palma lui mare.

Te aştept pe tine, ce dracu’ să fac! Şi nu mai striga aşa că te aud!

— Bine. Uite, am pierdut trenul. Poţi să mă duci către centru?

— Cum să nu? Te duc chiar la birou. Ştii că de-o săptămână lucrez în clădirea de vizavi? N-am apucat să-ţi spun.

Ba da, mi-ai mai spus. Omul se propteşte într-una din multele manete aflate în faţa lui, iar maşinăria se înclină în faţă şi prinde viteză. Centura de siguranţă pe care mi-o leg în grabă nu reuşeşte să atenueze senzaţia de pericol. Oasele mele vibrează în ritmul pistoanelor de sub capotă, respiraţia e una cu aburul care iese de peste tot, iar amicul Robureanu vorbeşte, vorbeşte, acompaniind cu vocea lui puternică şuieratul vântului pe la urechi. Vremea se răceşte… Greva muncitorilor de la… Preţurile la alimente cresc…

— Ai grijă! apuc să strig şi strâng servieta în braţe.

Trecem razant pe lângă dirijabil, iar pasagerii din nacelă se holbează la noi speriaţi, în timp ce timonierul, un mustăcios în tunică neagră, ridică pumnul a ameninţare. Robureanu râde şi accelerează. E nebun. Şi eu am fost, azi-

dimineaţă, când am urcat în maşina lui.

— Îţi place ce mi-am luat? strigă el şi bate mândru cu palma în tablă. Prinde suta de kilometri pe oră. Vrei să-ţi arăt?

N-am timp să-l refuz, pentru că trage hotărât de manetele lui şi maşinăria se prăbuşeşte în gol. Ameţesc instantaneu, în timp ce şiruri de ferestre şi balcoane zboară pe lângă mine în sus şi înapoi. Vântul urlă ca o locomotivă, îmi trebuie toată concentrarea din lume ca să rămân calm. Nu se poate întâmpla nimic. Nu se poate întâmpla nimic. E doar un surogat de aventură. Nu se va întâmpla nimic, pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Vreau să-mi astup urechile, dar, spre mirarea mea, membrele nu vor să mă asculte. Zgomotul motorului rămâne în urmă, aerul cu care încerc disperat să-mi umplu plămânii goi nu mai e de găsit. Şi senzaţia asta indescriptibilă de dislocare… O interferenţă? De ce aici? De ce acum? întrebări fără rost. Sigur am greşit ceva. Nu mai contează, sunt prins deja în capcană. O ştiu înainte ca plafonul de nori să devină pânza zdrenţuită a unui gigantic balon din care curge albastrul superb şi ameninţător al altui cer. E atât de frumos cerul acela! Simt cum mă aspiră în el şi nu pot face altceva decât să închid ochii şi să sper că lovitura brutală a extracţiei va veni înainte de…

Ceva mi-a lovit obrazul. Ustură. Simţurile trezite brusc improvizează la repezeală o apărare şi mâinile mi se mişcă haotic în mijlocul unei învălmăşeli de aripi, gheare şi croncăituri disperate. Mă apăr cu greu de iureşul negru, în timp ce huruitul motorului şi apăsarea centurii de siguranţă îmi spun ceva ce nu înţeleg. Sunt tot în…

— Iiihaaa! chiuie Robureanu lângă mine, cuprins de o fericire tâmpă care-mi restaurează pe loc simţul prezentului. Mama lor de ciori! Ai văzut ce le-am făcut? Nu le mai suport, măi, nu le mai suport! Se cacă peste tot.

Scuip aprobator o pană din gură, cu ochii la cerul gri care se scurge nepăsător în coşurile fabricilor. Ce-a fost această interferenţă neterminată, resorbită inexplicabil în abisul dintre timpuri? Pumnul ameninţător al unui destin deranjat care a decis să-mi mai dea, totuşi, o şansă? Fără îndoială, o eroare majoră. Va trebui s-o trec în raport.

— Poţi să mă laşi aici.

Robi studiază cu atenţie plasa de aterizare întinsă pe terasa de la nivelul treizeci şi opt al clădirii în care trebuie să ajung. Degetul lui mare ridicat în sus încearcă să mă asigure că nu e nicio problemă. Nu-l cred. Ne apropiem poticnit, spre groaza pasagerilor din balonul portocaliu care pluteşte în apropiere. Amicul meu mai şi claxonează din trompeta montată lângă parbriz, ca şi cum balonul ar putea să se dea brusc la o parte. Râde. Eu mă pregătesc să sar, cu servieta într-o mână şi pălăria în cealaltă. Soluţie neplăcută, dar eficientă. Staţii de aterizare sunt puţine şi aglomerate, durează o veşnicie să te vezi jos dintr-un balon sau dirijabil, aşa că varianta de urgenţă e mai la-ndemână. De altfel, sunt din ce în ce mai multe plase pe terasele din jur. Lumea se grăbeşte.

Maşinăria bâzâie pe deasupra împletiturii de frânghii ca o insectă nehotărâtă. Îl salut pe amicul Robureanu şi-mi dau drumul de la câţiva metri, cu intenţia de-a ateriza pe spate. Greşit. Nodurile zgrunţuroase îmi iau în primire umărul stâng şi mă trezesc rostogolindu-mă pe burtă, cu picioarele răşchirate şi cu faţa în obiectul nedefinit care fusese până adineaori pălăria mea. Cei doi bărbaţi care fumează pe terasă întorc repede capetele, prinşi brusc într-o discuţie importantă. Servieta mi-a luat-o înainte şi mă aşteaptă deja pe planşeul de beton, şi pe mine, şi mânerul rupt, rămas agăţat între ochiuri.

Finalul e întotdeauna acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câţiva paşi mai în faţă, pe coridor, în faţa

liftului, intrând în cabină, aşteptând ca subsolul tenebros să urce la mine. De fiecare dată, mă aştept să-l găsesc răvăşit, distrus de tensiunea nenumăratelor linii temporale înnodate acolo. Îmi închipui că nu voi mai găsi nimic, doar singurătatea rătăcirii într-un timp fără ieşire. Atâţia ani şi teama asta tot n-a dispărut!

O smucitură scurtă şi uşile liftului se deschid, dezvăluind scena banală a laboratorului. Războiul acela teribil e doar în mintea mea terorizată de iminenţa unei noi rupturi în pânza peticită a amintirilor.

— Bună dimineaţa, Corina!

Din spatele recepţiei, secretara întoarce spre mine o privire care se vrea, ca de obicei, de gheaţă. N-o să-i reuşească niciodată. Buzele ei o topesc instantaneu.

— Ai întârziat.

— Am avut o problemă cu…

N-are rost să-i explic. Ar trebui să-mi văd de treabă, însă tentaţia de a-i respira parfumul e mult prea mare. „Ce doreşti, George?” Las servieta şi-mi sprijin mâinile pe pult, iar ochii îmi aterizează direct în decolteul ei adânc.

— Să ştii că eu întârzii la fel de des pe cât îmi zâmbeşti tu.

Îşi dă ochii frumoşi peste cap. Da, ştiu. Şi ce tâmpenii am mai spus azi-dimineaţă? Aha! Mi-am amintit.

— Ştii, mă gândeam că noi doi am putea… interfera puţin.

Corina se ridică încet şi se întinde către mine. Ah! Parfumul ei dulce umple cei treizeci de centimetri care ne mai despart. E aproape ca o atingere.

— Ce doreşti, George? Să-ţi faci existenţa amărâtă mai interesantă?

„Existenţele”. Prima dată ai zis „existenţele”.

— E ceva rău în asta?

— Nu ştiu, dar am impresia că inteligenţa ta îndoielnică interferează deja cu alt organ. Mai bine treci şi

completează rapoartele pe ziua de ieri.

Vraful de formulare aruncate pe pult îmi risipeşte gândurile care alunecaseră între timp spre picioarele ei. Le adun. Ceasul de pe perete îmi aduce aminte că mai am doar un minut. Ea nu ştie. Doar o singură Corina ştie.

— N-am timp acum. Trebuie să…

— Dacă n-ai fi întârziat, ai fi avut destul timp.

Păi, îmi pare rău, dar azi o să mai întârzii! Nu e vina mea că timpul preferă repetiţiile. De fapt… are dreptate. Dacă n-aş mai întârzia, aş putea să… Scenariul alternativ pe care l-am încropit acum câteva luni… Un moment mai bun n-o să găsesc. De ce să nu încerc? Bineînţeles, fără să ştie Marcel.

Îmi vine să râd, dar mă abţin. O faţă pleoştită şi un zâmbet firav e tot ce-mi trebuie. Mă extrag încet de sub privirile suspicioase ale Corinei, cu teancul de formulare atârnând greu, ca o înfrângere. Dincolo de uşă grăbesc pasul. La urma urmei, s-ar putea să fie totuşi ziua mea norocoasă.

Încăperea terminus mă întâmpină tăcută. Arunc pălăria şi servieta într-un colţ şi mă aşez pe scaunul din mijloc. Mânerul rupt al servietei îmi apasă buzunarul. Aterizează lângă perete. Aşa. E linişte, o linişte înşelătoare, îmbibată de şoaptele timpurilor venite la întâlnire. Aştept.

Extracţia nu întârzie niciodată. Mai întâi e doar o senzaţie de căldură urcând încet din podea, apoi o sete ascuţită, înăbuşită rapid de neliniştea corpului care simte puterea colosală a transferului mult înainte ca durerea din creier să ucidă lumina.

Îmi desfac nervos legăturile, în timp ce uşa ovală a capsulei culisează cuminte în lateral. Mă reped afară.

— Măi, Marcele! Dă-o naibii de treabă, măi! Dă sunetul ăla mai încet! Vrei să asurzesc?

Marcel se holbează la mine din spatele ecranelor transparente. Are un grafic verde pe post de mustaţă.

— Ce? Era prea tare?

— Evident. Şi unde? Exact în 36! Ştii cât zgomot e acolo?

— Ăăă… scuze.

— Mda. Mai bine spune-mi ce e cu interferenţa aia. Ai văzut-o?

— Da. Nu era o interferenţă naturală. Mergeai cu viteză foarte mare şi, la un moment dat, ai ieşit din raza releelor. Distorsiune clară. M-am speriat şi tocmai mă pregăteam să te extrag, când ai apărut din nou. De ce nu mi-ai spus dinainte că o să te abaţi de la traseu?

— Dar nici nu mi-a trecut prin cap. Ţi-am povestit că azi-dimineaţă m-a adus Robureanu. Nebunul şi-a luat maşină nouă. Dac-ai şti ce avea în 36…

— Hm! Nu crezi că e prea riscant să continuăm? Chiar dacă nu mai apar distorsiuni, tot s-ar putea să obţinem date false pe intervalul median. Hai să facem schimb. Eu am un scenariu banal astăzi.

— Nu, nu! Lasă! Totul e sub control. Ce urmează?

— Stai să văd! 3*7…* absorbit. 38… interzis. 39.

— 39? Eco?

— Da.

— Rahat!

— Exact.

Râdem amândoi.

— Bine. Hai să-i dăm drumul!

Mă întorc în capsulă şi mă aşez. Trag aer în piept şi închid ochii înainte ca raza din tavan să mă învăluie în lumina ei albastră.

— UP 39 – 21 cu 6: 59: 55, anunţă în eter vocea lui Marcel. Eşti gata?

— Da. Conectează-mă!

Durerea mi se-mplântă în creier. Cunoştinţă veche şi agasantă, pe care am învăţat s-o ignor. Mă chinuie doar spectrul miilor de ace găurindu-mi ţeasta, creaţie monstruoasă a minţit care vrea, tâmpită, să-i dea durerii un chip. Imagine crudă, ca o senzaţie de rece, ca un gust amar. Primul sunet o tulbură. Înfundat, venind de undeva, de departe. Al doilea o şterge cu totul. Precipitat, împiedicându-se într-un hârşâit metalic. Al treilea răsună triumfător în întunericul pleoapelor. Apoi liniştea, receptacul în care mă scurg încet şi mă adun.

Simţurile încordate pândesc deschiderea ochilor, pregătite pentru o eventuală întâlnire cu neantul. Din fericire, nu se întâmplă nimic. Dimineaţa se insinuează dintre cutele perdelei, rece şi străină, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. În schimb, pasărea de lemn mă salută discret din capătul braţului articulat, scuturându-şi penele într-o pată de lumină. Se retrage brusc în căsuţa de deasupra cadranului, nu înainte de-a se lovi cu ceafa de pragul de sus al uşiţei. Într-o zi, o să-şi rupă gâtul. Abia aştept.

E şapte fix. Un şapte indiferent, conştient de impostura la care timpul îl condamnă de fiecare dată. Ar putea fi orice altă oră, şaptele e însă măsura potrivită pentru un nou început de zi apatic. Memoria ştie şi se grăbeşte să-mi proiecteze conştiincioasă filmul cunoscut, uşor decalat faţă de realitate. Salteaua mişcându-se uşor, fâşâitul cearşafului, eu întorcând lent capul spre dreapta, capotul strâns pe şoldurile generoase, papucii târşâiţi, ea îndreptându-se către baie pe o traiectorie imprevizibilă.

E frig. Mă ridic în capul oaselor, cu gândul la faţa ei în curând încruntată, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate… Dar mai întâi să treacă… Vibraţia îmi urcă deja prin tălpi, umbra muştei înecate în paharul cu apă s-a trezit, rama de lemn a patului raşchetează plictisită peretele. Fluieratul locomotivei îmi împrăştie gândurile, făcând loc în minte galbenului aprins al vagoanelor pe şina

de la capătul străzii. Pereţii vibrează, camera se clatină uşor, obiectele bombăne la locurile lor, tabloul se strâmbă, surprins. Nimic neobişnuit.

Trenul e deja departe când trag perdeaua. Gest inutil, pentru că nu-i lasă ochiului libertatea vreunui orizont în spatele căruia să se viseze. Tot ce văd e un zid nesfârşit de frunze tremurând neliniştite în bătaia vântului. Dincolo de sticla gălbuie a geamului domneşte vuietul oraşului. Aici e încă linişte.

E curios cum gândurile sunt de fiecare dată aceleaşi. Docile, superficiale, grăbite să-şi ocupe locul în şirul continuu de secunde pe care scârţâitul uşii îl va întrerupe brutal. Deja-l aud. Trecutul e atât de fragil! Uite cum amintirile curg din nou prin grilajul timpului, copilul scânceşte, iar eu transpir şi alerg, alerg…

Întorc privirea şi zăresc în cadrul uşii figura încruntată a nevesti-mii, mâna înfiptă în şold, picioarele uşor depărtate. Dacă s-ar face o statuie a reproşului veşnic…

— Nu merge căldura, îmi aruncă ea printre buzele strânse.

Serios? Îmi înghit zâmbetul şi las doar ochii să râdă. Râs anemic. Ştiu bine că orice cuvânt în favoarea mea ar rupe echilibrul precar al momentului. Mai bine tac. Sau? Poate că o asumare formală ar simplifica lucrurile… Dar şi tăcerea are avantajele ei. Conservă egoul. Şi, totuşi…

— E vina mea. Trebuia să verific aseară.

A sunat mai mult a resemnare decât a vinovăţie autentică. Surpriza îi şterge însă asprimea din priviri.

— Am îngheţat azi-noapte. Crezi că poţi să-i faci ceva?

— Nu ştiu. Mă duc să văd care-i problema.

Trec pe lângă ea cu un aer preocupat. Timpul curge în ritmul meu.

Cazanul maroniu, din ale cărui încheieturi se scurge rugina, e rece. Cu siguranţă, bateriile au murit încă de aseară. Capacul programatorului atârnă într-o parte, semn că micul infractor şi-a dus şi de data asta planul la îndeplinire. „Poţi să-i faci ceva?” Urc în şa şi palmele mi se strâng nervoase pe ghidon. Pedalele se împotrivesc, îmi trebuie toată greutatea să le urnesc. Merge. Lanţul scrâşneşte şi bâzâitul dinamului umple încăperea. Pedalez.

Da, unele dimineţi sunt complicate. Lucrurile îmi fac în ciudă şi nu mai am răbdare să le fixez în minte, să gust fantezia cu care împletesc un nou fir temporal. Seamănă prea mult între ele. Hazardul? Hazardul rătăceşte de mult prin statistici. Plictiseala e singura certitudine. Sau poate e doar vârsta… Nu. Pur şi simplu lucrurile se schimbă. Nici măcar interferenţele nu mai sunt ce erau odată. Evoluăm.

— Poţi să-i faci ceva?

Vocea nevesti-mii mă ajunge din urmă.

— Era doar descărcată bateria. Se rezolvă.

— Vezi să am destul curent până te întorci de la lucru!

Bine, o să ai! Pedalez nervos. Aş fi putut să evit cearta şi prima oară. Ce prostie! Data viitoare n-o să mai… Mda. Mi-am mai promis de nu ştiu câte ori şi tot am uitat. Din nefericire, realitatea nu acceptă scenarii, doar le dictează. Scenariul de azi e prost. Pedalez din ce în ce mai repede, ca şi cum aş putea să prind timpul din urmă. Oricum o să întârzii. Pedalez şi transpiraţia îmi curge pe frunte. O întind pe dosul palmelor, apoi în sus pe braţe. Pedalez. Ea pleacă.

Indicatorul clipeşte către douăzeci de procente. Mă dau jos din şa, demontez programatorul defect şi cuplez controlerul direct la baterii. Restul muncii o vor face panourile solare de pe acoperiş. Ionuţ mă urmăreşte atent. Ştie că a făcut o prostie şi aşteaptă să-l cert.

— Ce-ai căutat la programator?

— Îmi… îmi trebuiau nişte beculeţe şi… adică… le puneam înapoi.

Scânceşte înăbuşit, gata să izbucnească în plâns. Apăs butonul, iar centrala îmi răspunde cu un zumzet discret.

— Şi ce-ai făcut cu ele?

Râd înainte ca Ionuţ să se dea la o parte şi grămada de piese adunate la un loc să-mi acapareze privirea. Mă prind din nou în joc, încercând să descopăr logica organică a unei forme pierdute printre resturi de jucării, beculeţe şi fire colorate. Recunosc doar abajurul vechi aşezat pe post de cap şi şurubelniţa care ţine loc de coadă.

— E un câine, anunţă mândru tânărul geniu.

— Sigur că da. Mi-am dat seama.

Timpul clipeşte discret din afişajul centralei. Ar fi trebuit să plec deja.

— Şi cum îl chemă?

— Ăăă… nu i-am pus încă nume.

— Ştii ce? Hai să-i spunem Veiozăă.

Fiu-meu mă priveşte contrariat. Mda, nici asta nu e o idee bună. Nu prea mă pricep la nume de câini.

— Ionuţ, hai la masă!

Vocea din bucătărie ne face pe amândoi să tresărim.

— Ssst! maică-tii nu-i spunem ce-ai făcut.

Copilul râde. Pe faţa lui e soare. Pleacă sărind într-un picior şi mă lasă cu javra. Chiar seamănă cu un câine, observă copilul din mine, iar golul din stomac mai creşte puţin. Aş vrea să fie mai simplu, să fie doar un joc, dar nu e. Aş vrea să nu-mi pese, dar nu pot! Nu pot! Marele filosof în viaţă Marcel avea dreptate. Unele momente merită trăite de mai multe ori.

Strada curge haotic pe sub coroanele copacilor, aglomerată, gălăgioasă, imprevizibilă. Trăsuri masive

hârâindu-şi roţile pe piatra cubică, maşini electrice fâţâindu-se timid printre ele, câini lătrând isteric pe la garduri, gâşte deranjate, vrăbii certându-se în copaci. Şi biciclete. Şiruri nesfârşite de biciclete. Iar din loc în loc, învăluind în miasme calde aerul dimineţii, excremente aburinde. În! Preferam uleiul ars…

Uşile caselor se deschid şi se închid, alimentând şuvoiul de oameni care încearcă zadarnic să impună o ordine acestui peisaj fără ritm. N-ar reuşi nici dacă ar fi îmbrăcaţi la fel. Unii mă salută. Le răspund politicos, deşi nu-i recunosc. Ei se grăbesc, eu nu. Dacă aş lua-o la fugă acum, poate aş ajunge la timp în staţie. Calea ferată trece chiar pe la capătul străzii. N-are rost. Sigur se va întâmpla ceva mai târziu. Va deraia un vagon sau locomotiva electrică va lovi o trăsură. De ce să risc?

Mă aplec să-mi leg şireturile, iar servieta mea de piele atrage imediat mirosul unui maidanez scheletic.

— Marş!

Se opreşte la doi paşi, prudent. Ne uităm cu suspiciune unul la altul, în timp ce fluieratul locomotivei trece prin noi, modificând din mers sunete şi ritmuri. Strada se scutură, transferându-mi în coşul pieptului loviturile ritmice ale roţilor de metal. Îndurăm nemişcaţi, şi eu, şi câinele, prinşi într-un dialog al privirilor tremurate. Aştepţi? Da. Mă laşi să fac pipi pe servieta ta? Nu. Nici s-o miros puţin? Nu. Urâciosule! Marş!

Gata. A trecut. Trebuie să fie în staţie deja. Maidanezul pleacă şi el. Deşi e doar un personaj secundar, o diferenţă neglijabilă în ecuaţia uniformizantă a timpului, a reuşit să-şi imprime imaginea în memoria mea dezordonată. O să-l numesc Veiozã. Ridic servieta şi mă grăbesc spre capătul străzii. Unde eşti, meştere?

Ciocănitul se aude din ce în ce mai clar. L-am văzut. Îşi face de lucru la uşa deschisă a unei case. Mă aşteaptă pe mine, dar el nu ştie asta.

— ’neaţa, nea Vasile!

Se întoarce mirat.

— George! Ce-i cu tine? Nu trebuia să fii…?

Nu, nu trebuia.

— Ba da, dar am plecat prea târziu.

— Ţi-am zis eu că ceasul tău are o problemă? Hai că trec diseară pe la tine, să văd ce are. Aduc şi nişte vaselină.

Privirea lui e plină de speranţă. Bine, nea Vasile, treci! Încă unul pe listă. Deja îi văd. Zeci de Vasile aliniaţi unul lângă altul, meşterind de zor la ceasurile mele, fiecare în timpul lui, cu uneltele lui, cu propriul maiou albastru pe care vaselina impregnată l-a întărit ca o salopetă…

— Nea Vasile, nu ai drum către oraş?

Ştiu că nu, dar trebuie să întreb. Meşterul clatină trist din cap.

— Nu, George. Te-aş duce bucuros, dar am o osie ruptă la trăsură. Ieri-dimineaţă mi-a speriat un nebun calul şi am dat cu ea într-un gard. Trebuie s-o înlocuiesc.

Ridică ciocanul şi izbeşte într-o balama.

— Un nesimţit şi un dobitoc, aruncă el cu năduf. Cum să circuli aşa, fără să respecţi nicio regulă? Las că-l prind eu într-o zi! Lenuţa zice că l-a mai văzut trecând dimineaţa pe lângă moară, cam pe la ora asta…

Omul îşi mişcă buzele mai departe, dar cuvintele lui au devenit un bâzâit fără sens. Nu-l mai ascult. Am aflat ce voiam să ştiu.

Aştept. Lângă mine lâncezeşte vechea moară de vânt, cu palele dezgolite pe care flutură trist câteva resturi de pânză. Prezenţă solitară, pe care timpul pare s-o fi dezgolit de mult de sens. Ca şi pe mine. Două pete albe îşi iau zborul de pe o casă. Berze. Fornăitul cailor legaţi la trăsura neagră de vizavi îmi atrage privirea. Sunt negri şi bat amândoi cu copitele în pavaj, dornici s-o ia din loc mai

repede. Timpul moţăie la soare. El nu se grăbeşte.

Sunet repetat de claxon. El o fi? Obiectul alb care vine în viteză pe mijlocul străzii, ridicând în aer gunoaie şi lătraturi isterice, nu poate fi decât al lui Robureanu. Pălăria fluturată în aer îi schimbă direcţia. Se apropie şi frânează brusc în dreptul meu, spre bucuria maidanezilor care rămăseseră cam în urmă. Admir cauciucul alb al roţilor şi catargul înalt înfipt în capotă. Seamănă cu o barcă.

— Geoorgee! Ce mai faci, băiatule?

Te aştept pe tine, ce să fac! Urc în dreapta lui şi-l bat prietenos pe umăr, evitându-i palma grea. Nu mai risc.

— Bine. Uite, am pierdut trenul. Poţi să mă duci către oraş?

— Cum să nu? Te duc chiar la birou. Ştii că de-o săptămână lucrez în clădirea de vizavi? N-am apucat să-ţi spun.

Ba da, mi-ai mai spus. Omul se prinde cu amândouă mâinile de volan, iar maşinăria se smuceşte în faţă şi prinde viteză. Centura de siguranţă pe care mi-o leg în grabă nu reuşeşte să atenueze senzaţia de pericol. Corpul meu numără pietrele de sub roţi, în timp ce Robureanu conduce precipitat şi vorbeşte, vorbeşte, acompaniind cu vocea lui puternică şuieratul vântului pe la urechi. Vremea se răceşte... Greva îngrijitorilor de la... Preţurile la alimente scad...

— Ai grijă! apuc să strig şi strâng servieta în braţe.

Trecem razant pe lângă o căruţă mare, plină cu butoaie, de pe care se holbează la noi nişte muncitori cu burţi mari, în timp ce vizitiul, un mustăcios în tunică neagră, ridică pumnul a ameninţare. Robureanu râde şi accelerează. E nebun.

— Îţi place ce mi-am luat? strigă el şi bate mândru cu palma în tablă. Hibrid. Baterii alcaline. Când se golesc, ridic vela şi mă duce mai departe. Prinde suta de kilometri

pe oră. Vrei să vezi?

— Nu! Stai!

Prea târziu. Ceafa mi se izbeşte de tetieră şi ameţesc instantaneu, în timp ce şiruri de biciclete şi căruţe aleargă pe lângă mine în sens invers. Nu se poate întâmpla nimic. Nu se poate întâmpla nimic. Marcele, ai grijă ce faci!

Robureanu îşi mişcă în continuare buzele, dar cuvintele-i zboară peste lanurile de grâu şi maci. Roşul orizontului mă strigă. M-aş duce, dar n-am voie să ies de pe traseu. Aiurea. N-am curaj. N-am avut niciodată. Puteam să fiu de mult explorator autonom, dar nu m-am înscris. Am preferat siguranţa laboratorului, a interferenţelor controlate. Ca Marcel. „Suntem nişte fraieri”, declară el uneori, într-un acces de sinceritate, după ce a dat pe gât câteva beri. „Ar trebui să facem ceva”. Eu încă îmi caut scuze.

Ceva mi-a lovit obrazul. Ustură. Simţurile trezite brusc improvizează la repezeală o apărare şi mâinile mi se mişcă haotic în mijlocul unei învălmăşeli de aripi şi gheare. Mă apăr cu greu de iureşul cenuşiu care aproape mă smulge din scaun.

— Iiihaaa! chiuie Robureanu lângă mine. Mama lor de porumbei! Ai văzut ce le-am făcut? Nu-i mai suport, măi, nu-i mai suport! Se cacă peste tot.

Scuip aprobator o pană din gură. Nu mai ştiu la ce mă gândeam. În dreapta mea, strada se oglindeşte în vitrine. Când au dispărut câmpurile de maci? Am început să nu mai fiu atent şi ăsta nu-i un semn bun. Fracturile memoriei o să fie tot mai greu de astupat. Cât mai rezist?

— Poţi să mă laşi aici.

Suntem la câteva zeci de metri de destinaţie, în mijlocul unui ambuteiaj. Robi vociferează şi claxonează impertinent din trompeta agăţată lângă parbriz, ca şi cum grămada de maşini şi atelaje din faţă ar putea să se dea

brusc la o pane. Încearcă să depăşească o trăsură, dar protestele bicicliştilor sprijiniţi de ea îl fac să renunţe. Ridică din umeri resemnat. Îl salut şi cobor.

Înot în mirosuri, printre oameni şi cai, cu o mână pe pălărie şi alta trăgând de servietă. Aproape am ieşit, când piciorul îmi alunecă pe ceva moale. Dau din mâini să-mi regăsesc echilibrul şi scap servieta. Rahat! Moale, pufos, cu urma tălpii mele în el. Servieta e la câţiva paşi, periculos de aproape de roţile unei maşini. Doi porci comunitari răsăriţi de nicăieri sau şi repezit s-o molfăie. Mă grăbesc să-i trag un picior unuia din ei şi s-o ridic. Spre mirarea mea şi bucuria celuilalt, rămâne tot acolo. În mână am doar mânerul. Cum spuneam, rahat!

În sfârşit, am ajuns. Într-un fel sau altul, finalul rămâne acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câţiva paşi mai în faţă, pe coridor, în faţa liftului, intrând în cabină, aşteptând ca subsolul tenebros să urce la mine.

O uşoară smucitură şi uşile liftului se deschid, dezvăluind scena banală a laboratorului.

— Bună dimineaţa, Corina!

Din spatele recepţiei, secretara întoarce spre mine o privire ce se vrea de gheaţă.

— Ai întârziat.

— Am avut o problemă cu…

N-are rost să-i explic. Dau să trec mai departe, însă vraful de hârtii care aterizează pe pult îmi taie elanul.

— Te rog să completezi rapoartele pe ziua de ieri.

Oftez şi le adun încet.

— Să ştii că eu întârzii la fel de des pe cât îmi zâmbeşti tu.

Nu m-am putut abţine. Corina îşi dă, bineînţeles, ochii frumoşi peste cap. Îmi vine să râd şi ies repede. Data viitoare va fi, cu siguranţă, altfel.

Încăperea terminus mă întâmpină la fel de goală ca de fiecare dată. Arunc pălăria, servieta şi mânerul într-un

colţ şi mă aşez pe scaunul din mijloc. E linişte, o linişte înşelătoare. Am impresia că aud bârfele timpurilor venite la întâlnire. Nu m-aş mira să râdă de mine. Mare lucru? Doar nu se va întâmpla nimic în realitate. Deşi… asta e discutabil.

— Ce faci acolo?

Tresar şi corpul meu maschează involuntar ecranul.

— A, nimic. Mă uitam peste parametrii ultimei testări.

Mă grăbesc să transfer datele în reţea.

— E ceva în neregulă? întreabă Marcel neliniştit de la locul lui. Am modificat tot ce mi-ai zis. Crezi că mai sunt probleme?

Gata. Închid repede programul.

— Nu. Ultima versiunea pare stabilă.

Trag cu coada ochiului la lista de teste afişată pe perete.

— Auzi? De când e 51 dezactivat?

— Chiar de azi. Cică a intrat în absorbţie.

— Vezi? Ţi-am zis eu că n-o mai duce mult? 63 e cu roşu. Război?

— Ai ghicit. Iar s-au încăierat. Am văzut ştirile pe reţeaua internă. Analiştii spun că de data asta o să meargă până la capăt.

— Nucleare?

— Da. Cred că putem să-l tăiem deja de pe listă.

— Păcat! îmi plăcea acolo.

— Ştiu. Hai să continuăm! În curând o să apară şi clienţii.

Uitasem de ei. Sper să nu-mi încurce planul.

— Vine şi directorul, mă anunţă Marcel cu un aer misterios.

— Herman? înseamnă că e ceva foarte important.

— Corina spune că au comandat patru bucăţi.

— Patru? Ce naiba fac cu ele?

— Nu ştiu, dar poate aflu până te-ntorci.

Dau din cap aprobator.

— Bine. Vreau 44.

— Hei! Stai puţin! Urmează 40.

— N-am chef de 40. M-am agitat destul în dimineaţa asta. Vreau ceva mai simplu. Măcar o dată să scap de Robureanu. Nu-l mai suport.

Se uită lung la mine.

— Bine. Fie!

Mă întorc în capsulă plin de nerăbdare. Totul e pregătit. Îmi şi imaginez…

— UP 44, 0 cu 6: 59: 55, anunţă în eter vocea lui Marcel. Eşti gata?

— Da. Conectează-mă!

Durerea mi se implântă în creier. Cunoştinţă veche şi agasantă, pe care am învăţat s-o ignor. Mă chinuie doar spectrul miilor de ace lungi găurindu-mi ţeasta. Imagine crudă, pe care sunetul repetat din timpane n-o poate alunga. Ochii nu mai au răbdare şi caută lumina. Nu se întâmplă nimic. Dimineaţa se insinuează dintre cutele perdelei, rece şi străină, ca şi cum nu m-ar recunoaşte. Are întâlnire cu nesuferitul de şapte fix care o aşteaptă pe perete, mândru de lumina verzuie care-i dă contur.

Memoria n-are altceva mai bun de făcut şi se grăbeşte să-mi proiecteze conştiincioasă filmul cunoscut, uşor decalat faţă de realitate. Salteaua mişcându-se uşor, fâşâitul cearşafului, eu întorcând lent capul spre dreapta, capotul atârnat pe şoldurile generoase, papucii târşâiţi, ea îndreptându-se către baie pe o traiectorie imprevizibilă.

E frig. Mă ridic în capul oaselor, cu gândul la faţa ei în curând încruntată. Mintea mea e o gară prin care trec zeci de locomotive negre şi galbene, trăgându-şi vagoanele asortate după ele. Nu opreşte niciunul. Ultimul e deja

departe când trag perdeaua. Splendoarea orizontului marin înainte de răsărit aproape că mă păcăleşte. Are rezoluţie bună acest ecran aşezat pe post de fereastră.

— Mi-e frig, spune nevastă-mea din uşă. Tu ai setat temperatura la 19 grade?

— Nu ştiu. Probabil… din greşeală. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Trebuia să-mi spui că ţi-e cald.

Zâmbeşte şi pleacă spre bucătărie. Chiar îmi pare rău? Nu, nu pentru asta. Pentru ceea ce nu s-a întâmplat încă, dar e ca şi cum s-ar fi întâmplat deja. Contează? Ni s-a spus de nenumărate ori să nu ne mai gândim la duplicate, să ne fixăm doar asupra originalului, să luăm toate copiile realităţii ca pe nişte vise oarecare, creaţii ale imaginaţiei. Ce simplu e să te ascunzi în spatele timpului! Are darul să amestece lucrurile şi să le deformeze până când îşi pierd adevărul.

— Ionuţ, lasă câinele şi mănâncă! spune nevastă-mea.

Fiu-meu se aşază mai bine în scaun şi apucă furculiţa, dar nu încetează să facă semne către patrupedul de lângă masă. Javra pare să priceapă, pentru că dă din cap şi ridică o lăbuţă.

— Ce faci? întreb eu.

— Discut cu Quark, răspunde Ionuţ serios.

— Da? Şi ce zice?

— Vrea de mâncare. O să mă ocup de el mai târziu.

— Foarte bine. Uite, îi dau şi eu o bucată de şuncă din porţia mea.

Copilul mă priveşte contrariat, de parcă i-aş fi propus să schimbăm numele câinelui în Veioză.

— Tată! Mă jucam! E un câine electronic.

Sigur că da. Cum de nu mi-am dat seama?

Unele dimineţi sunt complicate. Nu însă şi aici. În patruzeci şi patru totul e simplu, totul funcţionează

perfect. Nici timpul nu poate face altceva decât să se conformeze unui tipar banal, care nu prea admite improvizaţii. Aproape că-mi pare rău pentru el. De data asta, nu voi întârzia şi nu are ce să-mi facă. Da, probabil am o maşină şi probabil ea e tot la service pentru revizie, dar aici lucrurile se rezolvă mult mai simplu.

Mă ridic de la masă şi robotul-bun-la-toate se grăbeşte să adune resturile. Se mişcă al naibii de repede scheletul acesta firav, acoperit cu bucăţi de plastic galbene şi albe care lasă să i se vadă articulaţiile lucioase. Ochii mari, alcătuiţi din nenumărate leduri, sunt singurele elemente oarecum vii pe o faţă inexpresivă. Eticheta de pe piept îmi aduce aminte că eu i-am pus numele. Îl cheamă Vasile.

— Auzi, Vasile? Ştii să repari ceasuri?

Pauză. O parte din ledurile ochilor devin portocalii.

— Nu înţeleg întrebarea, domnule.

Dac-ar şti nea Vasile ce aschimodie-i ţine locul! Din nefericire, el n-are ce căuta în patruzeci şi patru. Pur şi simplu nu se potriveşte. Cred că simpla prezenţă a meşterului ar defecta toate aparatele din jur pentru a-i da lui un sens.

— Vă rog să repetaţi! insistă robotul.

— Nu contează. Fă-mi rost de o maşină!

— Doriţi una individuală sau Carshare?

— Oricare. Să vină repede!

— Am înţeles, domnule.

Strada e un joc perfect al volumelor în mişcare, cu reguli stabilite ad hoc în memoriile gigantice ale unor computere invizibile. Oamenii ca mine, de altfel, singurele variabile, sunt ţinuţi între limitele unei ordini acceptabile de către armata de indicatoare luminoase clipind pe jos, pe panouri sau în aer. În faţă am deja o reclamă în culori vii, proiectată prompt de un mic dispozitiv aerian care a

calculat repede că are câteva secunde la dispoziţie pentru a mă convinge să vizitez magazinul nu ştiu-care. Încerc să-l alung cu mâna. Nu pleacă. Marş! Cum scap de el?

Maşina galbenă care opreşte în faţa mea are o emblemă mare întinsă peste ambele uşi: „Carshare”. Uşa se deschide şi dau să mă aşez pe bancheta din spate…

Nu se poate!

— Geoorgee! Ce mai faci, băiatule?

Robureanu e atât de fericit să mă vadă, încât se grăbeşte să-mi strivească voiniceşte bietele degete în palma lui mare. Timpul, parşivul, mi-a făcut-o din nou.

— Bine. Uite, mă duc la lucru.

— Şi eu. Ştii că de-o săptămână lucrez în clădirea de vizavi? N-am apucat să-ţi spun.

Ba da, mi-ai mai spus. Şi asta şi cam tot ceea ce-mi vei repeta în următoarele zece minute. Mă aşez mai bine şi ascult resemnat. Desigur, vremea se răceşte… E foarte aglomerat, aşa e. Dau din cap pe ritmul unei melodii imaginare. Şi preţurile la alimente… Cresc? Nu? Scad? Te hotărăşti odată? Reflexiile deformate ale clădirilor aleargă pe plafonul de sticlă cafenie. Robureanu turuie mai departe, neobosit. Cunoştinţă veche şi agasantă, pe care am învăţat s-o ignor. Un fel de durere.

Deodată loveşte cu palma în scaunul din faţă.

— Ce încet se mişcă rabla asta! Ştiai că se poate decupla pilotul automat? E o şmecherie simplă, m-a învăţat cineva. Vrei să-ţi arăt?

Se ridică şi dă să se strecoare în faţă printre scaune.

— Robi, stai! Nu te atinge de volan! Lasă-l! Mi-ajunge pentru azi!

Mă priveşte nedumerit, aşteptând o explicaţie pe care nu pot să i-o dau.

— Lasă! Îţi spun altă dată.

Finalul e întotdeauna acelaşi. Merg şi amintirea mă

proiectează cu câţiva paşi mai în faţă... Ce tot vor reclamele astea ambulante care se agită pe lângă mine? Nu! Nu mă duc la magazinul nu ştiu-care. Nu! Nu mă interesează paste de dinţi... încerc să le alung, dar se feresc şi continuă să mă bombardeze cu imagini şi sunete. E prea mult. Îmi balansez braţul drept şi-l reped în faţă, cu servieta pe post de rachetă de tenis. Nimeresc în plin unul din dispozitive, care se împrăştie pe trotuar, spre mirarea trecătorilor. Mă simt uşurat. La propriu, pentru că în mână mai am doar mânerul. Servieta a aterizat şi ea tot acolo.

Unde rămăsesem? Aşa. Finalul e întotdeauna acelaşi. Merg şi amintirea mă proiectează cu câţiva paşi mai în faţă, pe coridor, în faţa liftului, intrând în cabină, aşteptând ca subsolul tenebros să urce la mine. De data asta, vreau ca totul să fie aşa cum ştiu. N-am ajuns degeaba atât de devreme.

O smucitură scurtă şi uşile liftului se deschid, dezvăluind scena banală a laboratorului.

— Bună dimineaţa, Corina!

Din spatele recepţiei, secretara îmi zâmbeşte frumos.

— Ai venit mai devreme astăzi.

Ştiu şi simţurile îmi freamătă. Las servieta, ocolesc pultul şi mă duc direct la ea. Pare surprinsă, dar nu se trage înapoi. Ah! Parfumul ei dulce umple cei treizeci de centimetri care ne mai despart. E aproape ca o atingere.

— Corina, ce-ar fi să ne facem existenţele amărâte puţin mai interesante?

— Ce vrei să spui?

Obraji-i sunt la fel de roşii ca buzele întredeschise. Ceasul de pe perete numără secunde. Ce mai aştept? îi iau mâna fină în palma mea şi fiorul atingerii mă înmoaie. O clipă de slăbiciune. Nu e timp pentru asta.

— Vino!

Împing uşa de la garderobă şi o trag hotărât după mine. Ultimul gest controlat înainte de a-mi abandona

raţiunea în penumbra care ne învăluie trupurile tremurânde, însetate de atingeri. Mâinile anulează distanţa, iar buzele se unesc avide, apoi se pierd pentru a se regăsi din nou, alcătuind punctul fix în jurul căruia ne rotim într-un dans al senzaţiilor suprasaturate. Timpul s-a întors cu spatele, ruşinat.

Cămaşa îmi cade, la fel şi bluza ei. Nu mai e nimic între piepturile noastre şi pielea mi se strânge la atingerea sânilor tari, în timp ce mâinile caută mai departe, în sus pe spatele gol, apoi în jos pe sub dantela subţire. Respir doar parfum dulce, în timp ce senzaţia de căldură care urcă din podea e înlocuită treptat de o sete ascuţită, apoi de neliniştea corpului care simte… Nuuu! De ce? Încerc să rezist, dar în zadar. Împotrivire inutilă, la fel ca întrebarea pe care durerea din creier o dă la o parte înainte de a ucide lumina.

— Marcele, ce p…?

— Ssst!

Faţa lui crispată opreşte combinaţia spontană de cuvinte pe care urma s-o dedic neamului din care se trage.

— Au venit, şopteşte el în timp ce-mi desface legăturile.

Afară se aud voci. Clienţii? Nu puteau să mai aştepte? Ieşim în grabă din capsulă şi ne facem de lucru în spatele ecranelor. Pe uşă intră directorul Herman, Corina şi încă patru indivizi în costume negre. Abia mă pot uita la ei, durerea încă îmi apasă tâmplele. Caut în buzunar o pastilă şi-o dau pe gât.

— Îmi pare rău că a trebuit să te extrag forţat, spune Marcel.

— Dar mie!

Nu râde. Ba chiar pare supărat.

— Ce naiba te-a apucat?

Fac pe miratul. Ştie ceva?

— Hai, nu te mai preface! Am văzut scenariul modificat.

Deci m-a verificat. Nesimţitul!

— Şi ce? Mă relaxam şi eu…

— Eşti nebun? Dacă află Corina?

— Ei, na! Ce-o să-mi facă? O să mă taie-n două cu privirea aia albastră şi o să-mi zică: „George, eşti un măgar! Te culci cu mine fără să ştiu?”

— N-o să zică aşa.

— Bine, doar prima parte.

Chicotim amândoi, în timp ce vocea directorului recită pasaje din bla-bla-ul pe care l-am mai auzit de atâtea ori:

— … firma noastră oferă cele mai bune maşini de transfer spaţio-temporal de pe piaţă… omologate de Agenţia Internaţională pentru Administrarea Universurilor Paralele… pentru universuri până la clasa A… şapte locuri… extracţie automată…

Trei din cei patru necunoscuţi ascultă atent, cu mâinile la spate şi bărbia ridicată. Al treilea se agită în jurul lor şi vorbeşte încontinuu. Probabil le traduce.

— Ai aflat cine sunt?

— Da, îmi răspunde Marcel în şoaptă. Ce-ţi spune 117?

— Fii serios? Comunişti? Încă mai există universul acela? Incredibil!

— Îţi mai aduci aminte cum era în 115 şi 116, înainte de colaps? Groaznic.

— Da. Nu mă mir că n-au rezistat.

— Uite că a treia încercare le-a ieşit. Păcat că n-avem voie să intrăm, mi-ar plăcea să arunc o privire. Cică că au modificat ceva în trecut, dar nimeni nu ştie ce.

— Poate l-au salvat pe Lenin de la infarct.

— Sau au omorât-o pe soacră-sa.

Râdem. Sper că nu ne priveşte nimeni. Ba da.

Herman arată spre noi. Cred că le povesteşte ruşilor despre procedurile de testare. Ce-i mai place să se laude! O să le explice mândru cum testăm noi maşinile după metoda Furbacher, prin interferenţe controlate între fiecare univers paralel în parte şi un segment bine delimitat din realitatea personală. Ce simplu e în teorie! Se alege dimineaţa zilei curente, pentru că trezitul din somn face transferul mai uşor de suportat, iar evenimentele sunt încă proaspete şi ai şanse mai mici să provoci distorsiuni. Metodă infailibilă, cu costuri reduse. Trebuie doar să găseşti nişte fraieri care să accepte. Adică pe noi.

— Abia aştept să plece şi mă duc înapoi.

Marcel se impacientează.

— Unde? În 44?

— Da. Păi n-am terminat de „testat”…

— Măi! Termină cu prostiile! Vrei să mă bagi în bucluc?

— Las că n-o să afle nimeni.

Îi simt furia abia reţinută.

— Nu întinde coarda, bine? aruncă el printre dinţi. Poate vrei să afle şi nevastă-ta ce faci tu la lucru!

— Da? Ce-o să-i spui? Ştii, soţul tău nu e de fapt contabil. Lucrează într-un laborator ultrasecret şi se plimbă în fiecare zi prin universuri paralele. Într-unul din ele a vrut să te înşele, dar l-au întrerupt nişte comunişti nenorociţi. Aşa?

Ştie foarte bine că n-are voie să vorbească despre munca noastră.

— Dacă tot mă ameninţi, hai să vorbim şi despre 66!

Tresare. Cifra magică a avut asupra lui un efect instantaneu.

— Ce e cu 66?

— Ştii foarte bine. Crezi că eu nu te-am verificat?

Bagă capul între umeri.

— Dar n-am făcut nimic…

— Sigur. Două poturi la loterie sunt nimic. Câteva milioane acolo.

Săracul de el! S-a făcut mic de tot. Are toate motivele să fie speriat. Dacă se află, zboară imediat.

Ruşii se îndreaptă încolonaţi spre uşă, în frunte cu directorul nostru. Interesant cum îşi potrivesc paşii unul după altul. Militari? Dispar pe coridor şi Corina închide uşa în urma ei. În universul nostru mărunt e linişte acum. Marcel scoate din frigider două sticle de bere. Nu-l refuz. Zâmbeşte complice.

— Când ţi-ai dat seama că poţi introduce schimbări în scenariu?

— Acum vreun an, când m-am trezit într-o distorsiune circulară. Nu m-am gândit serios să folosesc chestia asta la ceva decât atunci când am descoperit ce faci tu.

Răceala sticlei mi se întinde în palmă. Desfac capacul şi beau.

— Aştepţi şi tu o interferenţă? întreabă Marcel.

— Ce?

În primul moment, nu înţeleg.

— La absorbţia unui univers paralel apar întotdeauna interferenţe. Se spune că, dacă alegi bine momentul, poţi folosi o interferenţă ca să transferi aici anumite lucruri… Poţi schimba realitatea, înţelegi?

Pare foarte convins.

— Şi tu crezi aşa ceva?

— De ce nu? Ce-ţi imaginezi că fac clienţii noştri? Turism? Îţi spun eu că se poate. Îţi dai seama? O singură interferenţă m-ar face bogat de-adevăratelea. Şi tu… Gândeşte-te! S-o faci pe Corina să…

— Fii serios! Ar trebui să fiu nebun să mă-ncurc cu ea şi-n realitate. Crezi că n-am destule probleme? Vreau doar s-o smotocesc de câteva ori, aşa, ca să mă răzbun pentru toate mizeriile pe care mi le face.

Râde şi întinde mâna. Sticlele se ating cu un zgomot

sec.

— Noroc! Recunoaşte că suntem tari! Cei de sus nici nu-şi imaginează că putem să facem şi noi ce fac echipele lor speciale de autonomi. Măcar să ne alegem cu ceva, după atâţia ani de corvoadă. Nu suntem chiar nişte fraieri, aşa-i?

Nu, Marcele, nu suntem. Cu puţin noroc, putem schimba orice, putem fi orice. Capsula e acolo, albă, strălucitoare. Ne aşteaptă. Cine ne poate împiedica să schimbăm lumea? De-ar fi atât de simplu…

Întrebarea e ce facem cu ceea ce suntem deja? Ce facem cu toate amintirile îngrămădite în noi? Nu poţi să arunci ce nu-ţi place. Nu poţi să păstrezi doar ce-ţi convine. Acum ştiu. Oricât ai retrăi un moment, lucrurile nu se schimbă fundamental. Imagine clară sau amestec de decoruri suprapuse, e tot un singur moment. Eşti tot tu. Multiplicitatea timpurilor e o păcăleală. De fapt, e doar unul, o interferenţă colosală prin care rătăcim zilnic.

— Auzi? mormăie Marcel cu privirea agăţată într-un punct imaginar.

— Ce e?

— Mă gândeam… Comuniştii… Nu cumva aşteaptă şi ei o interferenţă?

Poporul Pierdut

Mircea Liviu Goga

Mircea Liviu Goga (n. 9 decembrie 1958, la Craiova) a absolvit Facultatea de Electrotehnică din Craiova şi cursul de trei ani al SNSPA Bucureşti – Comunicare şi relaţii publice. În prezent, este redactor la Radio Oltenia Craiova. A publicat proză SF în diferite antologii dinainte de 1989 şi în *Almanahul Anticipaţia,* precum şi în presa studenţească. Este prezent în antologia *Timpul este umbra noastră* (Dacia, 1991). După 1989, îi apar volumele SF *Crucea Sudului* (Labirint, 1990) şi *Insula Pescăruşilor* (Eagle Publishing House, 2011 – Premiul „Ion Hobana”

pentru roman, la egalitate cu *Demen*tul scris de Dan Doboş). Publică în antologii şi în reviste specializate în poezie şi povestiri SF & F.

„În numele zeilor onoraţi – citi William – eu, Liu Chang, umil servitor al maestrului şi urmăritor al Tao, amintesc această legendă venită, se zice, din noaptea istoriei, din vremuri mult mai îndepărtate decât cele în care a fost întemeiat Imperiul Qin. E vorba despre legenda Marelui Popor Pierdut, cel care s-a abătut într-atâta de la normele bunătăţii, adevărului, cinstei, mărinimiei şi dreptăţii încât…”

William auzi un zgomot în hol şi închise, cu pocnet, dosarul. Huan Lan, servitorul chinez, păşi în încăpere.

— Domnule, a sosit sir Silvester Perkins…

— A, da, pofteşte-l în salon, se ridică el precipitat. Aşează dosarul într-un sertar şi merse repede către uşă.

— Sir Silvester! Aproape că aşteptam vizita asta, dar o bănuiam abia mâine sau…

— Dragul meu, rosti musafirul, am ştiut că te-ai întors aproape în aceeaşi clipă în care ai păşit pe pământul bătrânei Anglii. E drept, nu m-ai contactat în niciun fel – glasul deveni mustrător –, lucru care m-a făcut să-mi pun anumite întrebări. Puteai telefona, îmi ştii şi mailul, ce naiba! E aproape o lună de când n-am mai primit de la tine nicio veste!

— Îmi cer scuze, sir Silvester, dar am aşteptat să mă lămuresc în legătură cu anumite lucruri care mi s-au întâmplat în ultima vreme. Nu voiam să te amestec sau să te trimit pe piste false…

Sir Silvester se trânti într-un fotoliu şi deschise larg braţele.

— Piste false? Ai început să foloseşti jargonul poliţiei! Ce putea fi atât de important, încât să nu-mi scrii două cuvinţele? Până şi maică-ta m-a sunat, nici ea nu mai ştia

nimic despre tine!

— Sir Silvester, suntem amândoi oameni de ştiinţă…

— Ah! – îl întrerupse celălalt cu aplomb – să nu-mi spui că ai descoperit Arca lui Noe sau Chivotul Legii…

— Mmm… nu, nu chiar. E altceva. Un lucru care mă chinuie şi-mi dă mari dureri de cap. În plus…

— Ei?

— Am primit nişte ameninţări. Poate să ţi se pară ciudat; nu le-am luat în seamă, dar, în context, sunt tulburătoare…

— Ai anunţat poliţia?

— Da, desigur. Au spus că vor verifica.

— Aşadar, ai dat peste o enigmă! Bravo! – îşi frecă mâinile satisfăcut sir Silvester. Ia să vedem dacă pot ghici. Pariem?

— Pe o cină la Gordon Ramsay că n-ai să reuşeşti.

— E-n regulă. E un restaurant destul de bun, chiar dacă sunt altele şi mai bune. Îmi place că eşti un englez adevărat, din vechea gardă. Tinerii ăştia habar n-au despre… dar hai s-o lăsăm. O să mă joc puţin cu tine de-a Sherlock Holmes, de acord?

— N-am nimic împotrivă, râse William.

Se aşează pe un scaun lângă biroul masiv din lemn de nuc şi se pregăti să asculte.

— O să-ncep prin a te felicita, zâmbi sir Silvester. Îmi place cum te-ai aranjat aici. Mobila e veche şi splendidă. Cred că te-a costat o groază de bani.

— Ştii de unde, clătină din cap William.

— Fireşte. Premiul acela care te-a cam făcut celebru în comunitatea ştiinţifică, la care s-a adăugat moştenirea…

— Unchiul Harry, da. De fapt, de la el a plecat…

Sir Silvester îl privi atent.

— Ce?

— Călătoria asta din care abia m-am întors, oftă William. Dar continuă-ţi rolul de Sherlock Holmes, o să-ţi

povestesc, nu-i nicio grabă.

— Aşa, deci! Foarte bine! – îşi frecă din nou mâinile sir Silvester. Aşadar, prietene, ceea ce se ştie cu exactitate despre tine este că eşti istoric, specialist în istoria veche a lumii. Se mai ştie şi că, în urmă cu aproape două luni, ai plecat în China fără să oferi nimănui prea multe explicaţii. Nici măcar mie. Am citit ziarele, nu se anunţase acolo nicio descoperire epocală; deci, nu fuseseşi chemat în calitate de consultant ştiinţific sau mai ştiu eu ce. Pe de altă parte, explicaţiile sumare pot să însemne că, dacă ai fost chemat, treaba e destul de secretă. Legată poate de ceva mistere tibetane sau de marele Qin, întemeietorul imperiului. Ah, chinezii ăştia mă amuză teribil! Fac pe marxiştii şi pe ateii, dar ezită să umble la mausoleul împăratului lor, din cauza legendei că violarea mormântului va duce la prăbuşirea Chinei. Habar n-am ce e mai bine să fii: credincios sau superstiţios. Mda, revenim: dacă ar fi fost o chestie oficială şi secretă, sunt sigur că nu ne-ai fi spus nici măcar destinaţia călătoriei tale. Ştiu că nu-ţi place să vinzi altora taine care nu-ţi aparţin. În concluzie: ai plecat în China în nume personal, dar pregătindu-te să vânezi un mister de care auziseşi ceva şi nu ştiai de unde să-l apuci. Am ghicit?

— Sigur, râse William. Până aici, nici nu era prea greu.

— Într-adevăr, n-a fost mare lucru, dar să mergem mai departe. Ai ţinut cu mine şi cu alţii legătura o lună întreagă. Asta înseamnă că, în perioada asta, ai căutat ceva. N-ai umblat prea mult: din Beijing te-ai plimbat într-un oraş sau două, şi asta în prima săptămână în care ai stat în China. M-am interesat: oraşele alea n-au muzee prea importante; exponatele preţioase au fost trimise în Capitală. Alte săpături arheologice nu avuseseră loc recent în cele două zone. Concluzia este: nu căutai un artefact, ci, eventual, drumul către el. Umblai după anumite manuscrise. Corect?

— Corect.

— Din câte te cunosc, nu te-ar fi pus pe jar vreun ciob de oală din mai ştiu eu ce dinastie. Tu umbli (cu riscul de-a te discredita, dragul meu, ţi-am mai spus asta şi altă dată) după acele artefacte sau manuscrise care, odată găsite, sunt înmormântate în subsolurile muzeelor sau, pur şi simplu, distruse de orice arheolog cu scaun la cap. Lucruri care ar schimba istoria oficială.

— Şi nu consideri atitudinea mea corectă, sir Silvester? Un arheolog autentic ar trebui să fie total nepărtinitor, să accepte evidenţa, mai ales când aceasta e susţinută de dovezi materiale. Se schimbă istoria? Asta-i o prostie! Istoria nu se poate schimba. Nu se schimbă decât ceea ce cunoaştem noi despre ea!

— Dragul meu – îi tăie, tacticos, elanul sir Silvester – istoria unanim recunoscută e valoroasă dintr-un singur motiv: ne suportă şi reuşim s-o suportăm şi noi pe ea. Poate că înţelegi ce vreau să spun. Să zicem că, printre vestigiile rămase în urma bătăliei de la Hastings, ai descoperi resturile deteriorate, dar recognoscibile, ale unei brichete cu gaz. Istoria oficială îţi va spune că tu, probabil, ai încurcat borcanele sau unul dintre asistenţii tăi a făcut o glumă proastă. Să admitem, însă, că n-ar fi nicio glumă. Ai putea să explici motivul pentru care bricheta se află acolo fără să faci apel la călătorii prin timp sau la extratereştri?

— Presupun că nu, acceptă William.

— Fii sigur, dragul meu. Din păcate, deocamdată, niciun călător prin timp sau extraterestru nu s-a prezentat comunităţii ştiinţifice de la Cambridge ori măcar oficialilor ONU ca să-ţi susţină teoria. Cu aceeaşi valoare de adevăr ai putea să afirmi că bricheta a fost aşezată în sit prin puterea Domnului Dumnezeu, în faţa căruia „no comment”, este?

— Hm, da. Totuşi…

— Fii drăguţ şi nu mă întrerupe, OK? Aşadar, căutai nişte manuscrise care să-ţi indice drumul către un lucru anume. Nu unul cunoscut. Pe de altă parte, acel lucru pe care-l căutai nu era unul interzis, altfel ai fi avut probleme cu autorităţile. În cele din urmă, ai găsit manuscrisele. Din clipa respectivă, ai întrerupt legătura cu lumea. Ai plecat undeva, acolo unde sperai să descoperi artefactul pe care-l pomeneau documentele. Erai destul de sigur că obiectul acela exista cu adevărat.

— Până aici, raţionamentul e corect.

— Hai, acum, să vedem cam despre ce ar fi putut fi vorba. Un loc, un sit arheologic? Nu, desigur, doar dacă nu cumva ar fi vorba de locul în care a fost găsit obiectul căutărilor tale. Şi ce ar putea reprezenta acel obiect? N-ai fi putut să-l scoţi clandestin din China, iar a-l vedea, pur şi simplu, nu cred că ţi-ar fi folosit. Dar puteai scoate oricând din China o fotografie, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Bun. Deci, te interesa să fotografiezi ceva. Pentru o oală descoperită de arheologii chinezi n-ar fi fost nevoie nici măcar să te duci acolo. Ai destule relaţii, puteau să-ţi trimită poza pe net. Asta înseamnă că nu poate fi vorba doar de o simplă inscripţie. Oricum, nu una făcută pe vreo cărămidă sau pe pereţii unui vas; revin, o puteai obţine şi de aici. Concluzie: te-ai dus să găseşti şi să fotocopiezi un manuscris deosebit, de care arheologia oficială nu ştie nimic – sau ştie şi-l ignoră. Am dreptate?

— Ai. Cu toate astea, raţionamentul tău ar putea fi cu totul greşit. Dacă vrei să te pătrunzi de misterele alchimiştilor ai nevoie şi de fotografierea detaliată a unor catedrale, nu doar de cărţi de alchimie. Deci: poate m-am dus să fotografiez, complet şi cu teleobiectivul, echivalentul chinezesc al unei catedrale.

— Dacă ai fi făcut doar asta, n-aveai de ce să rupi legătura cu lumea civilizată, dragul meu domn. Puteai să-

mi scrii în continuare mailuri şi să-mi povesteşti despre minunatele oraşe şi peisaje ale Chinei. Presupun însă că manuscrisul pe care-l căutai se afla tăinuit undeva, poate într-o mănăstire tibetană, poate în alt loc la fel de misterios şi secret. Şi erai prea ocupat şi surescitat ca să mai ai timp de expediat mailuri.

— Şi ce crezi că ar conţine manuscrisul? îl zgândări William.

— Dragul meu, asta tu trebuie să-mi spui, eu doar ţi-am arătat că pot ghici motivul căutărilor tale.

— Domnule Sherlock Holmes, zău, ţi-ai câştigat cina! începu să râdă William. Da, aşa e. Pot chiar să adaug că în ultimele săptămâni nici nu m-am mai aflat în China.

— Ci în Nepal, completă sir Silvester.

William îl privi uluit.

— N-ai de ce să te miri, fu rândul celuilalt să râdă. Biletul tău de avion porneşte din Kathmandu către New Delhi, apoi spre Europa cu escală în Dubai. În Budapesta ai schimbat cursa şi ai ajuns la Londra alaltăieri-seară.

— De unde naiba ştii?

— Crede-mă William, când ai „dispărut”, ca să zic aşa, am fost toţi foarte îngrijoraţi. Şi maică-ta… doar o cunoşti mai bine ca mine. M-a pus să-i promit că mă interesez. Am făcut-o foarte discret, fără să alertez oficialităţile chineze, străduindu-mă să nu-ţi deranjez nici ţie cuviosul anonimat în care te complăceai, ca nu cumva să-ţi încurc cercetările şi să ajungi să-mi porţi pică. Pe de altă parte, nu puteam lăsa lucrurile în voia lor, cum mi-au sugerat câţiva, pentru că, deşi a aderat la economia de piaţă, China a rămas comunistă, asta însemnând că nu poţi să-i superi oricum pe băieţi fără să tragi anumite ponoase – şi am înţeles că puşcăriile, în China, sunt cam aceleaşi de pe vremea lui Mao. M-am temut puţin de problemele diplomatice, până când am înţeles că poliţia lor nici nu te remarcase. Atunci m-am liniştit din acest punct de vedere,

m-am gândit şi am ajuns la concluzia că e preferabil să urmăresc cursele cu avionul din China şi din ţările vecine. Era greu de crezut că n-o să apari pe undeva. Sigur, ţi se putea întâmpla un accident, n-aş fi avut cum să intervin, dar de-astea se-ntâmplă destule şi în bătrâna Londră. Te ştiu un tip abil şi descurcăreţ.

— Sir Silvester, mă uimeşti. Presupun că ai putea găsi pe planetă un om anume la fel de repede ca şi FBI-ul…

— O, mult mai repede, Crede-mă. Cei de la FBI se încurcă în formalităţi.

— Sunt o gazdă groaznică, îşi dădu seama deodată William. Hai în birou, îţi pot oferi un brandy cu sifon şi o cafea arăbească, dacă eşti de acord.

— Te pomeneşti că vrei să scapi de explicaţii? zâmbi sir Silvester, ridicându-se.

— Dimpotrivă. Te rog, pe-acolo.

După ce intră, sir Silvester roti ochii şi exclamă:

— Frumos! Excelent!

— Dacă te referi la artefactele de pe pereţi, nu sunt chiar toate autentice, se scuză William.

— Arată grozav! rosti entuziasmat sir Silvester. Artă africană veche, dar şi paleoliticul european e reprezentat în esenţa sa. Ah, iată colţul oriental! Mă bucur că ţi-ai găsit, în sfârşit, o casă suficient de încăpătoare ca să poţi etala totul altfel decât sub formă de grămadă.

— Îmi place aici, mărturisi William. E aproape de Hampstead Heath; cred că nicio locuinţă n-ar trebui construită altfel decât în apropierea unui parc.

— Ai fost plecat. Cine s-a ocupat de toate?

— A, Huan Lan. E foarte priceput şi mă bizui pe gusturile sale. Chiar, e cazul să-l chem.

Îşi scoase telefonul mobil şi apăsă o tastă. Servitorul apăru în câteva clipe.

— M-aţi sunat?

— Cafea, brandy, sifon şi…

Se întoarse către sir Silvester:

— Presupun că ai mâncat, dar poate că o gustare…

— A, nu, nu. Sunt doar în trecere. La prânz mănânc în campus, e mai comod, ţinând cont că am curs după-amiaza.

— În campus? se minună William. Ei, de ce nu?

Privi către Huan Lan, iar acesta se înclină şi dispăru.

— Ei, şi acum, până se întoarce Huan, trebuie să-ţi spun, sir Silvester, că totul a pornit de la Harry. A fost, întreaga viaţă, obsedat de mistere şi conspiraţii. Mi-a lăsat un vraf de documente despre care el însuşi s-a convins, înainte de a muri, că nu sunt atât de importante precum par. Plus un dosar oarecum special…

— De ce special? ţinu să afle sir Silvester.

— Mai întâi, pentru că aparţinea domeniului meu de studiu: istoria antică sau chiar preistoria. Harry era convins că secretele trecutului sunt cunoscute şi ocultate de anumiţi iniţiaţi aparţinând unor organizaţii secrete… mă rog, ţi-am povestit deja că era fascinat de conspiraţii. În orice caz, e vorba de o legendă despre un mare popor care ar fi existat odinioară şi care…

— Şi care a pierit într-un fel oarecare – îl întrerupse, râzând, sir Silvester. Continentul Mu, Lemuria, Atlantida… lucruri ştiute şi niciodată dovedite.

— M-am gândit şi eu iniţial la Atlantida, mărturisi William. Dar nu e vorba despre aşa ceva. Poporul despre care vorbeşte legenda n-a dispărut oricum, ci într-un mod oarecum singular: a fost scos în afara timpului.

Sir Silvester ridică o sprânceană. Înainte de a-şi exprima mirarea, William continuă:

— E vorba despre un popor rău, foarte rău. Unul care s-a abătut de pe calea dreptăţii şi-a bunătăţii. Un popor de ucigaşi, de nemernici. Legenda îl numeşte Poporul Pierdut.

— Şi?

— Celelalte popoare au hotărât să-l ignore. Să şteargă orice mărturie, orice referire la el din anale. *Să nu-l mai vadă.* În acest mod, au reuşit să-l alunge din istorie, adică din temporalitate. Cumva, din însăşi memoria umanităţii.

— Asta chiar e o legendă interesantă, admise sir Silvester. Dar nu înţeleg cum ai putea să nu mai vezi un lucru care există…

— Harry a presupus că s-a procedat la un fel de hipnoză colectivă. Una reciprocă, dacă vrei. Popoarele lumii au continuat să evolueze în timp, dar nu şi acesta. Pentru Poporul Pierdut, timpul ca atare a pierit. Sau, dacă vrei, şi-a ieşit din esenţă. A devenit un timp pur mecanic, descris de o cauzalitate elementară şi discontinuă. Cam ca diferenţa dintre timpul în sine şi mişcările mecanice ale unui orologiu oarecare. Orologiul nu măsoară timpul propriu-zis, ci execută nişte mişcări secvenţiale şi previzibile pe baza cărora ne dăm seama că timpul trece – dar ce e timpul şi cum anume trece, rămâne un mister. Ei, bine, legenda precizează că, în acest fel, timpul mecanic în care a dispărut Poporul Pierdut nu se mai poate conecta la adevăratul timp, cel în care au continuat să trăiască ceilalţi. Un întreg popor a fost *scos din timp,* sir Silvester!

— Tot nu pricep – clătină celălalt din cap. Repet întrebarea: cum poţi să nu vezi un lucru care există?

— Harry scrie că e destul de uşor. O hipnoză colectivă nu presupune existenţa unui hipnotizator anume. De pildă, zânele. În Evul Mediu, se zicea că a te întâlni în pădure cu zâne sau spiriduşi era un lucru destul de comun. Dar, treptat, am evoluat, am devenit tot mai materialişti, mai pragmatici. Cei ce nu vedeau zânele le-au spus celorlalţi: nu există zâne. Ştiinţa nu le poate admite, atât timp cât evenimentul apariţiei lor nu e repetabil la dorinţă şi măsurabil. Copiii au învăţat de la părinţi că zânele sunt doar o poveste, iar dacă vedeau ceva neobişnuit, căpătau

convingerea că li s-a părut. Treptat, nimeni n-a mai văzut nimic. Civilizaţia e, în fond, o conjuraţie – lucrul acesta e admis azi de noile paradigme ale fizicii. Vedem *ce suntem făcuţi* să vedem sau *ce suntem educaţi* să vedem. Restul e doar iluzie născută în creierele prea înfierbântate.

— Greşeşti, William – îl contrazise sir Silvester. Avem azi aparate cu care putem detecta lungimile de undă ale luminii invizibile pentru ochi sau sunete de neauzit cu urechea. Dacă ar exista ceva acolo, în invizibil sau în inaudibil, am afla.

— Probabil ai dreptate, sir Silvester. Dar, vezi, unchiul Harry comentează că nu vom reuşi să aflăm nimic, nu pentru că anumite domenii ne-ar fi interzise, ci pentru că nu suntem, repet, făcuţi sau educaţi să percepem în ele eventualele prezenţe, chiar dacă aparatele ar arăta că există. Adică am fi mai degrabă dispuşi să ignorăm, să eliminăm mintal informaţiile neconforme. Aşa cum se petrece uneori în arheologie, ca să mă apropii de domeniul meu. Chiar tu spuneai acum câteva minute că anumite descoperiri sunt îngropate în subsolurile muzeelor sau, pur şi simplu, distruse. E preferabil să scapi de un artefact decât să modifici, pe baza existenţei lui, întreaga istorie a lumii care, nici ea, nu reprezintă altceva decât o convenţie.

— Hm, deştept unchiul ăsta al tău…

Sir Silvester se întrerupse ca să-l urmărească pe Huan Lan, care intrase aducând pe o tavă cafelele şi paharele. Aşează totul pe birou, deschise sticla de brandy şi turnă fiecăruia un deget de lichid auriu.

— Doriţi sifon acum?

— Nu, lasă-l pe birou, ne punem noi, îl grăbi William.

— Gheaţă?

— Nu, sigur că nu. Sir Silvester?

— Nici eu. Nu mă omor după băuturile reci.

— E suficient, mulţumesc, Huan.

Huan salută în stil chinezesc şi se retrase.

— Deci – se arătă dornic de o concluzie sir Silvester –, explică-mi ce legătură există între această frumoasă legendă şi călătoria ta în China?

— Una foarte directă. Legenda a apărut în China sau, mă rog, acolo a fost consemnată.

— Aşa a scris unchiul tău?

— Întocmai. M-a pus la curent cu existenţa unor manuscrise vechi care pomeneau câte ceva despre ea şi pe care nu apucase să le consulte.

— Chinezii au multe legende… comentă sir Silvester.

— Legenda acestui Popor Pierdut era cumva legată de cea a împăratului Fo-Hi. Ai auzit de el?

— Puţine.

— E vorba de adevăratul prim împărat al Chinei, care ar fi domnit cu multe mii de ani în urmă, peste o Chină ce nu devenise încă imperiu. Fo-Hi era un iluminat. Se spune că n-ar fi murit, ci ar fi părăsit ţara promiţând că va reveni.

— Ah, legenda eternei reîntoarceri, surâse sir Silvester.

— Ce e interesant – îşi continuă William ideea – este că împăratul Fo-Hi chiar a revenit de câteva ori, însă la intervale de o mie de ani sau mai mult.

— Reîncarnare?

— Nu. S-a întors, pur şi simplu. Împăratul nu îmbătrâneşte şi, de fiecare dată când revine, învaţă poporul lucruri noi sau, atenţie, stopează o dezvoltare prea pripită. Ca şi când ar cunoaşte istoria viitorului, iar această istorie nu ar trebui modificată. Există zvonuri că deschiderea Chinei către economia de piaţă, lansată de Deng Xiaoping, s-ar datora unei vizite a împăratului…

— Şi tu crezi asta? pufni sir Silvester. Iartă-mă, William, dar mi se pare că terenul pe care calci e al dracului de nesigur! În altă ordine de idei, chiar crezi că viitorul e predestinat? Ce naiba, atunci unde ne e liberul-arbitru?

— Habar n-am. În orice caz, am reuşit să depistez un document vechi, să tot aibă vreo trei mii de ani – e incredibil că, la vremea aia, în China existau arhive şi se consemnau fapte, în timp ce, într-o Europă practic barbară, încă nu se întemeiase Roma! Documentul ăla vorbeşte de Fo-Hi ca de un personaj care sălăşluieşte în *alt timp* şi face parte din rândurile unui *popor pierdut.* Precum observi, una şi aceeaşi sintagmă.

— Aiurea, dădu din umeri sir Silvester. Poate fi o coincidenţă lingvistică. Şi, chiar de-ar fi totul adevărat, nu ţi se pare că faptele se cam bat cap în cap? Pe de-o parte, avem un împărat care se ocupă serios de evoluţia în bine a Chinei, iar pe de alta, un popor alungat dintre noi din cauza răutăţii sale. Cum se împacă ideea că împăratul cel bun aparţine unui popor damnat?

— Într-un singur fel, răspunse pe loc William. Şi dacă Fo-Hi nu aduce Chinei şi omenirii întregi, prin acţiunile sale, binele?

— Dar ai spus…

— Da, însă eşti sigur că aparent benefica evoluţie ne va conduce în Paradis? Dar dacă totul nu e decât o momeală sclipitoare care ne ademeneşte spre dezastru? În fond, evoluţia e aceea care ne-a pus în mâini puterea atomului şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să construim o bombă!

— Înţeleg ce spui – admise sir Silvester – şi poate ai dreptate. Dar nu revoluţionezi istoria doar pe baza unor legende. Ar fi stupid. În ultimă instanţă e, totuşi, nevoie de nişte dovezi al dracului de solide. Iartă-mă, constat că am început să drăcui şi nu prea obişnuiesc s-o fac…

— Se zice că există o carte, coborî vocea William. O carte scrisă chiar de Fo-Hi. Ar fi dispus de o copie şi împăratul Qin, creatorul imperiului. În ea sunt notate multe dintre lucrurile care urmau să se întâmple de-a lungul vremii.

— Şi care azi e, desigur, de negăsit, râse scurt sir Silvester.

— Ei bine – şi William respiră adânc, făcând o pauză scurtă eu am găsit-o.

Sir Silvester căscă gura, rămase în această postură câteva secunde, apoi o închise la loc şi-l privi dintr-o parte.

— Tu ai…

— Da. În Tibet, în acea parte a Tibetului rămasă neocupată de chinezi. De altfel, călugării de acolo afirmă că motivul principal pentru care China a dorit Tibetul nu a fost unul politic sau încercarea de a-l captura pe Dalai Lama, ci găsirea unui exemplar din cartea împăratului. Şi nu s-a reuşit.

— De ce?

— Din cauza lui Fo-Hi însuşi. Înalţii demnitari ai Partidului Comunist nu erau nişte cretini, aşa cum ne imaginăm noi când ne amintim, de pildă, de cruciada pe care Mao a lansat-o la nivel naţional împotriva vrăbiilor. Printre ei se găseau şi adevăraţi iniţiaţi, poate constituiţi în ordine şi societăţi secrete; aceştia se pricepeau să-şi dirijeze din umbră conducătorii aparenţi şi să nu lase naţiunea să se prăbuşească în haos. Ai auzit de Yi Jing, Cartea Schimbării?

— Sigur.

— Se spune că a fost inventată chiar de Fo-Hi. E un mod straniu de a afla viitorul, un fel de oracol care răspunde în egală măsură indivizilor şi comunităţilor. Niciodată, nici chiar în perioada marxismului dur, conducătorii Chinei nu s-au abătut de la litera ei. A fost utilizată inclusiv în conflictele armate. Acesta e motivul pentru care Tibetul n-a fost ocupat complet: într-un anumit moment, Cartea Schimbării a spus „nu” acestei idei.

— Mda, şi despre conflictul cu India se spune că ar fi fost stopat din acelaşi motiv – medită sir Silvester. Şi… zici că ai cartea împăratului?

— Da. Mai precis, am fotocopiat-o.

— Cred că ştii ce te voi întreba acum.

— Da. Nu e aici.

— Nu? aproape că sări din fotoliu sir Silvester.

— O primesc după-masă, printată. Am lăsat stickul la un laborator foto.

— Fir-ar… hmm, deci… după-masă?

— Da, mă duc s-o iau pe la cinci.

— Nu trebuia să laşi aşa ceva pe mâini străine.

— De ce? Ăia habar n-au despre ce e vorba. Oh, dar văd că te interesează serios subiectul!

— Fireşte, fireşte! E o descoperire epocală!

— Ştiu eu? Nu uita, nu dispun de original, ci doar de fotocopii.

— Da, da… totuşi…

Sir Silvester se ridică surescitat din fotoliu şi prinse să se plimbe prin încăpere.

— Fotocopiile sunt importante, mai ales că ştii unde se află originalul. Ar trebui să ai grijă de ele…

— Voi avea. Dacă vrei să le vezi, vino pe la şase, cred că vor fi gata până atunci.

— De ce naiba nu ţi le-au printat pe loc?

— Aveau multe comenzi şi am preferat să nu aştept acolo. Vino la şase. Deşi nu te înţeleg, sir Silvester. Parcă spuneai ceva de artefacte care trebuie distruse sau îngropate într-un subsol. Lucruri care n-ar trebui să te intereseze.

— Bine – răsuflă adânc sir Silvester. M-ai prins. Să zicem că nu e totdeauna aşa. Uite, dacă le vei publica şi dacă e vorba, într-adevăr, de cartea împăratului Fo-Hi… ei, te voi susţine, ce naiba! Pentru asta merită să-ţi pui în joc reputaţia. Dar convinge-mă, arată-mi-o. Ai citit-o?

— Puţin. Se traduce greu, sunt şi ideograme străvechi pe care nu le recunosc. Aş avea nevoie de serviciile unui lingvist. Oricum, e…

— Ei?

— Stranie. Ca din altă lume. Pare un mănunchi de sfaturi, de precepte şi reguli de urmărit de-a lungul vremii, pentru ca anumite evenimente să se petreacă sau nu. Şi spune ceva şi despre Poporul Pierdut, mai ales faptul că îl vom reîntâlni la final.

— Care final?

— Nu ştiu, n-am apucat să citesc. Cred că e vorba de un fel de Armaghedon. E o întoarcere a răului pe pământ, urmată de separarea celor buni de cei răi.

— Ca în Biblie. Ha! Bine. Uite cum facem: mă întorc pe la şase, ora îmi convine. OK? Acum e târziu, ţi-am spus, după-amiază am cursuri…

— Te conduc, sir Silvester.

— O, nu, lasă-l pe Huan. Nu te preocupa. A, mi-am adus aminte: ziceai că ai primit ameninţări. Sunt în legătură cu cartea?

— Da. Cineva a aflat că o am şi îmi promite moartea dacă o public. Ce părere ai?

— Cine ştia că o ai?

— Păi, cred că… unii călugări din Tibet au aflat despre asta. Totuşi, ei nu s-au opus s-o fotocopiez.

— Dar poate au povestit şi altora – zise sir Silvester.

— Poate. Dar de ce şi, mai ales, cui? Oricum, cei de la poliţie mi-au spus că ultimul telefon l-am primit chiar din Anglia. Asta mă îngrijorează puţin, poate că are dreptate unchiul Harry. Poate există o conspiraţie, lucrurile au evoluat prea rapid.

— Da, da… îngână sir Silvester. William, ne vedem la şase; ai putea să ceri laboratorului să-ţi expedieze printurile şi stickul cu un curier. Nu e bine să ieşi pe stradă singur.

— Chiar merită să mă îngrijorez într-atât?

— Cine ştie? Cheamă-l pe Huan să mă conducă şi aşteaptă-mă aici.

Huan apăru imediat.

— Condu-l pe sir Silvester, îi ceru William.

Servitorul se înclină şi făcu un gest de invitaţie către sir Silvester. Acesta ieşi. William, rămas singur, se aşeză la birou şi se apucă din nou să citească din dosarul pe care-l închisese la apariţia musafirului. După un prânz frugal, pe la patru şi jumătate, plecă de-acasă. Reveni curând, purtând sub braţ un plic voluminos, şi se refugie iar în birou. Punctual ca orice englez care se respectă, la ora şase, sir Silvester sună la uşă. Huan îl introduse în casă şi-l anunţă.

— Ah, ai sosit! îl întâmpină William.

— Fireşte, cum am promis, aprobă sir Silvester. O ai?

— Sigur, poftim.

Sir Silvester frunzări febril paginile.

— Cartea oferă, către final, o modalitate de a controla timpul, zise William. Încă n-am citit totul, dar se pare că descrie şi modul în care a fost alungat din istorie Poporul Pierdut. Şi, ciudat, ca unchiul Harry, vorbeşte de timp ca despre unul mecanic, în care viitorul e sută la sută determinat. Nu înţeleg mult, ce-i drept, nu e chiar limba chineză de azi.

— Nici nu-i nevoie să înţelegi, râse strâmb sir Silvester. Unde e stickul cu fotografii?

— Aici…

— Dă-l încoace. Iau şi manuscrisul.

William îl privi stupefiat.

— Da, da! Eşti în pericol, William. Cartea asta e mult mai mult decât Cartea Schimbării. Ea nu oferă doar informaţii despre viitor, ci şi modurile în care acesta poate fi manipulat. Îţi dai seama ce importanţă poate avea o asemenea carte pentru o organizaţie care-şi propune să schimbe lumea?

— Da. Dar de ce s-o iei tu? Putem s-o ducem mâine…

— Nu, William. O iau pentru că… hm, eu însumi fac

parte dintr-o organizaţie secretă care… ei, uite, i-am informat şi s-au arătat deosebit de interesaţi.

— Ce? Sir Silvester… nu înţeleg…

— Ţi-am spus: nici nu-i nevoie. Iau tot.

William se gândi câteva momente, apoi rosti tărăgănat:

— Tu mi-ai trimis mesajele de ameninţare? M-ai urmărit…

— Nu. Uite, nu. De fapt, chiar asta-i problema. Nu ştiu cine te-a ameninţat. Sunt alţii – şi asta mă face să mă grăbesc.

— Şi dacă mâine voi spune tuturor întreaga poveste?

— Fără manuscris, nu te va crede nimeni.

— Ar mai fi ceva – rosti William, gânditor. Nu faci asta pentru un manuscris care-ţi oferă doar previziuni şi tehnici de manipulare. Mai e ceva, sir Silvester, şi, dacă tot vrei să iei cartea, ar trebui să-mi explici.

— Aş vrea să pot, dar încă nu cunosc exact conţinutul.

— Şi nu vrei să-l aflăm împreună?

— Nu. Nu sunt pregătit.

— E interesant – spuse William – că doreşti altceva decât ceilalţi.

— Ce vrei să spui?

— Am fost ameninţat să nu fac public manuscrisul. Dar ceilalţi nu mi l-au cerut. Ce să însemne?

Sir Silvester îl privi intrigat.

— Şi ce ar însemna, după părerea ta?

— Că îl au deja, sir Silvester. Şi atunci, întreb: despre ce fel de secret e vorba? Nu înţelepciunea aforismelor şi prezicerile sunt importante. Eu cred…

William se opri scrutând figura nedumerită a celuilalt.

— Eu cred – continuă – că manuscrisul în sine nu reprezintă nimic. Dar pe baza lui se poate reconstitui un

drum: drumul către Poporul Pierdut. Cei care cunosc taina ţin în mână firele către Armaghedon.

— E posibil, e posibil… murmură grăbit sir Silvester.

— Acel popor de netrebnici se află undeva în afara timpului, într-un timp strict cauzal, mecanic. Prin intermediul manuscrisului se poate deschide o poartă către el. Dar ce poate face cineva aflând această poartă? Ştii, sir Silvester?

— Mmm, nu… rosti, şovăitor celălalt. Să ameninţe? Să caute dincolo mercenari?

— La ce bun? îşi urmă ideea William. Diavolul îşi găseşte oricând mercenari. Nu-i suficient să dai drumul răului în lume, trebuie să-l mai şi stăpâneşti, altfel te va stăpâni el, nu-i aşa? Pe de altă parte, vorbind de Poporul Pierdut, în manuscris se face referire la un mănunchi de popoare: e un nume generic. Şi dacă secretul e altul decât cel pe care ni-l închipuim?

— Adică? mârâi sir Silvester şi introduse, ca din întâmplare, mâna în buzunar.

— Poate secretul constă în faptul că *noi suntem Poporul Pierdut,* zise William, zâmbind subţire.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Noi? rosti, prudent, sir Silvester.

— Da, noi. Suntem urmaşii celor nelegiuiţi, celor alungaţi din timp într-un surogat cauzal. De aceea, viitorul e determinat şi previzibil. De aceea, avem profeţii şi precogniţii. De aceea, niciun fizician nu poate să pună de acord cauzalitatea noastră relativistă, din macrocosmos, cu cauzalitatea cuantică. Ceea ce trăim nu e timp, ci altceva, dragă prietene. Trăim succesiuni de evenimente, dar nu percepem timpul şi nu ştim nimic despre el. Nu-l înţelegem şi nu putem să-l conştientizăm, întrucât, pentru noi, timpul nu există.

Mâna lui sir Silvester ieşi din buzunar înarmată cu un pistol.

— Cred că ai dreptate. Şi mai cred că nimic şi nimeni nu-ţi dă dreptul să spui asta şi altora.

— Ah – râse William – vrei să mă ucizi? Doar ca să nu spun altora? E ridicol!

— De ce? se arătă interesat sir Silvester.

— Pentru că, aşa cum îţi povesteam, mai au şi alţii acest manuscris. Mi-au cerut să nu-l public, altfel voi muri. Tu îmi ceri să nu vorbesc, altfel voi muri. Asta mă face să cred că manuscrisul conţine şi explicaţia unui posibil drum, o cale către *cealaltă parte* a lumii, cea *inclusă în timp.* Mă tem că fiecare doreşte această cale doar pentru el. Şi dac-aţi fi mai mulţi care ştiţi calea? Vă veţi bate la intrare ca nebunii? Gândeşte-te: împăratul Fo-Hi venea aici de dincolo, adică din lumea timpului real! Ei, cei de-acolo, ştiu totul despre această enclavă. Suntem închişi în ea pe veci şi presupun că au destule metode pentru a ne împiedica să ne întoarcem în lumea lor!

— Poate găsim o breşă, rânji sir Silvester.

— Cine? Tu, organizaţia ta? Organizaţia cealaltă? Sau poate – surâse William – întreaga planetă? Visezi un război între lumi? Păi, nu avem niciun corespondent: ei sunt în timp, iar noi în afara lui!

— Poate găsim, nu se lăsă sir Silvester.

— Încearcă, zâmbi amar William. Tu, ei. Sau poate unul dintre cei care navighează pe net.

Celălalt îl privi înmărmurit.

— Pe net? Eşti nebun? Ai băgat…

— Eram în New Delhi. Mă plictiseam în aeroport.

— Şi n-ai găsit, dracu', nimic altceva cu care să-ţi omori plictiseala?

— Primisem telefoane de ameninţare şi asta m-a enervat.

În general, ameninţările mă supără, aşa că lasă şi tu jos pistolul ăla. N-are niciun sens.

— La naiba! respiră adânc sir Silvester. Cred că

trebuie să dau un telefon sau două.

— Cred că n-are importanţă. Când ţi-am spus să revii la ora şase, am avut un alt motiv decât cel invocat, poţi observa asta.

Celălalt îl privi înţelegând.

— Da… puteai să-mi arăţi imediat pagina de net, nu-i aşa?

— A trebuit să te amân, mai aveam nevoie de timp… sau, mă rog, de chestia asta mecanică pe baza căreia ne desfăşurăm existenţele. Încă nu mă pricep s-o mânuiesc.

— Se poate mânui?

— Oarecum. Poţi face un an dintr-o oră, dacă vrei. Sau invers. Cel puţin, aşa zice cartea.

— Bine, şi acum?

— Nu doream să te implic deloc, sublinie William. Dar, pentru că viitorul previzibil conţinea vizita ta aici, a trebuit să-mi schimb planul şi să te includ în el. Zău, nu ştiam de organizaţia ta secretă! În sfârşit, nu contează. Acum va trebui să pleci cu mine, sir Silvester. Să laşi totul la o parte şi să mi te alături.

— Ce vrei să faci?

— Să salvez ce se mai poate salva. Să găsesc un loc în care să mă pierd, în Africa sau în America de Sud. Să studiez şi să experimentez până în ziua în care voi descoperi modalitatea de a retrimite în adevăratul timp această lume. Vii?

Sir Silvester oftă şi flutură din pistolul cu care rămăsese în mână.

— Nu ştiu. M-ai… m-ai luat cam pe nepregătite. Ar trebui să aranjez câteva lucruri.

— La ce bun să aranjezi lucruri într-o realitate fictivă?

— Eşti sigur că e, într-adevăr, fictivă? Dar dacă totul nu e decât o uriaşă păcăleală?

— Poţi lua lucrurile şi aşa, zise William. În fond, e o

lume ca oricare alta. Dacă vrei, poţi rămâne, dar nu mă stânjeni. Vreau să plec şi să caut adevărul. Am acest drept…

Uşa biroului se deschise. Huan Lan intră şi înaintă spre mijlocul încăperii.

— Nu te-am chemat, se încruntă William.

— Ştiu, zâmbi Huan Lan. Apoi, către sir Silvester: chiar nu ai nevoie de acel pistol, sir Silvester. Aşază-l undeva, avem câteva lucruri de discutat, domnilor, dacă sunteţi amabili… Mr. William, îmi cer scuze pentru telefoanele de ameninţare, dar trebuia să urmez un anumit protocol.

— Tu le-ai trimis? îngăimă William, uluit.

— Da, erau necesare pentru a te face conştient şi atent la propriile acţiuni. Pe de altă parte, fără ele n-ai fi difuzat pe net manuscrisul. Ameninţările te-au ambiţionat, altfel s-ar fi putut întâmpla să doreşti cartea şi concluziile ei doar pentru tine.

— Cine eşti? mârâi William. Altă organizaţie secretă?

— Nu. Sunt un *păstrător.*

— Ce-i asta?

— Un cunoscător al timpului, dacă vrei. Păstrez aici deschisă o poartă.

William îl privi lung, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară.

— Deci, îngână el, nu te afli întâmplător în slujba mea. Asta trebuie să cred, nu-i aşa?

— Aşa e, recunoscu Huan.

— Ce-ar fi – interveni sir Silvester, care aşezase pistolul pe birou – să ne oferi nişte explicaţii?

— Chiar asta am de gând, sir Silvester. Să ne aşezăm.

Cei trei se aşezară şi se studiară o clipă în linişte.

— Trebuie, mai întâi, să vă declar, domnilor – începu Huan –, că Mr. William a intuit adevărul. Da, această lume este ruptă de timp. E condusă pe baza unui timp mecanic,

strict cauzal şi tocmai de aceea fenomenele macro sunt incompatibile cu fenomenele descrise de fizica cuantică. În realitate, între macro- şi micro, la un anumit nivel, are loc o schimbare de cauzalitate. Savanţii voştri nu pot umple acel gol, pentru că nu-i cunosc esenţa. Poporul Pierdut a fost alungat din istorie tocmai prin înfiinţarea pragului cauzal. Pentru că, domnilor, trebuie să vă spun că timpul cuantic este adevăratul timp; el reflectă substratul comun lumii voastre şi lumii reale.

— E-n regulă, mârâi William. Şi care e soluţia?

— Trecerea către realitate nu se poate face decât individual, Mr. William. Vă aflaţi în această enclavă pentru a evolua şi a vă transforma până în clipa în care veţi fi, pe rând, compatibili cu lumea reală. De aici rezultă reîncarnarea şi celelalte fenomene pe care le cunoaşteţi. De-a lungul vremii, sunt mulţi care s-au întors la noi. Trecerea între lumi e de natură pur spirituală: se face prin conştientizare, prin înţelegere. Şi, automat, prin iubire, prin formarea unui simţ ascuţit ai dreptăţii, prin compasiune.

Sunt lucruri pe care le învăţaţi pe rând; salvarea voastră e individuală. Nimeni nu poate salva întreaga lume. În realitate, lumea, aşa cum o cunoaşteţi, e sortită pieirii. Vi s-a oferit o şansă, iar cei care o refuză sau nu o înţeleg vor trebui să ia totul de la capăt.

— Totul de la capăt? Păi, dacă lumea va pieri… rosti, nelămurit, sir Silvester.

— Alungarea din istorie a avut loc, din punctul vostru de vedere, în urmă cu circa treisprezece mii de ani. Aţi păstrat imaginea în memoria colectivă, colorând-o prin diferite reprezentări: Potopul, prăbuşirea Atlantidei şi altele de acest gen. O catastrofă globală, uriaşă. Ar trebui să fie evident că principala calitate a unei enclave e aceea de a fi închisă la ambele capete. Închiderea, în funcţie de scopul urmărit, poate fi de două feluri: începutul şi

sfârşitul fie rămân distincte, fie se contopesc. Scopul nostru a fost să evoluaţi şi să vă avem alături, ca fraţi întru eternitate. De aceea, am ales contopirea sfârşitului cu începutul.

— O buclă în timp, zise sir Silvester.

— Greşit, se răsuci către el William. O buclă fără timp.

— Ai dreptate, Mr. William, surâse Huan. O buclă fictivă, ca un film imprimat pe un DVD. El există, actorii au un timp şi un loc în care îşi petrec povestea. Totuşi, dacă scoţi DVD-ul din calculator, nu vei avea în mână decât o bucată de plastic.

Urmă un lung moment de tăcere. Sir Silvester îşi privi nervos ceasul, apoi zâmbi, înţelegând inutilitatea gestului.

— Bun, zise. Şi acum? Care e următoarea secvenţă a filmului?

— Următoarea secvenţă – rosti tacticos Huan – e trecerea multora dintre voi în timpul real. Pentru că unii sunt de mult pregătiţi, dar nu aveau o explicaţie finală. O motivaţie, dacă vreţi. Acum – şi Huan se înclină spre William – graţie faptului că manuscrisul împăratului Fo-Hi a ajuns pe net, au căpătat acea explicaţie şi, implicit, motivaţia. Sunt peste două milioane de oameni care au deschis pagina şi au reuşit să-şi conştientizeze condiţia. Alte milioane au deschis pagina şi n-au înţeles mai nimic. Ei vor vedea sfârşitul acestei lumi şi o vor lua de la capăt. La fel, toţi cei care n-au accesat pagina sau n-au avut acces la net.

— E cinstit? vorbi William. Cei care n-au acces la net pot fi mai buni ca noi…

— Nu, surâse iar Huan. Locul în care te naşti şi ce vei face în viaţă depinde de evoluţia ta interioară. Oricum, de-a lungul vremii mecanice pe care o trăiţi, mulţi au ajuns la noi fără net. Depinde doar de nivelul conştientizării.

— Lumea asta – zise William după ce se gândi puţin la cele spuse Huan – nu e făcută doar din oameni. Mai sunt şi animalele.

— A fost creat un habitat, răspunse Huan. Din tot ceea ce avea mai rău Timpul. Animale periculoase, ucigaşe… Unele se reîncarnează în victime pentru a învăţa. Merg mai departe, evoluează, devin spirite compatibile cu un trup uman…

— Devin oameni? se miră sir Silvester.

— Da. Pe pământul vostru există peste şapte miliarde de oameni. De unde credeţi că apar? Sunt mult mai mulţi decât cei prinşi iniţial în enclavă. În *timpul real* nu trăiesc decât oameni, domnilor. Aşa cum propria voastră Biblie o spune: după Apocalipsă, lupul şi mielul vor sta alături. Pentru că fostul lup şi fostul miel vor fi oameni, pur şi simplu. Oameni conştienţi, responsabili, buni, plini de iubire şi pace…

— OK, deveni nerăbdător sir Silvester. Şi apoi?

— Apoi? se miră Huan.

— Da. Apoi. Ce naiba va fi după Paradis?

— Asta e treaba fiecăruia, sir Silvester. Trebuie să fii acolo ca să înţelegi.

Urmă un nou moment de linişte. Apoi un zgomot ciudat îi făcu pe toţi să tresară. Huan se ridică şi deschise fereastra. Se răsuci către ceilalţi, vizibil îngrijorat.

— Trebuie să ne grăbim să deschidem poarta. E un fel de hipnoză, nu trebuie să vă temeţi. Însăşi starea voastră de veghe e o formă de hipnoză.

— De ce să ne grăbim? se miră William.

— Din cauza celorlalţi, mormăi Huan.

— Care ceilalţi?

Huan oftă.

— Nu toţi cei azvârliţi în această enclavă au acceptat existenţa timpului mecanic. Unii, foarte puţini, ce-i drept, l-au refuzat. Au format un popor aparte, un clan. E clanul

care vă conduce astăzi, din umbră. Nu le convine ca unii dintre voi să scape. Şi ştiu foarte bine un lucru: că ei, păstrându-şi condiţia de stăpâni, n-au nicio scăpare.

— Teoria conspiraţiei, se strâmbă sir Silvester. Chiar e corectă?

— Aceşti indivizi sunt exponenţii unui popor separat de voi. Un popor migrator prin timp sau, mai bine spus, prin cauzalitate. Ei pot călători de-a lungul a ceea ce voi numiţi timp şi pot schimba lucrurile în favoarea lor. Încearcă să vă păstreze aici prin complexitatea jocului social. Să vă folosească. În acest moment, sunt gata să declanşeze distrugerea enclavei.

— De ce? întrebă William.

— Pentru că foarte mulţi sunt pe cale să se salveze. Distrugerea lumii readuce lumea la punctul zero. Pentru ei, asta înseamnă alţi treisprezece mii de ani de dominare.

— Dar e stupid, zise sir Silvester. Oricum, totul va lua sfârşit…

— Priviţi-vă politicienii, surâse Huan. Toţi vor o putere cât de măruntă; poate un mandat prezidenţial sau parlamentar, poate două… toţi ştiu că puterea lor va lua sfârşit, că vor pierde viitoarele alegeri, că vor muri. Totuşi, persevereză în absurditate. E inconştienţa la care nu vor să renunţe. Sunt dinainte pierduţi şi o ştiu, dar nu le pasă!

— Şi voi? îl apostrofă William. Voi nu puteţi interveni?

— Asta şi facem. Cei care trebuie salvaţi vor fi salvaţi.

Deodată, aerul se umplu de fiinţe. Corpurile lor păreau translucide şi iradiau o lumină argintie.

— Vă aşteptăm, prieteni, surâse Huan. Nu aveţi de făcut decât un pas.

Sir Silvester privi în jur, speriat.

— Nu… nu pot. Mi-e frică, gemu. Nu sunt pregătit…

William se întoarse şi îl fixă cu privirea.

— Nu ai nimic de pierdut. Nu e nimic de pierdut aici.

Totul este dinainte pierdut.

Şi, în timp ce sir Silvester se zbuciuma neputincios, William privi către Huan.

— Ce trebuie să fac?

— Acceptă, zâmbi Huan, iar William percepu o undă de simpatie atât de accentuată, încât nu se putu opune. „Sunt", gândi el. „Doar sunt, iar acest lucru e suficient..."

În faţa lui pulsă o lumină pe care o percepu incredibil de protectoare. Ca o poartă de vis care se deschide către tărâmul visului. Înainte de-a trece dincolo, privi peste umăr: sir Silvester stătea chircit în fotoliu, imposibil de convins; Huan zâmbea, pregătindu-se, la rândul lui, să-l urmeze spre poartă. Iar privirea finală fu aruncată către fereastra deschisă.

...Acolo, afară, în ultima clipă în care se mai armoniză cu enclava, zări strălucirea mai luminoasă ca o mie de sori şi ciuperca de un roşu monstruos ridicându-se peste o Londră care înceta să existe...

Incidentul Zero

Silviu Genescu

Silviu Genescu s-a născut în 1958, la Timişoara. Este scriitor, traducător şi jurnalist, membru al cenaclului timişorean „H.G. Wells" din 1973, membru fondator al cenaclului Helion şi membru al Societăţii Române de Science-Fiction şi Fantasy. Povestirile sale au apărut în *Paradox, Helion, Almanahul Anticipaţia, COSF, Jurnalul SF.* Este prezent în antologiile *Avertisment pentru liniştea planetei* (Albatros, 1985), *La orizont această constelaţie* (Albatros, 1990), *Anatomia unei secunde* (Facla, 1990), *Timpul este umbra noastră* (Dacia, 1991). A publicat volumele *T de la sfârşit* (Marineasa, 1994) şi *Rock Me Adolf Adolf Adolf* (Bastion, 2009). Premiul Romcon pentru povestire i s-a acordat în mai multe rânduri. A primit Premiul „Vladimir Colin" pentru cel mai bun volum de proză scurtă SF apărut între anii '2009 – 2012. A publicat

povestiri în antologiile Societăţii Române de Science Fiction şi Fantasy *(Alte ţărmuri,* 2009; *Pangaia,* Eagle Publishing House, 2010; *Venus. Povestiri erotice Science fiction,* Eagle Publishing House, 2011). Prima sa traducere a fost *Lumea Alisei,* de Sam Lundwall, apărută în *Almanahul Anticipaţia* din 1986. În ultimii ani, pe lângă povestirile publicate, i-au apărut numeroase traduceri pentru editurile Nemira, Leda, Trei.

„Dacă sapi destul de adânc în substanţa realităţii, în cele din urmă, vei da de un filon de matematică pură".

Amanda Gefter.

„Beyond spacetime: Welcome to phase space", în *New Scientist,* 6 august 2011

— Gata pentru inserţie vizuală? întrebă Quetz, vorbind subvocal şi trecând cu privirea peste întreaga asistenţă adunată în jurul mesei lungi dintr-o încăpere a casei conspirative aflate în arondismentul 5 din Paris.

Eram doar observator acum, aşa că n-am catadicsit să-l lămuresc că nu mă pasionau prea mult inserţiile digitale într-un război asimetric. Preferam acţiunea directă, injecţia de adrenalină pătrunsă în sistem din mişcare. Din zbor. În picaj.

Ne lăsa să vedem cam despre cine-ar fi vorba în preacinstita adunare: câţiva mahări din serviciile antiteroriste importante, tot felul de experţi, plus reprezentanţi ai unor agenţii care acţionau peste tot în lume, călcându-se pe bătături prin Bruxelles şi Viena. Aşezaţi la o masă interminabilă dintr-o încăpere mobilată minimal, aşteptau venirea unui personaj despre care Josef nu avea niciun fel de informaţii. O întrunire în deplină conspirativitate.

Pe vremuri, Quetz ne-ar fi vorbit în şoaptă, dând impresia că s-ar fi adresat mânecii sacoului. Acum era

suficient să gândească frazele, pentru ca vibraţiile infinitezimale ale coardelor vocale, care anticipau rostirea cuvintelor, să fie preluate şi transmise de un dispozitiv vizibil pe pielea lui doar cu o lupă puternică.

Unii dintre participanţii la întâlnirea despre care mass-media şi omul de pe stradă aveau să afle mult timp după aceea accesau bazele de date ale Comandamentului Reunit, adânciţi în contemplarea rapoartelor şi fişierelor video de pe tabletops-urile lor. Unii se foiau nerăbdători, alţii adăstau într-o letargie plictisită şi snoabă sau parcurgeau paginile ziarelor interactive. Nu-şi vorbeau, nu făceau schimb de priviri.

— Par nişte momâi inutile, i-am transmis lui Quetz, care se focalizase pe un delegat adormit cu gura deschisă.

— Pe ăştia-i păzim noi? întrebă cineva.

Avea costumul şifonat, din stofă de calitate îndoielnică (altfel nu s-ar fi şifonat), iar cravata-i atârna jalnic, într-o parte, ca un penis istovit.

Din câmpul vizual al ochelarilor lui tactici ajunseră la mine un nume şi un indicativ de lucru extrase din ecusonul de identificare, codat militar, care-i licărea pe piept. Frumoasa Adormită se numea Mark Berthie, agent CIA. Mark era turtit de oboseală, după ce coborâse din scram-jetul[1] orbital, cursa Washington-Paris, cu durata de mai puţin de-o oră. Minute întregi de imponderabilitate şi chinul de pe lume să consumi ceva la bord fără să-ţi scape nişte bule mărunte de supă de roşii, suc sau apă minerală carbogazoasă. Unele ţi se spărgeau pe faţă sau costum.

Însă Mark fusese expediat acolo după ce se istovise în misiune mai bine de douăsprezece ore, ne-a informat o notă de protest expediată de CR la sediul central al CIA, din Langley, Virginia, cerând înlocuirea lui cu cineva de la ambasada SUA, cineva cu competenţele de securitate adecvate. Era inutil să-l trimită într-un asemenea hal de

1 Scram - bâşti! (în argou - n.a.).

oboseală.

— E zob, am glăsuit.

La asta se va adăuga şi efectul de „jet lag”, dar Berthie îl va simţi de-abia acasă, dacă pleacă cu cursa de seară.

— A fost agent operativ al Directoratului pentru Operaţiuni Externe, interveni vocea lui Perez, încărcată de tonalităţile grave pe care numai cele două pachete de ţigări Cohiba, fumate zilnic, i le puteau da.

Dar nu ştiu dacă s-ar fi încumetat să cânte *What A Wonderful World* ca Louis Armstrong.

— L-au trecut la munca de jos după tărăşenia din Tavistock Square, august ’26, continuă Perez.

Poate că cineva de la Langley îi purta sâmbetele, de-l trimisese la Paris aşa, ori voia să dea un semn discret că Washingtonul acorda o importanţă minoră întrunirii conduse de europeni. Noul izolaţionism american se vedea prin gura deschisă a lui Mark Berthie şi nu arăta bine.

Perez ne lăsă să-i vedem vârfurile degetelor de la picioare mângâind ritmic tăblia unui pat dintr-o cameră de hotel din Grenoble. Se afla în convalescenţă, după ce zăcuse câteva luni într-o clinică specială din oraş. Suflul exploziei unei bombe detonate de la distanţă îl lipise de poarta unei clădiri vechi din München. I-au reconstruit organele interne în tancuri de donare, lucrând cu celule stem, iar acum ar fi trebuit să lenevească într-o refacere confortabilă, însă ceruse să fie observator în misiune. Cred că se plictisea de moarte fără vizitatori care să-i lase flori şi portocale pe noptieră.

— Cum o mai duci, Perez? i-am aruncat, într-un acces de bunăvoinţă.

— Am trăit şi clipe mai fericite, a hârâit el drept răspuns. Dar tu? Nu te plictiseşti în pustietatea aia?

Simţeam un iz chimic, de medicamente, foarte acut, de parcă ar fi fost emanat, fără doar şi poate, de

pansamentele lui. Însă la această oră, pentru medicaţie, îţi dădeau plasturi specializaţi, inodori, sau nanodistribuitori interni. Era un caz clasic de folosire perversă a feedbackului proprioceptiv[2], integrat în reţeaua noastră tactică, în regim vizual 3D, tactil, auditiv şi olfactiv. Mesajul olfactiv părea să-mi fi fost destinat în exclusivitate, pentru că nu se mai plânsese nimeni de damful de medicamente ca dintr-un lazaret. Cred că alesese o combinaţie de mirosuri din meniul funcţiilor de fundal, după care deschisese complet linkul senzorial, numai ca să-mi facă mie greaţă. Ştia că rămăsesem cu o sensibilitate la stimuli olfactivi după o misiune de anihilare a unui laborator de droguri.

— Mă gândeam să plec la pescuit, i-am zis. Am un iaz prin apropiere. Poţi auzi orăcăitul broaştelor prin geamurile deschise.

M-am uitat pe fereastră, peste buruienile înalte din curte, despărţite doar de o cărare de trecere, spre verdele întunecat al pădurii Tanglewood, aflată dincolo de ochiul de apă, raiul broaştelor, al peştilor cât palma, acoperit de covorul de flori de lotus albastre, aclimatizate aici. Îţi venea să le mănânci petalele cărnoase. Păcat că nu puteam uita şi eu totul, precum lotofagii întâlniţi de Ulise pe insula lor. Puteai obţine asta pe cale chimică, însă nu mai era uitarea blândă, dată de floarea de lotus, cu care fuseseră îmbiaţi corăbierii, iar unii nu-şi mai doreau să ajungă acasă pentru că nu mai ştiau de un astfel de loc, pentru că, în mintea lor din acel moment, nu plecaseră niciodată de acasă. Imaginea a pătruns în reţea ca un flash, pentru că uitasem să deselectez mediul ambiant din fundal, creând o oarecare confuzie printre „elementele” participante la misiune.

Noi doi nu ne suportam în afara contactelor

2 Proprioceptiv (despre senzaţii provenite din corp) - Care informează asupra mişcărilor, echilibrului etc. (n.a.).

profesionale. Eram incompatibili pentru lucrul în aceeaşi echipă. Şefii ştiau asta şi, dacă am fi fost cu o clasă de competenţă mai jos, ne-ar fi zburat pe amândoi. Dar nici nu ne păruiam. Ne tachinam de câte ori aveam ocazia. Ţinând cont de starea lui, făcusem un gest de curtoazie băgându-i în seamă. Dar lui Perez nu-i plăcea să fie compătimit. De cele mai multe ori, platoşa dură, ţepoasă a unui individ ascunde un miez moale, aproape fleşcăit. La Perez, ce-i în guşă-i şi-n căpuşă. Odată, l-am auzit zicând „Howdy" unui tip care dădea să iasă din maşină, într-o parcare prost luminată a unui supermarket din San Antonio, şi trăgându-i un glonţ între ochi în secunda 2. *Tango down*[3]*.* Ţinta fusese Rashid al-Anouff, şeful Noilor Islamici, filiala din SUA. Dar asta se petrecuse cu vreo cincisprezece ani în urmă, pe când ne suportam în contact direct.

— Nu aud orăcăitul broaştelor tale, m-a asigurat Perez. Dar cred că te afli undeva pe la dracu-n praznic.

— Jensen şi Perez, interveni vocea controlorului misiunii, nu mai aglomeraţi comunicaţiile cu comentarii inutile. Sunteţi observatorii, ochii de rezervă ai echipei, ne reaminti el.

Şi totul se înregistra.

Glasul lui a ajuns la mine plin de paraziţi şi distorsiuni şi-a trebuit recodificat pentru a putea fi înţeles. Mie-mi suna ca robotul de bucătărie care mă anunţa că espressoul meu lung e gata. M-am strâmbat. L-am înştiinţat că are probleme de comunicare, cel puţin pe reţeaua mea, iar asta nu era deloc *koscher.* Episodul trebuia menţionat în raport.

Annelise Prunskienne şi Brian Bender (poreclit *Brain Bender)* se delectau *eu le petit déjeuner* pe o terasă de pe malul Senei. Comandaseră brioşe, *café au lait,* el mai

3 Expresie folosită de forţele speciale americane şi britanice pentru anunţarea eliminării unui terorist (n.a.).

ceruse şi una neagră. Păreau o pereche fericită, aflată în luna de miere la Paris, trăncănind fără griji despre forma norilor. Prunskienne semăna cu o păpuşă, cu părul ei argintiu, tuns scurt, şi dunga violacee din dreptul ochilor (îi acoperea şi pleoapele). O păpuşă-suvenir, cumpărată din cartierul electronic realizat după preceptele cibernetice ale lui Nicolas Schöffer. Clădirile cinetice, modulare, se roteau şi cântau. Apartamentele din aceste clădiri îşi schimbau perspectiva de mai multe ori pe zi şi, fireşte, nu oricine-şi permitea asta. Chiar şi printr-o simplă plimbare prin cartier plonjai în plin postmodernism. Estetic, la fel făcuse şi Prunskienne, numai că Parisul văzuse de toate şi ea nu mai trecea drept extravagantă. Cred că asta era şi ideea. Prunskienne şi BB baleiau cu privirile întregul cvartal, nescăpând din vedere clădirea îmbrăcată în iederă, cu ferestre adânci, ferite de lumina zilei. Bob Medermott, Francis Hayes şi Thomas Kolbe asigurau obiectivul dintr-o altă poziţie.

Căutau anomalii comportamentale la oamenii din jur, oameni îmbrăcaţi prea gros pentru anotimpul respectiv, cu feţe transpirate şi privire fixă, mergând aţă spre clădire, thailandeze însărcinate, cu sarongul prea larg pe ele, femei în *burka,* privind întregul univers printr-o crăpătură ca o ambrazură de cazemată, boschetari cu palmele mult prea curate, împingând un cărucior de supermarket plin de boarfe aruncate la grămadă. Kolbe, lunetist de elită provenit dintr-o unitate KSK (Kommando Spezialkräfte) a Bundeswehrului, ar fi preferat să stea pe poziţie în podul unei case din apropiere, avându-l pe Jason Hutchens pe post de spotter.

Întrunirea ar fi fost o ţintă formidabilă pentru orice grupare teroristă din lume, cu condiţia să aibă informaţia necesară. Tocmai pentru a nu se atrage atenţia, se renunţase la filtrele ostentative ale poliţiei şi jandarmeriei, la celelalte dispozitive de securitate vizibile, dar întreaga

echipă urmărea toate ţintele posibile de pe stradă, inclusiv vehiculele. Prunskienne şi BB părăsiseră terasa şi o luaseră la plimbare pe stradă, admirând, în aparenţă, clădirile din era Hausmann. Zona era presărată cu senzori de tot felul, risipiţi în peisaj ca nişte confetti. Unii ar fi putut adulmeca hexanul sau orice alt tip de explozibil, localizând bomba pe roţi într-o hartă grilă.

În sala de ospeţe din vilă şi-a făcut apariţia un individ îmbrăcat într-un sacou anost, din catifea, ferindu-şi parcă faţa de instrumentele de înregistrare. Cred că a fost un gest reflex, pentru că nimic nu avea să se înregistreze în acea încăpere.

— Nu putem transmite dezbaterile în reţea, anunţă Quetz brusc, tăind sonorul.

Lansă încă o verificare de securitate în timp ce urmăream personajul cu privirile.

Apucasem să-l aud pe nou-venit rostind:

— Foarte puţini dintre cei de aici ştiu cine sunt.

Se aşeză pe scaun şi-şi împreună mâinile, flexându-şi apoi degetele ritmic, într-un gest ocult, ca un mason care transmitea audienţei salutul secret, pentru a fi sigur că va fi recunoscut de alţi masoni. Era Arne Frank Holm. Numele lui de familie, frecvent în Danemarca, sugera că trăia izolat pe o insuliţă şi părea că tocmai ieşise dintr-un bârlog îngropat adânc. Ştiam astea pentru că în familia mea exista o ascendenţă daneză şi, într-un moment de curiozitate, studiasem semnificaţia numelor. Al meu era un patronimic derivat din *Jens.* Jensen, fiul lui Jens. Tata, în fazele lui de demenţă paranoică, avea impresia că nu era aşa şi-mi arunca insulta „bastard” cu o încăpăţânare furioasă, repetând-o ca pe o litanie. Nu ştiu de câte ori rostea cuvântul, pentru că-l lăsam imediat în plata Domnului când o lua pe arătură şi plecam. Nu-l mai văzusem la faţă de ani buni. Nu ştiu dacă m-ar mai fi recunoscut acum. Nici moaca lui Holm n-o mai văzusem tot

de ani buni. Îmbătrânise, parcă-şi ţinea capul între umeri, copleşit de probleme. Dar nu vă luaţi după aparenţe. Quetz ieşi din sală.

Am tras o strâmbătură şi m-am mutat din sufragerie. Acum eram afară, întins pe şezlongul de pe verandă, cu picioarele rezemate de balustradă, uitându-mă spre cutia frigorifică uitată acolo de aseară. Cred că mai rămăseseră nişte beri printre gheţari.

Lăsasem pe capac şi cărţoiul pe care-l citeam, *Anna Karenina.* Colecţionam vechile terfeloage tipărite şi reuşisem să-mi umplu câteva rafturi de bibliotecă numai cu cărţi. Mi-a plăcut cum începea romanul: *„Toate familiile fericite se aseamănă între ele; fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei”*. Chestia asta i-o puteam spune şi eu din ce văzusem pe-acasă, când locuiam cu ai mei. În fine, nenorocirea din căminul părintesc nu era chiar în stilul lui Tolstoi.

Quetz se afla pe un hol. Se vedea balustrada din lemn sculptat a unei scări interioare, sugerând o opulenţă deloc obişnuită în cazul caselor conspirative. Nu era nici casă de oaspeţi sau de protocol. Probabil „gazda” serviciilor secrete franceze era om cu stare. Perfect şantajabil însă.

— Aş vrea nişte „ochi” prin jur, i-am zis.

A urmat un balans sus-jos al imaginii din vila cu iederă, semn că Ingo a dat din cap. Am activat stabilizatorul de imagine, însă nu de ochii lui aveam nevoie acum. A eliberat în aer un pumn de nanoboţi, iar aceştia s-au răspândit prin interiorul clădirii după ce au rămas un moment în suspensie, ca nisipul ridicat de pe fundul acvariului, cât s-au calibrat pentru interior. Apoi au început să măsoare şi să cartografieze, transmiţându-mi imagini. Am lăsat câţiva „ochi” pe nivel, cu traseu stabilit pe repere fixate pe o proiecţie a planului vilei, am salvat fişierul şi l-am arhivat, apoi am cerut un plan exterior frontal al edificiului. Strada era blocată la un capăt şi la

celălalt de o echipă de la întreţinerea drumurilor. Ai noştri. Lucrau de zor la înlocuirea pietrelor de pavaj de pe carosabil, dar cu foarte mare încetineală. În absenţa barierelor basculante, din oţel, orice dubă sau camion încărcat cu explozivi ar fi putut intra pe stradă şi detona în faţa vilei, ştergând-o de pe faţa pământului. Medermott m-a asigurat că au cu ce să oprească o bombă pe patru roţi.

— Sper că nu cu un RPG[4].

— Nuuu… o lungi irlandezul. Cine dracu' mai trage cu de-astea azi?

— O grămadă de tipi răi.

— Aaa… gemu irlandezul, de parcă atunci şi-ar fi amintit de ceva crunt. Păi, şi eu sunt un tip rău, foarte rău. Folosesc tot felul de porcării, dar nu şi RPG-uri.

Medermott şi ceilalţi din zona de apropiere erau dotaţi şi cu câte-o armă cu puls electromagnetic.

Prăjea circuitele bombei, dar şi tot ce ţinea de partea de comandă electronică a maşinii, orice telefon ataşat, tabletă PC, orice funcţiona cu curent electric. Urmăreau prin drone quadroptere, menţinute la punct de observaţie fix, orice vehicul clasic, fără aprindere electronică, aflat pe străzile din arondisment, mergând pe ideea că numai o vechitură ca asta ar fi putut să-şi continue drumul şi să detoneze manual la ţintă. Le atârnau câte-un *tag* şi le urmăreau traseul pe hartă.

Medermott scana termic peisajul, insistând pe zonele cu multă vegetaţie, cum era cazul în partea stângă a vilei. Mi-a transmis imaginile în timp real, până m-am săturat de giurgiuleala celor două marmote care scoseseră botul la soare, de păsările din copaci pândite de pisica vecinului şi de alte vietăţi inofensive care emanau căldură, colorate-n galben-portocaliu, spre roşu. Ce peisaj paşnic şi tihnit, în nuanţele spectrului termic. Aproape că te simţeai ca lupul

4 Rocket-Propelled Grenade - aruncător de grenade, armă antitanc (n.a.).

cel mare şi rău, pândind-o pe vesela Scufiţă Roşie. *„Bunicuţo, de ce ai ochii atât de roşii? De la sudură, scumpa mea…”*

Arne Frank Holm era şeful de operaţiuni al CR, iar serviciile secrete afiliate primeau dispoziţiile pentru acţiunile comune numai de la el. Niciunul dintre cei prezenţi nu i-a putut asocia figura cu numele, pentru că devenise „omul fără faţă”, precum Markus Wolf. Şeful spionajului din RDG rămăsese o necunoscută pentru occidentali pe întreaga perioadă a războiului rece. Nimeni din Vest nu ştia cum arată Mişa Wolf. Se ştia doar că vorbea mai bine rusa decât germana. Holm se exprima la fel de bine în engleză ca în daneza lui maternă. Îşi începuse cariera în cadrul Frovarets Efterretnings Tieneşte (FET), Serviciul de Informaţii al Apărării, cu cartierul general de la Kastellet, lângă Copenhaga.

Făcu un gest spre harta holografică proiectată în încăpere. Aceasta se acoperi cu puncte roşii, pentru a marca evenimente operaţionale.

— Toată lumea încearcă să descifreze semnificaţia acestor atacuri lansate în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, perfect sincronizate, la Annapolis, Lahore, Moscova, Innsbruck, Nürnberg şi Londra. Aparent, între locurile incidentelor nu există nicio legătură. Nu erau obiective semnificative demne să intre în agenda teroriştilor.

— Permiteţi-mi să vă corectez, îl întrerupse un ofiţer ceh. La Moscova, orice atac terorist care nu-i lansat de ceceni este un eveniment.

Câteva râsete.

— Locurile ni s-au părut alese în mod aleatoriu, continuă Holm. Am dat valori numerice literelor şi tot în van. Am încercat să găsim un indiciu alfabetic, însă ALLMIN şi alte permutări de litere nu ne-au spus nimic nici nouă, nici celor mai buni criptanalişti din lume.

Îşi îngădui aici un mic zâmbet, întins pe faţa lui cu *o barbă de tres dias permanente* ca o cută moale într-un aşternut de catifea. Criptanaliştii lui Holm erau calculatoarele cuantice ale CR, capabile să spargă orice cod militar, având nume lungi şi ciudate: *Queen Dexterity Who Is In the ensorceled Turmel*[5], *The ethereal Assassin with Lips of Obsidian Who Holds the Key to the Vortex*[6], *The Just Czarina Who Hates Visions*[7]. Nu se ştia cine şi cum le dăduse aceste nume. Nu puţini credeau că şi le generaseră singure, în funcţie de unele caracteristici de funcţionare. În cursul discuţiilor dintre cei avizaţi şi în rapoartele cu grad mare de confidenţialitate erau pomenite simplificat, ca *Regina, Asasinul Eteric* şi *Ţarina.* Legenda susţinea că Holm nu te primea în unitatea lui decât dacă reţineai numele complete ale computerelor şi i le recitai fără umbră de ezitare. Se zicea că toţi cei căzuţi la proba numelor primeau următoarea explicaţie: „Dacă nu aţi reţinut informaţia, cum să mă aştept să manevraţi corect date mai puţin importante?”

Îşi reveni brusc la mohoreala latentă de dinainte, grefată în deplină armonie pe sobrietatea sa oficială. Pe Holm nu ţi l-ai fi putut închipui primind premiul *Hasty Pudding*[8].

— Din motive pe care le voi explica imediat, s-a decis scoaterea lor din funcţiune, anunţă pe un ton grav. Cel puţin pe moment.

Câţiva dintre cei aflaţi în încăpere dădură din cap,

---

5 Regina-Dexteritate-Care-Se-Află-în-Tunelul-Vrăjit (n.a.).
6Asasinul-Eteric-cu-Buze-de-Obsidian-Care-Deţine-Cheia-către-Turbion (n.a.).
7 Ţarina-cea-Dreaptă-Care-Urăşte-Viziunile (n.a.).
8 Premiul Budinca Pripită, acordat de Societatea de Teatru a studenţilor Universităţii Harvard, cunoscuţi pentru spectacolele burleşti in care sunt implicaţi şi laureaţii premiilor decernate de ei (n.a.).

semn că ştiau asta. Alţii preferară să rămână impasibili. Ştiau sau nu, n-o arătară.

Imagini ale locurilor atacate se intersectau cu cele transmise de echipele de intervenţie, ambulanţele, pompierii şi antitero, cu banda sonoră în full surround. Ţipete, comunicaţii radio, trosnetele incendiilor, sirene. Erau cam aceleaşi peste tot.

— Am încercat să vedem ce au în comun aceste locuri, urmă şeful de operaţiuni. Am examinat până şi reţeaua de linii ley. Ştiţi, vechile legături cu nodurile energetice, explică el înaintea unor chipuri cu sprâncenele ridicate întrebător. Demult, exista o întreagă reţea globală care lega multe lăcaşuri de cult, menhire şi alte locuri de mare intensitate spirituală. Astăzi este aproape dispărută.

Rânji. Avea în el un soi de tristeţe difuză care îi învăluia gesturile, chiar dacă păreau sfidătoare.

— Oamenii nu se mai duc la biserică, nu mai străbat vechile cărări iniţiatice, adăugă el. Am ajuns la unele concluzii interesante, însă acestea nu fac obiectul întrevederii de astăzi.

Strânse, brusc, degetele mâinii ridicate, ca şi cum ar fi vrut să adune aerul, şi harta holografică se comprimă într-un punct şi dispăru.

— În aparenţă, a fost o mare demonstraţie de forţă, reluă el. Ca şi cum cineva ar vrea să ne facă să credem că ar exista un Comandament Reunit al organizaţiilor teroriste de pretutindeni, însă e greu de crezut că acestea ar renunţa la compartimentarea lor strictă, pe celule fără legătură între ele, măsură care le-a ferit până acum de căderea unor reţele întregi, dintr-o lovitură. Atacurile îţi sugerează o mai bună organizare şi abilitatea de a se mişca în teritoriu mai rapid decât oricând altă dată. A fost o formă de coordonare nemaiîntâlnită, urmă Holm după o clipă de tăcere.

— Este doar începutul uraganului, interveni cineva.

Au lovit Asia de Sud-Est, Europa – de cele mai multe ori – şi Statele Unite. În acelaşi moment. O sincronizare mai ca la circ. Acolo, dacă nu prinzi trapezul, cazi în bot. S-a folosit acelaşi tip de exploziv peste tot: vechiul Semtex, nemetalizat. Se pare că există rezerve uriaşe undeva, prin Orientul Mijlociu. Ce altceva ne mai trebuie ca să vedem o coordonare excepţională aici?

La auzul numelui ţării sale, Mark Berthie ridică, brusc, privirile de pe tableta lui. Aţipise iar şi-şi înclinase capul într-un unghi foarte studios. Acum asculta cu un aer vag nedumerit şi obosit, încercând să-şi facă o idee despre ce se discuta. Dintr-odată, consideră util să le împărtăşească colegilor săi raportul FBI cu privire la cele întâmplate la Annapolis, împreună cu rezultatul anchetei Departamentului de Securitate Internă al SUA, şi le expedie în reţea folosindu-se de tableta lui. Izbuti să culeagă unele priviri contrariate. Documentele erau deja cunoscute. Americanii nu pomeneau nimic despre computerele lor cuantice.

— Scuze, zise.

Holm îşi opri o clipă privirea asupra lui, apoi comandă redeschiderea hărţii holografice. Părea o fereastră spre altă dimensiune. Dădu din cap.

— Aş vrea să avem acelaşi nivel de coordonare şi aici, rosti el. *Regina, Asasinul Eteric* şi *Ţarina* au analizat miliardele de conversaţii telefonice şi mesageria electronică din ultimele şase luni de dinaintea atacurilor, începu el. Fără rezultat. În teritoriu, totul este foarte fragmentat. Nu există un centru. Nici comunicaţiile nu au fost coerente, doar flecăreala obişnuită despre jihadul lor islamic şi califatul mondial, precum şi despre nimicirea „cruciaţilor”. Cunoaşteţi numele celor identificaţi după amprenta vocală.

Holm făcu o strâmbătură.

— Plevuşcă, adăugă el. Lipsesc multe informaţii şi

multe voci, însă asta se întâmplă tot timpul. Evident, se folosesc de curieri pentru transmiterea de date şi dispoziţii. Oricum, nu am găsit nimic legat de o operaţiune de asemenea anvergură şi care a mers ca un ceas elveţian.

— Potrivit unor surse, ar fi existat un sprijin asigurat de Persia, rosti reprezentantul BND[9]. VEVAK[10]-ul de la Teheran funcţionează în continuare, fără niciun fel de probleme, continuă germanul, nemulţumit că Holm nu aborda acest subiect.

Arătă spre hartă şi, din câteva mişcări de degete, afişă planul capitalei persane, lăsând un marker pe clădirea care adăpostea VEVAK-ul. Făcu zoom pe ea şi apoi o şterse, măturând-o cu palma.

— Bum!

Culese câteva icnete ale asistenţei, care trebuiau luate drept râsete. Atmosfera se destinse puţin. Holm îi adresă o privire rece şi resetă harta, ca să arate aşa cum o afişase el.

— Persia nu mai îndrăzneşte, la această oră, decât să sprijine cu armament de infanterie câteva triburi de prin nord-vestul ţării, ca să contracareze influenţa kurdă din regiune, în rest, e *kaputt,* spuse Holm, dând impresia că se adresează tuturor, însă ultimul cuvânt purta adresa celui căruia îi era destinată observaţia.

Aflat în capul mesei lungi, fără îndoială, folosită de „gazdă” pentru banchete, îi privi în tăcere, ca şi cum s-ar fi decis brusc să încheie întrevederea aici. Prelungi pauza pentru a-şi turna un pahar cu apă minerală. Multora dintre cei prezenţi li se părea că şeful pe operaţiuni al CR nici nu mai avea ce să le spună. Că era pe cale să le ceară să-l înlocuiască cu altcineva.

---

9 Bundesnachrichtendienst - Serviciile de informaţii germane (n.a.).

10 Vezarat-e Ettela’at va Amniat-e Keshvar - Ministerul Iranian al Securităţii şi Serviciilor Secrete (n.a.).

— Singura posibilitate a reţelelor teroriste de a schimba informaţii fără ca acestea să fie detectate şi descifrate este folosirea calculatoarelor cuantice.

Asistenţa rămase tăcută, superagenţii superserviciilor secrete dând impresia că se pierd, rând pe rând, din convoiul lui Holm, ca o ariergardă care se dezintegra măcelărită de inamic.

Majoritatea celor aşezaţi în jurul mesei ar fi preferat ca discuţia să fi atins subiecte familiare lor: capii de reţea cunoscuţi, „materiale", CONSEC *(Communications Security)* sau Combinaţia[11]. Se ştiau unele detalii tehnice, cum ar fi faptul că explozivii folosiţi au fost de acelaşi tip peste tot, că niciuna din camerele CCTV de la locurile atacurilor nu furnizase vreo imagine suspectă, softul de recunoaştere facială nu depistase nici măcar o singură persoană suspectă care să fi fost prezentă acolo în momentul atacului, în afara delincvenţilor aflaţi în mod obişnuit pe străzi. Li se părea că Holm divaga, fascinat de calculatoarele lui cuantice, poate chiar copleşit de admiraţie pentru triumviratul din tainiţele CR, având nume atât de romantice şi groteşti.

— Atunci când legi doi fotoni, unul la Londra şi altul la Berlin, îi foloseşti ca să transmiţi cheia unui cifru cuantic, prin criptare fotonică. Dacă fotonul tău din Londra este interceptat, cel partener înregistrează asta, iar Berlinul abandonează cheia. Totul se petrece instantaneu, în deplină siguranţă, continuă Holm.

CONSEC. Un domeniu ceva mai familiar pentru toţi comesenii.

---

11 Combinaţia constă dintr-un complex de măsuri elaborate după o concepţie tactică bine conturată, bazată pe particularităţile specifice fiecărui caz, prin exploatarea cu discernământ şi profesionalism a circumstanţelor, împrejurărilor şi informaţiilor existente într-un caz aflat în curs de soluţionare (n.a.).

— Nu cumperi un computer cuantic de la Radio Shack, comentă unul dintre cei doi ofiţeri de la MI6 prezenţi la întrunire. Nu există niciun raport care să sugereze că teroriştii ar dispune de aşa ceva. În plus, îţi trebuie oameni şcoliţi la MIT, Caltech, London Tech Institute numai pentru a le pune în funcţiune. Mi se pare foarte puţin probabil ca jihadiştii să dispună de calculatoare cuantice. În plus, costurile…

Holm îşi opri privirile asupra lui.

— Există o mulţime de tipi şcoliţi la Moscova, rămaşi fără joburi, care s-ar putea înhăma la aşa ceva, făcu el. IT-ul rusesc nu-i cu nimic mai prejos decât cel occidental. Şi oamenii aceia se vând destul de ieftin. În afară de asta, Lashkar-e-Jhangvi[12] a avut 20 de milioane de dolari la dispoziţie ca să iniţieze negocieri pentru cumpărarea unui dispozitiv nuclear – noroc că încă n-au reuşit! – aşa că banii n-ar fi o problemă pentru aceşti tipi.

Iar dacă era să se arate vreo bombă umană, un jihadist căruia i se implantase încărcătura explozivă pe cale chirurgicală în cavitatea abdominală, am fi avut între 3 şi 6 secunde să-l localizăm şi să-l neutralizăm înainte de-a ajunge în faţa vilei şi de-a detona. Ca orice lunetist de elită, Kolbe ochea la baza nasului ţintei. Un glonţ pătruns pe acolo în craniu tăia toate legăturile nervoase şi nu mai exista nici posibilitatea unui act reflex. Omul se prăbuşea la pământ ca secerat, fără ultime zbateri în care ar putea fi inclus şi semnalul neural pentru detonarea bombei. Creierul se făcea terci. Adeseori, teroriştii lucrau în tandem: un „catâr” încărcat cu bomba şi controlorul său direct, care declanşa explozia de la distanţă. Prunskienne şi BB dădeau acum ocol pieţei, străbătând străzile adiacente pe un traseu întortocheat, ca nişte turişti rătăciţi şi *en peu grisé,* încercând să localizeze la timp coşmarul

12 Organizaţie teroristă islamică din Pakistan (n.a.).

ambulant şi să-l elimine. Amândoi aveau asupra lor pistoale cu amortizor şi preferau lovitura dublă: două gloanţe cu vârf concav[13] trase în cap.

În duba echipei de la întreţinerea drumurilor, care se prefăcea că lucrează de zor, se afla un scanner pentru frecvenţe radio şi aparatura de bruiaj pentru semnalele radio care ar fi putut activa o bombă. Cred că în zona limitrofă vilei comunicaţiile merg prost în această dimineaţă, iar cei care se plâng de asta sunt invitaţi să mai aştepte până se face o actualizare pentru softul folosit de companie pentru mărirea lăţimii de bandă. Pe chestia asta, utilizatorii din zonă se vor trezi folosind, o vreme, o magistrală de mare viteză. Happy-End, toată lumea-i mulţumită.

Eu mă cam plictisisem, din poziţia mea de observator. Păi, hai să luăm înălţime, mi-am zis.

— Ingo, deschide-mi un canal de transfer pentru imaginile luate de drone. Oricare din ele, m-am învoit eu, înainte să-mi spună Quetz ceva.

Mi-a dat un răspuns neinteligibil. L-am pus pe seama bruiajului reglat de vreunul din zeloşii de la Sécurité Naţionale *(Ne confiez pas la sécurité du France à la chance!*[14]*)* aflat în duba municipalităţii.

— Quetz, dă-mi o dronă, ce naiba! am repetat.

Pe cortexul vizual îmi parveni o imagine din exteriorul vilei, semn că ieşise din clădire. Evident, nu la plimbare. Imaginea deveni sacadată, ca şi cum pachetul de date ar fi fost transmis secvenţial. Am scos un mârâit de protest. Pentru mine a fost de parcă m-aş fi aflat într-o maşină care se tot rostogolea la vale. N-ajuta la nimic dacă închideam ochii, deoarece oroarea îmi parvenise direct prin nervii optici. M-am deconectat imediat. Am clipit,

---

13 Gloanţe explozive, interzise în operaţiunile militare prin Declaraţia de la Haga, din 1899 (n.a.).

14 Nu lăsaţi siguranţa Franţei la voia întâmplării (n.a.).

rezemându-mi capul de perna şezlongului. Contactul brusc cu atmosfera tihnită de pe prispa mea a făcut ca, preţ de-o clipă, realitatea banală să mi se pară un fel de reverie, ca o vacanţă de vis, *all inclusive.* Gratis. Dar puteam fi şi pe o plajă din Thailanda acum, că tot trebuia să revin în misiune ca observator.

Apoi am bătut uşor în display-ul cutiei frigorifice, pentru că nu se afişase nimic la contact. Îmi arătă temperatura şi conţinutul rămas: trei sticle de Timothy Taylor Ale şi una de apă minerală. Am cules sticla de apă, ridicând-o din cutie. Am reintrat în reţea şi chiar atunci imaginea aeriană, panoramică, mă lovi în moalele capului. Surveni atât de brusc, cu o asemenea amploare şi detalii, încât m-a apucat ameţeala şi m-am lăsat din nou pe spate în şezlong. Am scăpat sticla pe dalele de gresie, auzind-o cum se face ţăndări cu o bufnitură înfundată, ca un zgomot îndepărtat. Imaginea se focaliza rapid şi-am avut senzaţia că intrasem în picaj cu un avion de pe vremuri. Apoi, peste peisajul cu un drum de ţară, o pădure spre vest, un iaz şi o casă în formă de L, se suprapuse un şir de cifre: 52.591474, 1.08360. Cu cât mai multe cifre, cu atât mai precisă poziţia. Era localizarea pe grilă a casei mele. Dronele lui Quetz n-ar fi putut trece Canalul Mânecii atât de repede. Erau quadroptere agile, rapide, dar nu supersonice. Am ridicat privirea în sus şi m-am privit drept în ochi. O clipă, am avut senzaţia bizară că mă decorporalizasem, că trăiam una din acele experienţe tulburătoare din pragul morţii, când îi vezi pe doctori adunaţi în jurul tău, încercând să te resusciteze, iar tu pluteşti deasupra tuturor, inclusiv a ta, şi te întrebi ce naiba ţi s-a întâmplat.

— Quetz, ce mă-sa…

Mi-am auzit vocea ca dintr-un difuzor amplasat pe la liziera pădurii Tanglewood. Nu era deloc OK.

— Bill, se târî până la mine glasul stins al cuiva, de

parcă tocmai era strangulat prin cine ştie ce gang. Fă în aşa fel încât lui Holm să-i parvină următoarea informaţie: strada Martovicea nr. 3, Liov, Ucraina. Poziţia: 49.835346, 24.030366. Acum!

Vorbise din ce în ce mai clar, iar răcnetul din final păru că reverberează în aer, în apropierea mea.

— Să acţioneze pentru ce? am rostit, privindu-mă spunând asta.

Mi-am dat seama că strigasem. Imaginea s-a dizolvat pe neaşteptate. Cum eram pe înregistrare, am făcut o eşantionare a vocii auzite. Nu mai aveam încredere în integritatea reţelei. Totuşi, glasul îmi suna familiar. Tipul nu se recomandase, nu era nici Quetz. Rezultatele analizei vocale mi s-au afişat în centrul câmpului vizual, diagrama dansând pe deasupra gardului care împrejmuia proprietatea în timp ce se derula înregistrarea, iar dedesubt se înşirau elementele de identificare: era vocea mea.

Vocea mea! Adică vorbisem cu mine însumi. Îmi ordonasem să iau legătura cu Holm, cu toate că nimeni nu-l putea contacta direct. Halucinam?

— Quetz!

Era un ţipăt de disperare. Atunci când, în plină operaţiune, te loveşte o migrenă devastatoare, capabilă să te culce la pământ, unde rămâi încovrigat, ca observator, trebuie să te deconectezi imediat, să-ţi faci o injecţie cu un vasodilatator puternic şi să chemi salvarea. Nu ştiam ce proceduri se aplicau când intrai într-o conexiune ciudată, cu tine însuţi, pe o reţea militară securizată. Însemna că ori ai înnebunit, ori cineva ţi-a donat vocea şi se joacă cu tine. În ambele cazuri, nu mai aveai ce căuta în misiune. Am privit, din nou, picajul spre mine însumi, derulând înregistrarea. Wow!

— Ce s-a întâmplat?

Acum era Quetz. Da, Ingo Quetz. Sau poate că nu,

dacă au spart codurile de protecţie ale reţelei neurale şi au pătruns peste noi, în filmul nostru, dându-se când eu, când alţii. La derută. Tocmai când la Paris, în arondismentul al 5-lea, peste treizeci de oameni se prefac a fi indivizi banali, plictisiţi sau încântaţi de ziua primăvăratică şi de soarele care scălda metropola supraevaluată din punct de vedere sentimental, în vreme ce eu m-am prăbuşit peste mine însumi, mi-am intrat în piele prin pupile, şi – *voilà!*

— Reţeaua a fost compromisă, am rostit.

— Poftim?

— Integritatea reţelei e compromisă, am repetat. Nu am timp pentru detalii, dar fă în aşa fel încât la Holm, da, la marele Holm, să ajungă această informaţie: strada Martovicea nr. 3, Liov, Ucraina, poziţia pe hartă 49.835346, 24.030366.

— Cum a fost compromisă?

I-am trimis înregistrarea, împreună cu analiza amprentei vocale cu tot, să se delecteze şi el. Să-l ia durerea de cap şi să decidă el dacă reţeaua a fost sau nu compromisă şi, odată cu ea, întreaga misiune. Începeam să fiu convins că şi întrunirea din cel de-al cincilea arondisment trebuia anulată imediat. Concluzia mi se contura în minte cu aceeaşi lentoare tacticoasă a vacilor bălţate văzute de mine ieşind dintre ceţurile coborâte peste districtul Lacurilor Pomeraniei. Mi se părea o ironie cumplită: doar pentru că mă chema William mi-a fost dat să trăiesc un episod ca în „William Wilson”, povestirea lui Poe. Numai că acolo unul dintre cei doi Wilsoni moare.

Legătura s-a întrerupt din nou, înainte să-i zic lui Quetz să-şi mişte fundul şi să urce la etaj sau să intre pe reţeaua locală şi să introducă adresa pe display sau în tableta lui Holm. Oare ce era pe strada Martovicea, la nr. 3?

— Einstein a numit înlănţuirea cuantică a unor

particule subatomice drept o „acţiune îngrozitoare de la distanţă”, notând că particulele reacţionau identic indiferent de spaţiul dintre ele, continuă Holm. Contraziceau comportamentul universului explicat de el.

Secretoşeniile lor schimbau priviri plictisite sau intrigate. Nu veniseră să asiste la un curs rapid de fizică cuantică. Şeful pe operaţiuni al CR atinsese o problemă actuală doar când le prezentase posibilitatea ca şi reţelele teroriste să dispună de computere cuantice, să aibă propriile lor *regine, ţarine* şi *asasini.* Măcar aşa, comunicaţiile lor puteau fi întârziate, îşi imaginau unii, prin simpla încercare de decriptare, ceea ce ducea la anularea cheii din mesaj, iar triumviratul cuantic al CR putea face asta şi de zece miliarde de ori pe zi, dacă era necesar.

Arne Holm părea că le intuise raţionamentele, pentru că zâmbi şi adăugă:

— Ca să nu mă întind prea mult, aş mai adăuga că această inseparare, această înlănţuire cuantică poate funcţiona şi între particule care n-au coexistat niciodată[15]. În aparenţă, rezultatul acestei operaţiuni ne permite să pregătim mesajul criptat la Londra înainte ca particula similară de la Berlin să existe măcar. Să zicem că asta ar fi o legătură directă cu viitorul. Experimentul a stabilit-o la un nivel de 100 de nanosecunde, prin superpoziţia celor două particule. Cum informaţia poate circula în ambele sensuri, teoretic am afla cu 100 de nanosecunde înainte ce se va întâmpla. Consecinţele la nivel macroscopic…

---

15 Experiment efectuat în 2011 la Universitatea Erlangen-Nürnberg, de către echipa de fizicieni condusă de Joachim von Zanthier, în care s-au creat două perechi de fotoni legaţi cuantic, apoi au fost conectaţi câte unul din fiecare pereche, legătura originală dispărând, creându-se o nouă stare de inseparare. In cele din urmă, s-a reuşit conectarea unuia dintre aceşti fotoni cu unul care nu mai exista (n.a.).

Erwin Schrödinger fusese destul de revoltat de „interpretarea Copenhaga” a aplicării principiilor fizicii cuantice în viaţa de zi cu zi, asupra fiinţelor vii, aşa că a elaborat faimosul său paradox al pisicii. Afirmaţia lui Arne Frank Holm i-ar fi provocat un atac de apoplexie. Einstein ar fi refuzat să asculte „astfel de nerozii, pentru că axa timpului în acest univers funcţionează dinspre trecut spre viitor, nu invers”, iar Carl Sagan i-ar fi spus că din „momentul zero, realitatea se împarte în numeroase lumi, cu istorii alternative”.

— Povestea-i foarte interesantă, interveni ofiţerul BND, Heinz Baumann, şi sunt convins că Hollywoodul ne va trata, în curând, cu un *blockbuster* pe această temă, dacă nu cumva filmul deja rulează anul viitor, dar ne-am adunat aici să discutăm cum contracarăm reţelele teroriste şi ce-am aflat în urma acestor atacuri perfect coordonate, nu despre paradoxurile cuantice. Vă rog, nu ne mai irosiţi timpul de pomană cu aceste picanterii gustate numai pe la CERN. Explicaţi-ne de ce au fost oprite cele trei computere cuantice şi ce impact are această măsură asupra operaţiunilor antiteroriste. Mulţumesc.

Holm măsură cu privirea întreaga adunare, iar buzele-i închipuiră urma unui rictus, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu cumva îşi bătuse gura de pomană spunându-le, precum Hamlet, că „între cer şi pământ sunt mai multe lucruri decât pot fi cuprinse cu mintea”. Baumann nu-i era subordonat direct, aşa că nu-l putea chema la ordine pentru atitudine sfidătoare, şi simţea că acesta exprimase o opinie majoritară. Erau oameni de acţiune şi voiau fapte concrete, planuri de luptă la care să se înhame.

— Aş dori să nu mai fiu întrerupt, rosti pe un ton autoritar. Nu suntem într-un club de fani ai simulărilor Specops, să ne permitem dezbateri lejere, la o cafeluţă. Să batem câmpii. Dacă aţi avut această impresie, puteţi pleca

acum. Trimitem concluziile în circulara către serviciile secrete de care aparţineţi. V-am făcut o scurtă introducere pe această temă înainte de a vă anunţa că *Regina, Asasinul Eteric* şi *Ţarina* au descoperit o cale de comunicare cu viitorul. Cu omologii lor din viitor. Numai că, în loc să aflăm dacă am câştigat lupta cu jihadiştii şi alte lucruri interesante, *acolo* par să se întâmple lucruri grave, cu consecinţe cumplite aici, generate prin această legătură. Concret: atacurile teroriste par să fie o *superpoziţie* de evenimente. Ştiţi, rânji Holm scurt, anumite secvenţe ale unor evenimente din viitor par să fie transplantate aici, în acest prezent.

— Şi noi le-am oprit, rosti Mark Berthie, pironindu-i cu privirea.

— Pardon?

— Şi noi am oprit computerele cuantice, cele ale CIA, NSA – inclusiv cele de la centrul subteran din Utah – FBI şi cele universitare, explică agentul CIA.

Trimise pe display-ul holografic raportul Departamentului de Securitate Internă care făcea o prezentare a motivelor. Ca de obicei, americanii găsiseră un eufemism criptic: *conectare neautorizată la o entitate cuantică neidentificată.*

— Nu ştim dacă sunt Doppelgängerii lor sau alte entităţi similare, continuă agentul CIA. Nu ştim nici ce discută între ele aceste computere, însă, dacă atacurile sincronizate cu precizia unui ceas atomic au fost doar un tir de încadrare a ţintei, s-ar putea să fim eliminaţi ca alternativă a istoriei prin alte acţiuni. În interpretarea tezei lumilor multiple a lui Hugh Everett[16], fiecare

16 Fizician american, primul care a propus interpretarea „lumilor multiple” în fizica cuantică. Această teorie implică existenţa reală a tuturor „istoriilor alternative" sau „viitoruri", fiecare reprezentând o lume sau un univers paralel (n.a.).

eveniment este unul de răscruce, din care se desprind alternative. Nu ştim când trecem de această „răscruce” şi cum se va fi modificat viitorul pe această cale.

Mark Berthie îşi întoarse privirea spre Holm.

— Presupun că sunteţi autorizat să ne spuneţi ce s-a întâmplat după decuplarea calculatoarelor cuantice, în acelaşi moment, pe ambele maluri ale Atlanticului, îi zise americanul.

Ambasada SUA nu-i trimisese niciun înlocuitor. Acum era clar de ce. Judecând după pungile de sub ochi şi cutele adunate pe costumul său ca pe o piele de şarpe aproape de năpârlire, Berthie era doar un tip îngrozitor de obosit, însă nu insignifiant. Starea în care se afla mai spunea ceva: America îl considera de neînlocuit. Însă cimitirele erau pline de oameni de neînlocuit, iar Mark Berthie mai avea lipit pe umăr plasturele energizant aplicat în scram-jetul de Paris.

Holm dădu din cap.

— M-aţi grăbit puţin, constată el. Da, s-a ajuns la un acord urgent, atât cu China, cât şi cu Rusia, ca toate computerele cuantice să fie oprite în acelaşi moment. Credem că în acest fel interzicem alte superpoziţii sau ce-ar putea urma. Nu ştim încă dacă şi jihadiştii sau alte terţe părţi dispun de astfel de maşinării devenite apocaliptice în ceea ce priveşte această versiune a istoriei. Domnilor, în acest moment, principala misiune a serviciilor pe care le reprezentaţi este să aflaţi exact acest lucru: dacă mai există computere cuantice în funcţiune. Prezentul şi viitorul nostru depind de existenţa unui singur *qubit* aici, înlănţuit de altul din viitor.

Holm se uită pe display-ul holografic. Proiectă o imagine a unei frumoase galaxii în spiralăă, poate geamăna Căii Lactee.

— De fapt, de asta depinde existenţa întregului nostru univers.

Am intrat în casă şi mi-am pregătit un pahar de scotch din bar. Mi-am privit mutra în oglinda de acolo: aveam ochii injectaţi, ca şi cum aş fi sărit cu paraşuta fără ochelarii de protecţie sau aş fi tras toată noaptea la măsea într-un birt plin de fum de ţigară, cum vedeai prin filmele clasice.

Am ridicat paharul.

— *Cheers!* mi-am urat, dând scotch-ul peste cap.

Am simţit tăria vicleană a băuturii când un avertizor m-a anunţat că eram apelat în reţea. Am redeschis comunicarea, nu fără o anume ezitare. Nu prea mai aveam chef să discut cu mine însumi sau cu oricine o fi fost cel ce dădea buzna peste mine din cer senin.

Era Quetz. Imagini exterioare de la Paris. Modificase setările pe canalul video să apară ca şi cum discutam printr-o tabletă. Cred că ţinea foarte mult să-l văd la faţă. Părea destul de iritat când mi s-a adresat.

— Mi-ai trimis două minute de înregistrare în gol. Purici, mă anunţă. Bill, decuplează-te cu totul de la operaţiune şi odihneşte-te. Nu ţi-am spus de pomană să pleci în concediu. Eşti surmenat. Du-te şi tu într-un loc cu mult soare, gagici şi chefuri pe plajă.

— Zicea că Holm trebuie să afle de adresă. Mai mult nu mi-a spus.

— Bill, poate ţi s-a părut. N-ai înregistrat nimic despre asta, doar zgomot de fond. Niciunde nu apar alerte de penetrare a reţelei noastre.

Avea impresia că-şi pierde vremea cu mine, în timp ce Parisul stătea pe un butoi cu pulbere mai mare decât cel pe care şedeau Bourbonii înainte de Revoluţia Franceză.

— Nu te vede? m-am adresat oglinzii.

— Te-ai ţicnit? m-a repezit Quetz, tot mai iritat. Despre ce tot vorbeşti acolo?

Moşul clătină din cap.

— Nu. Nici nu-i indicat să se întâmple aşa ceva. În momentul în care intervine un observator, legătura dispare pentru vecie. Întregul sistem colapsează. E ceva ce ţine de insepararea cuantică.

De fapt, dacă te luai după moşul din oglindă, conturat destul de vag, ca o reprezentare malefică a oglinzii fermecate din poveste, întreaga lume stătea să sară în aer. Efectul suprapunerii mutrei lui peste a mea, în imaginea tulbure de pe dreptunghiul de sticlă, îmi producea deja dureri de cap. Eram eu, peste 30 – 40 de ani. Păr cărunt, tuns perie, o faţă pe care se unduiau ridurile, un ochi învineţit.

— Dacă ceea ce văd este viitorul meu, e cam nasol. Măcar ajung comandant? Sau mă mută la arhive?

— E o versiune a viitorului care nu ne place deloc, a glăsuit William Wilson. Încercăm acum să punem realitatea pe un alt curs. Este ceea ce numim noi, aici, *Incidentul Zero.* Trebuie să interveniţi la Liov pentru a-l putea dezasambla. Altfel, consecinţele vor fi îngrozitoare. Repetă asta pentru Quetz. Iar el să-i spună lui Holm.

Mi-a plăcut cum mă făcea el părtaş (complice?) la definirea propriului meu viitor, ca să n-ajungă monoclit şi hăituit. Asta mi-a amintit de un alt Wilson, Bob Wilson, dintr-o povestire de Heinlein, care se vizitează pe sine însuşi, venind din viitor, pentru a închide o buclă temporală. M-am înfiorat. Se părea că mi se întâmpla chiar mie. Antrenamentul meu nu avea nicio soluţie pentru asta. Niciun manual nu preciza ceva.

— Alege o suprafaţă de reflexie mai mare, m-a povăţuit el. Aşa, rezoluţia imaginii va creşte.

Mi-am amintit, ca prin ceaţă, de nişte teorii pomenite de buna mea amică, Laura Stevens, după ce văzusem împreună *Groundhog Day:* „Dacă faci cea mai mică modificare a condiţiilor iniţiale, situaţia paradoxală nu se va întâmpla”.

Laura susţinea că fiecare dintre noi trăiam în propria noastră *Groundhog Day,* repetându-ne la nesfârşit tiparele zilnice, pentru că efectele deciziilor şi acţiunilor noastre nu apar şi în ziua următoare, iar cea de ieri este „uitată”.

— Mai bine nu. Ştii că nu-mi place să mă privesc pe tot felul de oglinzi şi oglinjoare, cu atât mai mult acum, când vii cu un făţău aşa de nasol.

M-am întors cu spatele spre oglindă. Să nu mai văd decât banalitatea sufrageriei. Acuarelele spălăcite, atârnate de Ella pe pereţi. Păcat că nu şi le luase cu ea. Mi-am oprit privirile pe peisajul riveran, cu sălcii gârbovite pe malurile râului şi barca în care el trăgea la rame, iar ea se ţinea sub o umbreluţă uşor înclinată în spate. Fiind acuarele, nu-ţi ofereau decât linii vagi. Culoare. Pictorul te lăsa pe tine să-ţi imaginezi detaliile.

— Du-te şi te culcă, Bill, sau mai bine mergi la cârciuma cea mai apropiată, bea nişte halbe cu moşii din sat, joacă „darts”. Nu mă mai aburi, interveni Quetz. Te-am scos de-aici.

M-a zburat din reţea. Vorbisem, tot timpul, subvocal şi ascultase partea mea de dialog, replici dintr-o piesă abstractă, pentru care nu avea cheie. Dar nici că-i păsa. A constatat că, în aparenţă, unul dintre observatorii lui o luase razna şi-i blocase accesul operativ, fără prea multe discuţii.

Nu mai aveam niciun canal de contact, peste tot am dat semnalul de criptare. Nici imagine, nici sunet. Incidentul va fi menţionat în dosarul meu, alături de nota mea explicativă, şi cred că mă aştepta o şedinţă de evaluare psihologică. Am oftat, pentru că singurul birt disponibil, La Ţestoasa şi Beţivul, se afla la vreo şase mile distanţă, iar moşii se uitau întotdeauna chiondorâş la mine când intram. Li se părea că trag cu urechea la discuţiile lor mormăite peste halbele de Real Ale, la văicăreala lor eternă despre pensiile mici şi calitatea programelor BBC şi

la depănarea amintirilor despre cât era de bine pe Costa del Sol, când aveau şi ei bani de concedii în Spania. Îţi era imposibil să ţi-i imaginezi alergând la chefurile destrăbălate de pe plajă, la apusul soarelui, făcându-se mangă, dormind pe băncile de pe faleză, trezindu-se doar ca să borască aplecaţi peste marginea băncii. Moşii satului se mişcau acum la fel de repede ca ţestoasa de pe firmă, iar Beţivul era un personaj care semăna cu Jimmy Savile[17]. Cel mai mult mă urau când băgăm în tonomatul Wurlitzer jetoane cumpărate de la bar (erau fise vechi de 5 pence, găurite la mijloc cu un dispozitiv laser) şi localul se umplea de glasul ruginit al lui Wes Meghee, cântând *Heat of the Highway.*

Unul dintre ei mi-a spus odată, privindu-mă îndelung:

— Te ştiu de la Hereford[18], băiete.

De atunci, n-am mai călcat niciodată pe acolo.

M-am întors spre oglindă. *Old Boy* era tot acolo. Mă privea cu un aer răbdător, ca şi cum ar fi ştiut ce voi face şi se cam plictisea. Desigur că ştia. Ca în orice paradox temporal cumsecade, bazat pe interacţiunea cu propriul său eu din trecut, cel din viitor ştie ce urmează şi încearcă să-l manipuleze pe celălalt sau să-l avertizeze asupra unui fapt iminent. Legenda spune că, uneori, tocmai avertismentul conduce spre momentul pe care cel din viitor vrea să-l evite.

— Holm nu mai este o opţiune, nu acum, am adăugat. N-ai cum să ajungi la el prin mine. Ce se petrece pe strada

---

17 Prezentator de televiziune, DJ, personalitate media, deţinător al Order of the British Empire; după moartea sa, la 29 octombrie 2011, au ieşit la iveală numeroase acuzaţii de viol şi agresiune sexuală, rezultate cu un megascandal care a zguduit societatea britanică, Savile fiind considerat cel mai rapace agresor sexual din istoria modernă a ţării (n.a.).

18 Baza de antrenament a SAS (n.a.).

Martovicea, la nr. 3, în Liov? Iar au furat vreun butoi cu murături? l-am luat în băşcălie.

— În clădire se află un laborator, amenajat în pivniţă, unde funcţionează un calculator cuantic, neinclus în Protocolul de la Malmö. Existenţa sa este total necunoscută Occidentului, prin eforturile Kievului de a-l ascunde, cu toate că Ucraina a fost acceptată în UE. Este unul fotonic. Întreaga şandrama este sub controlul KGB-ului ucrainean. Vizavi se află o secţie de poliţie, dar de fapt este un detaşament special de intervenţie, a continuat moşul.

Apoi mi-a aruncat o privire gravă, solemnă, cum trebuie să fi avut şi Abraham Lincoln la rostirea celebrei sale vorbe de duh: „Când ai ajuns la capătul funiei, fă un nod şi rămâi atârnat”. Îl aveam în câmpul meu vizual, dar nu era mai credibil decât o fantasmă. Am decis să-i spun Celălalt William. Aş fi vrut să stăm la taifas şi să-mi povestească dacă, până la urmă, viaţa a fost mai blândă cu mine. Judecând după riduri şi ochiul învineţit, cred că nu. Totodată, îl simţeam cum mă învăluia, încercând să mă manipuleze.

— Şi?

— Norocul tău că nu va trebui să intri tu şi să stângi lumina acolo.

Celălalt William făcea parte dintr-un alt univers şi avea tupeu cu carul. Dar acel tupeu brutal şi repezit pe care ţi-l dă frica. În plus, părea dominat de o nelinişte de om care se ştie hăituit, căutat de vânătorii de capete, şi nu era sigur de ascunzătoarea aleasă. Privea adesea la dreapta, de parcă s-ar fi aşteptat, dintr-o clipă într-alta, să se deschidă iadul din partea aceea sau măcar să se trântească uşa de perete.

Arne Frank Holm servi masa de prânz la restaurantul hotelului din Ile de la Cité, în buricul Parisului. Îşi mâncă

tacticos friptura cu cartofi natur, bău o cafea şi urcă în cameră, strecurându-se, şters şi anonim, pe coridorul de la etajul zece. În baza de date a oaspeţilor din hotel figura drept *monsieur* Andreas Sorenssen, cetăţean danez. Introduse cardul de acces în fanta uşii, păşind apoi pe hol, în timp ce camera îl salută cu voioşie, de parcă s-ar fi pregătit să-l anunţe că era cel mai nou câştigător al loteriei Euromillion. Prin peretele exterior, din sticlă blindată, al camerei de hotel, Holm putea vedea cele două turle ale Catedralei Notre Dame şi, parţial, Piaţa Papa Ioan Paul al II-lea. Înaintă în camera vastă. Ingo Quetz se ridică în picioare din fotoliul pe care-l ocupase. Holm dădu din cap şi-şi lăsă sacoul pe pat.

— Parc-ai fi un asasin plătit, Quetz. Sper că nu te-a văzut nimeni intrând aici.

— Au existat unii pentru care mutra mea a fost ultima imagine de pe lumea asta, rosti Quetz.

Holm îşi permise un mic zâmbet sarcastic.

— Bieţii oameni, comentă el. Acum, dacă mi-e hărăzit să supravieţuiesc întâlnirii cu tine, înseamnă că ai ceva teribil de important să-mi raportezi, ceva urgent şi care nu s-a putut transmite pe canalele oficiale. Ard de nerăbdare să aflu despre ce-i vorba.

Se trânti în fotoliul de lângă masa-ecran-tactil, indicându-i lui Quetz să ia loc.

— Aşadar?

— Unul dintre oamenii mei de teren a fost abordat azi, într-o manieră cam ciudată, pentru a i se transmite o informaţie pentru dumneavoastră.

Holm îşi arcui sprâncenele, ajungând la o expresie de mirare, amestecată cu o nuanţă de agasare, semn că nu-i plăcea ideea de a fi căutat prin mijloace obscure, pentru a i se transmite mesaje de taină.

— Şi care-i mesajul?

— Este vorba de o adresă pe care unii dintre noi o

cunosc foarte bine: strada Martovicea nr. 3, Liov, Ucraina, coordonatele pe grilă 49.835346, 24.030366.

Quetz se gândi că erau o mulţime de oameni care l-ar fi întrebat rânjind: „E vreun tractir?” Holm rămase, pe moment, cu privirea pierdută în peisajul urban, vizibil prin peretele de sticlă, apoi întoarse capul spre ofiţerul său operativ.

— Cum singurii noştri codificatori capabili să trimită un mesaj imposibil de descifrat de celelalte servicii nu mai sunt disponibili, trebuie să mergi tu la Kiev să le spui să-l oprească, rosti Holm. Nu ne permitem să lăsăm ca America, India sau China să-l descopere şi să ia măsurile pe care le cred ele de cuviinţă. Plus scandalul scandalurilor…

— Mă gândeam şi la prăbuşirea credibilităţii europene, la desfiinţarea automată a Comandamentului Reunit…

— Ar fi multe cioburi de adunat, Ingo, făcu Holm.

Odată, în timp ce dezamorsam o bombă cu detonator logic, capabil să declanşeze explozia şi dacă mutai numai un atom din schema maşinăriei infernale, privirea mi-a căzut pe o suprafaţă netedă, care-mi reflecta ochii. Aveam pupilele micşorate, ca un vârf de ac, şi sub ochi se întindea umbra unor cearcăne, inexistente atunci când goneam spre locul intervenţiei. Mi se făcuse frică. Numai un dement ar putea spune că nu-i e frică în asemenea circumstanţe. Am văzut la William Celălalt aceeaşi privire atunci când m-a întrebat „Şi?”. Aşa am hotărât să-i spun William Celălalt, pentru că William cel Tânăr suna ca un nume de benzinar într-o rezervaţie indiană de prin Nevada.

Ceea ce se întâmpla era o materializare a fenomenelor pe care unii fizicieni le numeau „curbe temporale închise”. Graţie curbei temporale, puteai interacţiona cu propriul tău trecut, cu tine însuţi, fără

riscurile paradoxurilor iscate de ideea ciudată de a-ţi ucide bunicul. Conform teoriei, curba temporală te ducea într-un regim de postselecţie, un fel de „Les jeux sont faits, rien ne va plus”, când apăreau tot felul de fluctuaţii cuantice care împiedicau apariţia unor paradoxuri. De exemplu, exact glonţul cu care trebuia să-ţi omori strămoşul sau propria ta versiune din trecut nu percuta la momentul respectiv sau îl abătea ceva de la ţintă. O interdicţie mai elaborată apărută în postselecţie făcea să afli că bunicul tocmai ieşise din casă, iar tu nu-l puteai lichida. Întregul univers, cu toate forţele sale, conspira împotriva ta. Dar astea erau nişte concepte teoretice.